

Giới thiệu Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn

Truyện Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn của tác giả Vô Ngăn Tuyệt Thái thuộc thể loại xuyên không, huyền huyền cho người đọc một cái nhìn rất khác về tình yêu, thù hận, những mảng đối lập về tính cách của các nhân vật và đặc biệt là tình tiết truyện vô cùng lôi cuốn.

Nàng vốn là một sát thủ vô cùng lạnh lùng và tàn nhẫn, ngăn mạng người gục ngã dưới chân. Chẳng là một thư sinh sắc diện hơn người. Họ tình cờ tìm thấy nhau, yêu nhau. Liệu tình yêu của hai con người khác xa nhau đó có tồn tại được trước những định kiến và rào cản thù hận. Mời các bạn cùng đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chương 1.1: Mở Đầu

Chương 1.1: Mở Đầu

~

“Anh hai! Ai cho anh lấy laptop của em vậy hả?”

“Đừng có hét như thế chứ! Con gái gì mà..” hần nhăn mặt

Nàng hừ lạnh một cái, nhưng với cái tính tò mò nàng liếc nhìn thử. Trên màn hình laptop chứa đầy những dữ liệu và con số.

“Anh làm gì vậy?”

“Lấy thông tin về Evil!”

“Chỉ?”

“STOP! Đừng hỏi nhiều, ra ngoài chơi! Để anh làm việc.”

Hắn đặt laptop lên bàn, đẩy nàng ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.

~

“Anh hai đáng ghét! Đồ chết bầm, đồ đầu trâu mặt ngựa, đầu chó mặt mèo! Lát em để chị đầu đánh anh không ra hình người luôn!”

Đứng ngoài cửa nàng cười xảo quyết. Ngó ra sân thấy nó đang ngồi đọc sách. Nàng ngây ngô nhảy chân sáo đến bên.

Nó sở hữu gương mặt xinh đẹp và đáng vọc cực chuẩn. Đôi mắt to tròn sáng như đá thạch anh. Cái mũi thon thon với đôi môi nhỏ màu anh đào.

Cứ mỗi lần gió thổi qua, những lọn tóc màu tím của lại phất phơ bay nhẹ nhàng.

Nàng đã nhìn như thế nhiều lần rồi. Nhưng lúc nào cũng phải dừng vì vẻ đẹp của nó.

“Nhìn đủ chưa, Zuto?” nó gấp sách lại nhìn. Nàng nhẹ nhàng cười nham nhở.

“Chưa! Đạo này thấy chị ghê á!”

“Em muốn chết!!!!” nó liếc xéo

“Đùa chút thôi mà! hìhì” nàng giả giả đầu

Nó phì cười trước hành động trẻ con của nàng. Nói nó đẹp trai thì có thể xem là đúng.

Bởi ở trong tổ chức mafia, nó luôn đứng ở thân phận là con trai để tiện làm việc. Hầu hết không ai phát hiện ra nó là con gái ngoài hắn, cha hắn và

.

“Hito đâu rồi?”

“Trong phòng ả, ánh hồng cho em vào!” nàng phụng phịu

Nó khẽ gạt đầu rồi rào bước đi, nàng cũng lon ton chạy theo sau.

RẦMMMM...

Nó lấy hết sức đập mạnh vào cửa. Cánh cửa văng ra, bay tới đầu hắn. May là hắn né kịp, không thì... Toi mạng.

“Mie! Sao lần nào em tới cũng khiến anh thay cửa mới thế hả?” hắn nói giọng yếu xìu

“Anh lấy dữ liệu của Evil làm gì?” nó nhìn sơ màn hình laptop

“Ba nói ngày mai đánh bại bang Evil và gia nhập bang này vào tổ chức!”

“Ừ! Bang này cũng thuộc dạng nhất nhì mà!”

Nó và hắn nói chuyện. Trong khi đó, nàng vẫn còn đứng ngoài cửa cười giả lả. Nhìn hai kẻ bạo lực ngồi pên trong rồi nhìn lại cánh cửa vô tội mà nàng thấy xót.

Người ta nói đúng thật. Cha nào con nấy... Ý nhầm, Vợ chồng có khác.

“Zuto,vào đây!”

Nó đập tay vào ghế bên cạnh, ý pảo nàng ngồi xuống. Nàng làm theo lời nó.

Cả 3 chụm đầu vô laptop, cùng pây mưu tính kế.

À... Hình như quên nói. Nàng cũng là sát thủ cấp cao như nó. Cả hai dưới trướng hắn và cha hắn. Có thể xem là dưới 2 người nhưng trên vạn người.

(chém!)

~~~~

Xong việc, cả 3 đi dạo quanh công viên. Con gái thấy nó, hắn và nàng thì hét ầm cả lên, mất chuyển sang hình trái tim.

Đón gần mà nói là 3 đứa đang giả trai. Ý nhầm, chỉ có nàng và nó thôi, còn hắn là con trai chính hiệu.

Nó mặc áo sơ mi sọc caro trắng đen, cà-kà-vắt thắt lệch với quần bó màu xám. Nàng diện áo thun trắng cộc tay với quần jean xẻ rách. Hắn khoác trên người áo pull in đầu lâu cùng quần jean pạc màu bụi pặm.

Nàng với nó đội tóc giả và cả 3 cùng có chung phụ kiện là mũ lưỡi trai.

Nó màu nâu, nàng màu trắng,thần màu đen.

“Mấy đứa hám trai!” nàng bĩu môi

“Tại thấy chúng ta đẹp trai quá đó mà!” hắn cười tươi

“Hito! Dừng ngay nụ cười đó đi!!!” nó nhéo vào hồng hân

“Hả?” nàng và hắn nhìn nó khó hiểu

Nó nhướn mày về phía trước. Hắn và nàng cũng nhìn theo. Một đám con gái đang chạy rầm rầm về phía 3 người, cùng nhiều câu nói khác nhau.

“Anh oi,cho em làm quen!”

“Đi ăn với em nha!”

“Anh đẹp trai,làm người yêu em đi!”

Nó nhún vai, chạy vụt đi trước. Nàng và hắn giật mình, quay đầu lại đếm từ 1 tới 3 phóng theo nó với tốc độ của tên lửa.

“học... học...”

Đứng thờ đốc trước cửa tiệm sách. Đột nhiên mắt nàng sáng lên, nhìn chăm chăm một bộ truyện.

“Wow! Đẹp quá... Phải mua về xem thử mới được!”

Dứt câu nàng chạy tọt vào quầy sách. Hắn với nó thì dờ khóc dờ cười nhìn nhau, cả hai bỏ tay với nàng. Lớn rồi mà cứ như con nít không bả

.

“Lấy cho em nguyên pộ Nữ Hoàng Ai Cập đó đi!”

“Của em đây! Còn trai mà cũng đọc truyện này nữa à?” chị nhân viên cười

Nàng nhe răng cười vì không biết nói thế nào. Thanh toán tiền xong, nàng bê cả mớ truyện ra ngoài đưa cho nó và hắn cảm hộ.

“Ặc... Hón cả trăm quyển chứ ít gì!” hắn tặc lưỡi

“Ủ!” nó gật đầu

“Chia làm ba phần, thay nhau mà đọc há!” nàng hớn hờ

“KHÔNG!” hắn và nó đồng thanh

Thấy nàng xụ mặt, cả hai thấy cũng tội cho nàng nên đánh đồng ý.

Dù sao thì cũng đầu mất mát gì mà phải từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Trời đã về chiều, nắng đã vụt tắt. Từng đợt gió lạnh rít qua liên hồi.

Ba người rào bước trên con đường trải đầy lá.

Dừng trước căn biệt thự rộng lớn, căn biệt thự có tông màu trắng trang trọng. Mang phong cách hoàng gia nhưng không quá lộng lẫy.

“Em vào trước đây!”

Nàng tung tăng chạy vào với bộ truyện trên tay. Hắn và nó thờ dãi bước theo sau.

~

Sáng hôm sau...

“Hể lô! Anh với chị hôm qua có đọc bộ truyện em đưa hông vậy?” nàng cười

“Anh đọc rồi! Cũng hay ấy chứ!” hắn nháy mắt

“Nói chuyện sau đi! Chuẩn bị xong chưa?” nó lờm

Về mặt của nó lạnh cực kỳ, lạnh đến độ đóng băng mọi thứ. Hắn và nàng nhìn nó mà sợ đổ mồ hôi.

“Xong hết rồi!” hắn và nàng cười nhe răng

Nó nhếch môi, nhẹ gật đầu.

Cả 3 khoác trên người bộ áo da màu đen, bó sát chuyên dùng cho sát thủ. Nó đội chiếc mũ lưỡi trai, quơ lấy khẩu súng trên bàn, đi ra ngoài.

“Thật không piết ai là thủ lĩnh luôn a!”

Nàng nhìn nó rồi quay sang nhìn hắn cười nham nhở hết như tình tình.

Hắn cốc đầu nàng, lời nàng tới chỗ nó. Đi theo phía sau là hơn 200 sát thủ, cấp dưới của hắn.

Vào Gara, cả 3 leo lên mộtô của mình chạy ra ngoài. Trên đường, hơn 200 chiếc mộtô phóng như vũ bão. Những người xung quanh, ai cũng khiếp sợ mà tránh vào.

~

Phóng vào khoảng đất trống, một đám người đã ở sẵn đó chờ. Bọn nó bước xuống xe đứng đối diện với đám người đó. Nói đúng hơn là đứng đối diện với bang Evil. Bang hội này khá lớn, đứng đầu là Leo-Liz và Lio.

“Đứng gờo dữ ha?” hắn phẩy phẩy tay

“Có gì thì nói nhanh đi!” Leo và Liz vênh mặt

“Gia nhập tổ chức Death, đồng ý không?” nó đi thẳng vào vấn đề, nàng đứng cạnh nhìn nó mà cười ngáy ngổ.

“Không đời nào!” Lio cười nửa miệng

“Nếu anh nói thế, tôi đánh phải dùng biện biện pháp mạnh rồi!” nàng bĩu môi

Cả 3 ra hiệu cho đồng bọn xông lên, bên bang Evil cũng thế. Hắn đầu với Leo, nó với Lio, nàng với Liz.

~

Leo nhanh tay, tung hàng loạt cú đấm vào người hắn. Hắn không đánh trả, mỗi khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong chết người.

Nhưng ngay sau đó, hắn trả lại đợt tấn công của Leo. Hắn nhanh tay thụi vào bụng Leo một phát mạnh. Leo ôm bụng nhìn hắn, ánh mắt của hắn khiến Leo không khỏi rùng mình. Ánh mắt sắc như dao vô cùng đáng sợ, ẩn chứa sự chết chóc.

Không để Leo kịp đánh trả. Hắn xoay người, tung một cú đá móc vào mặt Leo.

Túm lấy cổ áo Leo, hắn lên gối liên tục.

~

Lio quát mạnh rọi roi da về phía nó, nhưng không trúng. Nó nhẹ nhàng né được những đòn tấn công của Lio và nhanh như một con gió. Đôi mắt như thạch anh lạnh lùng như nhìn thấu từng động tác của đối thủ.

Nó nhanh như tiến ra phía sau, xoay người đá mạnh vào đầu Lio.

Lio do bất ngờ không né kịp nên trúng đòn. Say sẩm khụy xuống.

~

Không để nàng chuẩn bị, Liz liền tung nắm đấm vào mặt nàng. Nàng loạn choạng nhưng nhanh chóng lấy lại thăng bằng.

Nàng không piết đau, đấm trả lại và nhanh tay khóa chặt tay Liz.

Đánh mạnh vào gáy Liz theo kiểu tay mơ của thể võ Karate. Liz gục xuống, nàng đập liên tục vào người Liz đến khi hết cả máu.

Mặt nàng long lên mồ hôi như không thể kiềm chế được bản thân.

Nàng thật sự căm phẫn, đây là lần đầu tiên nàng bị một thằng con trai đấm vào mặt.

~

Chỉ trong vòng 5 phút. Nó, hắn và nàng đã hạ được 3 tên thủ lĩnh của Evil. Hắn ra hiệu cho người của mình ngừng đánh và lui về phía sau.

Thành viên của bang Evil nhìn nó, hắn và nàng như nhìn quý vị không ngờ chỉ cần vài chiêu đã hạ được thủ lĩnh của bọn chúng. Bỗng dưng cả bọn thấy lạnh sống lưng và bắt đầu xi xào, to nhỏ.

“Tiêu chác!”

“Dừng trúng thần chết rồi!”

“Quái đở đáng sợ!”

~~~~~

Cả 3 người cùng nhếch môi rồi quay lưng bỏ đi. Nhưng khựng lại vì câu nói của Leo.

“Tôi đồng ý gia nhập tổ chức của các cậu!!”

“Thật không?” nàng hớn hờ

“Thật, nhưng với một điều kiện...” Lio gật đầu

“Điều kiện gì?” hắn nhiu mày nhìn chăm chăm

“Bọn tôi muốn làm bạn với các cậu!” Liz nhe răng cười

Hắn và nàng lưỡng lự nhìn nó với nghĩa có nên đồng ý hay không. Nó im lặng.

Mặt vẫn lạnh như tiền, không hề có chút gì gọi là cảm xúc.

“Trả lời nhanh đi!” Leo thở dài

“Được!”

Nó trả lời lạnh lùng,quay lưng bỏ ra xe. Hắn và nàng nhìn nó rồi nhe răng cười với Leo, Lio và Liz.

.

“Thông cảm đi! Cậu ta là vậy đó!” nàng nhún

“À...Ừm!” Lio gật đầu

“Các cậu biết trụ sở của Death đứng không?” hắn hỏi

“Đương nhiên!” Liz cười xòa

“Mai chúng ta sẽ gặp ở đó! Giờ thì về thôi!”

Vừa dứt câu, hắn, nó và nàng phóng xe đi. Cả bang Evil cũng lũ lượt giải tán.

~

Chương 1.3

~

“Ai da! Đau chết được!” nàng nhăn nhó, lấy tay xoa xoa vết bầm trên trán mà than thở.

“Tại em ngốc quá nên mới bị trúng đòn đó!” hắn lè lưỡi

“A.. Anh hai chết tiệt! Anh có muốn em cắt cái lưỡi của anh đi không hả?” nàng tức tối, xông tới dùng hết sức đánh hắn. Nhưng dù nàng có ra đòn như thế nào thì hắn cũng né được tất.

“Anh hai... Em không đánh anh nữa, bắt tay giải hòa nhe!” nàng cười tươi

“Đồng ý!”

Hắn ngu ngơ, giờ tay ra về phía nàng. Nàng nhanh nhẹn nắm lấy tay hắn kéo về phía mình, cười một cách hết sức điên.

PHẬP!!!

Nàng cắn mạnh vào tay hắn không chịu nhả ra. Hắn thì nhảy tung tung như khi xổng chuỗi vì đau.

“Con nhóc kia! Thái anh ra ngay!” hắn cốc đầu nàng

Nàng không trả lời, vẫn khư khư ghì chặt lấy tay hắn. Cắn mạnh hơn, cắn đến chảy máu.

Cạch...

Nó mở cửa, từ bên ngoài bước vào. Đôi môi màu anh đào khẽ nhếch lên. Thấy nó, hắn mừng rỡ ra mặt. Nhìn nó với ánh mắt cầu cứu.

“Mie! Help me...”

Nó phớt lờ lời nói của hắn, đi thẳng lại ghế, ngồi xem hắn và nàng diễn kịch.

Hắn không ngừng nhảy lung tung cổ vùng vẫy để thoát. Nàng vẫn lì lợm găm lấy tay hắn.

“Aaaaaaa... Zuto! Em là chuột sao, bỏ tay anh ra! Đau quá... Mie yêu đầu, làm ơn cứu anh với! Aaaaaaa...” Hắn than vãn, la hét thảm thiết. Quên gia, đám người hầu lẫn vệ sĩ ở bên ngoài nghe thấy đều không khỏi bật cười.

“Thả ra được rồi đó nhóc!” nó liếc nhìn

“Cho chứa cái tội dám chọc em nhá!” nàng nhả tay hắn ra, chu mỏ mà nói

“Anh sợ em quá rồi! Đồ chuột!”

Hắn nhún vai rồi hăm hực quay lưng bỏ về phòng. Nó và nàng nhìn theo hắn mà cười rộ lên.

~

Buổi tối ngày hôm sau. Nó, hắn và nàng đang ngồi bàn bạc gì đó tại trụ sở Death, thuộc tổ chức mafia hàng đầu.

Đột nhiên, một người cấp dưới của hắn chạy vào.

“Thủ lĩnh! Có người cần gặp cậu ở phòng chờ!”

“Tôi biết rồi! Cậu ra ngoài trước đi, tôi sẽ ra ngay!” hắn nhoeo miệng cười

Khoảng 5' sau, cả ba có mặt ở phòng chờ. Leo, Liz và Lio vẫy tay chào. Bọn nó cũng chào lại.

“Các cậu ký tên vào đây đi!” Hắn đưa cho bọn Leo một tờ giấy. Là giấy cam kết gia nhập tổ chức. Đọc xong, bọn Leo không hỏi gì. Chỉ ký tên và đóng con dấu của bang Evil vào rồi đưa lại cho hắn.

“Vây là xong!” hắn nhếch môi

“Thế bây giờ bắt đầu làm bạn được rồi chứ!” Leo nhàu mày

“Tất nhiên!” nàng nhe răng cười

“Tôi là Lio, đây là Leo và đây là Liz!” Lio nhanh miệng nói

“Còn tôi là Hito,kề bên là Mirusie. Nhỏ nhất là Mizuto!” hắn nháy mắt

“Tên của hai cậu này giống con gái quá nhì!” Liz chỉ chỉ nàng và nó

“Vốn dĩ hai chúng tôi là con gái!” nó thản nhiên trả lời

“Úm... Con gái...” bọn Leo gật gù, nhưng n

gay sau đó lại hét to “HẢẢẢ???? CON GÁI!!!!”

“Chuẩn không cần chỉnh!” nàng cười khúc khích

~

Đề Leo, Liz và Lio ra về. Ngay sau đó, bọn nó cũng ra ngoài dạo phố đêm. Dù là buổi tối nhưng nhờ có ánh trăng nên trời rất sáng.

Hai hàng cây Linh Từ bên đường được trang trí những ngọn đèn chớp tắt đầy màu sắc.

Mỗi lúc gió thổi, từng chiếc lá vàng khẽ bay rồi nhẹ đáp xuống mặt đất. Bầu trời đêm thật sự quá thơ mộng.

Nàng và nó im lặng, vừa đi vừa ngắm hắn.

Sự thật mà nói thì hắn cũng thuộc loại cực điển trai với body chuẩn và chiều cao lý tưởng 1m89. Sở hữu một làn da trắng hồng hết như con gái. Có đôi mắt màu hổ phách chứa đựng sự ranh mãnh, nhưng đôi lúc lại lạnh lẽo, âm đạm. Cái mũi cao và môi mỏng quyến rũ. Mái tóc hung đỏ, để mái xòa được vuốt keo ngay ngắn. Nụ cười của hắn luôn tạo cho người khác thấy ấm áp, đôi khi cười hắn lại để lộ chiếc răng khểnh cực duyên.

Tóm lại mà nói, hắn rất là đẹp. Một vẻ đẹp của sự nam mị đầy cuốn hút.

“Chị Mie! Anh hai em hôm nay đẹp trai ghê hen!” nàng huyếch nhẹ vào tay nhỏ. Nó quay sát liếc nàng, ánh mắt đầy sát khí có thể giết người bất cứ lúc nào.

“Không phải là hôm nay đẹp! Phải nói là anh ngày nào cũng đẹp nói đúng!” hắn vênh mặt

Nàng trẻ môi, xoay xoay cái Iphone đời mới nhất nhưng trượt tay làm văng ra đường.

Nhanh chân, nàng phóng ra đường. Ngồi xuống nhặt lấy.

RẦMMMM!!!

Một chiếc ô tô do không thắng kịp nên lao thẳng vào nàng.

Nó và hắn hoảng hốt chạy lại bên nàng. Hắn đỡ nàng dựa vào người mình. Cố gọi nàng dậy.

Nhưng nàng không hề mở mắt, nàng cũng không còn hô hấp.

Tại sao lại như thế!

Máu trên đầu nàng cứ thế mà tuông ra không ngừng, máu dính đầy trên gương mặt ngây ngô ấy. Hắn ôm nàng trong tay, từng giọt nước mắt theo nhau rơi xuống đất, cảm lạnh khóc. Nó như chết lặng, nắm chặt tay nàng vì sợ nàng sẽ biến mất.

~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Chương 3: Chương 2.1: Xuyên Qua

“Chết tiệt! Đau quá!” Nàng lồm cồm ngồi dậy, mặt nhăn nhó hết cỡ. Tay xoa xoa đầu, mái tóc đen mượt rối tung.

Nàng tò mò tiến đến chỗ đám đông ở gần một chiếc ô tô. Nàng từng người khi thấy hắn và nó. Đặc biệt là người đang nằm trong vòng tay hắn, máu không ngừng tuông, đôi mắt nhắm nghiền chẳng hề động đậy.

Gi chi?

Không phải người đó chính là nàng sao?

Cái quái gì thế này?

Không phải nàng chết rồi đó chứ?

Sau những dòng suy nghĩ, nàng bật cười lớn. Nàng ngửa mặt lên trời mà hét “Cái tên lão thiên chết tiệt! Lão nghĩ gì mà cho ta chết một cách lẳng nhách thế kia! Ít nhất ta phải chết một cách oanh oanh liệt liệt mới được chứ! Ta mà tìm được lão thì lão chết với ta! Aaaaa...”

“Mizuto Mushiba!!!”

Một giọng nam trầm vang lên, nàng ngừng hét quay ra nhìn. Nàng như hóa thành tượng đứng nhìn người đối diện. Một nam tử có đôi mắt xanh sâu thẳm, trầm lắng như mặt nước. Nước da trắng, mái tóc nâu tung nhẹ theo gió.

“Chep... chep... Sao mà đẹp trai quá!” nàng trầm trồ

“Lau nước bọt đi! Bẩn quá!”

“Hớ... Mà nhà ngươi là ai? Tên gì? Sao ngươi thấy được ta? Chẳng phải ta chết rồi à!” Nàng chợt nhớ ra, lấy giọng hỏi nam tử đó một hồi dài.

“Thứ nhất, ta là thần Sinh Mệnh. Thứ 2, ta tên Takeru. Thứ 3 ,ta là thần thi dương nhiên thấy được ngươi. Thứ 4, tóm lại là ngươi chết rồi!”Takeru huyền thuyên nói

“Thần gì mà nói nhiều quá!” nàng ôm tai tai nhăn nhó

“Vi ngươi hỏi nên ta trả lời!”

“Tóm lại là ngươi muốn gì?” nàng hét

“Mệnh ngươi chưa tận! Ta muốn ngươi sống lại!” Takeru cười nhẹ

“A... Ngươi thật tốt nga! Vậy mau giúp ta nhập lại xác đi!” nàng hí hửng, nhảy tung lên chỉ tay về phía thể xác nàng đang nằm bất động.

“Không thể! Dù ngươi có nhập hồn trở lại cái xác đó thì vẫn không sống nổi! Vậy nên ta sẽ đưa ngươi sang thế giới khác!” không đợi nàng trả lời, Takeru phất tay về phía nàng. Đôi mắt xanh nhắm hờ, miệng đọc thần chú. Một ánh sáng đỏ rực từ tay Takeru phóng ra, bao bọc lấy linh hồn nàng.

Nàng tròn xoe mắt nhìn, miệng há hốc nhưng sau đó chẳng biết gì. Nàng chìm vào trong màn đen vô thức.

~~~~~

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Nàng mở mắt ra nhẹ nhàng. Đảo mắt quét quanh căn phòng.

Nàng ngồi trên chiếc giường ngọc trai da báo mà trầm trồ.

Nơi này quả thật rất lớn, mọi thứ đều được dát vàng căn ngọc. Nhưng cách bày trí này khá quen thuộc, hình như nàng đã thấy ở đâu rồi.

Nàng đang mãi chạy theo dòng suy nghĩ thì có người bước vào. Là một nữ nhân khoảng hơn 20 tuổi, mặc trang phục của thị nữ. Thấy nàng nhăn nhó, ngồi bất động. Cô lo lắng hỏi “Nữ hoàng! Người có chỗ nào không khỏe sao?”

“Nữ hoàng???” nàng dần mặt

“Thưa nữ hoàng! Carol bị sự từ cần, bệ hạ Menfrisur đang cố ngăn sự từ để cứu Carol!” Lại thêm một trung nam tử trong trang phục tướng quân bước vào, nói với nàng một cách cung kính. Nàng miệng chữ O mắt chữ A.

Cái gì mà nữ hoàng?

Cái gì là Carol?

Còn gì là Menfrisur nữa chứ?

Chẳng phải đây là những nhân vật nàng vừa đọc trong bộ Nữ Hoàng Ai Cập sao?

Nếu nàng không nhầm thì nữ nhân vận trang phục thị nữ trước mặt nàng, không ai khác mà là Ari. Còn nam nhân vận trang phục tướng quân kia là Nakuto.

Nàng hí hửng mừng trong lòng chứ không để lộ ra mặt, thật sự là thú vị lắm nga.

Tên Takeru cho nàng đến đây thì thật sai lầm đấy. Nàng thuộc lòng chi tiết trong bộ NHAC rồi. Nàng sẽ quây tới bến cho mà xem.

“Nakuto! Ngươi đứng đây được rồi! Ta muốn ra ngoài xem!” nàng vờ nghiêm mặt

“Vâng thưa nữ hoàng!” Ari và Nakuto đồng thanh

~~~~~

Dưới ánh mặt trời nóng bức, nàng nhẹ nhàng lướt đi. Đến đồng cỏ nơi Menfuisu đang săn sư tử. Vừa đến nơi, nàng đã thấy mọi người chạy tán loạn. Menfuisu đang dùng khiên, cổ cán con sư tử đang hăng máu muốn vồ lấy Carol.

Nàng đưa ánh mắt háo sác nhìn chăm chăm lấy Carol.

Carol đứng thật đẹp nga. Mái tóc vàng óng ánh dưới nắng, làn da trắng nõn như bông sữa. Đôi môi nhỏ đỏ au và đặc biệt là đôi mắt xanh màu biển hút hồn nga.

Còn Menfuisu cũng thuộc hàng đẹp trai hiếm có, nhưng làm sao đẹp trai bằng anh nàng được. Menfuisu có nước da màu đồng, thân hình mạnh mẽ trong rất hấp dẫn. Nhưng nói gì thì nói, nàng vẫn thích đôi mắt của Menfuisu a. Đôi mắt phượng đen láy, sáng cứ như ngôi sao.

~

Trong khi nàng vừa suy nghĩ vừa cười vờ tư thì bọn binh lính xung quanh thì lờn nàng và họ có chung một suy nghĩ: “Chắc là nữ hoàng đã làm chuyện này! Nếu không thì người đầu phải vui mừng như thế khi hoàng phi của chúng ta đang gặp nguy hiểm!”

Chương 4: Chương 2.2

Hon một giờ đầu nhau với sư tử, kết quả người thắng trận là Menfuisu. Nhưng lần nữa, một con sư tử khác nhào ra, găm chặt lấy bà vai Carol mà kéo đi. Menfuisu cùng mọi người thêm một phen hoảng hốt chạy theo.

Tiếng kêu thét của Carol đã tắt lịm, cả bờ vai cô đang nằm gọn trong hàm con sư tử điên cuồng.

Ở phía ngọn đồi cao, Izumiri cũng không mấy bình tĩnh, chàng giương cung nhắm bắn sư tử. Chỗ nàng, Menfuisu cũng vùng vằng lao trên tay, chuẩn bị phóng tới.

Một lao một tên bay thẳng vào thân sư tử, nó chỉ kịp gào lên một tiếng rồi cùng Carol rơi thẳng xuống dòng sông Nile đang cuồng cuộn chảy xiết. Menfuisu cùng vài người cũng nhảy xuống, cố bơi theo để cứu Carol.

“Thật đẹp mắt! Ahahaha...” nàng tròn mắt nhìn một hồi rồi bật cười lớn. Lần đầu tiên nàng thấy cảnh này a. Hầu hết nàng mất kế những ánh nhìn kì thị xung quanh, cứ thoải mái mà cười vô tư. Trong khi đó, Ari mặt tái xanh nhìn nàng, nàng mà cứ như thể thì mọi việc sẽ bị lộ mất. Nếu như Menfuisu mà biết, dù nàng có là nữ hoàng thì chắc chắn nàng cũng phải chết.

“Ari, người và Nakuto chuẩn bị cho ta một vài thứ này....” nàng nói nhỏ vào tai Ari. Ari gật đầu nhẹ rồi cùng Nakuto rời đi.

~~~~~

Nàng hừ lạnh liếc bọn người đang nhìn nàng một cách soi mói.

“Chắc là nữ hoàng rồi!”

“Đúng là nữ hoàng độc ác!”

“Nữ hoàng đã hại con gái nữ thần đấy!”

(... ..)

Dân chúng xung quanh khẽ bàn tán về nàng.

Nàng biết chứ, nhưng thôi không quan tâm.

Nàng quay lưng vào trong rồi phi thân đi.

Nhưng nàng nào biết, những hành động của nàng đã lọt vào tầm mắt của một người. Người đó nhìn nàng nghi ngờ, khẽ nhích môi đầy mưu mô.

~~~~~

“Aaaaa... Cái này đẹp quá!!!”

Nàng khoác trên người một bộ tử sa y màu trắng và thêm một mảnh khăn choàng che gần hết gương mặt. Hồ bơi chạy quanh ngoài chợ, hết khen cái kia rồi đến khen cái này.

Nàng thấy nơi này thật thú vị, mọi thứ đều rất lạ. Nhưng sao nàng lại thấy trống trải như thiếu thiếu cái gì đó.

Đúng rồi!

Ở đây không có hân và nó, hai kẻ luôn thi nhau bắt nạt nàng. Nhưng thật sự nàng muốn có họ bên cạnh lắm a!

~~~~~

“Nữ hoàng Asisu!”

Một bàn tay của nam nhân đặt lên vai nàng. Nàng thoáng giật mình, ngẩng đầu xem ai.

Người đứng trước mặt nàng đúng là mỹ nam nghiêng thành nghiêng nước, khuynh đảo lòng người a.

Chàng có đôi mắt màu nâu trà, tình lạng như mặt nước hồ thu. Mái tóc bạch nguyệt ẩn hiện trong chiếc áo choàng. Nhưng nàng thật không biết chàng ta là ai nga.

“Người là....” nàng nheo mắt

“Quên ta rồi sao nữ hoàng! Không nhớ lần trước người đã giam ta trong ngục thất sao?” chàng nhích môi

“Izumiri!” nàng trợn mắt

Thật không ngờ nam nhân đẹp trai này lại là hoàng tử Hitaito. Đúng là làm người khác ngỡ ngàng mộ thật a.

Ách... Mà chẳng phải lúc trước Asisu đã đắc tội với chàng ta sao?

Mặc dù nàng không phải Asisu nhưng nàng đang trong thân xác Asisu nên tóm lại nàng là kẻ thù của chàng.

Nếu nàng mà không trốn thì sẽ chết mất thôi. Chỉ suy nghĩ thôi nhưng nàng không khỏi rung mình.

“Ta nhớ chứ! haha” nàng ngược mặt nhìn chàng cười méo mó. Nhưng tuyệt nhiên là chàng không thấy, vì nàng đang che một chiếc khăn a.

“Người đã hại Carol!” chàng nhìn nàng chăm chắmm

“Không có! Nhưng ta có việc gấp,ta đi trước!” nàng trả lời gấp rồi nhanh chóng phi thân đi.

Người dân ở chợ và đoàn người của chàng trở mặt nhìn, nghĩ rằng nàng biết bay cơ đấy. Người cổ đại đúng là ngò, đây chỉ là kính công của người Trung Quốc thôi mà, làm gì mà nhìn ghê thế không biết.

~

Nàng dừng lại ở một bãi sậy gần bờ sông Nile, hét lớn tên của Takeru.

“Dừng hết nữa! Đau đầu quá! Người muốn gì mà gọi ta thế hả?” Takeru ôm đầu hiện ra

“Muốn người đem anh trai với chị dâu của ta tới đây!” nàng cười gian xảo

“Không thể!” Takeru bình thản lắc đầu

“Lí do?”

“Ta không thích!”

“Người không thích cũng phải thích! Người mà không đem hai người đó tới đây thì ta sẽ rời người từ ngày này sang ngày khác đó! Biết không háaaaa...” nàng dùng hết sức hét vào tai Takeru, khiến anh đau đầu nhức óc.

Takeru thật bó tay với nàng, con gái gì mà... Đến thần cũng chẳng tha. Nhưng Takeru lại thấy nàng rất thú vị, mỗi khi gặp nàng, anh thấy rất vui.

“Được, ta giúp! Ta sợ người rồi!” Takeru nhún vai trả lời rồi đưa cho nàng một thanh kiếm tỏa ra ánh sáng lam ngọc.

“Đồ tốt a! Cho ta hả?” nàng cười tươi nhận lấy

“Ừ, cho người! Có thể người cần, từ giờ chủ nhân của nó là người và chỉ có người là chạm được nó!”

Vừa dứt câu, Takeru cũng biến mất ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đứng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 2.3

Sau một ngày dạo chơi, nàng trở lại kinh thành TêBê. Kinh thành xinh đẹp soi bóng trên dòng sông Nil, màn đêm mang một bầu không khí trầm lặng, buồn bã khác thường.

Hầu như cả kinh thành đang lo lắng về sự mất tích của hoàng phi Carol, con gái nữ thần sông Nil.

Dòng sông vẫn hững hờ, lặng lẽ trôi. Đường như con sông không hề quan tâm đến những gì đang diễn ra lúc này.

“Asisur! Phải chăng chị có dính đến âm mưu hại Carol vừa rồi!”

Vừa vào trong, Menfuisu đã đứng sẵn ở đó quát lớn. Cư nhiên bị đồ tội, việc đó đâu phải nàng làm. Là Asisur làm cơ mà. Nàng tức lắm chứ nhưng đành chịu, nàng đang là Asisur a.

“Phải, chị làm! Thì đã sao?” Nàng vừa dứt câu, nữ quan Ari cũng đứng phía sau nàng. Quý xuống nói:

“Tâu hoàng thượng, thần linh đã không chọn cho ngài cô gái ấy, ngài hãy sớm quên nó đi thôi!”

“Ari,mi vừa nói gì? Nhắc lại ta xem nào!” Menfuisu nộ khí xung thiên trừng mắt nhìn

“Hoàng thượng có giận thần cũng xin nói! Thần linh không vừa lòng về việc ngài cưới con bé nó lệ ấy nên đã cướp đi mạng sống của nó! Hoàng thượng có tìm kiếm cũng vô ích!” Ari ngăn đầu khẽ nhếch

“CÂM NGAY! DÁM LÁO TOÉT VỚI TA À?” mắt Menfuisu đỏ ngầu, anh tức giận gườ gườ cây trượng bỏ xuống đầu Ari.

KENG...

Tiếng kim loại va vào nhau. Trước lúc trượng trên tay Menfuisu kịp chạm vào Ari. Nàng đã dùng thanh đoản kiếm mà Takeru tặng, chặn lấy trượng của Menfuisu khiến nó gãy nát. Tướng quân Minue, tể tướng Imhotep cùng tất cả binh lính cả kinh nhìn nàng.

“Menfuisu! Em muốn giết nữ quan thân cận của chị? Đứng có mơ!” nàng thu kiếm trên tay lại, nhếch môi rồi khom xuống kéo Ari rời đi. Dù gì thì ở tương lai nàng là sát thủ nên khi ở cổ đại, nàng cũng có thể xem là cao thủ nga. Thực lực của nàng có thể ngang hoặc là hơn hẳn Menfuisu.

~

“Ari, ta đổi!”

Trở về phòng, nàng trưng bộ mặt cún con trước mặt Ari. Ari sững sờ nhìn nàng, lần đầu tiên Ari thấy nữ hoàng có thái độ như thế. Bởi từ trước đến giờ, nữ hoàng luôn giữ vẻ uy nghiêm và lạnh lùng trước mọi người, kể cả Ari.

“Thưa nữ hoàng, thần sẽ dọn thức ăn đến cho người!” Ari cười nhẹ rồi cung kính rời đi nhưng lại bị nàng gọi lại

“Ari!”

“Thưa nữ hoàng! Người còn gì cần dặn?”

“Sau này khi không có ai, cứ gọi ta là Asisur được rồi! Gọi nữ hoàng rất phiền phức!” nàng tặc lưỡi

“Nhưng nữ hoàng...”

“Không nhưng nhị gì cả! Người đi được rồi!” nàng chen vào, cố ý không cho Ari nói tiếp rồi phất tay, bảo Ari ra ngoài.

Đội Ari đi khỏi, nàng nhanh tay vớ lấy tấm gương đồng. Xem thử nhan sắc của Asisur như thế nào, nếu mà xấu thì nàng lỗ mất. Vì ở tương lai, nàng cũng được xếp vào hạng HotGirl a. Tự mình ngắm qua nghĩa lại gương mặt trong gương, nàng không khỏi há mồm

Gương mặt của Asisur được xem là mỹ nhân cũng đúng nga.

Cặp mắt phượng to tròn, đen láy sáng như sao trời. Hai hàng mi dài cong vút. Cái mũi cao cao, thon thon với đôi môi nhỏ đó mọng. Nước da thì trắng nõn, tóc thì dài, đen mượt.

Nàng ở trong thân xác Asisur thật không lỗ chút nào. Vừa đẹp vừa có quyền lực a.

“Nữ h...”

“Sao?”

Ari bước vào định gọi nàng, lại bị nàng liếc làm hết cả hồn.

“As... Asisur... Thức ăn đã dọn ra... Mời người ăn!” Ari ấp úng gọi tên nàng

“Tốt, người ăn cùng ta!” nàng nhoeén miệng, kéo Ari ra bàn. Trong khi nàng đang thoải mái chiến đấu với thức ăn, còn Ari lại một lần nữa trở mặt nhìn nàng.

Nàng ăn cứ như vừa bị bỏ đói không bằng. Ăn hết cái này rồi lại đến cái kia. Đường như bụng nàng là bụng không đáy a...

“N... Asisur, người ăn từ từ... Cần thận bị nghẹn!”

Nàng gật gật đầu nhưng không nhìn Ari mà vẫn cặm cụi ăn.

Sau 15', nàng cũng xử lí xong mấy món sơn hào hải vị. Nàng cười với Ari và những thị nữ xung quanh, ra lệnh cho họ ra ngoài.

Đi đến chiếc giường ngọc trải da báo, nàng thả người để nghỉ ngơi.

Chiếc giường được đặt gần cửa sổ. Từng đợt gió mát ủa vào, nàng đưa mắt nhìn ra không trung.

Bầu trời đều cùng một màu đen kịt nhưng được tô điểm bằng những ngôi sao sáng.

Những ngôi sao in bóng xuống dòng sông Nil đang chảy xiết. Dòng sông trông như một dây tiêu ngân hà.

Tuy khung cảnh đẹp, hữu tình nhưng điều đó không khiến nàng vui hơn. Bất giác, nước mắt trào ra trên khóe mi của nàng rồi khẽ kháng rơi xuống từng giọt.

Nàng thật sự rất nhớ!

Nhớ hẳn, người anh trai hay bắt nạt nhưng lại rất thương nàng.

Nhớ nó, một chị dâu lạnh lùng nhưng luôn bảo vệ nàng.

Nàng thật sự mong Takeru sẽ giữ lời hứa với nàng, sẽ đưa hẳn và nó tới bên nàng.

Cứ thế, nàng khóc cho đến khi ngủ thiếp đi.

Chương 6: Chương 3.1: Asisur thay đổi?

Nàng làm nữ hoàng của Ai Cập cũng được hơn một tuần rồi, nhưng chẳng hiểu sao Takeru không xuất hiện gặp nàng. Chẳng lẽ Takeru không giữ lời hứa với nàng nên không dám gặp nàng sao?

~

Hôm nay nàng dậy sớm hơn mọi hôm, ngồi ở thành cửa sổ nhìn ra ngoài ngắm mặt trời mọc. Nàng thật sự thấy rất chán, một tuần nay chỉ ở trong cung. Đi ra đi vào đều phải nhìn thấy cái bàn mặt đáng ghét của tên Mentfuisu ngang ngược. Asisur lúc trước chắc có sức chịu đựng lớn mới có thể bám riết lấy tên Mentfuisu đó a.

“Ari, người cùng tướng quân Nakuto tới lưu vực ven bờ sông Nile tìm Carol cho ta!” nàng ra lệnh

“Asisur... Người có muốn thần giết nó luôn không?” Ari cười nhẹ

“Không cần! Khi nào tìm được Carol thì báo ngay cho ta, ta sẽ đến!”

“Vâng, thần biết rồi!” Ari cung kính cúi đầu chào nàng rồi rời đi. Nàng nhếch môi, khoác lên người bộ từ sa y màu tím bí ẩn, tay mang vòng kim xà. Mái tóc đen tuyền được buộc lỏng. Dùng một mảnh khăn choàng che hết nửa gương mặt, nàng phi thân ra ngoài.

Nhưng vừa nhìn thấy Mentfuisu và Unasu. Nàng khựng lại, đứng phía sau cột to nghe cuộc trò chuyện của họ.

Thì ra là có người nhìn thấy Carol. Nàng cười rồi nhẹ nhàng quay đi, nàng biết người nhìn thấy Carol là ai nga. Là Jamari, cung nữ sủng ái của hoàng đế Angol, trị vì vương quốc Atsiria.

~

Xoắn váy chạy lung tung trong chợ, nàng thấy thoải mái hơn. Dân chúng ở đây hầu hết đều tốt bụng, họ luôn biết giúp đỡ nhau a.

Nàng ngẩng ngó ngắm chân dưới dòng sông Nile đang chảy xiết, mẹ hiền của đất nước Ai Cập.

LỘP CỘP... LỘP CỘP....

Từ phía xa, một đoàn người ngựa đang chạy với tốc độ rất nhanh, bụi cát bay mù mịt. Trong tiếng vó ngựa có lẫn vào tiếng khóc của một đứa trẻ con. Với tính tò mò của mình, nàng xoay người lại nhìn. Một cô bé đang đứng như trời trồng, hoảng sợ khóc thét lên. Chỉ còn cách vài bước chân, cô bé sẽ bị con ngựa đâm lên mất. Nàng nhanh chân chạy ra, lấy thân mình che chắn cho cô bé.

Hiii... Hiii...

Người cười trên ngựa đó không phải ai xa lạ. Là tên Mentfuisu. Hắn lách ngựa ra một bên tránh nàng. Con ngựa hí lên một tiếng rồi khựng lại.

Nàng bức xúc, ngược mặt lên nhìn rồi hừ lạnh.

“TÊN HOÀNG THƯỢNG CHẾT TIỆT NHÀ NGƯỜI! NGƯỜI MUỐN TA BẮM NGƯỜI RA À! CUỐI NGỰA CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ??? ĐỊNH GIẾT NGƯỜI À???”

Nàng lấy giọng chỉ vào mặt Mentfuisu mà hét lớn. Dân chúng xung quanh nhìn nàng, Họ lo lắng cho nàng, sợ nàng vì cứu người mà phải đắc tội tới hoàng thượng.

“To gan! Dám mắng ta sao! Người đâu bắt lấy á?” Mentfuisu ra lệnh

“NGƯỜI DẮM???” nàng quát

“Li do gì người nghĩ ta không dám?” Mentfuisu nhếch môi

“Ta là nữ hoàng, là chị của người!” Nàng vừa nói vừa tháo mảnh khăn choàng ra, để lộ gương mặt xinh đẹp mỹ miều nhưng không kém phần sắc sảo.

“Nữ hoàng Asisur!” người dân ngạc nhiên đồng

“Chị là người...”Mentfuisu trợn mắt

“NGƯỜI CÁI GÌ MÀ NGƯỜI! XÉO ĐI CHO TAI!” nàng lại hét lên lần nữa. Tien chân đạp mạnh vào ngựa của Mentfuisu khiến nó chạy loạn lên. Unasu cùng vài binh lính ngó người rồi cũng chạy theo Mentfuisu.

~~~~~

“Nín đi! Đừng khóc nữa! Ta mua bánh cho con ăn bánh nha!”

Nàng cười tươi, xoa đầu cô bé một cách nhẹ nhàng. Những người xung quanh nhìn nàng với ánh mắt nghi ngờ. Họ nghĩ nàng già vò tốt bụng để lấy lòng dân và âm mưu một điều gì đó.

“Cảm ơn nữ hoàng... hức hức...”

Cô bé sụt sùi lau đi nước mắt, nhận lấy bánh từ tay nàng rồi thom một cái vào má nàng.

“Ừ! Ta phải đi rồi!”

Nàng bẹo má cô bé một cái, môi nở một nụ cười tươi hết cỡ. Để lộ chiếc răng khểnh cực duyên. Rồi che khăn quay lưng bước đi.

~~~~~

Ở thế kỷ 21, tại biệt thự nhà Mushiba...

XOẢNG...

“AAAAA... CỨU VỚI, CỎ MA!”

Tiếng la thét thanh này là của hắn. Hắn hoảng lên vì thấy một người đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Còn nó thì giật mình đánh rơi tách cà phê trên tay.

“TA KHÔNG PHẢI MA!” Takeru hậm hực quát

“Vậy người là gì?” nó lạnh lùng

“Ta là Takeru-thần Sinh Mệnh!” Takeru hất mặt

“Người đến đây làm gì?” hắn lấy lại bình tĩnh, nhàu mày hỏi

“Mizuto-em gái của hai người nhờ ta đưa hai người đến chỗ của cô ấy!” Takeru nhún vai

“Chết hả?” hắn và nó đồng thanh

“Không! Chỉ là ở một thời đại khác thôi! Các người có đi hay là không?”

“Một tháng sau hai chúng tôi sẽ đi cùng người đến chỗ đó!” hắn trả lời

“Được!”

Takeru nói xong rồi biến mất như không khí.

Hắn và nó khẽ nhìn nhau rồi mỉm cười hạnh phúc. Cuối cùng cả hai cũng sắp gặp lại nàng-kẻ ngây ngô nhưng thật phần bạo lực, nghịch ngợm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đàng Lành Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 3.2

Trở về với Ai Cập 3000 năm trước...

—

Nàng vừa chạy vừa hát ngẫu nga. Con gió mang hơi nóng ẩm ướt lúa qua, nghịch ngợm những lọn tóc đen tuyền của nàng. Bước gần đến chỗ người buôn ngựa. Nàng đảo mắt chọn được một con hắc mã. Nhưng nàng không đem theo tiền, làm sao mà mua.

Ngồi nhẩn nha suy nghĩ một hồi rồi quay ra nhìn người buôn ngựa.

“Ta dùng thứ này, đổi lấy con hắc mã của người được chứ?” nàng gỡ nhẹ hai chiếc vòng kim xà rực rỡ trên tay xuống, đặt lên bàn.

“Được! Được! Có thể đem nó đi!” người buôn ngựa cười nhẹ, dẫn con hắc mã giao cho nàng.

Nàng ung ý tềo lên, nắm chặt dây cương thúc ngựa chạy đi.

Tìm đường đến chỗ ở của những nô lệ thật khó a. Mà cũng đúng thôi, nàng mới ở đây có vài tuần nên đầu quen đường xá gì. Nàng muốn xem những công trình kiến trúc khổng lồ thời Ai Cập cổ đại, công trình được làm hoàn toàn bằng sức lao động của nô lệ a.

Hiii... Hiii... Hiii..

Vừa đến cổng trường, con hắc mã dờ chừng. Nó hí lên vài tiếng rồi hất mạnh nàng xuống ngựa. Nhưng tại sao lại không đau a?

Nàng mở mắt ra nhìn. Thì ra là nàng được người ta đỡ ẵm, may thật.

Người đỡ nàng là một nam nhân tuấn tú mặt trăng phúc tướng quân. Đôi mắt đen chứa đựng trí tuệ. Mái tóc đen xoắn dài. Nam nhân đó là Minue a, anh ta được Menfuisu phân phó quản lý việc ở đây.

“Có không sao chứ?” Minue cất giọng trầm

“Ta không sao! Cảm ơn!” thoát ra khỏi cánh tay rắn chắc của Minue, nàng nhẹ giọng cảm ơn.

“Này, cô ở khu nô lệ nào thế?”

Nàng không muốn Minue nhận ra nàng nên nàng cố tình quay lưng đi. Nhưng ai ngờ lại bị gọi giật lại. Nàng im lặng không trả lời cũng không thèm nhìn lại mà tiến thẳng vào trong.

—

Thật là một cảnh tượng hùng vĩ nga. Lần đầu nàng được chứng kiến a. Hơn mấy ngàn người đang ra sức kéo một tượng nhân sư khổng lồ. Riêng những người khác xung quanh thì đang bê đá, bê cát.

Ào... Ào...

Một cô gái cũng trạc tuổi nàng, sợ ý là làm đổ thúng cát đang bê. Chỉ vì thế mà cô bị một tên lính quát roi đến thừa sống thiếu chết. Bất bình cho cô gái, nàng bước tới giờ tay ngăn sợi roi của tên lính. Sợi roi sắt quấn chặt lấy tay nàng rồi lại được kéo giật lại.

“Hơ... Chị có sao không?” cô gái hốt hoảng kéo kéo áo nàng

“Yên tâm! Ta không sao!” nàng cười nhẹ

“Nhưng tay của chị...”

Nàng ngăn người nhìn cánh tay đang thấm đẫm máu của mình, cánh tay bị sợi roi sắt làm bị thương.

“NGƯỜI CỨT! ĐI LÀM VIỆC MAU! ĐỪNG LO CHUYỆN BAO ĐỒNG!” tên lính quát vào mặt nàng

“Có chuyện gì ở đây?” Minue trầm lặng tiến đến hỏi

“Thưa tướng quân! Hai á nô lệ này không lo làm việc!” tên lính

“Ta là nô lệ???” nàng nhếch môi quay sang Minue

“ĐEM TÊN CHẾT TIỆT NÀY RA CHÉM CHO TA!!!”

Tiếng hét của nàng thật sự có sức công phá, toàn bộ nô lệ lẫn binh lính ở đây dừng hẳn công việc. Đứng nhìn nàng một cách trân trối.

“Cô là ai mà ra lệnh cho ta?” Minue nhủ mày

Nàng không trả lời, kéo khăn che mặt xuống. Liếc nhìn Minue bằng ánh mắt sát khí.

“NỮ HOÀNG ASISU!!!” tất cả đồng thanh

“Phải, là ta! Còn không mau lôi hắn ra chém cho ta!” nàng hậm hực

“Thần tuân lệnh!” Minue cuối đầu chào nàng rồi cùng vài người kéo tên lính đó đi,mặc cho hắn đang van xin thảm thiết.

Nàng hừ lạnh một tiếng, cúi thấp đỡ cô gái đứng dậy trước sự kinh ngạc của nhiều người.

“Phải nữ hoàng không!”

“Tôi đang mơ sao!”

“Sao hôm nay bà ta tốt vậy...”

—

Nàng nhún vai, bước lên bục cao mà tuyên bố theo suy nghĩ của mình:

“TA RA LỆNH CHO CÁC NGƯỜI! TỪ NAY VỀ SAU KHÔNG ĐƯỢC ĐÁNH ĐẬP NÔ LỆ MỘT CÁCH VÔ LÝ. HỌ CŨNG LÀ CON NGƯỜI MÀ. CÒN NÔ LỆ CÁC NGƯỜI KHÔNG PHẢI VÌ THỂ MÀ LỢI LÀ CÔNG VIỆC ĐÁU, LÀM VIỆC CHO TỐT VÀO! AI LÀM SAI LỆNH TA THÌ CHẾT!!!”

Nàng vừa dứt câu thì toàn bộ nô lệ mừng rỡ ra mặt, hò hét tung hô nàng.

“Nữ hoàng vạn tuế!”

“Nữ hoàng muôn năm!”

“Đội ơn nữ hoàng!!!”

“Hoan hô! Nữ hoàng vạn tuế!”

Nàng chỉ cười nhẹ, gật đầu tỏ ý hài lòng. Đến bên cô gái lúc này, nàng xé mảnh khăn choàng ra vài mảnh. Bắn bó vết thương cho cô rồi dịu cô ấy đến chỗ Minue.

“Minue! Người đưa nàng trở về cung, bảo thị nữ của ta chăm sóc cho nàng!” nàng ra lệnh

“Nhưng mà chị... A... Nữ hoàng... Em chỉ là một nô lệ làm sao mà vào cung được!” Cô gái lo lắng nhìn nàng

“Không sao! Ta cho phép rồi mà!”

“Nữ hoàng! Đa tạ chị!” cô gái ôm chặt lấy nàng, nàng cười nhẹ rồi đỡ cô ấy lên ngựa của Minue.

“Yên tâm! Ta sẽ đi cùng!” nàng nháy mắt với cô

“Nữ hoàng! Thần xin phép!”

Nàng khẽ gật đầu rồi leo lên con hắc mã chạy đi. Minue cũng thúc ngựa đuổi theo phía sau

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đứng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 3.3

Cả hai cư nhiên mà phi ngựa về kinh thành.

“Nữ hoàng độc ác về kìa!”

“Đúng là rắn độc!”

“Cả gan hại hoàng phi Carol cơ đấy!”

“Đừng câu độc nhất lòng dạ dân bà!”

Dân chúng nhìn nàng với ánh mắt lườm nguyệt, khinh thường.

Đón gần một việc. Họ nghĩ nàng làm hại Carol, con gái nữ thần thiêng liêng đáng kính của họ a.

Bất chợt cánh vật trước mắt nàng trở nên mờ nhạt. Đầu nàng đau như búa bổ, chao đảo trên con hắc mã một hồi rồi ngã xuống.

Nhưng tại sao?

Tại sao không ai đỡ nàng chứ?

Khẽ cười lạnh một cái rồi ngất đi. Cô gái nô lệ hoảng hốt, mặc cho thân thể mình đang suy yếu. Đẩy Minue ra, nhảy tót xuống ngựa, lê bước chân nặng nề đến bên nàng. Minue cũng hoảng không kém, anh bước nhanh tới, đỡ nàng dậy.

“Cô đi theo ta.”

Minue bế nàng lên, quay ra nói với cô gái. Cô gái gật đầu bước theo sau. Nhìn nàng mà cô thấy xót, chỉ vì giúp cô mà nàng bị thương. Máu thấm đẫm cả bàn tay.

Cô thấy buồn cho nàng.

Nàng tốt như thế nhưng sao dân chúng lại vô tình đến thế. Dùng bao nhiêu lời độc địa, mỉa mai nói về nàng.

“Cô ở đây chăm sóc nữ hoàng, ta phải đi rồi!”

Câu nói của Minue kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ.

Minue vừa rời khỏi thì nàng cũng tỉnh lại. Nàng ngồi dậy, vén mấy lọn tóc lòa xòa trước trán lên. Cô thấy nàng tỉnh, mừng rỡ ôm lấy nàng một cách thân thiết.

“Nữ hoàng! Chỉ làm em lo quá!” cô mếu máo khóc

“Ta không sao rồi! Khóc là ta giận nha!” nàng trừng mắt

“Em không khóc nữa!” cô vội lau đi nước mắt

“Ừ! Em đi tắm với ta, bẩn quá!”

Nàng cười nhẹ, một môi đứng dậy kéo cô vào trong.

Ở một khu rừng hẻo lánh, một đoàn người đang dừng chân nghỉ ngơi. Trong số đó, nổi bật nhất là một nam tử. Chẳng có đôi mắt màu nâu trà sáng ngời. Mái tóc dài bạch nguyệt được buộc lỏng. Trên người khoác trang phục quý tộc của Hitaio.

Là Izumin.

Chàng đang yên lặng, chăm chú đọc bức thư được Ruka gửi từ Ai Cập.

“Bẩm hoàng tử!

Một tuần nay vẫn chưa tìm thấy tung tích của cô gái sông Nil.

Dạo này nữ hoàng Asisur rất lạ, bà ta không hề bám riết theo Menfuisu mà suốt ngày cứ trốn ra ngoài cung. Còn vài lần quát mắng Menfuisu ở chỗ đóng người.

Có thể bà ta đang âm mưu chuyện gì đó...” nội dung bức thư của Ruka

“Hử... Asisur! Ta biết người hại Carol, giờ thì người định làm gì nữa đây?” chàng lăm lăm

Trở lại về phía nàng, sau khi cả hai tắm xong.

Nàng ngờ ngàng trước vẻ đẹp của cô. Nàng ra lệnh thị nữ lấy y phục cho cô, trang điểm cho cô.

Khoác trên người bộ từ sa y màu nâu nhạt, nàng trở nên quyền quý. Mái tóc dài đen tuyền để xổ tự nhiên, được thoa một chút dầu Ôliu.

Đôi mắt phương đen láy. Phần đuôi mắt được vẽ một đường chì xanh nhạt. Cái môi nhỏ như quả sori đỏ au. Nàng toát lên một vẻ cao quý của bậc vương gia.

Cô thì khoác lên người một bộ áo lụa màu trắng. Gió thổi qua khiến mảnh lụa tung tăng bay. Cô sở hữu đôi mắt thơ ngây,mái tóc đen dài ngang eo được tết lại bằng một sợi lụa tím. Cô toát lên vẻ mảnh mai yếu đuối của thiên thần.

“Em tên gì?” nàng chống cùi tay lên bàn

“Em tên Tachi thừa nữ hoàng!” Cô cúi mặt nói

“Ủ! Từ nay em gọi ta là chị được rồi, đừng xưng hô nữ hoàng phiền lắm nga!” nàng vừa nói vừa bẹo má cô

[Từ giờ Ngân sẽ gọi cô gái mà Mizuto(Asisur) cứu là Tachi!]

“Tachi! Ta chán quá!” nàng nằm gục lên bàn

“Sao vậy chị?” Tachi ngây thơ hỏi

“Không có gì đập phá, không có ai cho ta đánh để gần gần cốt nên ta buồn!”

Nàng vừa dứt câu, tất cả thị nữ có mặt ở đó lẫn Tachi té rầm rầm xuống đất. Họ sock toàn tập, còn Tachi thì bó tay. Có thật đây nữ hoàng của họ không đây?

Hoàn toàn khác hẳn với trước kia, thay đổi đến phát lạ. Nữ hoàng của họ trước kia ít nói, ít cười hơn bây giờ. Đường như lúc trước chỉ toàn nói chuyện bằng ánh mắt. Lúc trước thường hay quát mắng họ, hề tí là đòi đem ra chém đầu. Bây giờ thì đối với họ rất tốt, luôn cư xử nhẹ nhàng và tôn trọng họ.

“Này! Các người làm gì ghê thế? Ta đâu phải Devil!!!” nàng bâu môi

“Đề vít?” Tachi cùng thị nữ đồng thanh

Thấy mình bị hù, nàng cười trừ rồi lập liếm cho qua chuyện.

Trời đã khuya, ai cũng ngủ chỉ có nàng là còn thức.

Nàng ngồi dựa vào cửa sổ ngắm trăng. Bầu trời đêm thật sự rất đẹp.

À... Mà nếu nàng nhớ không nhầm... Thì ngày mai, Menfuisu sẽ mở tiệc để mừng việc có người nhìn thấy Carol và cho biết Carol còn sống a.

Nàng khẽ nhếch môi cười nham nhở.

Được! Nàng quyết định rồi!

Ngày mai nàng sẽ tham dự để xem thử mặt mũi cái cô Jamari kia ra sao

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 4.1: Jamari-Đồ Chơi Mới

“Hoàng phi Carol vẫn bình an vô sự đấy!”

“Hiện giờ hoàng phi đang điều trị vết thương với nữ thần sông Nile!”

“Hoàng phi Carol vẫn còn sống!”

“May quá, thần linh đã phù hộ cho chúng ta...”

*

Tối hôm ấy cả kinh thành TêBê nhộn nhịp rất nhiều. Nơi nhộn nhịp nhất chính là đại sảnh hoàng cung. Quan đại thần, cung nữ và thị vệ đi ra đi vào nườm nượp.

-(Từ giờ ta sẽ gọi Mizuto là nàng hoặc là Zuto luôn a!)-

@@@@@@@@@@

Zuto hôm nay cảm thấy rất phấn khởi, rất vui. Lí do là nàng sắp tới có thêm một trò chơi mới.

Zuto ngồi yên, im lặng chờ Ari và Tachi gần gần đeo đeo mở trang sức nặng trĩu trên người mình. Khoác trên người bộ từ sà y đen sẫm, Zuto mang vẻ đẹp uy nghiêm đầy quyền lực. Nàng chậm rãi bước vào cửa đại sảnh.

Nàng nhìn chăm chăm lấy một vũ nữ. Mặc trang phục hết sức là thiếu vải, bên ngoài khoác mảnh vải lụa mềm mòng che đi gương mặt. Trên mái tóc nâu xoăn được cài một hoa sen hồng.

Vũ nữ đó chính xác là Jamari. Á cử quán lấy Menfuisu, đã thế còn dựa dẫm vào người tên hoàng đế ngoạ mạn ấy. Nàng tự dung thấy giận thay cho Carol, tại sao Carol có thể yêu được cái tên này a.

“Cái tên Menfuisur chết tiệt! Đã có vợ rồi mà để nữ nhân khác uốn éo bám dính lấy mình sao? Thật không biết liêm sỉ a! Đồ nam nhân mặt chai mại dâm...” Zuto thầm mắng

-

“Chị, người đến rồi sao?”

Menfuisu chán ghét nhìn Zuto. Nàng cũng chẳng quan tâm. Nàng là Zuto, là Zuto mạnh mẽ chứ không phải Asisur, kẻ luôn si mê Menfuisu, luôn vì thái độ của Menfuisu mà đau lòng.

“Tham kiến nữ hoàng, thần là Jamari!!!”

Jamari ơng ẹo đi về phía Zuto, quý xuống hành lễ một cách cung kính rồi khẽ quan sát nàng.

Quả là mộ người xinh đẹp, có nhan sắc yêu kiều diễm lệ. Thật đúng như thiên hạ đồn.

Nhưng nhìn kỹ thì Asisur cũng không đẹp bằng ta. Còn là người bị hoàng đế Menfuisu từ hôn nữa.

Nếu tính ra thì ta hơn hẳn rồi, chức vị hoàng phi cũng được đó. Ta sẽ lấy!>

._*._.

“Người a, không cần hành lễ thế đâu! Ta còn chưa ban thưởng cho người về việc báo tin của Carol nga... Đứng lên, đứng lên!”

Nàng khẽ nhếch môi, phe phẩy chiếc quạt lông vũ trắng toát trong tay. Nhẹ nhàng đỡ Jamari đứng lên. Vì hành động lạ lùng của nàng. Tất cả các quan đại thần, cung nữ lẫn thị vệ người nào người nấy mắt chữ A miệng chữ O, hóa đá nhìn nàng.

“Đa tạ nữ hoàng!” Jamari trở mặt nai tơ nhìn

“Tối nay người sang chỗ của ta nga, ta sẽ tiếp đãi người thật tốt!” Zuto vừa nói vừa cầm quạt lông che miệng cười

“Vâng!!!!”

Jamari thấy Zuto ân cần với mình thì tỏ ra đắc ý. À nghĩ nàng thích à nên à thấy thoải mái hơn, ít ra à có thể tìm được chỗ dựa là nàng.

(t/ghựt tin quá Jamari ơi! Cô là đồ chơi của Zuto cơ! Làm gì mà Zuto thích mị đê!)

“Hoàng thượng!”

“Sao?” Menfuisu ôn nhu hỏi

“Đề thần thiếp nhảy một điệu múa giúp vui cho người nhé!”

Jamari nũng nịu, dụi mắt vào ngực Menfuisu một cách cực kỳ tro trên.

Zuto ngồi bên cạnh mà tức đến mức muốn học máu. Cũng may là có Ari và Tachi giữ nàng lại. Còn nếu không nàng chắc chắn sẽ đá con ả Jamari bay mất.

Nhưng thôi đi!

Ta nhẫn, ta nhẫn...

Phải giữ ả lại thì nàng mới có thứ để chơi a.

-#-#-#-#-#-#-#-

Tiếng đàn du dương trong trẻo cất lên, Jamari bước ra giữa chính điện.

Ả nhẹ nhàng uốn người, mảnh lụa mỏng nhẹ bay. Để lộ ra chiếc eo nhỏ nhắn trắng nõn của ả. Tay chân lác quạ lác lại loạn xà ngầu.

“Hay lắm!”

“Đừng, đẹp lắm!”

“Tiếp tục đi...”

Zuto nhìn đắm quan đại thần miệng tràn trề nước miếng mà khẽ cười khinh. Nữ nhân như Jamari thật mặt dày a, có thể mặt đỏ thiếu vài quơ quào lung tung như vậy sao? Thật sự khiến người ta chán ghét a...

Ngồi quan sát một vòng, nàng cuối cùng cũng tìm ra được ba người đáng khâm phục nga.

Là Minue, Unasu và Menfuisu a. Ba người này không thèm nhìn Jamari lấy một cái. Mà cũng ngộ nha, này giờ nàng để ý thấy Minue cứ liếc mắt nhìn Tachi của nàng hoài vậy kia.

Không phải là để ý Tachi rồi đó chứ???

Một lần nữa Zuto lại cười, nàng cười hết sức gian xảo.

Nàng đầu ngơ nộ cười đó của nàng đã lọt vào tầm mắt Unasu.

Unasu khẽ nhún mày, anh không hiểu thái độ đó của nàng là gì. Có phải nàng lại sắp âm mưu gì nữa

.

“Jamari, cái đó là của người!” Zuto cười nhẹ mà nói, tay nàng chỉ về một cây Nguư Đầu Cầm ở gần đó. Nếu nàng nhớ không nhầm thì đây là quà mà tên Angol tặng cho Jamari. Là báu vật a. Lí do là cây Nguư Đầu Cầm này được làm ra từ vàng nguyên chất, và lại còn được khảm đá quý nữa nga.

~

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đàng Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 4.2

“Vâng thưa nữ hoàng, đàn này là của thần!” Jamari tươi cười

“Đẹp nhì! Người cho ta được chứ?” Zuto nhích môi

“Nữ hoàng, xin thứ lỗi! Thần thiếp không thể...” Jamari mặt mày trắng bệch nhìn Zuto. Cây Nguư Đầu Cầm này được xem là bảo bối của Jamari, làm sao mà ả có thể cho đi được.

“Tiếc thật a!” Zuto ra chiều tiếc nuối

“Chị, người đừng làm khó nàng ấy!” Menfuisu liếc xéo Zuto

Zuto lúc này thật sự muốn nôn ra máu. Chưa thấy tên em trai nào điên như tên Menfuisu này. Dám bênh vực nữ nhân khác mà không bênh vực chị mình.

Nàng tức...

Nàng tức chết mất!

“Ồ đây thật không thoải mái! Jamari lát nữa người nhớ tới gặp ta! Ari,Tachi chúng ta đi!” Zuto nhàn nhạt nói rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài

_____

Zuto mệt mỏi ngồi trên nhuễn sạp, ánh mắt hướng ra bên ngoài như tìm kiếm thứ gì đó.

Nàng đang mẩn mê chìm nhỏ xanh mộng nước trong

.

“Chị Asisu! Jamari tới rồi!”Tachi khẽ gọi

“Em cho vào đi! Ta có thứ cần cho cô ta...” Zuto cười nham hiểm

Sau hơn một phút ba mươi giây, Jamari đã đứng trước mặt Zuto. Nàng khẽ hừ lạnh, ả Jamari này thật chẳng xem nàng ra gì mà. ả không buồn hành lễ với nàng luôn a.

“Rốt cuộc người cũng tới. Người làm ta chờ lâu đến dài cổ a...” Zuto tươi cười “Chắc người hầu hạ hoàng thượng cũng mệt lắm rồi, mau lại đây ngồi đi!”

“Vâng!” Jamari gìa vờ rụt rè ngồi bên cạnh

“Có cần ta giúp người ,cho Menfuisu để mắt tới người không a?” Zuto cười tươi như hoa

“Ho...” Jamari ngạc nhiên nhìn Zuto, ả không tin nàng có thể nói ra điều này. Cũng không tin nàng sẽ giúp ả, bởi lẽ ả nghĩ nàng cũng yêu Menfuisu say đắm thì làm sao nàng nhường Menfuisu cho ả.

“Ta biết người yêu Menfuisu... Ta cũng thấy thích người nên mới giúp người! Nếu người không thích thì thôi!” Zuto nhún vai

“ho... Không phải! Nữ hoàng bề hạ, thần thiếp thích mà! Nhưng có thật là người sẽ giúp thần thiếp?” Jamari thẹn thùng

“Ta chắc chắn giúp!” Zuto phe phẩy chiếc quạt

“Đa tạ nữ hoàng!” Jamari mặt mày hớn hờ

“Để ta nói cho người nghe về sở thích của Menfuisu!” Zuto cười nham hiểm

“Nhưng vì sao người lại giúp đỡ thần thiếp?” Jamari nghi hoặc, nghiêng đầu nhìn kẻ ngồi kế bên mình. Zuto cũng rất thông minh a. Nàng cố khóc ra nước mắt, đem toàn bộ việc kể cho Jamari nghe nga.

“Người không biết đâu! Menfuisu là người rất thích sự thơm tho a... hức hức... Lúc trước hẳn rất ư là mê ta, bám riết lấy ta vì ta có mùi thơm rất đặc biệt,hắn còn bảo ta là tiên từ nữa cơ. Nhưng ai ngờ được... Từ lúc con bé Carol tới đây, Menfuisu dường như xa cách ta hẳn... hức hức... Ta thật không biết con bé đó dùng thứ ma thuật gì mà ngày càng thơm tho... hức hức... Cũng vì vậy mà Menfuisu cứ bám lấy nó, còn từ hôn ta nữa... hức hức... Người thấy vậy có bất công với ta không chứ???” hức hức...”

Jamari nhìn Zuto khóc sụt sùi đến thương tâm thì trở nên tin tưởng. À nghĩ nếu không phải thật thì có sao nàng phải khóc thế kia. À lấy tay vỗ vỗ vào lưng nàng như an ủi.

Riêng Ari, Tachi và vài cung nữ khác đứng bên ngoài. Họ nghe xong mà muốn bật cười lớn nhưng không được. Vì từ đầu Zuto đã dặn “dù có thế nào thì vẫn phải nhịn cười, không thì ta cho chết không toàn thủy!”

“Nữ hoàng bệ hạ! Người đừng khóc nữa a...”

Tachi bước vào, tay vỗ vai nàng an ủi. Zuto lau đi nước mắt trên má, nàng thầm khen mình. Nàng không ngờ mình có tài diễn xuất như thế. Nếu ở thế kỷ 21, nhất định nàng sẽ là danh hiệu diễn viên thiên tài a.

Nàng sửa lại tư thế ngồi, nhìn sâu vào mắt Jamari mà hỏi.

“Người tin ta nói chứ?”

“Thần thiệp tin!” Jamari cúi đầu cung kính

“Vậy ta giúp người, miễn sao người có thể cướp trái tim của Menfuisu và đá con bé Carol ra khỏi đây.” Zuto cười nửa miệng

“Nhưng bằng cách nào a?” Jamari nhăn mặt

“Ta có chuẩn bị một bồn nước đầy hoa, người vào đó mà ngâm thì thơm ngay!” Zuto quay sang Ari “Dẫn cô ấy đi!”

“Vâng thưa nữ hoàng!”

Ari cúi đầu chào Zuto rồi dẫn Jamari đi. Jamari cũng ngoan ngoãn mà nghe theo lời nàng.

Thật ra Zuto đâu có tốt như thế, chỉ là nàng đang thí nghiệm giống Tiểu Yến Tử xem sao. Nhưng nàng lại không dám, nên giờ có Jamari thì cho à thay nàng làm vậy.

Nàng đang muốn biết là ong sẽ bay đến hay là bướm sẽ bay đến a. Nếu là ong thì càng tốt nga.

Trong khi đó tại hạ lưu sông Nile-vùng hạ Ai Cập...

“Một cô gái tóc vàng!”

“Không nghi ngờ gì nữa. Đây chính là hoàng phi Carol!”

“Nàng vẫn còn sống!!!”

“Thần linh đã đưa nàng trở lại, sau 30 ngày lệnh đénh trời đạt!”

“Nhưng còn hai người này là ai? Máu tóc rất lạ, nước da rất giống hoàng phi nga?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 4.3

Zuto ngần ngừ ngồi vắt vẻo bên cửa sổ. Đôi lúc lại cười nham nhở làm người khác khó hiểu.

“Nữ hoàng! Người đừng ngồi như thế, nếu ngã xuống thì làm sao!” Ari lo lắng

“Ta đã bảo người phải gọi ta là gì?” nàng liếc xéo

“N... Asisur!” Ari nói một cách khó khăn

“Tốt a! À... Người xem Jamari thế nào rồi! Chúng ta phải đến đại sảnh, hôm nay Menfuisu cũng tiếp tục mở tiệc a... Ta phải cho hắn bắt ngờ a!”

“Vâng!”

Ari vừa rồi đi, Zuto nhảy xuống cửa sổ. Bước đến bàn trang điểm, nàng quyết định không để Tachi và Ari trang điểm cho nàng nữa. Nàng không cần mở trang sức nặng như xiềng xích ấy nữa. Trông nó cứ như là cực hình đối với nàng a.

Người Ai Cập cổ đại này thật lạ, chẳng lẽ chỉ cần là vật hoàng kim thì họ sẽ vác hết lên người hay sao.

Thật là điên rồ nga!

Ngồi vào ghế, Zuto ngắm nghía người trong gương. Tuy Asisur đẹp thật, nhưng nàng vẫn thích gương mặt của chính mình hơn. Khẽ đưa tay lên sờ mặt, nàng thật sự khâm phục vẻ đẹp của Asisur. Da được chăm sóc tốt thật, vừa trắng vừa mịn.

Khi cười còn có má lúm đồng tiền nữa nga, môi thì đỏ au.

Chân mày là liễu đẹp như trăng khuyết.

Nhưng đặc biệt nhất vẫn là đôi mắt, đôi mắt đen láy sáng như sao. Ánh mắt thể hiện sự uy nghiêm cao quý lẫn sự thông minh sắc sảo.

Zuto đưa những ngón tay búp măng thon dài lên, nhẹ nhàng tết mái tóc đen dài sang một bên. Trên phần tóc tết, nàng điểm lên sợi hoàng kim xà óng ánh rực rỡ.

Mắt được vẽ một đường chỉ xanh nhạt, nhìn rất chi là quyến rũ. Về làn môi, nàng không hề dụng tới. Đơn giản là nó đó tự nhiên, nếu mà tô thêm son thì sẽ giống như môi dày a.

Nàng mặc trên người bộ từ sa y trắng toát nhã nhặn. Cánh tay nhỏ nhắn của nàng được gắn vòng kim xà. Lúc này, có thể ví nàng như một tiên nữ nga.

“Tham kiến nữ hoàng!”

Jamari từ bên ngoài bước vào. Quý sạp xuống hành lễ trước Zuto. Nàng nhìn Jamari mà khẽ liếc đầu, à Jamari đứng là ăn mặc thiếu vài một cách trầm trọng. Áo chi che phần ngực, váy thì ngắn cực kỳ. Nhưng cũng may là à có khoác mảnh áo choàng lụa bên ngoài.

Nàng thật không ngờ, thì ra nữ nhân cổ đại cũng thích khoe hăng như thế nga.

Mặt đây...

Đúng là mặt đây a!

“Người đừng dậy đi! Lại đây ta giúp người trang điểm theo kiểu mà Menfuisu thích a!” Zuto cười tươi như hoa, đỡ Jamari lên. Kéo nàng đến ngồi trên ghế.

Jamari cũng ngoan ngoãn ngồi yên, tin tưởng để nàng thoa son trát phấn lên mặt mình.

“Jamari! Ta đã bỏ ra nhiều tâm tư để giúp người, người không được để ta thất vọng đâu a!” Nàng siết chặt cây kéo sắc bén trong tay mà nói. Nhẹ nhàng luồn kéo vào mở tóc xoắn nâu của Jamari.

Xoẹt...

Hàng loạt lọn tóc rơi xuống nền đá, Jamari hoảng hốt nhìn Zuto. À nhanh chóng lù lại phía sau.

“Nữ hoàng! Người làm gì vậy?”

“Ta đang làm đẹp cho người thôi! Menfuisu không thích phụ nữ tóc quá dài!” nàng nhún vai

Jamari khẽ gạt đầu rồi ngoan ngoãn tiếp tục để nàng trang điểm.

Sau hơn một tiếng, Zuto cùng Ari, Tachi đi vào đại sảnh. Các quan đại thần thấy nàng thì cúi chào hành lễ. Nàng cười nhẹ đứng sang một bên, hiện ra một nữ nhân lúc này bị nàng che khuất.

“Chị, người tới...”

Menfuisu vừa ngăn đầu định gọi nàng thì trở nên hóa đá. Hắn đỏ mặt hỏi lạnh, nhìn trần trối nữ nhân bên cạnh nàng.

Một nữ nhân quái dị. Mái tóc nâu ngắn bị cắt nhám nhò, trên tóc gắn đầy hoa trông hết như kẻ điên. Giương mặt thì khác nào ác ma. Mất được phết hai vòng đen to tròn hết gấu trúc. Miệng vẽ đầy râu ngoằn ngoèo. Còn mặt thì trắng phấn trắng dã như người chết.

Kiểu này buổi tối mà xuất hiện là dọa người chết mất a.

“Ng...roi... là ai?” Menfuisu nuốt nước bọt

“Hoàng thượng! Thần thiếp là Jamari đây!”

Đoàng!

Như tiếng sét đánh ngang tai, mọi người ai cũng há hốc mồm nhìn Jamari. Zuto phe phẩy chiếc quạt lông cười gian rồi bước tới ngồi cạnh Menfuisu.

Minue đang ăn thì kinh hoàng mất vía mà cắn trúng lưỡi, do quá đau nên đập phải Unasu.

Unasu gạt mình xuống ly rượu đang uống xuống đất. Kaputa đang đứng thì trượt té,cái đầu bóng lưỡng của hắn đập mạnh xuống sàn.

Nhìn thấy mọi chuyện đều vì mình mà ra, Jamari càng thêm đắc ý. Ắ nghĩ mọi người vì vẻ đẹp của ả mà như thế.

“Hoàng thượng! Để thần thiếp nhảy múa góp vui nhé!”

“Jamari không...”

Không để Menfuisu trả lời, Jamari đã bắt đầu nhảy múa, ả lắc eo khoa chân múa tay.

Quan đại thần không một ai dám nhìn ả.

Chỉ hết sức cúi đầu mà già vờ ăn.

Zuto nháu mày ra vẻ bức tức. Không lẽ thí nghiệm của nàng không thành công.

Chết tiệt thật a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 4.4

Sao này giờ không thấy một con ong hay một con bướm gì hết vậy a.

Thật tổn công nàng kêu Ari và Tachi đi hái hoa hết cả ngày, hoá ra mọi thứ đều là công cốc sao.

Sau một hồi nhảy múa, Jamari dừng lại thở dốc. Mồ hôi khiến mực đen trên mắt ả chảy ra trên mặt. Hai vệt đen chảy dài trên gò má trắng bệch giống hệt vết sẹo.

Thật đúng là kinh dị khiến người người run rẩy a.

“Jamari! Sao nàng lại thành ra thế?” Menfuisu khóc không ra nước mắt đối diện với người trước mặt.

“Là nữ hoàng bệ hạ giúp thần trang điểm, có phải đẹp lắm không hoàng thượng?” Jamari liếc nhìn mọi người nhưng không ai có can đảm nhìn lại ả.

Mọi người chỉ ngược nhìn Zuto, ánh mắt hiện lên vẻ trách móc, oai oán... vân vân và vân vân...

“Phải đó Menfuisu! Người thấy Jamari có đẹp hơn Carol không?”

Zuto cười tươi nhàn nhạt nói. Tay nàng không ngừng phe phẩy quạt lông vũ.

“Đẹp, đẹp lắm!” Menfuisu lòng rủa Zuto vì nàng bày ra trò quái ác này. Hắn run run cười gương trước vẻ đẹp kinh hãi của Jamari.

“Thật cảm ơn hoàng thượng đã khen thần thiếp!” Jamari thẹn thùng nói

Vừa dứt câu, một đám đen mịt mù nhanh chóng bay vào đại sảnh. Zuto ngạc nhiên rồi chuyển qua mừng rỡ.

Thì ra thí nghiệm của nàng đã thành công, chẳng qua là hơi chậm hơn dự liệu mà thôi.

“Bé ong yêu đầu của ta! Thoải mái mà chơi đi nga!” Nàng vừa nói vừa ôm bụng cười Jamari. ả đang bị cả dòng họ nhà ong vây quanh, đốt khắp người.

Menfuisu, Minue, Unasu cùng các quan đại thần trở mắt nhìn nàng rồi quay sang nhìn Jamari một cách sợ hãi. Tất cả che mặt chạy tán loạn ra ngoài mà xem, trong đó không ngoại trừ hoàng đế Menfrisur dũng mãnh của chúng ta.

“ASISU... NGƯỜI LỪA TA!!!” Jamari quát lớn

“Người không thể trách ta! Là do người ngu ngốc nên mới tin ta đó thôi! Ta chẳng hề bắt ép người!” Zuto nhún vai nhàn nhạt nói

“Ng...roi... NGƯỜI LÀ ĐỒ HẠ LUU,BỈ ÔL...”

“Hạ luu,bỉ ôi???”

Zuto nháu mày tức giận. Từ bé đến giờ chưa hề nào dám nói nàng như vậy. Vậy mà hôm nay lại bị con ả mặt dày này nói nàng thế. Nàng nhất định phải trừng phạt ả cho thích đáng mới được.

Zuto khẽ cười lạnh, trên tay đột nhiên xuất hiện thanh đoản kiếm ngọc toả sáng. Menfuisu và mọi người đứng pên ngoài sững sốt nhìn nàng. Họ dường như không tin vào mắt mình nữa rồi. Nữ hoàng của họ làm thế nào mà có được năng lực đó. Thật đáng kinh ngạc a.

Zuto không quan tâm những kẻ đang nhìn nàng với ánh mắt soi mói. Nàng nhẹ nhàng bước tới chỗ Jamari. Đàn ong vì ánh sáng của đoản kiếm mà bay mất.Jamari sợ hãi thật lùi về sau, yếu ớt né tránh mũi kiếm của nàng.

“Nữ hoàng! Xin người tha mạng!” Jamarikhóc lóc

“Nếu ta tha cho người, ta không phải là ta!”

Zuto cười nhạt nhẽo,ép sát Jamari vào góc tường. Nàng không muốn giữ nữ nhân mặt dày này lại nữa, nàng không cần à để thí nghiệm nữa. Và càng không thể để à bôi nhọ làm xấu thanh danh của người phụ nữ được.

Nàng nhanh nhẹn đâm một nhát chỉ mạng, thẳng vào tim Jamari. Máu từ người à tuông ra như suối. À ngã vật xuống đất, mắt vẫn tròn trắng, môi ri máu.

Nàng rút thanh đoản kiếm lại. Tuyệt nhiên thanh kiếm không hề bị vấy bẩn vì máu mà ngược lại trở nên rực rỡ sắc bén hơn. Thanh kiếm nằm trong tay nàng một lúc rồi cũng nhanh chóng biến mất.

Ngồi xuống bên thể xác Jamari, nàng đưa ngón tay búp măng thon dài của mình ra. Nhẹ nhàng khép đôi mắt đáng sợ kinh hãi của à lại. Nàng phui tay ,đứng dậy bước ra ngoài.

Lần môi đỏ mọng quyến rũ khẽ nhếch, nàng liếc nhìn bọn người đang hóa đá trước rồi chậm rãi rời đi. Nhưng trước khi đi khỏi, nàng còn quăng lại cho Menfuisu một câu.

“Menfuisu,việc còn lại cho người xử lí! Mau dọn dẹp sạch sẽ a...”

Đôi sáng cũng thấm thoát trôi qua, Zuto nhẹ thả người trên nhuyến sạp. Ánh mắt hướng ra ngoài, nàng đang đợi Takeru. Đợi Takeru đưa Hito và Mirusie tới bên nàng. Lần môi đỏ cong lên, nàng vớ lấy chùm nho bên cạnh nhai ngấu nghiến. Miệng lẩm nhẩm hát.

>

Hạt mưa xuyên qua mây đen vô tư thấm ướt đôi mi.

Không gian bao la,vây quanh em nỗi buồn.

Ngày xưa đôi ta yêu nhau, đêm mưa rơi anh đã nói bên em.

Hãy đón mỗi tình hạnh phúc xốt với mẹ.

Em lang thang trong đêm buồn trôi,du dương từng cơn gió.

Đón những câu nói làm lòng em tê tái.

Nhưng rồi lại như vô hình,tình mãi xa.

Mưa,thấm ướt con đường tình yêu.

Gió cuốn mây mù về nơi phương xa xăm,bóng mây trong hư vô.

Mưa,cuốn hết kỉ niệm ngày xưa.

Xóa hết mỗi tình ngọt ngào bên nhau như mây kia đã tan rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 5.1: Hito Và Mirusie Xuyên Qua

“Thật thần kỳ!”

“Hoàng phi còn sống, mặc dù người đang hôn mê!”

“Không sao, người sẽ tỉnh lại ngay bây giờ.”

—

Ở hạ lưu sông Nile thuộc vùng hạ Ai Cập, binh lính đang xô xao với nhau về cô gái sông Nile. Một nam nhân tóc nâu, gương mặt tuấn mĩ đang chèo thuyền ở phía xa. Nghe tin Carol anh mừng rỡ quay lại, nhanh chân chạy tới đám lao sậy. Nơi Carol được binh lính Ai Cập vớt lên bờ.

“Người có phải quan cận vệ Ruka?” một tên lính lên tiếng hỏi

Đứng nam nhân đó đích thị là Ruka.

Ruka không nói chi nhẹ gắt đầu. Rồi đỡ Carol ngồi dậy. Carol tỉnh lại từ mờ mắt ra, cô đảo mắt nhìn xung quanh. Mừng rỡ khi thấy Ruka và toàn bộ binh lính Ai Cập.

“Ồ... Ruka! Đây là đâu? Sao người tới ướt thế này?” Carol đưa tay xoa xoa đầu

“Bẩm, hoàng phi nghịch nước nên bị ướt chứ không có gì đâu. Để tôi đưa hoàng phi về về với hoàng thượng, ngài đang nóng lòng chờ đợi người!” Ruka phì cười, nắm lấy tay Carol một cách cung kính.

>

Cuối cùng cũng tìm được Carol, ta sẽ đưa cô cho hoàng tử Izumi.

Nhưng từ đây đến sa mạc Arabia phải băng qua một chặng đường dài.

Thật không biết Carol có đủ sức đi cùng ta không.

Vấn đề trước hết là phải đi thật nhanh. Đi trước khi tin tức lan truyền đến tai Menfuisu. Nếu hắn biết ta làm phản, đưa Carol đến cho hoàng tử Izumi. Nhất định hắn sẽ truy lùng và đuổi giết ta.>

>

“Bẩm hoàng phi!” một binh lính nhẹ giọng gọi

“Hử???” Carol xoay người sang nhìn

“Hai nam nhân đó có phải là người của nữ thần sông Nile phải đến để bảo vệ hoàng phi không? Nhìn họ rất lạ, và lại chúng thần phát hiện họ cùng lúc với người!” Tên lính nghi hoặc liếc nhìn hai người đang nằm bất động bên cạnh Carol.

Một người có mái tóc hung đỏ rực rỡ. Cặp lông mày rậm, hàng mi đen dài, chiếc mũi cao cao và đôi môi mông đỏ như máu. Một người tóc tím trầm lặng, cặp chân mày vòng nguyệt đẹp như tranh. Hàng mi dài cong vút, cái mũi thon nhỏ và đôi môi trái tim màu anh đào phớt.

Cả hai người có cùng một làn da trắng như tuyết. Không có gì đặc tả được với vẻ đẹp của hai người này. Chỉ có thể dùng hai từ “YÊU NGIỆT” để hình dung.

Nhưng điều đó không hề làm Carol ngạc nhiên, thứ làm Carol thất sực ngạc nhiên là trang phục họ đang mặc. Đó chẳng phải là trang phục của thế kỷ 21 sao?

Carol không thể tưởng tượng được! Thì ra cũng có người gặp phải trường hợp giống như cô, bị cuốn về thế giới cổ đại.

“Hoàng phi! Sao người hoảng hốt vậy? Không lẽ đây là hai tên này muốn hại người sao???” Ruka khó hiểu nhìn Carol

“Hơ... Không phải... Không phải... Họ có lẽ là người sống cùng ở thời đại của tôi à!” Carol cười mỉm chi

“Cùng nơi ở của hoàng phi? Không lẽ họ cũng là con của các vị thần giống như người?” Ruka mở to mắt, hết sức ngạc nhiên

“Hơ... Không... Không phải! Tôi đã nói tôi không phải thần thánh gì hết mà!” Carol nhăn mặt

“Hoàng phi quá khiêm tốn rồi! Người là con gái nữ thần sông Nile thì người cũng phải là nữ thần rồi. Không cần phản đối lại đâu ạ!”

Tất cả binh lính phì cười mà nói, mặc dù Carol phản bác lại nhưng không được. Sau một hồi nói chuyện, hỏi thăm Carol. Ruka đầu cô về lều trại, rồi ra lệnh binh lính đỡ hai nam nhân đó đi cùng.

══════>

- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .
- .

Tại kinh thành TêBê-Thượng Ai Cập...

Zuto vẫn như thường lệ, nâng tung tăng kéo Tachi cùng Minue lại đùa giỡn. Rãnh rảnh bảy bữa đủ trò trời tức Ari, náo loạn cả cung điện khiến đầu óc Menfuisu cùng quần thần kinh hãi.

“Nữ hoàng...” Ari định nói gì đó nhưng bất gặp ánh mắt bốc lửa của Zuto. Ari không khỏi rùng mình, vừa nãy cô đã phạm lỗi. Nuốt nước bọt, Ari lấy lại bình tĩnh, vuốt ngực nói tiếp.

“Asisr... Tướng quân Takuto vừa đưa tin về!”

“Sao? Có tin của Carol rồi đúng không? Cô ta đang ở đâu?”

Zuto hí hửng nhảy vụt xuống cửa sổ, nâng chạy tới nắm lấy tay Ari nhảy tung tung.

“Ch... Chóng mặt!!!” Ari sắp ngất

“A, ta xin lỗi! Người mau nói đi, mau nói đi!” Zuto cười trừ, buông Ari ra

“Người của tướng quân Nakuto nói đã tìm được Carol, hiện giờ con bé ấy đang ở cạnh Ruka tại hạ Ai Cập!”

“Ủ! Người báo cho Nakuto, tìm cách giữ chân Ruka. Ngày mai ta sẽ tới!” Zuto khẽ thở dài. Nàng biết rõ thân phận của Ruka nga. Ruka đang định bắt Carol cho cái tên Izumin chứ gì. Có nàng ở đây thì đừng có mơ a.

“Còn một chuyện...” Ari ngập ngừng

“Chuyện gì?” Zuto nhàu mi

“Carol được tìm thấy cùng hai nam nhân. Máu tóc của họ có màu đỏ, tím rất quái lạ!”

“Đò, tím? Không lẽ là họ?” Zuto lăm bầm rồi quay ngược nhìn Ari “MAU CHUẨN BỊ NGỰA, TA SẼ ĐI NGAY BÂY GIỜ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 5.2

“Vâng!”

Ari cúi đầu chào Zuto, chậm rãi rời đi. Zuto nhếch môi nhìn ra bên ngoài rồi nhanh chóng thay quần áo.

—

Binh lính hiện đứng canh gác trước lều của Carol, Carol đang ngồi bên trong lều. Cô nhẹ nhàng lay người hai nam nhân tuần mã trước mặt.

“Ngày!”

“.....”

Nam nhân tóc hung đỏ từ từ mở mắt ra, đập vào mắt là Carol. Một cô gái da trắng xinh đẹp, mái tóc vàng óng ánh với đôi mắt xanh lơ. Cô khoác trên người bộ trang phục cổ đại đẹp đến hoàn hảo.

CHẤT...

Nam nhân tóc tím ngồi dậy. Đôi mắt màu thạch anh trắng to, hết nhìn hấn rồi nhìn Carol. Kết quả là nam nhân tóc tím tát thẳng tay vào mặt nam nhân tóc đỏ.

“Hai anh làm sao vậy?” Carol ngơ ngác

“Không sao đâu cô bé! Cho hỏi đây là đâu vậy?” Nam nhân tóc tím quay lại hỏi Carol, mỗi nờ một nụ cười sát gút.

Nếu đối với nữ nhân khác thì họ sẽ bị hợp hồn. Nhưng với Carol thì không, cô đã có Menfuisu bướng bỉnh của mình rồi.

“Đây là Ai Cập cổ đại a! Mà anh tên gì? Em là Carol!” Carol trả lời, cô đáp trả nam nhân tóc tím bằng nụ cười tỏa nắng.

“Anh là Hito, còn đây là Mi... À không, là Rus!” Nam nhân tóc đỏ chen vào, cướp lời nam nhân tóc tím. (gờ gọi hai người này bình thường trở lại. Nam nhân tóc đỏ là [Hito]. Nam nhân tóc tím là [Mirusic])

o.o.o.o.o.o.o.o.o.o.o

“A, hai anh là người thế kỷ 21 đúng không?” Carol buộc miệng hỏi

“Ủ!” nó gật đầu

“Thôi em ra ngoài a! Hai anh thay quần áo đi nga, mặc đồ ướt dễ cảm lạnh lắm!” Carol cười ngây thơ, đưa cho nó và hấn hai bộ trang phục rồi chạy ra ngoài.

Nó nhìn hấn, hấn cười. Nó lại nhìn hấn, hấn lại cười. Cả hai nhìn qua cười lại.

Ồi không? Chẳng lẽ một nam, một nữ cùng thay áo chung sao. Không thể nào!

Sau hơn một phút, mắt nó sáng rõ. Nó cười thật tươi với hấn khiến hấn rùng mình, dựng cả tóc gáy. Nó chậm rãi tiến về phía hấn, hấn sợ hãi thụt lùi về sau. Và cuối cùng là nó dùng chân, “nhẹ nhàng” đá hấn ra khỏi lều.

Bị đá ra khỏi lều, dưới ánh mặt trời gay gắt. Hấn lồm cồm bò dậy, bộ dạng hấn hết sức thảm hại. Vì quần áo đang ướt sũng, hấn lại té nhào xuống bãi cát nên toàn thân đều là cát.

“A, anh Hito! Anh làm sao vậy?” Carol đang ngồi nghịch nước sông Nile cùng vài binh lính, thấy hấn ngã thì chạy tới đỡ dậy.

“Haha... Không sao, không sao! Bị quái vật hình người đá ra ngoài thôi!” hân phù phù cát trên

“Quái vật hình người! Nó đang ở đâu?” tên lính phòng vệ

Hắn cười cười xoay người chỉ về phía lều, cùng lúc đó nó cũng bước ra.

“Đó, là quái vật đó!” Hắn nói giọng đều đều nhưng tên lính lại không nghĩ đó là đùa. Tên lính nhanh chân bước lên phía trước, rút trường kiếm đâm về phía nó.

“Anh Rus!” Carol hoảng hốt la toáng lên. Còn hắn chẳng quan tâm, chậm rãi đi vào trong lều.

Do tiếng la của Carol, toàn bộ binh lính Ai Cập và Ruka đồng thời co mặt. Trước mắt họ là cảnh tượng kinh hoàng. Nó đang lách người né tránh trường kiếm của tên lính. Cuối cùng không chịu được, nó tức giận tóm lấy cổ tên lính mà siết chặt.

“Người muốn chết???” nó lạnh lùng nói

“Anh Rus, dừng tay! Chỉ là hiểu lầm thôi!” Carol hoảng quá, chạy tới nắm lấy tay nó năn nỉ

“Hiểu lầm?” nó nhủ mảy

“Vâng! Lúc này anh Hito bảo anh là quái vật nhưng ai ngờ anh Rase tưởng thật. Nên anh ấy mới xông lên đánh anh!” Carol vừa nói vừa chỉ qua tên lính. Nó lại yên lặng, chi gật đầu. Bàn tay buông lỏng khỏi cổ tên lính tên Rase, anh ta khụy xuống. Mặt trắng bệch do thiếu đường khí, anh ta đưa lên vuốt ngực. Hít lấy hít để không khí.

Hắn thay áo xong rồi bước ra ngoài, nhưng trước khi ra. Hắn tìm sợi dây nhỏ buộc tóc mình lại. Chính cái tên Thần Sinh Mệnh Takeru chết đã biến mái tóc lẳng từ của hắn trở nên vương vãi. Tóc gì mà dài loảng nhoeang còn hơn tóc của nữ nhân.

Thật phiền phức a...

Lén lút bước ra khỏi lều, hắn cầu trời khấn phật để không bị nó bắt gặp. Lúc này hắn vừa phá nó, nó sẽ đánh chết hắn mất.

Nhưng số trời đã định...

“H I T O!”

Một bàn tay trắng treo đặt lên vai hắn. Hắn giật thót tim, mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán.

“Hihi... Gì vậy Mie... À nhầm! Gì vậy Rus?” Hắn quay lại nhìn nó, cười một cách vô tội. Nhưng nó vẫn vậy, giữ nguyên vẻ mặt bình thản nhưng lạnh như tàn băng. Siết chặt tay, nó dấn thật mạnh vào mặt hắn trước sự kinh ngạc của mọi người. Kết quả là hắn không né, nên dẫn đến sự việc xị máu mũi rồi ngất đi.

Carol tròn mắt, Ruka nhìn khó hiểu. Binh lính thì lắc đầu, tất nhiên cũng không hiểu luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 6: Gặp Lại Người Thân-Đoàn Tự!

Từ phía xa, gió nhẹ thổi qua mang theo những hạt cát li ti. Bụi bay mù mịt cả một vùng rộng lớn.

Chẳng mấy chốc mọi người đã thấy một đoàn người ngựa tiến đến. Binh lính lẫn Ruka và Carol hoảng hốt, họ cứ ngỡ đó là bọn cướp.

Ruka ra lệnh cho tất cả binh lính phòng vệ. Carol sợ hãi núp phía sau Ruka. Chỉ riêng có hắn và nó là vô tư. Cả hai ngời tán dộc, lâu lâu lại lườm nhau như hai tên điên bị “bệnh lâu năm mà giấu”.

>

“Nakuto, người có chắc Carol ở chỗ đoàn người phía trước không?” Zuto thở dài

“Thần chắc chắn thừa nữ hoàng!” Nakuto nói giọng cung kính

Zuto nhẹ gật đầu, một tay nắm chặt dây cương, một tay đưa lên vuốt lại mái tóc bay lòa xòa trước trán. Nàng mang vẻ đẹp của quyền uy. Hai hàng mày li liễu xinh đẹp. Đôi mắt phượng đen lấy sáng hệt sao trời, hàng mi dài cong vút. Chiếc mũi nhỏ xinh xắn và làn môi đỏ au như máu.

“Chị/Asisur giữ chặt dây cương đi! Cẩn thận bị ngã a!” Tachi và Ari đồng thanh

“Nữ hoàng, họ nói đúng lắm, người nên làm theo đi!” Nakuto lo lắng

“Ta biết rồi a! Các người thật phiền phức.” Zuto gắt gỏng, liếc xéo một cái rồi phi ngựa, tiến nhanh về phía trước.

|

|

>

Về phía Carol, mặt người nào người nấy cũng hậm hực khi thấy Zuto. Nàng thì chẳng hề có chút gì gọi là quan tâm, đưa mắt đảo dặt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm ai đó.

“Nữ hoàng, người đến đây có chuyện gì?” Ruka vội vàng kéo Carol ra phía sau mình

“... ..” Im lặng là trên hết

“Nữ hoàng!” Ruka nhủ mảy

Zuto vẫn không trả lời. Nhưng ánh mắt nàng lại sáng rõ khi thấy bóng dáng hai người nào đó.

Vội nhảy xuống ngựa, nàng phi thân đến gần dây lao sảy. Khẽ cười nham nhở rồi vỗ tới ôm lấy nam nhân tóc đỏ. Nam nhân đó chính xác là Hito. Hắn sững người, nhìn người con gái đang ôm chặt lấy mình mà không thốt nên lời.

“Anh hai!” Zuto cười tươi, khẩng chân hôn phốt qua làn môi bạc của hắn. Bọn người của Carol, nói chung là tất cả mọi người. Ai cũng kinh hãi nhìn Zuto, họ không ngờ nữ hoàng lại hôn một nam nhân khác ngoài hoàng đế Menfuisu, và lại còn dám hôn trước mặt mọi người mới ghê a.

XOẠT...

Nó nghiêng rặng, nắm lấy áo hắn và áo Zuto kéo mạnh ra. Bồi thêm một cú đá vào bụng hắn khiến hắn mất đà ngã nhào xuống nước. Zuto ôm bụng cười như điên.

Mọi người lại thêm một phen sốc nặng, nữ hoàng của họ thường ngày lạnh lùng. Chẳng biết sao hôm nay lại cười vô ý vô tứ thế kia?

“Chị dazu vẫn “đập troa” như xưa nga!” Zuto cười xong rồi vòng tay lên cổ nó, tiếp tục giờ cái trò như đã làm với hắn khi nãy. Nó không phản ứng gì, chỉ im lặng nhìn Zuto. Đôi mắt thạch anh như hiện ra tiểu ý. Zuto lè lưỡi rồi nháy mắt nhìn nó, nàng đang vui lắm nga. Cuối cùng nàng cũng gặp lại hắn và nó rồi a.

“Nhóc con! Em vẫn ngốc như xưa!” Nó cười nhẹ, vòng tay ôm lấy Zuto rồi ghé sát vào tai nàng nói nhỏ.

“RUS!!! Em ác quá vậy!” Khó khăn lắm hắn mới leo được vào bờ, ngược mặt lên nhìn nó. Hắn trẻ môi, mắt rơm rớm nước. Carol đứng đằng xa, nhìn hắn nhịn không nổi cũng phải phì cười. Vợ thả tay Ruka ra, cô nhí nhánh chạy tới kéo hắn lên. Tachi cùng Ari nhìn nhau rồi thở dài bước tới chỗ Zuto.

>

“Chị! Mấy người họ là ai vậy, chị quen sao?” Tachi ngây ngô hỏi

“Ai dà! Em nói đúng rồi nga! Đây là Hito, còn đây là...” Zuto cười cười nhìn nó

“Rus!” nó lạnh lùng

Hắn nhoẻo mắt nhìn Zuto từ trên xuống dưới từ, từ dưới lên trên, từ trái sang phải, từ phải sang trái. Và cuối cùng hắn lắc đầu chịu thua, sự thật hắn chẳng nhận ra rằng là ai. Vội nắm lấy tay nó kéo ra xa mà hỏi nhỏ.

“Cô gái đó là ai?”

“Zuto!” nó nhún vai

“CÁI GÌ?” hắn hét toáng

“Ngẫm cái mồm của anh lại! Mọi người đang nhìn chằm chằm kia!” Nó thờ dài, hướng mắt về phía đám người ở chỗ Zuto. Hắn cũng nhìn theo. Và kết quả cho rằng: Mọi người đang nhìn hắn chòng chọc, cứ ngỡ như hắn là quý hiển hình!

Hắn lúc này chỉ biết cười nhăn nhó mà đáp lại. Nhưng có ai biết được, nụ cười đó làm tất cả nữ nhân có mặt ở đây phải đỏ mặt, xấu hổ mà quay đi.

>

Cư nhiên lại xuất hiện ở chỗ này, như thể thì làm sao ta bắt Carol cho hoảng từ được!> Ruka thăm rùa và đương nhiên những lời này cũng chỉ nói ở trong lòng. Khẽ liếc ánh mắt chứa tia lửa điện nhìn Zuto, tất cả mọi người do đang xôn xao bàn tán nên không để ý. Nhưng những hành động hay thái độ của Ruka đã được thu hết vào tầm mắt của nó, làn môi màu anh đào phớt bắt gặp khẽ nhếch lên.

~~~~~

hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chương 7: Carol Bị Bắt Cóc!

Những con gió mang hơi nóng của sa mạc, cứ vô tình kéo qua. Từng hạt bụi li ti nhỏ bé cũng vì thế mà bị cuốn vào không khí. Dưới ánh mặt trời gay gắt, ba bóng dáng đang lén lút ra khỏi lều trại và tiến đến một bãi ao sậy cách đó khá xa.

“TAKERU CHẾT TIỆT!” Zuto hét lớn

“Nhóc con! Em nhỏ giọng đi! Em mà hét nữa thì anh chắc chắn, anh sẽ chết trước khi Takeru tới đó!” hắn thờ dài ngao ngán

ROJET...

Hắn vừa dứt câu thì một luồng ánh sáng trắng xuất hiện. Ánh sáng cứ mờ dần mờ dần rồi tắt lịm. Để lộ ra một nam nhân tuấn mĩ với nét đẹp mỹ hoặc. Nam nhân đó đích thị là Takeru, vị thần của Sinh Mệnh. Gương mặt Takeru từ đẹp để bắt giác lại trở nên nhăn nhó, khó coi. Anh quay phác sang nhìn Zuto, nhân tiện tặng luôn nàng một cái nhìn bực dọc.

“Bọn người các ngươi thật quá phiền phức rồi đây!” Takeru nhoẻo nhoẻo mắt

“Takeru yêu đầu a! Ngươi giúp người thì giúp cho trót nga. Ngươi cho ta thứ gì có phép thuật được hông, sống ở đây nguy hiểm a. Ta cần nó để phòng thân!” Zuto cười gian

“Chẳng phải ta tặng ngươi thanh kiếm ngọc rồi sao?”

“Thanh kiếm đó là kiếm “dòm” mà!”

“Dòm? Dòm cái đầu của ngươi! Thanh kiếm đó là kiếm thần Thanh Long có sức mạnh của nước!” Takeru ôn tồn giải thích

“A... Ta có thấy nước gì đâu!” Zuto trề môi

“Ngươi... Đồ ngốc!” Takeru nghiêng rắng, gờ tay cốc mạnh vào đầu Zuto. Zuto chu mỏ, nàng già vờ khóc lớn. Và kết quả là Takeru ăn một cú đấm của hắn.

“Hai anh em cái ngươi đúng là bạo lực, ta không giúp nữa!” Takeru toan bỏ đi

“Hito, Zuto! Xin lỗi người ta đi!” nó nhếch môi

1s...

2s...

3s...

“ĐỪNG CÓ MƠ!” Hắn và nàng ngẩn tò te nhìn vị thần đáng kính, đầu bốc khói hương mắt về nó.

“Có làm không?” nó lạnh giọng

Nghe được lời nói âm độ cộng thêm ánh mắt đầy rẫy sát khí của nó. Hắn và nàng nuốt nước bọt ừng ực, co rúm lại một góc.

“Đừng có nhìn em như vậy! Em sợ.” Zuto chu mỏ

“Thì xin lỗi đi!” nó nháy mắt

“XIN LỖI!”

Hắn và nàng hướng mắt về phía Takeru mà hét lớn. Mặt hai người nhăn nhó hết như khi.

“Tốt! Tốt! Ta tha lỗi, ta tha lỗi! hahaha...”

Takeru cười một cách sáng khoái rồi lấy từ đầu ra hai thanh kiếm đưa cho nó và hắn. Một thanh kiếm mang ánh sáng đỏ rực, trên thân kiếm được khắc một con phượng hoàng-Chu Tước. Còn một thanh kiếm toát ra khí lạnh, thân kiếm được khắc một con hổ trắng-Bạch Hổ.

“Đẹp quá!” cả ba đồng thanh

“Đây là Bạch Hổ kiếm và Chu Tước kiếm! Từ giờ nó là của hai ngươi!” Takeru cười nhẹ

“Cám ơn ngươi!” nó và hắn mừng rỡ

“A... Takeru đáng ghét! Ngươi không tặng ta thanh kiếm nào sao! Đáng ghét, thật đáng ghét a...” Zuto dậm chân

“Đưa thanh kiếm của ngươi đây!” Takeru hừ lạnh

Zuto gật đầu, nàng nâng tay lên, thanh kiếm xuất hiện trước mặt. Takeru nhìn rồi nhắm mắt làm bầm vài câu. Nhanh như chớp, thanh kiếm bắt đầu biến đổi. Thanh kiếm phát ra ánh sáng màu xanh ngọc, trên thân kiếm được trạm khắc rồng xanh-Thanh Long.

“Xong rồi, giao lại cho ngươi!” Takeru thờ dài

“Được a, thanh kiếm quá đẹp nga!” Zuto cười nham nhở

“Àn! Ta đi đây, lần sau không được gọi ta nữa! Khi nào cần thiết thì hãy gọi! Hử...” Takeru hừ lạnh một tiếng rồi biến mất giữa không trung. Nó, hắn và Zuto cười rộ, cất đi thanh kiếm và bước về lều trại

>

Nhưng về tới thì cả ba im bất, nhìn một vài binh lính nằm rạp trên đất, số còn lại thì bị thương. Dường như tất cả đều loạn lên. Lều trại cũng bị đốt cháy, thật thảm hại a.

“Thưa nữ hoàng! Bọn cướp khi nãy đã tới quá phá, thần đã nhờ Ruka đưa hoàng phi đi. Hiện tại chúng đang đuổi theo Ruka để bắt hoàng phi đi!” Một binh lính chạy tới

Zuto không nói gì, nâng nò nụ cười nửa miệng. Ruka đưa Carol trốn đi ư? Đáng Carol vào miệng cạp thì có! Muốn chơi với Zuto ta đây thì đâu có dễ. Izumin ời Izumin! Ta và người sắp gặp lại nhau rồi.

Nàng kéo theo hắn và nó bước nhanh về phía tướng quân Nakuto.

“Ari ,người cùng Tachi về Thượng Ai Cập báo tin cho Unasu nhưng đừng cho Menfuisu biết! Nakuto, người cùng Hito và Rus tới vương quốc Atsiria. Ta sẽ tới sa mạc Arabia, còn binh lính bị thương thì ở lại đây chữa trị! Rõ chưa???”

“RỒ,THƯA NỮ HOÀNG!” tất cả đồng thanh

Ngay sau đó, các binh lính bắt đầu chuẩn bị . Người rời đi đầu tiên là Ari và Tachi, tiếp theo là hắn và nó, sau cùng là nàng.

Như vậy rốt cuộc Carol bị bắt tới đâu đây?

Ruka thật phiền phức a!

Lần này mà tìm được người là ta tính sổ với người đấy nga.

A... Ta xuất phát!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 8.1: Gặp Lại Izumin

Zuto khẽ thờ dài, nàng ngồi trên ngựa dưới ánh nắng gắt gao. Nàng thật sự là muốn khóc a. Sa mạc là như thế sao, sao mà cứ như cái lò thiêu thế hả?

Khoác trên người tấm áo choàng dây cột thể kia, cơ mà nó vẫn có cảm giác là làn da nàng sắp cháy nga.

Nàng lắc đầu, ngắm lại cảnh vật xung quanh. Phía trước có một ốc đảo khá lớn a. Nàng nhảy vọt xuống ngựa, chạy thẳng vào trong. Trên ốc đảo có những cây tùng, cỏ thụ cao to, nhưng đa số thì vẫn là những hàng cọ gai. Tuy là nằm giữa sa mạc, nhưng ở đây lại mát thật a. Những lá cọ xen vào nhau, che đi ánh nắng. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, có thể nghe tiếng gió rít qua. Nơi này... có lẽ núi rừng Liban.

“Hoàng tử! Thần đã bắt được cô gái sông Nile!”

Đi được một lúc, Zuto nhìn thấy Carol và một đoàn người, trông trang phục thì có lẽ là binh lính Hitaito. Nàng vội vàng núp vào một gốc cây cổ thụ to lớn, lén lút mà nghe ngóng tình hình.

“Anh muốn gì? Anh bắt Ruka đi đâu rồi! Tôi xin anh đừng làm hại Ruka!” Carol mất ngủn lệ

“Carol, cô đứng lo, ta đã thả hắn đi rồi!” Một nam nhân với gương mặt thấp phàn tuấn miến Carol ngồi xuống. Anh có đôi mắt màu nâu trà cực sắc bén, mái tóc bạch nguyệt dài nhẹ phất phơ. Khỏi phải nói cũng biết người này là ai nga. Hắn ta là Izumin, là kẻ mà lần trước đụng độ với nàng ở Thượng Ai Cập và cũng là hoàng tử của Hitaito.

Zuto định ngừng đầu nhìn trời mà thầm cười. Tuy nhiên nàng không làm vậy a. Ở đây âm u như thế thì làm sao mà thấy được mặt trời. Vì thế nên nàng chuyển qua nhìn xuống đất mà cười. Cuối cùng cũng gặp lại Izumin, lần trước là do nàng mãi ham chơi nên không phá hắn ta. Nhưng lần này thì không đâu nga. Nàng sẽ cứu Carol rồi nghĩ cách dễ chơi hắn.

Zuto đang miên man suy nghĩ, đột nhiên một cánh tay đặt lên vai nàng. Nàng nhanh chóng nắm lấy cánh tay đó “sực” một cái.

“Nhóc thành “câu” từ lúc nào vậy?”

Người phía sau Zuto nói nhỏ, mà sao cái giọng này nàng thấy quen lắm nga.

Thả ngay người đó ra, nắm chặt trên tay Thanh Long kiếm. Nàng e ngại xoay người lại nhìn.

Lại là một nam nhân a. Ý nhắm... Là nữ phần nam trang nga. Nàng thờ phảo nhẹ nhõm khi nhận ra người trước mặt.

“Chị làm em giật cả mình, tìm mếm nhảy ra ngoài luôn!”

“Nhóc mà biết giật mình sao?” nó nhếch môi

“Chị chọc em!” nàng chu môi

“Có sao?”

“Thôi bỏ đi! Mà không phải chị đi chung với anh hai em hử? Sao lại ở đây?”

“Hito lo cho nhóc nên bảo chị đi cùng!”

Zuto nghe nó nói rồi nhẹ gật đầu, mái tóc đen mượt khẽ đung đưa theo.

XOẠT..... CỘP..... Nàng đang đứng thì vô tình dẫm phải một hòn đá.

“AI ?????” Bọn lính Hitaito này vô cùng cảnh giác. Vừa nghe thấy tiếng động thì nhanh chóng tiến về phía nàng và nó. Nhưng tuyệt nhiên là chúng không thấy người nào.

Thế nên bọn lính quay lại lều trại và tiếp tục canh gác.

“Hú hồn!” Nàng vượt vuốt ngực, cũng may là khi này nàng và nó dùng kính công bay lên cành cây kịp lúc a.

“Than thờ mãi, mau xuống chỗ lều trại xem sao!”

Nó ngồi kế bên mà chỉ biết lắc đầu với cái kiểu hậu đậu của nàng.

Cả hai phi thân đi và tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Nó nắm lấy tay nàng kéo tới chỗ ít có lính gác nhất.

“Hai người là ai???” Bọn lính gio trường kiểm về phía nó và nàng. Cả hai đều áp dụng câu “im lặng là vàng”. Bọn lính đứng với tư thế cảnh giác. Nhưng lại chuyển qua kính hải khi thấy hai thanh kiếm xuất hiện giữa không trung.

“Nhóc, chơi chút ha!” nó nhếch môi

“Ăn!”

Zuto cười nham nhở, nắm chặt kiếm trên tay. Cả hai cùng nhau xông lên đánh bọn lính. Chỉ trong vòng chớp mắt, nó và Zuto đã thắng cuộc. Toàn bộ lính gác có mặt tại đó nằm rạp trên đất.

...

Nghe thấy tiếng kim loại va chạm vào nhau, cộng thêm tiếng hét thê lương của bọn lính. Izumin cùng vài binh lính khác nhanh chóng ra phía sau lều trại xem xét.

Vừa thấy bóng dáng của Izumin. Zuto quay mặt đi, vội kéo kéo mảnh khăn che mặt lên. Tay thì nín lấy áo nó, núp sau lưng nó.

“Người là ai?” Izumin lạnh giọng

“Không cần biết! Giao Carol cho ta!” Giọng nó còn lạnh gấp mấy lần giọng Izumin.

Izumin nhủu mầy, quan sát nó từ trên xuống dưới rồi nhếch môi cười

“Người là lính Ai Cập sao?”

“Chính xác!!!” nàng nhí nhảnh nói

“Hử... Vậy sao, muốn ta giao Carol? Cứ thắng được ta đi rồi hãy tính!” Izumin hừ lạnh

“Nói rất hay!” Nó nhàn nhạt nói, giờ trường kiếm hướng yết hầu của Izumin mà nhắm tới. Zuto thì cười tươi, vỗ tay cổ vũ. Bọn lính nhàn mặt ra về khó chịu đối với Zuto, lí do là nàng đang ra về xem thường bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 8.2

KENG...

Tiếng kim loại va vào nhau cực kỳ lớn. Izumin đã né và chặn được đường kiếm của nó. Nhưng trường kiếm trên tay Izumin đột nhiên vỡ vụn. Âm thanh khi mảnh kiếm rơi xuống hòa cùng tiếng lá loạt xoạt nghe tuyệt lắm a. Nó nhanh chóng xoay người, sử dụng một đòn của thể võ Karate đá mạnh về phía Izumin. Vừa đúng lúc Izumin né đi, nó nâng trường kiếm hướng yết hầu anh mà tiếp tục đâm tới.

XOET.....

Izumin chỉ cười lạnh, anh rút một thanh kiếm khác, hướng tay cầm kiếm của nó mà chém vào một nhát. Máu tủa ra trên cánh tay trắng tuyết của nó. Thanh Long kiếm nhẹ rơi xuống rồi biến mất. Nó lạnh nhạt lùi về phía Zuto, trên môi lại ẩn hiện một nụ cười ma quỷ.

Không phải cư nhiên mà nó cười như thế. Thực ra là Izumin cũng bị nó cho một nhát vào cổ, tuy là khá sâu nhưng không đến nỗi mất mạng.

“Anh Rus!” Carol từ trong lều bước ra, cô mừng rỡ chạy lại phía nó. Đôi mắt xanh lơ lấp lánh rất đáng yêu.

“Izumin, chúc mừng người, người thua a!” Zuto vỗ tay

“Bất cả ba lại cho ta!” Izumin ra lệnh rồi bước vào lều

Zuto khẽ thở dài một tiếng, nâng kéo kéo nó xi xăm to nhỏ. Nó gật đầu, liếc xéo bọn lính một cái rồi nắm tay Zuto và Carol vào trong lều của Izumin.

“Chị là ai?” Carol chu môi

“Ta nè!” Zuto cười gian xảo, kéo khăn che mặt xuống. Mái tóc nàng nhẹ tung bay theo gió, khuôn mặt xinh đẹp, sắc sảo, uy nghiêm. Bạch y khiến nàng toát ra khí chất tao nhã, thuần khiết.

“Asisur??” Carol hét lớn

“Im! Ta đâu phải quý đầu mà nhìn thấy là hét a! Hét nữa là ta chém!” Zuto trừng mắt

“Hai đứa phiền quá! Có kẻ đang bốc khói kia!”

Nó thở dài thường thượt, ngồi phịch xuống kế bên Izumin.

Trong khi đó Izumin đang nói đùa sắp tá hỏa. Cư nhiên lại có ba người coi thường anh, Carol thì không nói tới nhưng tại sao hai người kia cũng vậy!

“Carol, cô giúp ta băng lại vết thương đi!” Anh hậm hực

“Ai nha! Carol vụng về lắm, để nữ hoàng ta đây hảo giúp người nga!” Nàng nhếch môi

“Tùy!”

Izumin khép hờ mắt, về mặt hết sức lạnh lẽo. Zuto nhếch môi, nâng tiêu sái bước tới bên anh. Những ngón tay búp măng trắng trẻo chạm vào mặt. Nàng ngẩn ngơ vuốt vài sợi tóc bạch nguyệt đang lòa xòa của anh.

Lần trước Zuto không nhìn kỹ Izumin nhưng lúc này nhìn gần, nàng mới nhận ra anh đẹp lạ thường a. Mây kiếm hơi nhếch lên, hàng mi dài cong vút, chiếc mũi cao và làn môi bạc quyến rũ. Một nét đẹp mỹ hoặc pha chút mờ ảo.

“Chị Asisur!” Carol cười gượng gạo

“Nhóc, em đang làm gì vậy?” nó nhủu mi

“Hả?” Zuto gật mình thoát khỏi ảo tưởng. Nàng quay lại nhìn ngơ ngác. Trên đầu đặt dấu chấm hỏi to đùng vì thái độ của nó và Carol.

“Asisur... Người muốn giết ta?” Giọng trầm lặng của Izumin cũng đồng lúc phát ra, một lần nữa nàng quay phác lại. Izumin dùng đôi mắt màu nâu trà tình như nước nhìn nàng. Nhưng nàng cảm thấy hình như là mặt Izumin đang tái xanh, còn thờ một cách rất ư là khó khăn a.

“Người làm sao vậy?”

“Còn hỏi? Mau bỏ cái mớ vái quần trên cổ ta ra!” Izumin nghiêng răng

Zuto khó hiểu nhìn xuống cổ Izumin rồi cư nhiên cười ngu ngơ tỏ vẻ hỏi lỗi. Thực ra khi này nàng vừa suy nghĩ vừa băng bó cho anh. Nền kết quả là nàng không phải băng bó mà là đang siết cổ anh tới mức sắp chết a.

“Xin lỗi a! Ta không cố ý!” Zuto chu môi, vội vàng lấy trụ thủ rạch một đường vào mớ vái trên cổ Izumin quăng đi rồi bước sang chỗ nó.

Izumin ôm lấy cổ, thờ dốc bước ra khỏi lều. Nó cùng Carol nhìn bộ dạng thảm thương của Izumin mà chỉ biết lắc đầu.

“Ta hỏi em một chút được không?” Zuto cười nham nhở, nắm lấy tay Carol lắc lắc. Về phía Carol, cô đang sợ hãi, cô sợ nàng đang toan tính gì đó để hại cô.

“Ch... Chỉ cứ nói đi!”

“Đây là rừng Liban phải không?”

CÓP....

Zuto vừa dứt câu thì bị nó cốc mạnh vào đầu. Nàng đau lắm a. Đau muốn khóc luôn nhưng có điều là khóc không ra nước mắt.

“Em vừa nói gì? Nói lại anh nghe xem!” nó nhường mảy

“Đây là rừng Liban hả?” nàng thút thít

“Giữa sa mạc có rừng sao?”

Nó giờ tay định cốc thêm vào đầu nàng vài cái nữa thì bị Carol nắm chặt lấy tay mà chặn lại.

“Anh Rus đừng đánh chị Asisur nữa!”

“A... Carol nói đúng ừ a, đừng có đánh em!” nàng cười khoái chí

“Được! Carol em biết đây là đâu không?” nó hừ lạ

“Em nghe Izumin nói đây là ốc đảo Si, ra khỏi đây là tới rừng Liban, ra khỏi Liban đi thêm một đoạn nữa là tới Hitaito!” Carol huyền thuyên

“Haiz... Anh chỉ hỏi đây là đầu thôi, nói nhiều thật!” Nó thờ dài rồi kéo Zuto và Carol chụm đầu lại to nhỏ để phá rồi Izumin, sau đó thì tìm cách thoát thân.

—

end chương 8

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 9.1: Nữ Hoàng Nổi Loạn

Chỉ một buổi trưa, tội nò đã náo loạn toàn bộ lều trại của Izumin. Sự việc này thật khiến anh đau đầu nga. Anh không còn tin trước mắt mình là vị nữ hoàng lạnh lùng hóm nà, người đã bắt anh giam vào ngục tối.

Quái lạ! Trong thời gian ngắn nàg ta có thể trở thành như người khác sao?

(t/g: Thì vốn dĩ là người khác mà a.'

Izu: Là ai? *nheo mắt*

t/g: Cứ từ từ mi sẽ pít! *cười gian*)

—

Trong màn đêm hoang vắng tối đen như hũ nút, những cơn gió lạnh cứ không ngừng rít qua...

Hơn 30 người đang cười ngửa, phi trên mặt cát sa mạc. Không cần nói cũng đủ biết, đoàn người này là những binh sĩ Hitaito. Cười ngửa đi đầu là Izumin, anh ôm chặt Carol để cô không bị ngã nhưng một lúc liếc mắt sang phía nó để nhìn Zuto.

Xung quanh vùng sa mạc này không có lấy một cành cây ngọn cỏ. Tóm lại nhìn suốt dọc đường thì đầu đầu cũng là cát, nếu có thứ khác thì đó là những tảng đá lớn. Ngoài những âm thanh gió rít, tiếng ngửa hí còn có cả tiếng sỏi tru dài.

Trong khi Zuto đặc biệt sợ sỏi nga, lúc nhỏ nàg không sợ gì nên rất phá phách, cũng vì điều đó anh nàg mới bắt sỏi dọa nàg. Ai ngờ nàg bị con sỏi đó xực một cái nên nàg phát sinh ra chứng bệnh sợ sỏi a.

Zuto sợ hãi ôm chặt lấy nó, rúc đầu vào ngực nó như muốn được bảo vệ. Nó thì dờ khóc dờ cười nhìn nữ tử nhỏ bé đang ngủ thiếp đi trong lòng mình. Đừng nói là nàg xem nó là một nam tử thật a, nó cũng biết một nga. Cự nhiên lại cười ngửa lại phải cho nàg dựa vào người nó mà ngủ. Thật sự là quá phiền phức rồi...

“Chết tiệt!” nó chộp miệng

“Rus, anh đang mắng ai vậy?” Carol quay sang hỏi nó, vẻ mặt thì ngu ngơ như trẻ thơ. Đôi mắt xanh lơ lấp lánh như sao, mái tóc vàng cùng làn da trắng trong bóng đêm vẫn luôn nổi bật.

“Nói một mình thôi!” mặt nó lạnh tanh

“Àn!” Carol gật đầu

“Izumin, người muốn đưa bọn ta đi đâu?” vẫn lạnh

“Kính thành Hatosha!!!!” Izumin nhàn nhạt

“Cái thành cỏ Hatosha cũ nhá sao? Kính thành của người xây cất trên lưng chừng núi nhìn xấu ồm!” Carol chế giễu

“Kính thành Hatosha của cha ta chỉ mới xây dựng trong một tháng, sao có biết rõ vậy?” Izumin nhiu mày ngạc nhiên

“Ta...ta... Thật ra là...” Carol ấp úng

“Câm miệng đi! Hai người nói nhiều quá!” nó hừ lạ

“Người chỉ là một tên lính nhỏ nhoi, có quyền gì mà ra lệnh ta?” Izumin trán đầy hắc tuyến

“Ta có nói ta là lính khi nào không?” nó cười nhạt

“NGUỒI...”

“Ôáp... Các người thật ồn quá, khiến ta ngủ không được!” Zuto che miệng ngáp một cái rồi dài rồi đưa tay dụi dụi mắt. Bộ dạng nàg chẳng khác gì chú mèo con lười nhác. Nhưng thực chất thì cực kỳ đáng yêu làm tim ai đó lệch nhịp.

“Ngủ ngon không?” nó liếc xéo

“Ngon a, rất ngon!” nàg cười híp mắt

“Àn! Nhóc cười ngửa đi, đến lượt ta ngủ!” Nó nhếch môi, dúi dúi cương vào tay nàg. Vòng tay ôm lấy eo thon của nàg, gục đầu vào chiếc cổ nhỏ nhắn của nàg, Carol gật mình, trợn mắt vì hành động của nó, cô cầu trời cho nó không bị nàg chém đầu a.

Mặc kệ nàg đang than vãn vãn, kẻ lè. Nó vẫn tiếp tục nhắm chặt mắt mà ngủ với tư thế cực kỳ, cực kỳ lãng mạn đó a.

Nhưng đối với Izumin thì đó không phải là cực kỳ lãng mạn mà là cực kỳ ngứa mắt nga. Anh đằng đằng sát khí, ném Carol qua ngửa tên lính bên cạnh, thô lỗ kéo Zuto sang ngửa anh.

Cự nhiên bị mất chỗ dựa êm ái khiến nó mém ngã ngửa, đập mặt ần cát. Nhưng may là nó vô công đẩy mình nên vẫn ngồi vững trên ngửa, nhưng sắc mặt thì cực kỳ khó coi.

“Người làm quái gì thế?” nó cau gắt

“Ta làm gì là chuyện của ta, không cần người quan tâm!” anh nhếch môi

“Hahaha... Izumin cảm ơn người a! Anh Rus “sêu quái”, anh tự cười ngửa đi... Hahaha...” Zuto cười rộ lên như kẻ điên trốn trại, Izumin thêm một lần nữa ngạc nhiên.

Nữ hoàng đây sao? Tính cách thật quá trẻ con.

—

Nó nhìn nàg đến tóc lưa, thiếu điều là chưa ăn tươi nuốt sống được nàg a.

Quay sang nhìn Izumin, nó lại càng muốn nói điên. Nếu không phải anh kéo Zuto đi thì nó đã có chỗ ngủ tốt rồi.

“Anh Rus, em qua chỗ anh ngồi được không?” Carol phồng má

“Được!” Nó cười nhẹ, nụ cười đó làm Carol mặt đỏ tới mang tai. Cô ngượng ngùng đưa tay ra. Nó không do dự nắm lấy tay cô, kéo cô qua ngửa của mình.

Cứ như thế, đoàn người ngửa cứ cùng nhau thức trắng đêm vượt qua trục đường biên giới cuối cùng, tiến thẳng về Hatosha, thủ đô mới của đế chế Hitaito...

(t/g: Mìe ơi! Thật sự biến thái nga!

Mìe: Hôm trước Izumin đã thử Thanh Long kiếm rồi! Giờ mi muốn thử Bạch Hồ kiếm không?

t/g: Ế, không cần... *chạy mất dép*)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 9.2

Những con gió lạnh từ phương bắc thổi tới, tuyết bắt đầu rơi xuống. Suốt hai ngày đường, cuối cùng tất cả cũng đến nơi. Kinh thành Hatosha hùng vĩ chẳng mấy chốc đã xuất hiện, quốc vương Hitaio nghe được tin Izumin đã đem cô gái sông Nil về nên ra lệnh anh vào thẳng hoàng cung.

“Cô gái sông Nil, chào mừng người tới đây. Người còn nhớ thủ phủ cũ của ta chứ, chính người và Menfaisu đã phá hoại đi!” Quốc vương Hitaio dùng ánh mắt dè già nhìn Carol.

Nhìn nữ tử trước mắt da thịt trắng nõn, môi căng mọng hẳn càng trở nên thêm thường. Hắn đưa tay lên mặt Carol, nhẹ nhàng mân mê gò má hồng nhuận mịn màng của cô. Hắn còn định tiến sát lại thom cổ một cái.

“Thật sự quá đẹp, quá đẹp!”

Carol kinh hãi, vội vàng hất tay hắn ra, tát mạnh vào mặt hắn mà hét lớn. “TRÁNH XA TA RA!!!”

Izumin mặt mũi kéo Carol ra phía sau nhưng Carol lại bị người khác kéo trước. Tất cả mọi người lúc này mới nhận ra có kẻ lạ mặt. Mọi ánh mắt dường như đổ dồn về chính diện, nhìn phía đôi nam nữ đang đứng.

Nam tử vận trên người hắc y, toát lên sự lạnh lùng có phần kiêu ngạo. Gương mặt quả thật hoàn hảo, cặp mày vòng nguyệt đẹp như tranh, đôi mắt thạch anh trong veo nhưng mang vẻ lãnh khốc. Chiếc mũi cao cao cộng thêm làn môi anh đào phớt tuyết hảo. Đặc biệt nhất vẫn là nước da trắng nõn chẳng khác gì nữ nhân và mái tóc màu tím trông rất lạ.

Bên cạnh nam tử hắc y là nữ tử vận bạch y, dáng vẻ tao nhã thuần khiết. Tuy gương mặt đã được che khuất nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được đây là một nữ tử xinh đẹp mỹ miều. Đôi mắt phương đen láy ánh lên sự thông minh cơ trí hòa lẫn cùng vẻ tinh ranh. Mái tóc đen dài loáng thoáng lại bay lên vì gió thổi.

“Hoàng nhi! Đây là...” Quốc vương nheo mắt, dùng tay vuốt vuốt mớ râu xồm xàm của hắn

“Phụ vương, đây là nữ hoàng Ai Cập, còn đây là Rus, quan cận vệ của nàng!” Izumin nhún nhật nói

Quốc vương gật đầu, hắn rời mắt khỏi Carol tiến đến chỗ Zuto. Thò bạo giật lấy khăn che mặt nàng xuống, nâng cằm nàng lên.

“Người là Asisur sao? Lời đồn quả không sai, một vẻ đẹp sắc sảo!”

Hắn nói rồi bỏ nàng ra, bật cười vang với chất giọng của một tên dè già. Tiếp tục quay sang nhìn nó, hắn không khỏi chép miệng. Từ bao giờ mà nam tử trở nên đẹp đến thế?

Chỉ là quan cận vệ mà lại có khí chất bất phàm như vậy sao?

Còn vẻ đẹp hơn người đó nữa, nó khiến hắn cảm thấy hứng thú. Dù nó là nam tử đi chăng nữa hắn cũng không thoát khỏi, muốn động tới a.

“Cùng là nam nhân, người có thể cho ta “thơm” một cái không?” Sau câu nói của quốc vương, tất cả những người có mặt tại đó sặc sảng, “đột biến” thành đá, đứng chết lạng nhưng chỉ riêng Izumin và nó là bình thản.

“Người thấy sao?”

“Được!” Nó nhún nhật trả lời khiến mọi người sặc toát tập. Quốc vương vẻ mặt vui mừng, hắn vương tay nâng cằm nó lên. Nó vẫn thản nhiên cho tới khi mới chưa kịp chạm môi, tất cả chỉ thấy nó cười nửa miệng. Và kết quả quyết định là một giây sau. Nó đã thắng!

Quá đơn giản a!

Hiện tại quốc vương Hitaio đang ôm sầm lấy gốc cột lớn, từ từ trượt xuống và cuối cùng là ngã ngửa ra. Máu từ mũi phun ra như suối.

(t/g: Đó là hình phạt cho những kẻ biến thái nga!

Quốc Vương: Người đâu, lời ra chém!

t/g: Ta không sợ đâu lão già! Muốn ta gọi Mie không?

Quốc Vương: *chạy bóc khói*)

Mặt nó vẫn thế, lạnh như tân băng. Nó nhẹ nhàng phui phui tay như vừa dụng phải thứ đồ bẩn. Zuto chớp chớp mắt, cười tươi như hoa mặt trời. Carol kinh hoàng há hốc mồm nhìn nó, có thể nói miệng cô mờ to đến độ muốn chạm đất. Izumin thì phất nó, đặng đặng sát khí nhìn nó rồi quay đi đưa tên quốc vương về phòng. Nhưng trước khi đi anh đã dặn Mura đưa cả ba về Biệt Cung, nơi ở của anh.

—

“Haiz... Không ngờ ở đây lại lạnh như thế!” Zuto vừa thường thức chìm nho xanh mát, đôi lúc lại than vãn vài câu. Nhưng than vãn cũng đúng thôi, nàng đã vận bộ y phục Ai Cập bên trong, còn khoác thêm một chiếc áo lông thú dày cộm, nặng chịch như thế này mà vẫn còn lạnh.

Nàng thì thế rồi, nên Carol sẽ thảm hơn. Cô vốn vận y phục Ai Cập, khoác ngoài là y phục Hitaio lại còn thêm cả áo lông to tướng nhưng vẫn không chống được cái lạnh. Cô lạnh đến mức run rẩy cả người.

Nhưng nói Zuto và Carol thảm thì nó lại càng đáng thương. Nhưng lí do dẫn đến điều đó không phải là lạnh nga. Thật ra thì nó đang bị Zuto và Carol ôm đến mức chết ngạt. Cũng chỉ vì cái tội là người nó rất ấm nga. Và lại lúc trước nó ở Mỹ,vào mùa đông cũng rất lạnh nên nó đã sớm quen rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 9.3

“Các người... Có vẻ vui nhỉ?” Izumin lạnh nhạt nói, nhưng thật ra trong lòng anh đang bốc khói. Anh có gì không bằng nó? Vì sao hai nữ tử kia cứ suốt ngày quanh quẩn theo nó. Còn giờ lại dám ôm ấp nhau trước mặt anh.

Cảm nhận ra luồng sát khí khi Izumin cứ không ngừng tăng lên, nó cố gỡ bỏ Zuto và Carol ra khỏi người mình. Nhanh chóng xoay người về phía Izumin, quả thật vẻ mặt anh lúc này rất khó coi.

“Izumin, người đang ăn dấm chua sao?” nó nheo mắt, nói với giọng giễu cợt

“Không!”

“Àn! Tôi đây ngồi đi!” Izumin nuốt giận, trung ra bộ mặt lạnh hết mức có thể. Anh bước tới bàn đá, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Zuto.

RẦM...

Ááá...

Hahaha....

Sau một trận những cảm xúc, có thể kể luan ra rằng. Chiếc ghế đá mà Izumin ngồi đã bị gãy, chiếc bàn cũng bị vỡ một góc. Khi Izumin ngồi lên ghế, đồng thời đặt tay đúng chỗ góc bàn bị vỡ. Ghế gãy anh ngã xuống, mảnh đá trên bàn cũng theo đà mà đập mạnh vào chân anh. Anh giật mình hét toáng lên, tiếng hét vô cùng chói tai. Và cuối cùng là tiếng cười vang đến tận trời xanh, tiếng cười của ba kẻ đã gây ra tất cả mọi chuyện.

“CÁC NGƯỜI!...”

“Hoàng tử, quốc vương muốn gặp người!”

Izumin hét lớn, cùng lúc đó một cung nữ đi tới báo tin. Cung nữ nhìn bộ dạng của anh không nịn nổi phải bật cười.

Izumin giận đến tai mặt đỏ tai a! Anh đứng phắc dậy, phui bụi trên người rồi bước đi thẳng. Nhưng cũng chẳng quên để lại một ánh nhìn đầy tia đạn cho nó, nàng và Carol.

Khi anh rời khỏi, cũng chính là lúc tiếng cười đó lần hai vang lên.

.

.

.

Carol dạo này cũng cười nhiều hơn, lá gan cũng to hơn. Nhờ Zuto mà cô không còn thấy sợ Izumin nữa. Cô càng lúc càng thấy thích nàng, cả hai dạo gần đây gần như rất thân thiết.

Còn đối với nó, cô không có chút gì gọi là e dè hay ngại ngùng. Cô thật sự đã xem nó như một người anh. Cô thấy nó khá giống Raian, luôn lạnh nhạt nhưng lúc nào cũng bảo vệ cô.

“Này, này! Em có ý kiến, sao chúng ta không quẩy tung bùng nơi này thử xem!” Zuto nắm lấy tay Carol kéo kéo, giương cặp mắt “mèo đi hia” nhìn chăm chăm nó. Nó cười nhẹ, đồng ý. Carol theo đó cũng gật đầu cái rụp.

Vậy là ba người bắt tay vào việc, mỗi người một nhiệm vụ.

—

Đầu tiên là Carol...

Cô tìm mảnh khăn lụa trùm lên đầu, che đi mái tóc vàng nổi bật của mình. Lén la lén lút chạy quanh khắp hoàng cung Hatosha tìm mấy chuông ngựa.

Mất hết cả nửa ngày cô mới tìm ra, mở cửa chuông ngựa bước vào.

Carol rút từ thắt lưng ra cây trụ thủ mà nó đưa cho, nhẹ nhàng cắt hết dây buộc ngựa. Nắm chặt lấy dây roi của Zuto, cô dùng hết sức bình sinh quật mạnh vào ngựa khiến chúng nổi điên chạy toán loạn khắp cung.

—

Tiếp theo là Zuto...

Zuto không như Carol nga! Nàng không lén lút cũng như thấp thò, tóm lại nàng tung tăng vô tư nháy chân sáo đến Ngự Thiện Phòng.

Ai nhìn thấy nàng thì cũng cúi đầu chào cung kính. Bởi họ biết nàng là nữ hoàng của Ai Cập, và lại cho dù nàng có bị bắt tới đây thì nàng cũng rất có quyền lực.

Zuto thì không quan tâm họ có chào nàng hay không, nàng chỉ lo đảo dất nhìn quanh, mắt trở nên sáng rõ.

Sau một hồi vật lộn, nàng vác cả mớ túi vải to tướng trên người đi ra. Dùng khinh công của mình phi thân lên tường thành vững chắc, nàng cười thật tươi. Nhanh tay mở mấy túi vải, trút trù trên cao xuống.

Bao nhiêu là ếch nhái, rắn rết, những thỏ thịt heo còn vương đầy máu tanh, thậm chí còn có cả gà quay, ngỗng luộc luôn cơ đấy.

Nhưng những thứ đó lại khiến dân chúng ở đó hoảng hốt, họ sợ rết hay rắn sẽ roi vào người, hoặc cũng có thể cắn chết họ nga.

—

Và cuối cùng là nó...

Nó nhón nhón bước đi khắp hoàng cung, đôi lúc lại gắp vài cô cung nữ. Họ nhìn nó trần trối rồi đỏ mặt, sau đó thì tặng nó vài thứ như khăn tay.

Tóm lại là từ đầu tới lúc này, nó đã nhận được hơn 30 chiếc khăn tay.

À... Mà lí do nó nhón nhơ như vậy là do nhiệm vụ của nó rất dễ nga!

Đi lang thang thích gì thì đập đó a!

Bắt quả từ sáng đến giờ nó cũng đập gãy 5 cây thạch trụ được trạm trổ vàng ròng. Dùng Bạch Hồ kiểm lật đổ và phá nát vài khu Biệt Cung tại đây.

—

Về phía Izumin, anh đang ngồi thưởng trà cùng tên phụ vương “dễ già”:

“Hoàng tử! Bọn ngựa nổi điên tháo chạy khắp cung!” thị vệ 1 hét hãi

“Mau bắt lại!” anh lạnh nhạt

“Báo! Dân chúng náo loạn vì rắn từ trên trời rơi xuống!” thị vệ 2

“CÁI GÌ?” anh quát lớn

“Vài biệt cung bị sập thừa hoàng tử!” thị vệ 3 mặt tái mét

“CHUYỆN GÌ ĐANG XẢY RA?” Izumin và quốc vương nhìn nhau hét lớn

~

hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chương 10.1: Bị Bắt Tới Vương Quốc Atsiria

Yến hội Hitaio không khi cực kỳ vui vẻ. Trừ bỏ vương hậu và đại hoàng tử Hitaio. Lí do biệt cung của hai người họ nằm trong số biệt cung bị nó phá vỡ. Rất may là họ không bị dè chết, nhưng bị bọn ngựa mà Carol thả đập vài cái. Hoàng loạn chạy ra công thành thì bị rắn roi vào người, mềm chút là bị cắn chết.

Carol hôm nay cực kỳ thoải mái, từ đầu tiệc đến giờ cứ cười suốt.

Zuto thì ăn một cách khùng khiếp khiến ai cũng giật mình.

Nó chẳng biết làm gì ngoài việc im lặng, nhắm nhĩ ly rượu trên tay. Đôi lúc lại lắc đầu với cách ăn của Zuto, dù gì thì nàng cũng đang là nữ hoàng. Sao lại không có một chút ý tứ nào thế này?

“Rus, người chỉ là một quan cận vệ nhỏ nhoi! Người không có quyền ngồi ở đây!” Izumin gắt gỏng

“Người ra lệnh cho ta?” nó lạnh tanh

“Đứng!”

“Ta vẫn ngồi ở đây thì sao?”

“Người...”

Nhận thấy có con bảo lớn sắp nổi lên, nàng và Carol nhìn nhau rồi chen vào. Mong là con bảo đó không nổ ra thật.

“Izumin, ta chưa bao giờ nói Rus là quan cận vệ a, Rus rất có quyền lực đó nha!” nàng chu môi

“Có quyền lực? Vậy người nói xem, hần là ai?” Izumin nhủ mày ngồi cạnh Carol

“Anh Rus là người ở nơi tôi sống trước kia a!” Carol nhanh nhẩu

“Vậy hần cũng là thần như cô?” Izumin nghĩ hoặc

“Chính xác là vậy!”

Carol và nàng đồng thanh, hai người nữ nụ cười rất ư là đều giả. Izumin ngạc nhiên quay đầu nhìn nó, kết quả chỉ thấy mặt nó lạnh tanh, làn môi có hơi nhếch lên.

Trông nó như thế, nhưng thực chất là đang toan tính nhiều thứ. Nó đang tìm cách để cả bọn rời khỏi Hitaio này càng nhanh càng tốt nga.

.

.

.

Tên quốc vương Hitaio ngồi ở nơi cao nhất trong chánh điện, hần mê đắm nhìn về trầm tư, lạnh lùng của nó.

Chậm rãi bước đến trước mặt nó, hần thô lỗ nâng cằm, xoa xoa mặt nó không hề có chút gì là ý tứ, cũng không hề để ý tới biểu cảm của nó.

“Người, thật đẹp! Rất có sức hấp dẫn!”

“Quốc Vương quá khen!” nó nhếch môi

“Ta rất có hứng thú với người, người muốn trở thành vương phi của ta chứ?” hần vuốt râu nhìn nó

“Vương phi? Xin lỗi quốc vương, tôi không phải nữ nhi!” nó lạnh lùng

“Ta không quan tâm người là gì! Nếu người không thích làm vương phi, ta sẽ phế truất vương hậu và lập người làm vương hậu! Hahahahahahaha...”

.

.

.

XOET.....

Sét đánh ngang tai!

Toàn bộ người trong yến tiệc há hốc mồm, dường như muốn ngã rật ra đất vì lời nói của quốc vương. Trong số đó, người sốc nhất chính là vương hậu, cũng chính là mẹ của Izumin. Thiếu chút nữa là bà ta ngã tại chỗ rồi.

PHỤT.... Hahaha...

Sau một tràn những sự việc, tên thị vệ đứng phía sau Izumin ôm bụng bật cười như điên. Chiếc nón trên đầu hần đột nhiên rơi ra, để lộ gương mặt của một nam tử tuấn mỹ phi thường, tuyệt luân.

Mái tóc anh trông rất kỳ lạ, mái tóc màu hung đỏ, màu của máu. Mày rậm mạnh mẽ, đôi mắt hổ phách sáng quắc, biết nói. Hàng mi cong dài vút. Chiếc mũi cao dọc dừa, bờ môi đỏ au như nữ nhân. Làn da trắng tuyết chẳng khác gì nó. Một vẻ đẹp quá sức yêu nghiệt.

“Anh Hito!” Zuto tròn mắt

“Quốc vương! Người muốn cướp tướng công của tôi sao?”

Hito cười tươi, cư nhiên khoác vai nó rồi chớp mắt nhìn Quốc Vương. Còn tên Quốc Vương đương nhiên là không trả lời, hần đứng trơ ra như tượng vì vẻ đẹp của Hito.

Không ngờ chỉ trong vòng vài giây mà hần gặp được lắm mỹ nam, mỹ nữ như thế?

.

.

.

“Rus yêu dấu! Ông ta chết đứng rồi!” Hito kể vào tai nó nói nhỏ “Chúng ta đi! Menfuisu đang ở Atsiria!”

Nó gạt đầu, đẩy Hito ra đưa mắt tìm Carol. Nhưng tuyệt nhiên lại không thấy bóng dáng cô. Nó khẽ thờ dãi, không thêm để ý tới những người ở chánh điện lẫn Izumin.

Nó nắm lấy tay Zuto và Hito kéo ra ngoài. Dừng khinh công phi thân ra khỏi thành trước sự ngỡ ngàng của bao người. Izumin vội vàng cho binh lính ra ngoài bắt tụi nó lại.

.

.

.

Dừng lại tại một khu rừng nhỏ, cách cổng thành Hatosha không xa. Trong rừng có khoảng hơn 20 binh sĩ Ai Cập và tướng quân Nakuto.

“Rus, sao lại tới đây? Carol còn ở đó mà?” nàng nhăn mặt

“Carol bị bắt đi rồi!” nó vô tâm nói

“HẢ?” nàng và các binh sĩ đồng lòng

“Anh không biết! Lúc nãy anh thấy Carol lên lư ra ngoài, bị một tên mập và một tên cao kêu dụ đi rồi!” hần nhún vai tỏ vẻ vô tội

“Carep, Hasan sao?” nàng thắc mắc

“Chắc vậy!” hần gạt gài

“Được rồi! Tới Atsiria!”

Nó lạnh giọng nói. Nhảy phóc lên ngựa, nắm chặt dây cương rồi phi ngựa đi với tốc độ nhanh nhất. Hần lắc đầu một cái, kéo nàng lên ngựa phi nước kiệu theo nó. Nakuto và binh sĩ khác cũng đuổi theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 10.2

Menfuisu đã tới Atsiria được hơn một tuần.

Nguyên lai là do Angol phái sứ giả tới Ai Cập, đưa cho Menfuisu trang sức của Carol và nói rằng cô đang ở đất nước của họ. Tin tức đó khiến Menfuisu lo sốt vó mà nê thân sang tận Atsiria.

Đã bấy ngày nay không hề thấy Carol ở đây, Menfuisu trong lòng mang theo sự thấp thòm, cầu mong cho Carol vẫn bình an vô sự.

Ngày nào ở hoàng cung Atsiria cũng bày ra yến tiệc linh đình, cũng theo đó mà Menfuisu bị Angol ép uống rượu rất nhiều.

Menfuisu thật sự không muốn uống nga! Nhưng vì sợ tên Angol xáo quyết đó hại tới Carol, nên anh không dám phản kháng mà chỉ đánh chấp nhận.

Về phần số binh lính đi theo Menfuisu thì không được phép vào thành, họ phải ở ngoài thành chờ đợi tin.

Nhiều ngày không thấy Angol giao trả Carol, cũng như không hề Menfuisu ra ngoài. Họ chắc chắn một điều, rằng Angol có âm mưu muốn bắt hoàng đế và hoàng phi của họ để trở thành người nắm quyền ở Ai Cập. Nhưng để bảo toàn tính mạng cho Menfuisu nên không ai dám rục rịch cũng như mạo hiểm tấn công vào thành.

-

“Tướng quân Nakuto! Người cùng mọi người đến Atsiria trước đi, Carol đang ở đó! Bọn ta sẽ tới sau!” Zuto ra lệnh

“Vâng, thưa nữ hoàng!” Nakuto cung kính trước nàng rồi cùng số binh lính cười ngựa rồi đi với tốc độ nhanh. Nhìn đoàn người khuất xa, nàng buông tay hắt ra nhảy phốc xuống ngựa.

“Haiz... Tôi nữa rồi!” nàng thở dài

“Zuto, ý em là sao?” hắt ngơ ngạc

“Xem phía sau kia!” nó nhàn nhạt nói

Hắt khó hiểu, xoay người nhìn ra sau. Trong màn đêm, nơi cách tụi nó không xa, một đám bụi cát bay mù mịt. Tiếng ngựa chạy lộp cộp quá sức ầm ĩ.

“Ai vậy?” hắt cười nhẹ

“Còn ai trông khoai đất này!” nàng than vãn

Tiếng ngựa hí vang và dừng hắt ngay chỗ tụi nó. Một nam tử bước xuống ngựa, bạch y phát phơ theo gió toát lên vẻ tao nhã, quyền quý. Mày kiếm hơi nhăn lại, chắc là đang khó chịu. Ánh mắt nâu trà mang sự giận dữ, đôi môi mỏng dường như mím lại.

Nhưng dù sao thì đây cũng là mỹ nam a, dù có sao thì vẫn đẹp. Chỉ trừ khi bị hủy dung thôi a. Mà khỏi nói thì cũng đủ biết người này là ai nga. Anh nắm lấy tay nàng kéo nàng vào lòng.

“Bắt sống hai tên này cho ta!”

“Vâng thưa hoàng tử!”

Bọn lính hung hãn xông lên cố bắt lấy nó và hắt. Nhưng để gì được, hắt dùng khinh công bay qua bay lại như treu tức. Nó thì chơi mèo vờn chuột với loại võ công cao thâm của bọn lính đối với người cổ đại, nhưng đối với nó, đây chỉ là những thế võ mèo cào.

“Izumin, người của người bắt họ không nổi đâu!” nàng cười nham nhở

“Người chắc chắn sao?” Anh nhàu mày

“Chẳng phải Carol từng nói bọn họ là con của thần linh, không lẽ anh quên rồi sao?” Nàng vội đẩy tay Izumin ra, định chạy về phía nó và hắt cổ vũ. Izumin giật mình kéo nàng lại, nguyên lai là sợ nàng nhào vào đó sẽ bị thương.

“Người làm gì vậy? Bỏ ta ra ngay!” nàng nói giọng khó chịu

“Không!” anh lạnh nhạt

“Người không bỏ ra, ta sẽ giết người!”

“Người mà giết được ta sao, vọng tưởng!”

Ngay sau câu nói mang ý khinh thường của Izumin. Zuto gằn muốn trào máu, nàng dùng hết sức đẩy anh ra.

Thanh Long kiếm đột nhiên xuất hiện trên tay nàng. Thanh Long kiếm phát ra ánh sáng lấp lánh, dưới ánh trắng hiện lên một con rồng xanh đầy quyền lực.

Nàng lúc này đã trở thành trung tâm của mọi người. Izumin ngạc nhiên nhưng chẳng lộ ra mặt, bọn lính tro ra như tượng.

“Nhóc con! Cắt kiếm đi, em muốn chơi nổi sao?” nó liếc dẫu

“Dạ!” Nàng xụ mặt, cắt đi Thanh Long kiếm. Thật sự là mừng hụt nga!

Nàng đã lâu không hoạt động tay chân, nay định chơi một chút thì nó lại không cho. Bất công quá đi!

“Izumin! Người ra lệnh bọn lính của người lại được chưa? Hay muốn họ chết?” Hắt cười nham nhở, giọng nói đều hết sức là đều.

Izumin không quan tâm, nhưng cũng phải ra lệnh cho số binh lính dừng lại. Anh nhìn nãy giờ cũng đủ biết họ không đánh nổi nó và hắt.

“Izumin, người có tới Atsiria không?” nó lạnh gò

“Có chứ! Chẳng phải Carol đang ở đó sao? Vì vậy mà các người cũng đang trên đường tới Atsiria, cũng đồng thời tới cứu Menfuisu. Ta nói đúng chứ?” anh nhếch môi

“Đi cùng chúng ta chứ?” hắt nhảy mất

“Được đó, được đó! Izumin người đi chung a!” nàng nhe răng cười

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Zuto, anh thật ngạc nhiên nhưng vẫn gặt đầu cái rụp.

Izumin định kéo Zuto lên ngựa của mình, ai ngờ bị Hắt hốt tay trên. Còn nó tuy bề ngoài lạnh lùng, nhưng thực chất bên trong đang vui mừng. Cho đáng đời anh, ai bảo lần trước cướp Zuto, chỗ ngủ êm ái của nó.

~~

end chương 10

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 11.1: Izumin, Chúng Ta Cùng Hủy Atsiria Đi!

Thật là khổ sở a, suốt mấy ngày đường đi không ngừng nghỉ, phải cố chịu đựng cái ánh nắng như cháy da cháy thịt nên ai cũng mệt là người. Chỉ duy có nó và Izumin là vẫn giữ được phong độ, gương mặt dù trường hợp nào thì cũng toát lên vẻ lạnh nhạt như thường.

“Izumin, người có phải hay không đang lo lắng cho Carol?” Zuto dựa người vào lồng ngực rắn chắc của hắt, một mối bất chuyện với Izumin. Đôi mắt sáng như sao nặng nề mở ra, vài sợi tóc đen nhánh lòa xòa bám lấy gương mặt đỏ gay của nàng. Khẽ thở dài, cúi bó áo choàng của mình khoác lên người Zuto, hắt có hơi lo lắng vì nắng tự dưng phát sốt giữa đường, ngày hôm đó nàng làm ai cũng phải hoảng theo.

“Phải, là ta đang lo!” Izumin xác định

“Ta nghĩ là người không cần lo, lần trước ở chỗ của người, Rus đã dạy võ phòng thân cho Carol rồi!” nàng nhếch môi

“Nguyên lai là vậy?” anh liếc nhìn

“Àn... À, mà Rus nè, chàng đã dạy gì cho Carol?” nàng nũng nịu giắt lấy ống tay áo nó

“Lăng Ba Vi Bộ!” nó lạnh nhạt đáp

“Có linh ngộ được không?” hắn tò mò

“Không! Thế lực không đủ, đến cả thực lực cũng chẳng có!” nó thờ dãi

“Nàng ta tệ đến vậy sao?” Izumin nhiu mày đẹp

Nó không đáp lại, chỉ nhún vai rồi giắt đầu cái rụp. Hắn và nàng thì mở to mắt nhìn nhau phì cười. Riêng Izumin là tỏ thái độ không tin với lời nói của nó, Carol là con gái của nữ thần Sông Nile thì làm gì tệ như nó nói, Carol là người tinh thông kim cổ thì chắc chắn sẽ biết cách thoát khỏi nguy hiểm...

Còn về việc hắn, nó và nàng biết được tất cả các loại võ cổ đại là vì đã từng xuyên không một lần, đó là do lúc ở căn phòng bí mật của tổ chức Mafia, cả ba người lên kút leo lên máy thời gian vừa được chế tạo xong và đi đến Trung Quốc vào thời kỳ võ lâm trở thành tâm điểm. Ở đó nó, hắn và nàng gặp được đệ nhất cao thủ võ lâm tên Thiên Lân, nhận thấy tầm năng của ba người nên Thiên Lân đã nhận ba người làm đệ tử. Trong vòng chỉ nửa năm, Thiên Lân đã đem toàn bộ bí quyết võ công truyền hết cho ba người. Nào ngờ vào một ngày, Thiên Lân biết nó là nữ nhi nên đem lòng yêu thương nó, hắn vì điều đó mà nổi ghen nên nhân tâm hạ thủ giết chết Thiên Lân rồi lỏ nó và nàng quay trở lại với hiện tại. Chung quy việc này là một câu chuyện quá đỗi kỳ dị và khó hiểu.

-Saranglove-

.

.

.

Trong khi nhóm người của Zuto đang thông thả nghỉ ngơi, thì cùng lúc đó, tại vùng phía Bắc khu vực Mesopotamia, miền đất giữa 2 con sông Tigris và Euphrates, nơi đó được gọi là kinh thành Atsiria.

Trong địa lao, một nam tử bị khóa chặt hai tay, cả thân người đều mang đầy xiềng xích nặng chịch. Hắn bị treo đứng, một mặt gục đầu xuống, mớ tóc đen dài thẳng xõa rũ rượi, trên người hiện rõ lên nhiều vết thương vẫn còn đang rướm máu. Kế bên hắn là tướng quân trẻ tuổi cùng một số binh lính mặc quân phục người Ai Cập.

“Hoàng đế Menfuisu! Người mau tỉnh lại đi!” vị tướng quân liên tục gọi Menfuisu

Sau một hồi lâu, Menfuisu tỉnh lại, lộ dờ mờ mắt nhìn. Nơi hắn đang ở là một địa lao tối om, xung quanh là quân lính đang cùng hắn bị bao bọc bởi xiềng xích hỗn độn. Menfuisu sinh khí, không ngừng giẫy giụa muốn thoát ra. Những vết thương trên người hắn bị động mạnh nên bắt đầu chảy máu, thứ máu tươi tanh tưởi rơi xuống nền gạch ẩm ướt đầy rêu. Một cổ cảm giác đau đớn truyền tới, Menfuisu khẽ nhắm mắt, hắn nghiêng rặng, nổi tức giận càng lúc càng tăng vọt. Nếu không phải vì tên Angol hỗn đản kia dám chơi xấu hắn thì có lẽ kẻ đứng trong địa lao hôm nay, chính là Angol chứ không phải hắn.

Chết tiệt!

“Minue, người đã tìm được cách nào liên lạc với tướng quân Honsu đến ứng cứu chưa?” hắn đột nhiên lên tiếng

Minue lắc đầu nhìn Menfuisu với vẻ không còn hy vọng. Sự việc này xảy ra quá nhanh nên Minue chẳng biết phải làm thế nào, nếu muốn truyền tin ứng cứu ra ngoài thì lại càng khó, vì hầu hết các binh sĩ Ai Cập đều bị giết sạch. Thấy thái độ của Minue, Menfuisu chỉ khẽ thờ dãi, trong lòng hắn thầm nghĩ tới Carol, hắn chỉ mong Carol bình an vô sự, nếu Carol có mệnh hệ gì thì hắn sẽ đau lòng mà chết mất.

Lịch Bạch... Lịch Bạch...

Tiếng bước chân của ai đó đang dần tiến tới chỗ Menfuisu, Minue hoảng hốt vì nghĩ đó là cai ngục đến để tra tấn Menfuisu, anh nhanh trí thông báo cho hắn đề hắn vội ngất đi.

“Menfuisu, chàng đang ở đâu? Mau trả lời thiếp!!!”

Một giọng nữ từ trong vạt vang lên một cách yếu ớt trong địa lao, Menfuisu và Minue nghi hoặc nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 25: Chương 11.2

“Menfuisu, chàng đang ở đâu? Mau trả lời thiếp!”

“Ta là đang ở đây!”

Cái giọng vạ phần quen thuộc đó khiến Menfuisu mừng rỡ lên tiếng, hắn nhìn Minue, Minue đang trưng ra bộ mặt không thể tin nổi.

Cước bộ càng lúc càng dồn dập, thoáng chốc cái bóng dáng màu hồng của Carol đã xuất hiện. Nhìn Menfuisu bị mở xiềng xích chổng chắt lên người, Carol không khỏi phải rơi lệ, cô lo lắng đến chẳng nghĩ được gì, vội lấy ra xâu chìa khóa vừa trộm được ở chỗ bọn lính. Mớ song sắt nặng chịch, Carol vọt nhanh tới Menfuisu, vòng hai tay nhỏ bé ôm lấy hắn, đau lòng nhìn cơ thể đầy vết thương của hắn, dường như những vết thương đó đang rỉ máu và dần sưng tấy.

“Menfuisu! Tại sao chàng lại ra nông nổi này? Chàng sẽ không sao chứ?” Carol thút thít

“Ta là không sao, bất quá chỉ là vết thương ngoài da, nàng yên tâm!” Menfrisur ôn nhu nói

“Àn! Đề thiếp mở khóa xích cho chàng!”

Carol giắt đầu, lục lọi tìm từng chìa khóa, lỏng lẻo lỏng ngóng cổ giải thoát cho Menfuisur, nhưng vô vọng, không hề có chìa nào là mở được nga. Bất ngờ, một tràng cười man rợ vang lên khiến binh lính Ai Cập lẫn Carol phải sững sốt. Tên cáo già Angol đã xuất hiện từ lúc nào, hắn hung hăng tóm lấy cổ tay Carol, dùng hết sức kéo mạnh cổ về phía mình.

“Chết tiệt! Người mau buông nàng ấy ra!” Menfuisu phẫn nộ rít lên, đôi mắt phượng đen lầy trùng to hết mức

“Người nói sao? Làm sao ta có thể buông nàng ta ra một cách dễ dàng như thế được! Ta phải giữ nàng ta để đầu tóm Ai Cập của người, Menfuisu đừng mất mặt a! Hahaha...” Angol lại cười to, giọng cười đều đặn và cách nói chuyện hạ lưu của hắn thật khiến người khác chán ghét mà. Anh mất đầy tham vọng của hắn ta luôn hiện rõ, cùng với hành động điên cuồng của mình thì hắn đúng là kẻ đáng khinh bỉ.

Angol càng lúc siết chặt lấy Carol, điều đó khiến cô đau đớn kêu la, nhưng cũng không ngừng gọi tên Menfuisu.

“Angol, ta muốn thách đấu với người!”

Menfuisu hậm hực lên tiếng, đáp trả là một cổ im lặng truyền tới từ chỗ Angol.

“Được! Nhưng giờ thì ta phải háo hão chăm sóc người đẹp tóc vàng này đã!” Angol khẽ nhếch môi, đem Carol siết chặt trong tay, vuốt ve mớ tóc vàng kim óng ánh của Carol, ra hiệu cho quân lính khóa chặt cửa địa lao, rồi mới an tâm rời đi.

“Carol, nàng cố chịu đựng! Hai hôm nữa ta sẽ giết tên Angol khôn khiếp đó và giải thoát cho nàng!” Menfuisu cắn răng suy nghĩ, hắn cố kiềm chế lấy cơn tức giận của bản thân.

Đem Carol quay trở lại biệt cung, Angol đem Carol ném mạnh lên chiếc giường xa hoa lộng lẫy, khỏi phải nói cũng biết Angol muốn cường xoo Carol nga. Hắn dầm dẫm áp sát thân mình lên người Carol, hành động thô bạo xé rách từng mảnh áo trên thân thể nhỏ bé kia. Carol sở hãi thất lên một cách điên cuồng, cô không đủ mạnh để chống chọi lại Angol, cô chỉ biết bất lực nhìn Angol tự tung tự tác. Carol khóc không ra tiếng, cô hơng như ghen lại, trên mặt giận dỗi bao nhiêu là nước mắt. Cô thật muốn cắn lưỡi tự tử để chết đi cho xong, nhưng nàng vẫn là không thể, nàng vẫn muốn được nhìn thấy được Menfuisu a.

Đang trong lúc tuyệt vọng nhất, Carol nhìn thấy chậu hoa Digitalis đặt bên cạnh giường, một loại hoa màu trắng toát mang độc chất. Carol mừng rỡ, không đợi thêm một phút đắn đo suy nghĩ, cô vươn tay ra ngắt lấy nhánh hoa Digitalis, nhanh chóng đưa vào miệng nuốt xuống.

Độc chất trong loại hoa này quả mạnh, chỉ thoáng chốc đã khiến Carol ngất đi. Carol không phản ứng lại, Angol thấy có chút khác thường, vội nhìn lại thì thấy Carol sắc mặt trắng bệch, mắt nhắm chặt, môi thâm tím, trong tay vẫn còn nắm vài cánh Digitalis.

“Chết tiệt! NGƯỜI ĐẤU, MAU GỌI NGỰ Y CHO TA!!!”

Angol quát lên điên tiết, hắn đầu đầy hắc tuyến, cô gái sông Nile đúng khó đối phó, hề chút là muốn chết chứ không chịu khuất phục. Nhưng đối với hắn, Carol là con tin quan trọng, nên cố càng không thể chết được, nếu số binh lính Ai Cập ngoài

thành mà biết chuyện, chắc chắc sẽ liều mạng xông vào trả thù, tổn thất của hắn sẽ rất nặng nề a.

o0o---- -----o0o

Angol sốt ruột cho gọi tất cả ngự y lẫn thầy thuốc giỏi nhất trong thành để giải độc cho Carol. Nhưng ai tới nơi cũng đều nói cùng một câu là không giải được, kết quả là họ bị tên hoàng đế Angol hoang dâm vô đạo cho lôi ra chém đầu.

Cũng may là Hasan biết tin Carol trúng độc hoa, anh liền gấp rút chạy đến chỗ của Angol chữa trị cho Carol. Về phần Menfuisu, hắn đang cực kỳ lo lắng cho thể trạng Carol vào lúc này, đầu óc hắn dường như hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 11.3

Sau hơn ba ngày đường rong rêu trên sa mạc để cắt đuôi đoàn người của Izumin, cuối cùng nó, hắn và Zuto cũng đặt chân đến kinh thành Atsiria. Nơi này cứ cho là đẹp đi, nhưng quan sát kỹ thì vẫn không thể nào đẹp bằng TêBê hùng vĩ kia được.

“Nữ hoàng Asisu?”

Chất giọng khàn khàn của ai đó vang lên khe khẽ, Zuto chau mày, mắt phượng đảo mắt nhìn quanh, người mà nàng thấy được là một người đàn ông trung niên quen thuộc, tướng quân Honsu. Có phải hay không do năng tướng mà nàng có cảm giác tên Honsu đang trừng mắt liếc nàng nga.

“Tướng quân, ngài cũng ở đây?” nàng cười nửa miệng

“Vâng, vậy còn nữ hoàng bệ hạ, vì sao người lại tới đây?” Honsu trả lời

“...”

Nàng chăm chăm...

Nàng nhìn...

Nàng trừng...

Thiên a, nàng thật sự là choáng nặng nha, nàng không biết nói thế nào với tên Honsu đáng ghét

.

“Hộc... Nữ hoàng... Người đã tới rồi! Hộc... Hộc...”

Lại thêm một vị mặt trăng phục tướng quân Ai Cập chạy tới, cung kính quý xuống thỉnh an nàng. Người này chẳng ai khác mà chính là Nakuto, một người trung thành và đáng tin tưởng.

“Có tin tức gì từ Carol chưa?” nàng nghiêm giọng

“Thưa nữ hoàng, mặt thám của chúng ta cho biết hoàng phi Carol bị trúng độc hoa, nhưng trước lúc đó, hoàng phi đã cho người thông báo với bên ngoài là cho nghịch lưu sông Chigurit!”

Nakuto nhanh chóng giải thích cặn kẽ, nàng nghe xong thì gật đầu vừa ý. Vậy là ngay sau đó nàng đã lên cầm binh số lính Ai Cập có mặt tại Atsiria.

“Đi!”

Nó lạnh lùng lên tiếng, lúc này bên phía tướng quân Honsu mới nhận ra nó và hắn, thoáng chút Honsu còn nghĩ nó và hắn là quái nhân vì đầu tóc và màu mắt quá quái lạ. May là nàng đã mau chóng giải thích nên tên Honsu cũng không có hành động gì quá đáng

Một lúc sau, nàng, nó, và hắn cùng tướng quân Nakuto với vài binh lính dẫn nhau tới phía hạ lưu dòng sông Chirigut để bắt đầu kế hoạch của Carol, còn những người còn lại bao vây thành chờ công kích.

Thăm thực vật ở Atsiria vô cùng phong phú, nhánh sông Chigurit chảy dài, dọc theo kinh thành. Xung quang là một mảng cỏ xanh um bao trùm, cảnh sắc đẹp đến huyền bí, mờ ảo, sự hấp dẫn đến kỳ diệu. Cả ba người đứng lặng quan sát, nhưng thứ quan trọng mà ba người quan sát là tòa thành được xây bằng gạch lam từ đất bùn kia. Người cổ đại quả không biết suy nghĩ nga, làm sao lại có thể đem bùn xây thành chỗ ở, như thế chẳng khác nào tự đem mình chìm chết.

“Nakuto, cho người đón hạ tất cả cây ở đây đi!” nó lên tiếng

“Được!”

Nakuto tuân thủ theo lời nó, đơn giản mà nói thì hắn biết lai lịch nó không phải tầm thường. Vì dường như đến cả nữ hoàng Asisu còn phải nể nang nó vài phần.

“haiz... Rus cùng Asisu ở lại đây đi, ta vào thành xem sao đi!”

Hắn thờ dài, nhảy phốc lên ngựa của tướng quân Nakuto rồi thúc ngựa đi nhanh.

Nơi khung cảnh đẹp, một nam tử tuấn mã ngồi trên ngựa phi qua từng chỗ, mái tóc hung đỏ tém gọn trong khăn nay lại phất phoi bay theo chiều gió cuốn, đôi mắt hổ phách đầy mỹ hoặc, đôi môi cong nhẹ như hàm tiếu. Thật sự quá đẹp.

Một ngày nhanh trôi qua, mặt trời dần lên cao. Trận quyết đấu không cân sức giữa Menfuisu dũng mãnh và Angol hoang dâm sắp bắt đầu. Menfuisu sắc mặt tối sầm nhìn Carol thể trạng yếu ớt đang ngồi sau Angol. Khi nghe tin Carol nuốt độc hoa, Menfuisu lo sốt vó, còn giờ thì mừng rỡ, chỉ ít thì Carol vẫn còn sống và đang dần hồi phục. Đưa mắt liếc nhìn Angol, Menfuisu thấy phần nộ cực lớn, lần này vô luận là có như thế nào thì hắn nhất định sẽ không chịu thua tên Angol này.

“Người cảm thấy thế nào? Thoái mái hơn khi bị xích không?” Angol vênh mặt

“Nhiều lời! Người cuối cùng là có đầu hay không?” Menfuisu rheo mắt

“Được rồi, ta sẽ chiều cổ người thật tốt, hahaha...”

Angol ngửa mặt cười lớn, rút trường kiếm chém vài nhát về phía Menfuisu, với sự nhanh nhẹn của mình, Menfuisu luôn tránh được nhấn đọt tấn công.

“Menfuisu, chẳng cần thận phía sau!”

Carol hoảng hốt nhắc nhở, nhưng quá muộn, tên thị vệ Atsiria đứng sau lưng Menfuisu đã dùng cung tên bắn lên hắn để giúp Angol. Mũi tên cắm vào bả vai Menfuisu, máu từ từ rỉ ra, hắn đau đớn nghiêng rặng cổ hết sức bẻ gãy một nửa mũi tên, bởi nếu không bẻ đi thì sẽ rất vướng víu khi đấu với Angol.

“Menfuisu! Chẳng cố lên!”

Carol ôm mặt khóc nức nở, liên tục hô to cổ vũ cho Menfuisu thắng cuộc. Cái chính là cô đang mong chờ kế hoạch nhấn chìm kinh thành này trong biển nước sẽ thành công, chỉ khi đó cô mới được giải thoát và trở về với Menfuisu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 11.4

Trong thời gian Hật rồi đi, ở hạ lưu nhánh sông Chigurit, nhóm binh lính Ai Cập đã bắt tay vào kế hoạch của Carol, từng người dùng riu đón hạ từng cây thụ lớn. Sau khi hoàn tất việc đốn cây thì chuyển sang đi đi, họ dùng vài chiếc xe bằng gỗ để kéo đi và quăng xuống sông. Làm như vậy sẽ rút gọn thời gian và tiết kiệm sức.

Cây cuối cùng được ném sạch, nước sông bị chặn dòng chảy nên dẫn đến nghịch lưu, thoáng chốc nước đã dâng lên cuộn cuộn và tràn lên bờ.

“Hoàn thành! Tiếp theo tấn công Atsiria!” nàng phui tay, khẽ nhếch môi

“Được, chúng ta đi!”

Nó lạnh nhạt nói rồi kéo nàng lên ngựa chạy đi. Nakuto cùng các binh lính vội đuổi theo phía sau.

~

Lúc này, Angol còn đang đánh nhau dữ dội với Menfuisu. Menfuisu bị tên bắn trúng, bà vai đầy máu, cử động cũng không còn nhanh nhẹn như trước.

“Menfuisu oi là Menfuisu! Thì ra cũng có ngày hôm nay, ngày bại dưới tay ta! hahaha...”

Nhìn Menfuisu ôm vai khụy ngã trước mắt mình, Angol khoai ý vô cùng, thần nhiên phát ra một tràng cười lớn. Angol giờ cao trường kiêu, bỏ mạnh về phía Menfuisu.

Vèooo...

Dường như một cơn gió vừa xoẹt qua người Angol. Lấy làm lạ, hần nheo mắt lại, ba giây sau, mồ hôi mau chóng túa ra trên mặt. Hoàng hốt nhìn người đang đứng chắn cho Menfuisu, một nam tử tóc đỏ rực màu máu, đôi mắt lạnh lẽo đến quý dị, lần mới cong lên tạo thành nụ cười chết người.

“Người... Là ai?” Angol lùi về sau

“ANH HITO!” Carol mừng rỡ gọi to

...

Hito chưa kịp trả lời thì âm thanh âm ẩm rung chuyển truyền đến, nước sông Chigurit vỡ mạnh vào tường thành, tường thẳng giống như đang muốn sụp xuống bất cứ lúc nào. Binh lính Atsiria cùng Angol sợ đến mức mặt trắng bệch. Carol thừa lúc Angol không chú ý tới mình liền dùng hết sức chạy đến bên Menfuisu, vì Menfuisu đau lòng, khoe mắt màu xanh biển rơi đầy lệ.

“ANGOL, TA GIẾT NGƯỜI!”

Menfuisu thấy Carol đã thoát khỏi tay Angol nên bắt đầu lấy lại sức lực, cố gắng đứng vững, dùng lao phóng về phía Angol. Angol nhanh chóng né tránh và một lần nữa tóm lấy Carol, chỉ cần cô ở trong tay hần, Menfuisu sẽ không dám mạnh động. Carol vô lực bị Angol ôm chặt trên vai, cô ra sức muốn thoát khỏi hần nhưng không được. Trong thời gian ngắn, Carol phát hiện thanh chủy thủ của Angol, cô vội rút ra đâm lấy hần. Thế nhưng tất cả là không thể, trước khi cô có thể đâm hần thì hần đã tóm chặt lấy tay cô làm cô đau đớn.

Menfuisu nghe Carol kêu khóc trong lòng rất khó chịu, nghiến răng giận dữ, hần vung tay chém giết tất cả bọn binh lính Atsiria, riêng Hito thì đứng sang một bên xem kịch.

Tốc độ nghịch lưu nhanh nên nước sông tràn vào thành càng lúc càng nhiều. Tường thành Atsiria thần nhiên vì thế mà dần dần sụp xuống, từng khối gạch thi nhau bị nước sông đánh mạnh vào rồi biến thành bùn đất. Sức tấn công của dòng nước thật quá lớn, từng đợt nước lớn cứ thế hùng dũng tiến vào. Cả thành Atsiria chìm trong biển nước, người dân gào khóc thảm thiết, họ sợ hãi khẩn nguyện thần linh.

“Chuyện gì? Là chuyện gì đang xảy ra với kinh thành của ta? Có phải người làm không???”

Angol hung hăng nhìn Carol, hần nắm lấy vai Carol siết chặt, động tác kịch liệt khiến Carol choáng váng cả người.

“Bỏ nàng ấy ra!”

Chất giọng lạnh đến âm độ phát ra từ Hito, Angon toát mồ hôi hột, cái cảm giác nóng này là từ đầu truyền đến, hần liếc nhìn trường kiếm toát ánh sáng lửa đang ngự trị trên cổ mình, sợ hãi nuốt nước bọt, hần là chưa muốn chết đâu.

Buông Carol, Angol vẫn đứng yên bất động, còn về phía Carol, cô suy yếu quỵ rạp trên đất, Ruka thì không biết từ đâu chạy tới đỡ lấy cô.

Menfuisu cuối cùng giết sạch bọn lính, hần yên tâm giao Carol cho Ruka, nắm chặt trường kiếm lao thẳng về hướng Angol quyết đấu. Hito liếc nhìn Ruka rồi cùng phụ trợ Menfuisu, cái biểu cảm tự tiu phi tiu hiện rõ trên mặt hần.

PHẬP... XOẼT...

Cánh tay trái của Angol bị Menfuisu chém đứt, cánh tay rơi xuống bị dòng nước lớn cuốn đi. Angol đau đớn, hần la hét một cách điên cuồng.

“Thành sắp sụp rồi, mọi người mau rời khỏi đây đi!” Carol phát hoảng

“Được!”

Menfuisu cười nhẹ, ôn nhu ôm lấy Carol thoát khỏi cái thành đổ nát cùng Ruka. Menfuisu mặc kệ Angol đang ôm vai kêu gào, cũng chẳng quan tâm tới kẻ lạ mặt quái dị như Hito, hần cứ hướng phía trước mà chạy, chỉ mong là không làm cho Carol bị thương.

“Shit! Cái tên Menfuisu này thật không coi ta ra gì mà!” Hito lăm bắm vai cậu, hần định dùng khinh công để rời khỏi nhưng không được.

Thịch... Thịch... Thịch...

Hần có cảm giác tim mình đập nhanh và nhói lên từng đợt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28: Chương 12.1: Trái Tim Yếu Đuối

Thịch... Thịch... Thịch...

Hito có cảm giác tim mình đập nhanh và nhói lên từng đợt. Hần khụy xuống, bàn tay vô thức đưa lên ngực, cầu chặt nơi quả tim đang đập liên hồi và dòn đập. Gương mặt yếu nhược khiến người động lòng giờ trắng bệch, đôi mắt dệp nhìn vô hồn.

__sarranglove__

.

.

.

“Anh Rus, chị Asisu!” Carol suy yếu đang được Menfuisu ôm trong lòng, cô vừa nhìn thấy nó và nàng thì vội rời Menfuisu chạy đến. Đôi mắt xanh to tròn mở to như chiếc chuông đồng, bờ môi chúm chím đỏ thắm về lên nụ cười rất đáng yêu nga.

“Ngồ... Khỏe chưa Carol?” nàng vỗ vai cô

“Em... Em là vẫn tốt!” Cô lùi về sau vài bước rồi ngập ngừng nói. Nguyên lai là do cô đã kể hết những chuyện ở Hitaio cho Menfuisu nghe, cậu khuyên cô đừng nên nên tin vào Asisu(cũng tức là nàng đó), nàng là một người nham hiểm, có thể nằng nết tốt với cô để thực hiện âm mưu nào đó. Và đương nhiên cô sẽ tin vào lời của cậu a, bởi lẽ cô đã từng nhìn thấy nàng thiếu sống công chúa Mitamun, em gái của Izumin.

“Hito đâu?” nó lạnh nhạt lên tiếng

Menfuisu giờ mới cảm nhận được sự hiện diện của nó nên mới gương mặt nhìn.

1s

2s

3s

vào Takeru khiến Takeru không khỏi rùng mình một cái, nhưng sau đó Takeru cũng gạt đầu, đem hân giao trả lại cho nó.

Takeru chấp hai tay lại, lằm rằm đọc thần chú, cả người Takeru tỏa ra quang mang tựa như hơi nước màu xanh nhạt, quang mang cứ vậy dần dần lan nhanh ra xung quanh. Những cơn sóng nước Chigurit dừng lại, mặt nước tĩnh lặng rồi hoàn toàn rút thật nhanh.

Quần dân Atsiria nhìn nước rút đi, mừng rỡ giờ phả nhẹ nhõm. Xem ra thần linh đã nghe thấy lời cầu nguyện của bọn họ, bọn họ ra sức vái lạy Takeru, trong khi đó toàn thể quần Ai Cập lần nữa đứng trơ như tượng nhìn Takeru, ánh mắt kinh ngạc xen lẫn sùng bái.

“Ta là con trai của thần Ashur*!”

Takeru đối với tất cả không quan tâm, lo lắng buồn ra lời nói dối trắng trợn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 29: Chương 13: Con Cháu Của Các Vị Thần

“Ta là con trai của thần Ashur!” Takeru cất giọng khá nhỏ nhưng dường như có thần lực xẩy ra, toàn bộ quần dân Ai Cập lần Atsiria đều một mực nghe rõ. Cả kinh thành trong nháy mắt, nhất thời đồng loạt im lặng, ai ai cũng ngỡ ngàng nhìn Takeru lo lắng giữa không trung rồi hô to, xúng tưng.

“THẦN ASHUR MUỐN NẤM!”

Đối với điều này, Takeru vô cùng thỏa mãn vì lời nói dối của chính mình. Takeru mỉm cười, tóc nâu nhàn nhạt bỗng bồng bềnh lướt trong gió, mây kiếm đầy vẻ kiên nghị, mắt anh đảo lam sắc tĩnh lặng như nước, cái mũi cao đẹp như trạm khắc, làn môi bạc nhếch lên kiểu ngạo nhưng quyến rũ, một nét đẹp phần điều ngọc mài, hoàn hảo vô khuyết, cực kỳ xứng đáng với danh xưng thần thánh.

—

“Àch... Có ai nói cho ta biết Ashur là tên nào không?” Zuto ngây ngốc không hiểu, hết nhìn vị thần thích chơi trội Takeru rồi lại nhìn sang những người bên cạnh, nhưng kết quả vẫn là không ai trả lời nàng.

“Ashur là thần theo tín ngưỡng tôn giáo của người Atsiria!” nó ngồi trên lưng Bạch Hổ, nhàn nhạt nói, tay vuốt nhẹ lên mái tóc đỏ rực của hân, trên gương mặt lúc này là tràn đầy ôn nhu và sùng nịnh. Chỉ có điều... hân không thể thấy được.

“Anh ấy sẽ ôn chứ?” Zuto lo lắng hỏi nó, đôi mắt đen láy có chút ửng đỏ, nàng đầu sao cũng là em gái hân, đương nhiên là biết hân mang bệnh, nàng đã nhiều lần hỏi hân và nó không hề nói, tuy rằng không biết hân mang bệnh gì, nhưng căn bản trong lòng nàng vẫn rất bất an.

“Sẽ không sao! Có lẽ do mấy hôm nay mệt quá thôi! Nghỉ ngơi chút sẽ khỏe.”

“Mie...”

Nó vừa nói xong thì hân tỉnh lại, miệng khô khốc gọi tên nó, nó vội vã đỡ hân ngồi dậy đưa cho hân một bình nước làm bằng da dê. Hân cười nhẹ cảm lấy mà uống, bất quá là không uống bình thường mà là nước sạch, bộ dạng chẳng khác gì người bị bỏ đói 3 năm, hậu quả cuối cùng là sặc nước, ho khàn khịt.

“Anh uống từ từ thôi! Sặc chết bây giờ!” nàng nín cười, bước tới gần bên hân và nó, lấy tay vỗ phình phịch lên lưng hân.

“Khục khục... Em... Khục... Định giết anh sao... Khục khục...” hân ho liên hồi, giương ánh mắt trách cứ nhìn nàng, hận không thể đem nàng đánh đòn a.

—

“Chị!” Trong khi cả ba đang nói chuyện, Menfuisu đột ngột lên tiếng, trong mắt là tràn ngập nghi hoặc đối với nó, hân. Menfuisu sợ rằng nó và hân cũng giống con trai thần Ashur(Takeru) gì gì đó, có thể sẽ gây bất lợi cho mình nên cực kỳ đề phòng.

“Sao?” Zuto xoay xoay lộn tóc ướt, thờ ơ liếc nhìn Menfuisu đang ôm Carol ngu ngốc trong tay. Nàng có chút khổ não a, thằng em trai Menfuisu này thật biết cách làm phiền người khác, nhớ nữ nhân Carol thì ôm Carol về Ai Cập đi, gọi bà chị như nàng làm cái gì chứ?

“Hai tên đó là a?” Menfuisu hất mặt về phía nó và hân

“Muốn biết?” Zuto nhếch môi, nở nụ cười gian trá

“Tất nhiên!”

“Là hai vị cháu trai của thần Mặt Trời Amon! Thế nào, muốn hỏi gì nữa không?”

Zuto hoàn hảo học tập Takeru, đem toàn bộ những lời nói dối, bịa đặt hóa thành thật. Quần dân Ai Cập nghe thấy lời nàng thì cũng ngẩn ra, mắt mở to, miệng há rộng tới mức sắp chạm đất.

“Asisu, chúng ta về Ai Cập! Mặc kệ bọn họ!” Nó cười Bạch Hổ tiến về phía trước, hân ngồi phía sau nó, tiện tay kéo luôn nàng lên Bạch Hổ. Cả ba người lướt trong gió bay về phía Takeru đang lo lắng rồi dừng lại thì thầm chút chuyện rồi mới biến mất.

—

“TỪ HÔM NAY, ATSIRIA SẼ CHÍNH THỨC SÁT NHẬP CÙNG VỚI HẠ AI CẬP!”

Takeru vừa nói vừa cười, bắt đầu đi là do Zuto nhỏ và nên Takeru phải làm giúp thôi. Nhưng căn bản là Takeru không muốn làm chút nào, bởi vì từ khi Zuto xuyên vào thế giới này thì thế giới này đã trở thành hiện. Và Zuto, nó và hân, chính là ba mẫu chốt của việc lịch sử thế giới cũng như nhân loại bị thay đổi.

Cũng kể từ hôm nay, để chế Atsiria nháy mắt sụp đổ, lụi tàn, thay vào đó là sự thống trị của người Ai Cập, về phần tương lai, đất nước Atsiria hoàn toàn bị xóa sổ khỏi bản đồ thế giới.

Khế thờ dài một tiếng. Takeru hết nhìn đoàn người của Menfuisu, lại nhìn quần dân Atsiria rồi bùng tay một cái, biến mất trong làn ánh sáng lạ, Takeru cầu mong những người này đừng bao giờ làm nhóm người Zuto nổi giận. Nếu không hậu quả sẽ cực kỳ nặng nề khó lường, còn lịch sử nhân loại thì sẽ thay đổi đến mức thiên biến vạn biến nào a!

—

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 30: Chương 14: Trở Về

Suốt một ngày đường rong ruổi trên sa mạc nóng bức, bọn nó cũng hoàn toàn đặt chân trở lại kinh thành TêBê hùng vĩ ở Thượng Ai Cập.

Trong khi đó thì quân đội Nakuto tướng quân đang ra sức chấn chỉnh lại toàn bộ quần dân người Atsiria. Đoàn người Menfuisu thì đang sắp đặt bày đối với đoàn người Izumin, cái bày đó chính là những hố cát lún được hình thành từ gió và cát ở sa mạc, mục đích muốn chôn sống Izumin.

—

Thượng Ai Cập...

“Nữ hoàng! Người đã về!” Ari cùng Tachi ngạc nhiên, nhìn bóng dáng đầy kiêu ngạo đang tiến vào cung điện của nàng mà mừng rỡ, đi phía sau nàng là nó và hân.

“Ta về rồi!” nàng mỉm cười, mắt phương đen láy chớp vài cái, dang hai tay ôm lấy Tachi, Ari. Nàng thật sự nhớ họ, Ari là người quan tâm chăm sóc cho nàng suốt thời gian nàng xuyên tới đây, còn Tachi tuy chưa quen lâu nhưng luôn làm nàng vui cười. Nàng từ lâu đã xem cả hai là chị gái và một người bạn với nàng rồi.

“Này, các người có quen gì không đó?” nó gất gông liếc nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo quét khắp nơi rồi dừng lại trên trường kỷ trải da báo. Nó điu hần từng bước đi đến trường kỷ, hần tuy không muốn nhưng cũng nhu thuận nằm xuống nghỉ ngơi, đôi mắt hồ phách sắc bén nhắm lại dưỡng thần.

“Asisu, sao hai tên này lại cùng người trở về?” Ari nhúm mày, khó chịu vì hành động quá sức tự nhiên của nó và hần, cái này có phải hay không gọi là không có phép tắc đây.

“Họ cũng như Carol, là thần bảo vệ cho đất nước chúng ta! Người nên thoải mái với họ một chút!” như hiểu được Ari đang nghĩ gì. Nàng ngần đầu, giọng điệu nghiêm chỉnh nói, căn bản là nàng không muốn Ari, Tachi gặp phải rắc rối khi gây chuyện với nó và hần, hậu quả khôn lường a. Nhìn sắc mặt hết trắng rồi lại xanh của Ari và Tachi khi nghe nàng nói, mà nàng phải phì cười.

“Được rồi! Mau đi lấy thức ăn cho ta! Ta đang thật đói a!”

“Vâng! Chị đợi một chút!” Tachi hành lễ với nàng rồi hí hửng nắm tay Ari rời đi.

—

“Xem ra em rất thích họ!” nó nhìn nàng, nhàn nhạt nói, tay xoay xoay lọn tóc đỏ rực của hần.

“Rất thích là đằng khác a! Họ rất thương em mà!” nàng cười hip mắt

“Àn! Mả...”

“Sao ă?”

“Không có gì!”

“Àch... Vậy chị cũng nói!”

“...”

Nàng cùng nó trò chuyện vui vẻ, lát sau thì các ti nữ đến và dọn thức ăn lên bàn, nàng đang đói nên ăn ngấu nghiến nhìn khá là bất hảo. Không có chút gì gọi là cốt cách của bậc nữ vương.

Nó khẽ lắc đầu với sức ăn của nàng, nhẹ nhàng cầm lấy khay trái cây tươi và một đĩa thịt xào chua, đem để cạnh hần, chờ hần thức dậy rồi cho hần ăn.

“Ăn từ từ kéo ngen! Không ai giành với em đâu.”

“Em biết mà, nhưng em thật đang rất đói. hehe...”

“Haizzz... Đồ ngốc! Không nói với em nữa, chị ngủ đây, nhớ là đừng làm phiền.”

“Àn! Ngủ đi, hông ai nói gì!”

—

Khoảng một giờ sau, nàng ở trong phòng nhìn nó và hần ngủ cũng thấy chán. Vậy nên nàng quyết định ra ngoài tản bộ, sẵn tiện nghe ngóng tin tức mấy ngày gần đây.

Nàng vận trên người bộ từ sa lằm bằng lụa trắng tinh, mái tóc đen nhánh được buộc cao bằng sợi kim xà bằng vàng. Mắt phượng kẻ một đường chỉ xanh nhạt, đôi môi nhỏ xinh tô điểm một chút son hồng. Trên cổ là một sợi dây chuyền cảm thạch đơn giản. Hai tay mang trang sức hình dạng mảnh xà. Trong nàng lúc này chẳng khác gì nữ thần, không phải là nét đẹp bóng mắt của trước kia mà là ngày ngộ của trẻ con, không phải là kiều ngạo, bạo lĩnh mà là thuần khiết, tao nhã. Nàng chính là như vậy, xinh đẹp như một đóa hoa sen trắng nở giữa dòng sông Nile hiền dịu.

—

Hí hửng chạy khắp cung điện, nàng nghe được chuyện hoàng đế của Babylon, cũng tức là Ragashu đã tới Ai Cập. Nàng nhớ không lầm thì trong truyện miêu tả Ragashu là một người có bộ dáng ác bá, đáng sợ, chỉ mưu cầu quyền lợi và cực đáng ghét hơn là lần này hần đến đây để bàn chuyện hôn sự với nàng a.

“haizz... Thật là một mối quâ mà!”

Nàng thờ dài, ngầy ngốc nhai chân sáo tới khuôn viên bên cạnh thần điện. Khuôn viên có diện tích khá lớn, xung quanh toàn bộ đều trồng hoa, ở giữa là hồ nước lớn, có đặt tượng nữ thần sông Nile đúc bằng vàng khá lớn.

Nàng nằm trên thảm cỏ xanh mượt thường hoa, sau đó là lẩn ra ngủ từ lúc nào không hay.

Vì nàng ngủ nên đầu biết được rằng, có một nam tử bộ dáng tuấn tú bất phàm, tựa như tiên đã đến nằm bên cạnh nàng, say đắm nhìn gương mặt đang say ngủ của nàng rồi mím cười ôn nhu đầy mỹ hoặc, lại còn len lén vuốt vài sợi tóc rối trên má của nàng khi nó bị cơn gió thổi tung.

——

end chap 14

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 15.1: Song Sinh Huynh Đệ

Ánh mặt trời của Ai Cập chói chang, gay gắt chiếu rọi khắp nơi. Tại khuôn viên cạnh thần điện thành TêBê, cây cỏ xanh um hòa hợp với khí nước trong lành tạo nên phong cảnh tuyệt đẹp. Nam tử huyết y khép mắt nằm cạnh nữ tử bạch y xinh đẹp, nữ tử đó không ai khác chính là Zuto. Nàng hiện tại vì cái nhiệt độ cháy da kia mà tỉnh giấc, hai bàn tay ngơ ngếch dụi dụi hai mắt, không ý tứ ngập một cái rồ dài. Nàng thật ra vẫn còn muốn ngủ a.

“Úm...” huyết y nam tử nằm bên cạnh nàng bất ngờ phát ra tiếng động, nàng giật mình ngẩn người. Từ lúc nào mà có người xuất hiện ở đây? Không nhớ là lúc nàng chớp mắt ngủ quên? Nàng nhúm mày rồi chú tâm quan sát, nàng chắc chắn đây là một đại soái ca a, mày kiếm hơi nhếch, sống mũi thon, cao, mí mắt dài cong vút, tuy rằng là hần nhắm mắt nhưng nàng vẫn có thể biết đôi mắt của hần khi mở ra, nhất định rất đẹp và hút hồn. Mối bực mím lại, lần da thì trắng như sữa tươi, nữ tử cũng phải ghen tị. Một thân huyết y hoàng phục Babylon toát lên vẻ vương giả, nàng ngắm nhìn hần mà tìm lỗi mắt một nhịp.

!

“Này!” Nàng cảm thấy ngồi nhìn hần như vậy thì... Cũng khá là kỳ quặc! Thế nên nàng quyết định gọi hần dậy, nàng nghịch ngợm nắm lấy lá cỏ, quơ khuấy trước mũi hần như đang đùa với mèo. Hần vì bị chọc phá mà hoàn hảo tỉnh ngủ, đôi mắt phượng tinh tế trừng to đầy oán khí, ánh mắt lạnh lẽo đến mức đã thương người. Nhưng khi hần thấy nàng ngồi bên cạnh thì giống như con giận đã bay đi mất, nàng đang cười với hần khiến hần nhìn xem có chút sững sờ. Phải chăng nàng quá đẹp, đẹp tựa như vị nữ thần?

“Người tên gì, là ai? Sao lại ở đây?” nàng khẽ cười, cất tiếng kéo hần thoát khỏi suy nghĩ trong đầu.

“Ragashu!”

Hần nhàn nhạt nói, tuy là câu trả lời của hần không có gì đặc biệt. Nhưng nàng lại vô cùng kích động a, miệng nàng mở to đến mức muốn rớt đất, hành động đột nhiên khựng lại mà không có bất cứ lý do nào.

Thiên a! Không phải tai nàng có vấn đề chứ, cư nhiên cái vị đại soái ca này lại là tên bạo tàn Ragashu trong truyền thuyết a. Thảm hại thật, nàng còn đang cố ý định đem hần bắt giữ làm cảnh a, vậy mà giấc mơ cứ như thế lụi tàn...

“Còn nàng, nàng là ai?” Ragashu nhìn thái độ của nàng mà không khỏi nhúm mày, hần muốn biết nàng đang nhập tâm nghĩ gì trong đầu.

“Ta là ai người không cần biết!” nàng mím môi, cấu kinh liếc hần một cái

“Nàng đã biết tên ta, sao lại không cho ta biết tên của nàng chứ? Không lẽ...”

“Không lẽ gì?”

“Tên của nàng rất xấu, khó nghe???”

“Aaaaaaaa... ĐỒ ĐIÊN! TÊN CỦA NGƯỜI MỚI XẤU, MỆ NGƯỜI XẤU, CẢ NHÀ NGƯỜI ĐỀU XẤU!”

Nàng nhìn bộ dạng nhàn nhả với giọng điệu giễu cợt của Ragashu lúc này mà nóng giận, một bụng oán khí dày đặc, nàng lấy hết sức thét to đến chói tai.

Linh canh bên ngoài nghe thấy tiếng thét của nàng mà giật mình, họ cứ tưởng là nàng xảy ra chuyện nên kéo nhau tập nập chạy vào ứng cứu.

Kết quả là bọn họ vô tình được chứng kiến một màn rất chi là hại nảo a. Nữ hoàng Ai Cập của họ, cũng tức là nàng, quần áo xộc xệch đang ngồi dè trên người của Ragashu hoàng đế, hai bàn tay nhỏ nhắn túm lấy cổ hắn siết chặt, miệng thì liên tục mắng chửi, một chút ý tứ của nữ vương cũng chẳng có, rất mất hình tượng, rất mất mặt.

Còn về phần Ragashu, từ đầu đến cuối hắn cũng chưa có bất cứ phản ứng nào, chỉ là nhìn nàng đối với lời trêu chọc của hắn nổi giận mà lấy làm thích thú, khỏe mỗi bất giác câu lên tạo thành một nụ cười khuyếch đảo nhân tâm. Bất quá là mặt hắn lúc này đã trắng bệch vì thiếu dưỡng khí, dù hắn rất muốn đẩy nàng ra để có thể thở, nhưng hắn không làm vậy, vì hắn sợ chính mình sẽ vô tình mạnh tay mà khiến nàng bị thương.

“Ta sắp chết ngạt!” hắn cười yếu ớt

“Mặc kệ ngươi, không liên quan đến ta!” nàng nghiêng rãnh nói

“Không liên quan? Nàng đang siết cổ ta kìa mà!”

“Nha, có chuyện đó sao? Sao ta không biết a?”

Vừa nói vừa già vờ ngu ngơ, nhưng nàng lại thêm lực vào tay cố tình siết chặt hơn, nàng là vậy đó, muốn nàng tha mạng sao, đâu có dễ như vậy chứ, ít nhất thì cũng nên cầu xin nàng đi chứ.

！！！！！

“Nữ hoàng, xin người dừng tay!”

“Dừng vậy thưa nữ hoàng! Người không nên thất lễ với hoàng đế Ragashu!”

“Nữ hoàng, người làm như vậy sẽ đắc tội với hoàng đế.”

Bọn lính canh lúc này đã hoàn hồn nhập xác thì nhanh chóng nhào nhào hết cả lên. Từng người một lên tiếng, họ khéo léo chỉ trích hành động bất nhã của nàng đối với Ragashu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 15.2

“Nữ hoàng bệnh cũ tái phát, đã phát điên rồi! Sẽ có án mạng mất, mau gọi người tìm đại thần Imhotep đến!”

Một tên lính đứng bên ngoài đột nhiên hô lớn, Zuto vốn đang tập trung siết cổ Ragashu thì bất ngờ quay phắt lại nhìn, nàng chính là giờ phút này bốc hỏa ngàn ngút a, cư nhiên lại có kẻ không phân biệt trên dưới, dám nói là nàng phát điên sao?

“F*ck!” nàng sinh khí rống giận, buông tay khỏi cổ Ragashu rồi vội vàng đứng dậy, ý định muốn tiến về phía bọn lính canh, đánh bọn họ vãi phát cho đỡ tức nhưng nàng đâu có biết, sau thời điểm nàng đứng lên thì một đại bi kịch đã diễn ra, toàn bộ lính gác ở đây lại biến thành người chứng kiến.

！！！！

Vội vàng đứng lên, chân chính là như vậy chân vẫn chưa được vững, ngay lúc đó Ragashu đột ngột nắm chặt lấy tay nàng, cổ tình kéo mạnh một cái khiến nàng ngã chổng vó vào người hắn. Do không dự liệu trước nên cú ngã khiến đầu nàng có chút choáng váng, nàng nhắm chặt hai mắt, lại chột nhện ra có chút gì đó không đúng cho lắm.

Vội mở mắt, đập vào mắt nàng là gương mặt tuyệt mỹ đã phóng đại của Ragashu, khoảng cách giữ mặt nàng và hân hầu như chỉ có 1cm, khoảng cách quá gần nên nàng có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của hắn đang phả vào mặt.

Thiên a! Nàng thật sự xấu hổ đến chết đi được! Tên Ragashu đáng ghét, cư nhiên giữa chốn đông người kéo nàng ngã, lại còn dè trên thân hắn như thế này là sao a. Bộ dáng này có phải hay không quá mờ ám, quá ái muội đi? Nàng khóc không ra nước mắt a!

Ragashu nhìn biểu tình trên mặt của nàng mà cảm thấy buồn cười, nàng vì cái gì ngồi lên thân người hắn, ra tay đánh hắn mà không sợ, thế mà chỉ vì khoảng cách gần, thân mật, lại bối rối, mặt đỏ bừng a. Hắn bấy giờ đối với nàng và bọn lính kia, chính là như vậy muốn trêu đùa thêm một chút.

Nhếch môi nhàn nhạt, hân cười gian tà, lật ngược người lại, đem nàng hoàn hảo đặt dưới thân mình, hân vươn tay ôm trọn lấy eo nàng, tay còn lại siết chặt lấy hai tay nàng đặt ở phía trên đầu nàng, hân dùng ánh mắt mỉ mỉ hoặc nhìn nàng rồi cúi đầu hôn lên gò má đỏ hồng, sau đó là hôn lên môi.

Hân cuồng bạo chiếm giữ bờ môi đó mộng của nàng, dùng lưỡi nhẹ nhàng tách hàm răng của nàng ra, lưỡi hân quấn lấy lưỡi nàng, tham lam mút lấy chút tư vị ngọt ngào trong khoang miệng nàng.

Đối với hành động đột ngột của Ragashu, Zuto chỉ biết tròng to mắt, một chút cũng không nhúc nhích nổi, đại não chẳng biết làm sao lại chọn đúng lúc này dừng hoạt động. Nàng chính là như vậy cả người mềm nhũn, không còn chút sức lực nào để phản kháng lại hắn, chỉ có thể im lặng để hắn muốn làm gì thì làm. Nàng hiện tại tâm rất chi là bối rối, quần bách.

！！！！

Giờ phút này không chỉ riêng mình nàng mà là toàn bộ lính gác đều thất thần, tiếng binh khí thì nhau rơi leng keng xuống mặt đất, họ tròng mắt há mồm chăm chú nhìn hoàng đế tuần nam đang kịch liệt ôm hôn nữ hoàng mỹ nữ trên cỏ. Có người nhận không được thêm khát còn chảy cả nước bọt.

“ASISU/RAGASHU!!!” Hai tiếng quát lớn đồng thời vang lên kéo mọi người trở về thực tại, cả hai giọng nói này khá giống nhau, rất lạnh, lạnh đến mức làm người ta có cảm giác áp bức, sợ hãi.

Ragashu nghe thấy thì nhủ mi, buông tha cho Zuto, hắn không nhanh không chậm đứng dậy, sau đó nhẹ cõ nàng có khó chịu hay không, hân nắm tay kéo nàng đứng lên luôn, nàng cúi gằm mặt, ủy khuất đến mức muốn khóc.

Sau khi nàng và hân đứng lên, thì hai bóng người từ hai hướng đã đi tới trước mặt. Một trong hai người đó là nó và một người giống hệt Ragashu không khác, rất đẹp, chi là ánh mắt người này rất đáng sợ.

“Trở về!” nó lạnh nhạt nói, giữ lấy tay nàng kéo về phía mình. Đôi mắt thạch anh lạnh nhạt quét qua người Ragashu, Ragashu lấy làm khó chịu khi thấy nó thân thiết với nàng, và hân cũng âm thầm quan sát nó.

Nó hiện đang mặc chiếc Skhentii màu lam nhạt quấn ở thân dưới, dùng thắt lưng nam ngọc màu bạch ngân, để lộ cặp chân trắng như mây. Vì thật chất nó vẫn là nữ, nên thân trên không để trần như những nam tử khác mà là mặc một cái áo da báo.

Mái tóc tím hồng ngày được giấu gọn trong mảnh khăn trùm đầu. Hai hàng mày vòng nguyệt tuyệt hảo, mi mắt dày dài. Ánh mắt nhìn thâm thúy, xa xăm. Sống mũi tinh tế, cao thon. Bờ môi đỏ như máu dù không tô son, trát phấn.

Nó quả thật đẹp tuyệt vời!!

Bất quá trước mặt những người này, nó vẫn ở trong thân phận là một gã nam nhân, không thể để lộ cho những người khác biết được

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chương 15.3

Lại bị kéo tay, Zuto lần nữa trượt ngã, mém chút là đem cả thân người ôm lấy đất mẹ thiêng liêng. Nhưng rất may cho nàng là nó kịp đỡ lấy nàng trước khi đầu đó xảy ra, nó kéo nàng vào lòng mình rồi ôm chặt lấy nàng, không có ý muốn bỏ ra. Giương ánh mắt thạch anh lạnh nhạt đầy sát khí nhìn Ragashu trần trối, cánh môi hoa đào vô ý nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Còn về Zuto, nàng cũng ôm lấy nó, ủy khuất trong lòng mà bật khóc nức nở. Tiếng khóc lớn đến độ vang vọng cả thân điện lẫn khuôn viên. Nàng khóc đến mức toàn thân run rẩy, đôi mắt đỏ ừng ừng, nhìn vào thì thật là đáng thương. Đau ai ngờ được rằng, nàng chính là kẻ không sợ trời không sợ đất, duy nhất khiến nàng hoảng sợ chi là chó sói, còn hoang mang bật khóc là vì kích động, mỗi lần như vậy nàng thường bị ngắt a. Việc đó cũng khó trách được nàng, vì đó là do di truyền của mẫu thân đại nhân của nàng ban cho.

。

“Ngài là hoàng đế của Babylon chăng?” nó chột lên tiếng hỏi

“Đứng!” Ragashu nhún nhát trả lời, nhưng ánh mắt vẫn chung thủy không rời khỏi Zuto. Hắn lo lắng rằng có thể hay không gần hắn, vốn dĩ hắn chỉ định treo nàng một chút, ai ngờ được lại làm nàng khóc đến thảm thương, lại nói, nàng không chút e ngại ôm ấp một tên nam nhân lạ trước mặt nhiều người như thế sao. Trong lòng hắn nổi lên chút tự vị chưa xốt, cũng ghen tị đối với nó.

“Còn người bên cạnh ngài là...” nó nheo mắt nhìn nam tử bên cạnh Ragashu, nam tử ngũ quan tinh xảo, khuôn mặt như tranh vẽ, anh tuấn tiêu sái, mỗi bước đi đều là phong tình vạn chủng, đẹp tựa thần tiên. Anh khoác trên người lam y hoàng phục Babylon. Nhưng điều khiến người khác thấy kỳ lạ là gương mặt của anh ta, dù nhìn góc độ nào cũng giống hệt Ragashu. Chỉ là ánh mắt rất khác, dường như có nhiều tham vọng, sát ý ẩn sâu trong đáy mắt anh ta, nhưng lại ít người nhận ra được.

“Ta là Rakefi, anh trai của Ragashu!” nam tử Rakefi đối với nó và nàng mỉm cười đơn thuần, bất quá nụ cười đó nó chẳng ưa thích, quá giả tạo.

“Vậy ngài là?” Ragashu cau mi nhìn nó, bọn lính canh cũng chăm chú nhìn, đơn giản vì bọn họ chẳng biết nó là ai và từ đâu xuất hiện.

“Muốn biết?” nó nhún nhát nói mà chẳng thèm nhìn Ragashu hay Rakefi, nó dùng những ngón tay thon dài, trắng nõn của mình đan vào tóc nàng, nhẹ nhàng vuốt thẳng những sợi tóc bị rối tung, ánh mắt ôn nhu, sừng nhìn nhìn nàng đầy mê hoặc.

“Ngài là ai? Có vẻ như... Ở đây chẳng ai biết về ngài!” Rakefi mắt kiên nhẫn, gương ánh mắt như sói nhìn nó, căn bản vì Rakefi nhận thấy nó đang xem thường mình và Ragashu.

“Nếu thật sự muốn biết thì tự mà tìm hiểu đi.”

Nó đáp lại câu hỏi của Rakefi, rồi quay lưng dùng khính công, trước sự ngỡ ngàng của mọi người mà ôm lấy nàng bay lên không trung trở lại thần điện.

◦

Nhìn nó và nàng bay đi, Rakefi khẽ cười, nụ cười âm độc, thâm hiểm, ánh mắt lóe sáng đầy mưu mô.

Hắn Rakefi, là anh trai hoàng đế Ragashu, từ trước đến nay đều là dùng danh nghĩa em trai mình để cai trị vương quốc Babylon, thích tàn sát người vô tội, đem Ragashu em trai mình giam lỏng trong hầm cung không cho ra ngoài, vì vậy mà bao nhiêu tội lỗi hắn tạo ra đều đẩy hết trách nhiệm cùng oán thán lên người Ragashu mà chẳng ai hay biết.

Rakefi, cũng chính hắn là người tình kẻ sát hại cha của mình để được làm hoàng đế. Nhưng kế hoạch của hắn không thành công, trước khi chết cha của hắn đã để lại di ngôn, cho Ragashu thay thế vương vị của ông. Hắn từ đó mà căm hận Ragashu, cư nhiên hắn là anh trai mà có thể để thua kém em trai mình sao? Hắn ngăn vạn lần không cam chịu, hắn nhất định sẽ lật đổ Ragashu và trở thành hoàng đế trong nay mai.

Còn về lần này hắn cùng Ragashu đến Ai Cập là vì Asisu. Hắn muốn đề nghị Menfuisu gả Asisu cho Ragashu để kết mối liên ninh giữa hai nước, không chỉ như vậy thôi đâu, hắn còn muốn lợi dụng Asisu, chiếm lấy Giza Hạ Ai Cập, sau đó là đem Thượng Ai Cập toàn bộ san bằng, biến nó thành thuộc địa của người Babylon.

Nhưng đó chỉ là chuyện của sau này, hắn hiện tại bây giờ là đang trông chờ Menfuisu cùng Carol-con gái nữ thần sông Nile quay lại.

◦

“Ragashu!” Rakefi vỗ vai Ragashu

“Sao?” Ragashu lạnh nhạt

“Em cảm thấy Asisu như thế nào?”

“Rất tuyệt...” Ragashu ngập ngừng “Nếu như nàng không yêu Menfuisu thì em nhất định sẽ thú nàng. Đưa nàng về làm hoàng phi Babylon.”

“Chuyện đó không khó, ta có thể giúp được em!” Rakefi cười ngạo mạn, ánh mắt đen láy, thâm hiểm hiện lên ý cười nồng đậm.

◦

end chương 15!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 16: Cổ Nhân Cũng Biến Thái

Quay trở lại thần điện, nó vẫn ôm khư khư nàng trong tay, tiêu sái bước vào bên trong điện. Ánh mắt thạch anh thâm thụy nheo lại, khẽ liếc qua nhìn trụ cột to, gương mặt xinh đẹp bỗng đen kịt đầy khó chịu.

Nó nghiêng rằng nhìn cái kẻ cứng đầu đang dựa vào trụ cột mà ngủ. Kẻ đó dĩ nhiên là Hào, hắn cư nhiên không nghe lời nó, thể trạng yếu mà chạy ra ngoài hóng nắng gió, chẳng lẽ muốn phơi cho đen da?

Hắn không thể để nó yên lòng một chút được sao? Vì cái gì mà luôn khiến nó phải lo lắng không thôi, nhiều lúc nó cũng muốn giả vờ vô tâm, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm. Nhưng cái suy nghĩ đó trong ít phút sẽ bị nó gạt đi, nó không làm được, nó chẳng hề muốn nhìn hắn tự hành hạ bản thân mình.

《Nó nhớ lại lúc trước, khi hắn vào trung học, hắn đã phát hiện mình mắc phải bệnh tim do duy truyền từ mẹ, thân thể yếu đến mức không thể đi nổi, thậm chí còn tệ hơn thế nữa. Hắn vì không muốn nàng và nó lo lắng nên đã giấu, chỉ nói cho cha hắn biết, hôm ấy chẳng may cho hắn là nó đã tình cờ nghe thấy mọi chuyện, vậy nên chỉ còn mình nàng là vẫn không biết gì.

Suốt thời gian đó, hầu như hắn không hề bước chân khỏi nhà, hằng ngày chỉ nằm trên giường bệnh, chịu đựng cơn đau tim luôn hành hạ thân thể. Mặc dù là vậy, tuy đau đớn nhưng hắn đối với nó vẫn không hề rời lẹ, than vãn như những người bệnh khác mà chỉ là một cái mỉm cười nhẹ, dịu dàng và ấm áp, giống như là hắn đang an ủi nó rằng đừng lo, hắn sẽ không sao, tất cả rồi sẽ ổn.

Sau thời gian đó, cha của hắn đã tìm được một vị bác sĩ giỏi ở Mỹ sang chữa trị cho hắn mà không cần phẫu thuật ghép tim, bởi thể trạng của hắn yếu, khi phẫu thuật sẽ cực kỳ nguy hiểm tính mạng. Vậy là suốt 10 năm phải ngập mặt trong ~núi thuốc~, hắn đã dần hồi phục, mặc dù bệnh vẫn hay tái phát và điều đó là thứ làm nó lo lắng》

Khế thời dài nhìn hắn rồi quay lưng đi, nó tiếp tục việc đem con nhóc Zuto vào trong, nguyên lai nó không thả nàng ra bởi vì nàng khóc thút thít rồi ngủ quên trong lòng ngực nó từ lúc nào rồi, nếu mà nó thả ra thì chắc chắn rằng sẽ đập mặt xuống đất.

！ ！ ！

Thời điểm nó đem nàng vào bên trong thần điện cũng chính là lúc Rakefi tiến vào. Anh ngắm nhìn cách trang trí thần điện mà không khỏi xuýt xoa, Ai Cập đúng là đất nước giàu có, hùng mạnh, đi đến đâu cũng thấy nơi đó dát vàng nạm bạc.

Ánh mắt chứa đầy sự thâm hiểm của anh lướt qua mọi nơi rồi chợt khựng lại, anh nhìn thấy một nam tử đẹp hoàn mỹ, nam tử đó là Hào, hắn đang dựa vào trụ cột mà ngủ, bên cạnh một hồ sen trắng đua nhau nở rộ. Rakefi bước tới gần, anh chăm chú nhìn hắn.

Mái tóc hung đỏ khá kỳ lạ lật phất bay lên theo chiều gió cuốn, mây kiếm hơi nhếch, mi mắt dài cong vút, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng đỏ mầu cùng cái cằm đầy cương nghị, làn da thì trắng như mây, ngũ quan tinh xảo, hơn người. Nét đẹp này quá mức yêu nghiệt rồi, chỉ là nếu nhìn kỹ hơn một chút thì sẽ thấy hắn hơi xanh xao vì không khỏe và dĩ nhiên là Rakefi nhận ra được điều này. Anh khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn mà chiếm ngưỡng.

Ai Cập đúng là thứ gì cũng có, nhân tài nhiều, đến cả giai nhân, tuấn nam mỹ nữ cũng đều có, anh có chút thấy khó chịu a.

“haizz... Nam nhân này... thật khiến ta phải động lòng...” Anh thờ dài một tiếng, thấp giọng nói khẽ, ánh mắt đầy dực vọng đắm đuối nhìn lồng ngực 6 múi hoàn mỹ đang lộ ra dưới lớp vải lanh mỏng dính cùng bờ môi mỏng đỏ như máu đang hé mở của hắn, chỉ chực chờ nhào vào người hắn mà ăn sạch.

Rakefi chỉ cần nghĩ là thực hành ngay, anh dùng tay giữ lấy đầu hắn rồi hôn ngấu ngiến. Thi thoảng lại cắn nhẹ lên môi hắn.

Hắn căn bản là không khỏe, đầu cứ đau như búa bổ, nhưng hắn cảm giác có chút gì đó không thoải mái, dường như có ai đó đang hôn mình. Hắn muốn cử động tay chân nhưng mà không có sức, muốn mở mắt ra nhìn xem là ai thì mi mắt lại nặng nề nhắm tịt. Thật sự là khó chịu...

！

“MẸ NÓ!!!! RAKEFI, NGƯỜI LÀM CÁI QUÁI GÌ??? ĐIÊN RỒI SAO???”

Nó từ thần điện bước ra, định gọi hắn tỉnh đi vào trong ăn chút gì đó, ai ngờ đập vào mắt nó là cảnh tượng Rakefi đang cưỡng hôn hắn. Máu dồn hết lên đại não, nó tức đến mức rống lên, chạy tới tới chỗ hắn, hạ gục Rakefi bằng cú đấm trời giáng, đã thế còn dùng chân dậm mạnh lên “tiểu đê” của Rakefi, muốn Rakefi tuyệt từ tuyệt tồn vì cái tội dám động Hào của nó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Chương 17: Quái Nhân

Nhìn chính mình bị một thẳng nhai ranh đánh ngã, Rakefi trong lòng âm ức tràn ngập, anh đối với nó bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt anh đảo nham hiểm hiện lên tia máu giận dữ nhưng cũng mang theo ý cười.

Nó cũng phản ứng Rakefi bằng cách đầu mắt, đôi mắt thật anh trong suốt mà lạnh lẽo quý dị, ánh mắt chết chóc, chẳng hề mang một tia cảm xúc nào khiến người người sợ hãi, ánh mắt tựa hồ như Từ Thần đoạt mệnh.

“Người dám đánh ta?” Rakefi rít lên qua kẽ răng

“Tại sao không? Tốt nhất là người cút, bằng không đừng trách ta độc ác!” nó lạnh nhạt nói, nhếch môi đầy khiêu khích

“Người có quyền gì mà lên mặt với ta?”

“Không cần biết! Người mau cút trước khi ta mất kiên nhẫn.”

“Ta-không-đi!”

Đối với độ cứng đầu của Rakefi, nó như tức đến điên lên, đem thần kiếm Bạch Hổ hiện ra, giờ tay lên cao một chút, lưỡi kiếm sắc bén tỏa ra ánh bạc lạnh như băng đã kề sát vào cổ Rakefi, cắt một đường không quá sâu, anh khẽ cau mày vì đau, nhìn lưỡi kiếm đang nhiễm hồng trên cổ mà không khỏi nuốt nước bọt ừng ực.

Ách... Cái này không phải là thực sự muốn giết người sao?

“Có gì thì từ từ nói, đừng động thủ a! Ta đi.”

Rakefi cười giả tạo, sắc mặt trắng bệnh nhìn nó, nghiêng người lùi về sau né lưỡi kiếm rồi quay lưng đi, phong thái rất chỉ trang nhã, 3 chân 4 cẳng chạy mất dạng.

Nó nhìn Rakefi bỏ chạy mà bật cười, nó không nghĩ tới một kẻ nham hiểm, âm mưu Rakefi lại có lá gan nhỏ như thế. Chỉ bị dọa một chút thì đã sợ cong đuôi chạy mất, người như Rakefi thì sao có thể làm nên chuyện lớn gì chứ.

。 。 。

“Đồ ngốc! Anh mở mắt được rồi, không cần giả chết!” Nó hừ lạnh, thượng cánh tay véo mạnh vào mũi hần không thương tiếc.

Hần đau tới nhe răng trợn mắt, đôi mắt hổ phách long lanh nhìn nó đầy uất ức, nhẹ nhàng một chút giữ bàn tay của nó khỏi chiếc mũi đang đỏ lên của mình, ôn nhu như ngọc, đối với nó cười một cái tựa như nắng thu chiếu rọi.

“Em thực độc ác! Cur nhiên hành xử với bệnh nhân như vậy a?” hần vênh môi

“Ừ! Như vậy thì đã sao? Bệnh nhân như anh thì cần gì phải đối xử tốt!” nó lạnh nhạt nói, ngón tay nhỏ nhắn hờ hững đặt lên môi hần “Bất quá cái này... Có cần em lau đi không!”

“Àn... Cần a!” hần chớp mắt nhìn nó rồi gạt đầu lia lịa.

Nó nhếch môi, đem tay đặt lên trụ cột sau lưng hần, ép hần ở giữa, cúi người thấp một chút hôn lên môi hần, cánh môi nhỏ xinh màu hoa đào mạnh mẽ chiếm giữ bờ môi mỏng lạnh lẽo mang huyết sắc, nụ hôn cuồng nhiệt, nóng bỏng, lại có cả sự cuồng dã như sói sa mồi.

。 。 。

Nó cưỡng hần, hôn hần triển miên cho đến khi hần không thở nổi mới chịu buông tha. Ánh mắt lạnh tràn đầy ý cười, nó ngồi cạnh hần, lấy tay kéo mình vãi trùn trên tóc xuống, mình vãi bị kéo xuống, lộ ra mái tóc tím nhạt. Mái tóc bông bênh như suối nước, từng sợi tóc mỏng tựa to bị gió thổi nên nhẹ nhàng bay lên, gương mặt kiều diễm, đẹp một cách yêu nghiệt, đôi mắt lạnh lẽo mị hoặc, đôi môi anh đào hé mở, gợi cảm khiến người nhìn liền muốn cắn.

“Lần sau không để chuyện khi này tiếp diễn. Bằng không em sẽ không tha cho anh!” nó liếc xéo

“Anh biết rồi! Tuyệt đối sẽ không có lần sau!” hần khinh khinh, kéo nó tựa vào người mình rồi cười một cách si ngốc. Đây là lần thứ 2 nó chủ động hôn hần, hần chính vì vậy mà hạnh phúc đến cực độ a. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hể ai động đến hần đều bị răng đánh cho chết đi sống lại, lần này Rakefi không chết là do gặp may thôi, tóm lại mà nói nó đích thị là một kẻ quái nhân, ngoài lạnh trong nóng khó lường trước được.

“Đang nghĩ cái gì?”

“Không... Không có gì! haha...”

“Uh, vậy thì mau đi vào trong, ăn chút thức ăn rồi tiếp tục nghỉ ngơi!”

“Em không vào?”

“Àn...”

Hần cười cười, cúi người đem môi đặt lên trán nó mới cúi hôn rồi xoay người rời đi, cước bộ nhẹ như không, chẳng hề phát ra chút tiếng động.

Nó nhìn hần đi khuất rồi quay đi, mi tâm nhú lại, khẽ liếc mắt hướng một góc tối của thần điện mà chăm chú nhìn. Ở góc tối đó, có một người đã theo dõi nó và hần cùng thời điểm lúc Rakefi tới.

“Người là ai? Đứng lên kút ở đó làm gì?” Sau lời nói của nó, người đó lặng lẽ bước ra, đó là một nam tử với trang phục tướng quân, mái tóc xoắn dài màu nâu.

“Thần là Minue, thần không có ý theo dõi ngài! Chỉ là hoàng thượng cùng hoàng phi đã về. Người muốn ngồi và nữ hoàng hôm sau dự yến tiệc, còn cả vị khách này...” Minue cung kính

Nó nghe xong, nhếch môi cười gian trá rồi rời đi, để lại Minue đứng đó với sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đình Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 36: Chương 18.1: Nọc Độc Của Rắn

Thế là sau bao gian nan ở vùng đất Atsiria, Carol cùng Menfuisu đã trở về với kinh thành TêBê hùng vĩ, bên bờ sông Nile hiền dịu. Menfuisu vui vẻ ẩm bông Carol tới đại điện trước bao lời chúc tụng của dân chúng, trông khi đó Carol lại xấu hổ tới độ mặt tía tai, cổ vùi đầu vào ngực Menfuisu như muốn trốn.

Nước sông Nile trong vắt dường như cũng đang dậy sóng mừng rỡ với Carol, còn cả những lời chúc tụng, tung hô,... Gần như cả kinh thành TêBê đều kéo đến chúc mừng Carol và Menfuis binh an quay về, họ mong hai người mau sớm làm lại đám cưới lần trước còn dang dở.

“Hoàng thượng vạn tuế!” Unasu cung kính quý mọp trên đại điện

“haha... Unasu đã về rồi. Kết quả điều tra thế nào?” Menfuisu bỗng dừng bật cười nhìn Unasu đem tin tức tới.

“Bẩm... Thần đã quay lại sa mạc Sirya dò xét, nhưng không còn thấy tên lính Hitaito nào ở đó!”

“Hừm... Không lẽ Izumin và tùy tùng đã thoát khỏi bãi cát lầy?” Menfuisu hừ lạnh, vuốt vuốt cằm suy nghĩ “Thế còn tình hình của Atsiria?”

“Dạ, Angol chết, kinh thành Atsiria bị thiệt hại nặng nề. Hiện tại nữ hoàng ra lệnh cho tướng quân Nakuto và nhiều nhóm binh lính ở lại Asiria để chinh đồn, xem xét quân dân.”

“Asisu? Chị ta làm như vậy nhất định là muốn giờ trò chiếm Atsiria đây mà!” Menfuisu nhếch mép cười

。 。 。

Trong khi đó, tại nơi cao của thần điện, Zuto ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, tay mân mê chùm nho mọng nước, đôi mắt phượng sắc bén dõi theo từng hành động của Carol và Menfuisu phía dưới mà khẽ thờ dài. Vậy là cái ngày đó cũng tới, nàng thật sự phải gả cho tên Ragashu đáng ghét ấy sao? Nàng ngăn van lần không muốn, nàng sẽ không ngu ngốc, mù quáng như Asisu để rồi chịu thiệt, lần này nàng quyết tâm đem Ragashu đuổi thẳng về nước, không cho Ragashu cơ hội để làm cản.

“Nhóc, em mau lại đây! Ngồi ở đó mà lo đàng là ngã đấy!” Hito vừa ngấu nghiêng trái cây vừa nói chuyện cùng nàng

“Xiii... Kệ em đi! Có ngã thì cũng không chết đâu mà lo.” nàng chu môi, cất giọng trẻ con

“Vậy sao? Thật không chết à?” nó đột nhiên bước lại chỗ nàng, nhìn xuống bên dưới rồi nhếch môi khẽ nói, giọng nó lạnh tanh khiến nàng và hân không chịu nổi phải rung mình.

“Đĩ nhiên rồi!” nàng hất mặt đầy tự tin

Ai ngờ được sau câu nói của nàng, nó chợt cười quý dị, cư nhiên lấy mình lụa mỏng buộc chặt hai tay nàng lại, đem cả người nàng không thương tiếc đẩy rơi ra cửa sổ. Trước sự kiện quá mức hãi hùng nó là ra, dây thần kinh hân cơ hồ dừng hoạt động, hai mắt mở to hết mức có thể. Ari cùng Tachi thì vội chạy tới bên cửa sổ nhìn nàng đang rơi xuống mà khóc nức nở, tiếp theo là chạy tìm người giúp. Zuto bị nó trôi đẩy từ trên cao xuống, nàng sợ đến mất mật, gào hét ỉnh ỏi, tiếng hét cực đại vang lên làm kinh động đến toàn bộ mọi người có mặt ở đó, trong đó cũng có Menfuisu, Carol và hai anh em Ragashu. Mọi người lúc này mới chú ý tới, một nữ tử trong hoàng phục Ai Cập bạch sắc đang rơi xuống với tốc độ ánh sáng.

“Á... Là chị Asisu! Menfuisu, chàng mau cứu chị ấy, chị ấy chết mất!”

Carol giật mình hết lớn, cô sợ đến phát khóc, dùng hai tay che lấy mặt. Menfuisu nhìn Carol khóc mà bối rối, vội vàng chạy tới chỗ của Zuto theo ý của Carol.

Vào thời điểm Zuto chỉ còn cách mặt đất sáu bảy thước thì...

“HUYCH!!!!”

Nàng nắm chặt hai mắt không dám mở ra, hai tay vô thức ôm lấy đầu để tự bảo vệ phần quan trọng. Nhưng nó sao sao ấy nhỉ? Nàng rơi xuống mà chẳng hề thấy đau, thay vào đó là sự mềm mại, nàng cảm nhận được một vòng tay vô cùng ấm áp của người nào đó đang giữ lấy nàng. Nàng có thể nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của người đó bên tai, còn có hơi thở ấm nóng đang phả nhẹ nhàng vào mặt nàng.

“Nàng ổn chứ?” người đó lo lắng hỏi nàng bằng giọng nói chứa ma lực hấp dẫn

“Ta không sao! Thật cảm ơn!” nàng nhẹ nhàng mở mắt ra rồi mỉm cười, nụ cười tươi như đóa hoa mặt trời. Nhưng nụ cười trên môi nàng bỗng vụt tắt khi nhìn thấy người vừa cứu nàng, mắt nàng trùng to như mắt Đôrêmon, miệng cũng há to như Đôrêmon luôn a.

Người cứu nàng là một vị đại soái ca có dung mạo tựa thần thánh, đẹp đến mức thiên địa cũng phải thất sắc. Trên người lại mang theo mùi hương từ Bạc Hà mát lạnh rất dễ chịu.

Ách... Nhưng mà cái người này chẳng phải là kẻ nàng cực ghét sao?

Kẻ đã tự ý cưỡng hôn nàng khiến nàng mất mặt. Kẻ đã đem nàng ra làm trò cười trước mặt bao nhiêu người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đình Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 18.2

“Ragashu... Sao lại là người!” Zuto co giật khòe miệng, biểu tình gương mặt như không thể tin nổi.

“Không phải ta thì còn ai vào đây!” Ragashu bắt đầu dĩ mỉm cười liếc mắt nhìn Menfuisu đang đứng cách nàng và anh không quá mười bước chân. Nàng cũng xoay đầu nhìn về phía Menfuisu cười thật tươi, nhưng nàng là không cười với Menfuisu, nàng cười với Carol a.

Anh nhủ mi nhìn lại nàng rồi cúi đầu ghé sát vào tai nàng nói thầm. Nàng mơ hồ nhận thấy điều gì đó trong giọng nói của anh, giọng nói mang chút tự vị chua chát và đau lòng.

“Nàng ghét ta đến mức không muốn nhìn thấy ta sao? Nàng nghĩ rằng người cứu nàng là con rùa ngu ngốc kia sao?”

“Phải! Ta ghét người, cực kỳ căm ghét người!” nàng thẳng thừng trả lời “Còn không mau buông ta ra!”

“Được!”

Ragashu ôn nhu cười nhưng thật ra tim anh nhói lên, thứ cảm xúc mà từ trước đến giờ anh chưa từng có.

Anh buông thõng hai tay, nàng đang nằm trên tay anh thì rơi mạnh xuống đất. Nàng đau điếng người, xoa xoa cái mông đáng thương của mình. Nàng định hét lên, mắng anh một trận nhưng bác gác đình chi hoạt động. Nhìn ánh mắt buồn man mác của anh đối với nàng khiến nàng thấy khó hiểu vô cùng.

Ragashu không nói thêm bất cứ một lời nào vào rồi nàng nữa, anh cười chào Menfuisu rồi quay lưng bước đi thẳng, Rakefi đứng bên cạnh hân cũng vội đuổi theo.

Nàng ngóng theo bóng dáng cô đơn, lẻ loi của anh mà trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi to đùng.

。

Ragashu cất đuôi Rakefi, anh nhắc từng bước chân nặng nề đi tới nơi lần đầu tiên anh nhìn thấy nàng. Thà người nằm trên thảm cỏ xanh ngắt, anh đặt tay lên nơi trái tim đang đập thình thịch của mình. Đây là lần đầu tiên anh yêu một người, anh yêu nàng từ lúc mới gặp.

Nhưng...

Tại sao tim anh lại đau khi nghe nàng nói ghét anh?

Tại sao lại đau khi thấy nàng cười với Menfuisu?

Cảm giác này đau lắm! Đau hơn cả khi bị chính Rakefi anh trai mình phản bội, đối xử tệ bạc với anh. Đau hơn cả việc biết cha mình chết dưới tay anh trai.

Ragashu tự hỏi tại sao nàng lại khiến tim anh rung động rồi lại làm tim anh đau.

《Nàng thật sự vẫn mù quáng yêu Menfuisu một cách điên dại ư? Ta có gì thua kém hân, những gì hân có ta cũng có. Tại sao nàng không để mắt đến ta, không yêu ta như yêu hân? Nàng thực ngu ngốc hay là giả ngốc trước tình cảm của ta đây?》

Ragashu khẽ thở dài, anh ngược đời nhất buồn bã nhìn trời, miệng không ngừng lầm nhảm nói cùng gió.

。

Quay lại với đại diện, Zuto ngây ngốc đứng đấy, xấu hổ đến cả mặt, nàng cũng chỉ biết cười cho qua chuyện. Nàng kích người nể Menfuisu rồi vụt chạy tới bên Carol, đem cô ôm thật chặt trong tay, cô cũng ôm lấy nàng cười rất vui vẻ.

“Ta nhớ em quá!”

“Em cũng nhớ chị lắm, hihi...”

“Khúc khúc... Như vậy đủ rồi, chị có thể buông Carol ra. Ngày mai nhớ gọi hai tên sát nhân bên cạnh chị đến dự tiệc cùng chị!” Menfuisu giả vờ ho khan, vội bồng Carol vào tâm cung để nghỉ ngơi, bởi lẽ cô đang bị sốt do độc tố vẫn còn trong người trong vụ ngộ độc hoa ở Atsiria.

“Hoàng thượng khoan đi đã!” Imhotep chợt lên tiếng giữ chân Menfuisu

“Có chuyện gì sao?” Menfuisu nhủ mi

“Người vừa cứu nữ hoàng lúc này là hoàng đế Ragashu từ vương quốc Babylon, còn người đứng cạnh hân là anh trai song sinh. Họ tới đây muốn tiếp kiến hoàng thượng.”

“Hoàng đế Babylon? Hân đột xuất sang thăm Ai Cập... Liệu có ý đồ gì chăng?”

“Bẩm, thần theo dõi hai người họ mấy hôm nay nhưng không có bất kì khả nghi nào. Chỉ có điều...” Minue cung kính

“Điều gì?” Menfuisu vừa đặt Carol ngồi lên nhuyền sạp vừa nói

“Hai người họ, một người thường xuyên đến thần điện, một người lên lút lui tới những khu vực ở tâm cung của nữ hoàng.”

“Người biết hẳn tôi đó làm gì không?”

Menfuisu khựng lại nghiêm túc hỏi, còn Minue thì bị câu hỏi của Menfuisu làm cho đỏ mặt, Minue thật chẳng biết phải nói thế nào. Không lẽ lại nói thẳng ra là một trong hai người đó đã tới chỗ của nữ hoàng ể...

“Sao không trả lời?” Menfuisu khó hiểu nhìn gương mặt đỏ ửng cù Minue

“Bẩm hoàng thượng, người tới thần điện có vẻ như đang chờ đợi ai đó, còn người kia thì... thì...”

“Thì sao?” Menfuisu cảm ily rượu uống

“Tôi tâm cung của nữ hoàng, cường hôn... một nam nhân bên cạnh nữ hoàng!”

Toàn bộ mọi người có mặt tại đó, vì câu chuyện mà Minue nói mà đứng hình.

1s

2s

3s

“PHỐC!”

Menfuisu bị kích động mạnh, bao nhiêu rượu trong miệng một đường phun thẳng vào mặt Minue, Minue đen mặt nhìn. Carol tròn mắt, người xung quanh kinh hoàng té ngửa. Chỉ riêng nàng là bật cười kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 18.3

“haha... Minue, việc người vừa nói... haha... là thật sao? hahaha...” Zuto ôm bụng cười như điên, bao nhiêu hình tượng trang nghiêm của bậc nữ vương hoàn toàn bị nàng đập đổ.

“Thưa nữ hoàng, những lời thần nói đều là sự thật.” Minue đỡ khóc đỡ cười trả lời, đồng thời cũng lau đi những giọt rượu trên mặt đang làm mắt anh cay xè.

“haha... Hồi thế thôi! Ta đi đây, và lại ở đây cũng chẳng có việc gì liên quan tới ta!” nàng chớp mắt quay lưng đi, trước khi đi cũng không quên xoa đầu Carol một cái “Ngày mai gặp lại trong yến tiệc!”

Zuto nói rồi lon ton nhảy chân sáo trở về tâm cung của mình, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa to đóng ra bước vào. Chạy một mạch tới chỗ nó và hân mà trêu chọc dò hỏi, bắt hai người phải kể lại chuyện mà Minue đã nói. Kết quả là một lát sau nàng cùng nó, còn có Ari và Tachi phá lên cười, hẳn thì mặt đen thui còn hơn cả mực tàu.

— — —

Hoàng hôn trôi qua màn đêm đã buông xuống, bầu trời đêm tựa như một mảnh vải nhung màu đen bao trọn lấy mọi thứ. Thứ còn lại lúc này cũng chỉ là mặt trăng khuyết, mặt trăng rọi xuống đất bằng một ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Hàng ngàn, hàng vạn những vì sao cũng chớp nháy lung linh theo ánh trắng mờ ảo ấy. Tất cả hợp lại thành một khung cảnh đẹp đến mê hồn.

Thời điểm này ai cũng đã chìm sau vào giấc mộng, chỉ riêng một người không ngủ, đó là Ragashu.

Bên cạnh ánh đuốc yếu ớt đang cháy, anh nằm gục trên bàn đầy mệt mỏi, ánh mắt ưu sầu, vô hồn nhìn lơ đãng vào không trung.

—
—
—
—
—
—
—
—
—
—
—

Một buổi sáng mới, đầy bình yên lại bắt đầu, cũng chính là lúc buổi tiệc nghênh đón Carol và Menfuisu được diễn ra. Zuto nín kéo nó và hẳn đi, cố tình đến sớm nhưng cũng không kịp. Bởi lẽ hội đến còn sớm hơn nàng dự tính a.

Hôm nay nàng rất xinh đẹp, khoác trên người từ sa y màu hồng phấn làm tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của nàng. Mái tóc đen như suối nước bọt cao đơn giản bởi một sợi kim xà làm bằng vàng.

Gương mặt thanh tú, kiểu diễm vô hạn, đôi mắt phượng tinh tế, sắc bén. Mũi thon nhỏ xinh, đôi môi đỏ mọng đầy quyến rũ.

Đi bên cạnh nàng là nó và hẳn, những nữ hầu nào đang đi mà vô tình nhìn thấy nó và hẳn thì đều đỏ mặt, tim đập dồn dập rồi té xỉu.

Cả hai người đều mặc hoàng phục do Menfuisu sai người đưa tới, mái tóc đều đem giấu hết vào trong mảnh vải lạnh màu đen trùm trên đầu.

Nó và hẳn mang nét đẹp trái ngược nhau, đi tới đâu cũng khiến người người vô tri vô giác ngược nhìn.

Nó lạnh lẽo như băng, trên mặt bắt kì một tia cảm xúc nào cũng không có. Hẳn thì ấm áp như mặt trời, trên mặt lúc nào cũng hiện hữu nụ cười đẹp tựa thần thánh.

Ba người đi cùng nhau chẳng khác gì một bức tranh điêu khắc, đẹp không có lấy một khuyết điểm nào.

“Chị, người đã tới, mau đến đây ngồi!” Menfuisu đối với nàng mỉm cười giả tạo

“Ta biết, người không cần phải nói.” nàng hừ lạnh một tiếng, phe phẩy chiếc quạt lông vũ rồi nắm lấy tay nó và hẳn kéo tới chỗ bên cạnh Carol mà yên vị. Trong khi đó thì các vị đại thần đang xôn xao về thân phận của nó và hẳn, không biết nó và hẳn là ai mà có thể ngồi ngang hàng với hoàng đế Menfuisu.

“Nữ hoàng, hai vị này là?” Imhotep cất tiếng hỏi

“Àch.. Đây là...” nàng cười xòa không biết nói gì rồi xoay qua nhìn Carol, thông thả nói “Là con trai của thần Amon, anh họ của con gái nữ thần sông Nile”

“Vậy... Hoàng phi, những lời nữ hoàng nói là thật?”

Vẫn còn nghi ngờ trong lòng, Imhotep lão già lẩm chuyện lại gắng hỏi Carol. Carol vốn định nói không phải nhưng vì ánh mắt cầu xin của nàng mà không đành lòng nói ra sự thật, cô chỉ khẽ gật đầu với Imhotep. Cái gật đầu của cô làm mọi người lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía nó và hẳn, ánh mắt giống sói rình mồi.

“Tôi là Ragashu, hoàng đế xứ Babylon, rất hân hạnh được diện kiến hoàng đế Menfuisu vĩ đại, chủ nhân của đất nước Ai Cập xanh tươi, trù phú bậc nhất thiên hạ!” Rakefi cười gian xảo nói, khẽ liếc nhìn Ragashu đang uống rượu. Nhớ lại việc tốt qua già đã bảo với Ragashu hôm nay bắt buộc đối chỗ cho nhau.

“Triều đình Ai Cập hoan nghênh hoàng đế Ragashu, ngài từ Babylon xa xôi cất công đến thăm chúng tôi. Chắc có điều gì trao đổi?” Menfuisu cười nhạt

“Vâng thưa ngài, tôi đường đột đến thăm quý quốc là có mục đích. Nói đúng hơn là một thỉnh cầu chân thành!”

“Thỉnh cầu u? Ngài có thể nói rõ hơn được không?”

“Vâng! Tôi đến đây mang theo lễ vật... Để cầu hôn!”

Rakefi vô tư nói, Menfuisu và Carol, cùng mọi người thì ngạc nhiên, ngoại trừ bọn người của Zuto.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 18.4

“Bấy lâu nay, tôi nghe tiếng nữ hoàng Asisu của quý quốc tài sắc vẹn toàn, nên đã đem lòng ngưỡng mộ, muốn được kết nghĩa trăm năm cùng nàng!” Rakefi thần nhiên nói, ánh mắt lóe sáng đầy gian trá “Nữ hoàng Asisu của Ai Cập sẽ trở thành hoàng phi vương quốc Babylon... Một bậc mẫu nghi lưỡng quốc!”

“Người thực lòng cầu hôn với chị ta u?” Menfuisu biểu tình kinh ngạc, trừng mắt nhìn Rakefi

“Đừng vậy! Tôi cũng nữ hoàng đã nói chuyện qua, nàng đã đồng ý! Bấy giờ chỉ còn chờ vào quyết định của ngài...” Rakefi khê nhàn nàng, mỗi khê câu lên tạo thành một đường cong đẹp đến hoàn mỹ, vài nữ hầu có mặt trong đại điện lúc này vì Rakefi đỏ mặt một phen.

“Chờ một chút!” thanh âm lạnh như băng phát ra từ miệng Zuto, nàng lạnh nhạt nhìn lướt qua phía Ragashu. Anh ngồi đó mà hồn treo lơ lửng trên mây nên đầu biết nàng đang nhìn anh.

Nàng thờ dãi bất lực, phải công nhận một điều là Ragashu rất ngốc, cư nhiên lại để cho Rakefi thay thế thân phận của mình, chẳng lẽ Ragashu không nghĩ tới sẽ có một ngày Rakefi giết chết anh vì vương vị sao? Thật khiến nàng điên đầu a! Nàng vốn định từ chối lời cầu hôn này, nhưng xem ra không được rồi. Nếu nàng để cho Ragashu ngu ngốc này đối phó với kẻ nham hiểm như Rakefi thì dân chúng Babylon nhất định sẽ gặp đại họa a...

“Nữ hoàng, nàng có gì muốn nói à?” Rakefi nhẹ giọng

“Người đang đùa với ta? Người rõ ràng không phải hoàng đế Babylon, những lời người vừa nói phải để cho chính hắn nói mới đúng chứ!”

Zuto cười nhẹ, nụ cười dịu dàng nhưng thực chất là u ám khiến người sợ hãi. Rakefi này quá coi thường nàng rồi, gã nghĩ là nàng không nhận ra được đâu là người thật và đâu là giả mạo? Vậy xem ra gã sai lầm nặng a, với sự tinh tường của mình, nàng đã nhìn ra từ lâu rồi, nàng có thể phân biệt được Ragashu và Rakefi là nhờ vào mắt của hai người. Đôi mắt của Ragashu là màu đen tuyền, không nhiễm chút tạp niệm, còn đôi mắt của Rakefi lại hoàn toàn trái ngược, đôi mắt có màu nâu nhạt đầy bụi bặm và dối trá.

“Chỉ ý người là...” Menfuisu vội lên tiếng

“Phải, người ngồi đằng kia mới chính là Ragashu!” nàng phe phẩy quạt lông vũ, lớn tiếng hô to

“Ragashu, người mau hoàn hồn a, ta có chút chuyện muốn nói cùng người a!”

“Nàng gọi ta?” Ragashu ngỡ vực, mi tâm nhàu lại nhìn nàng, những ngón tay thon dài vẫn không ngừng mân mê ly rượu.

“Phải a... Mà người cũng thật quá đáng đi, sao lại để cho anh trai của người thay mặt nói chuyện làm trò hề với Menfuisu, vô lễ thật nha!” nàng yếu điệu, nghiêng đầu cười như hoa

Rakefi đang đứng giữa điện thật đen kịt, im lặng ngồi xuống bên cạnh Ragashu, trong lòng thăm rũa những kẻ đang cười châm chọc gã.

“Gọi ta làm gì?” Ragashu nhàn nhạt, anh không quan tâm những gì nàng nói nên phớt lờ đi, tao nhai xoay mặt sang phía khác như không muốn nhìn thấy nàng, bộ dáng lãnh khốc nhưng cũng quá mức tịch mịch.

“Ách... Người ta nói... Là muốn gã cho người a!!!”

Nàng vừa nói vừa cầm quạt lông vũ che mặt, giả vờ thẹn thùng xấu hổ. Hắn chớp mắt liên tục, bàng hoàng chẳng thốt nên lời. Nó khê cười, xem ra mọi việc đã diễn ra đúng ý nó. Menfuisu xoa cằm, mắt phượng sắc bén, chăm chú quan sát Ragashu, xem thử anh có ý đồ gì. Carol thì mặt tái xanh, cô là nhìn không nhầm a, hai người trước mặt cô giống hệt tên cướp mà cô đã gặp khi trốn Menfuisu đi chơi ngoài sa mạc. Rakefi cùng toàn bộ đại thần biểu tình không tin tưởng mấy vào lời của nàng

“Nàng nói thật?” Ragashu nhích môi

“Án-, nhưng ta có chút điều kiện trao đổi...” nàng ngập ngừng

“Điều kiện gì?”

“Ta muốn trở thành nữ vương nắm tất cả quyền hành của Babylon quốc! Người chấp nhận không?”

“Ta đồng ý/Ta không đồng ý!” Rakefi cùng Ragashu đồng loạt lên tiếng

“Như vậy coi như xong chuyện! Sau hôn lễ của Menfuisu và Carol, ta sẽ theo người về Babylon!” nàng hững hờ trước lời phản đối của Rakefi, thanh tao thoát tục bước đến cạnh Ragashu, khê sát vào tai anh nói nhỏ “Còn có, bốn người sẽ đi theo cùng ta! Người phải sắp xếp chu đáo cho họ a, bằng không ta sẽ hủy bỏ hôn lễ đã nói khi nãy.”

“Ta hiểu rồi!” Ragashu cười ôn nhu, nhanh một chút hôn phớt lên gò má hồng nhuận của nàng, cả đại điện thêm một lần kinh ngạc trợn mắt há mồm. Nàng thì khó chịu nhăn mặt, vội vàng kéo hắn và nó rời đi.

Rakefi nghiêng rãnh nhìn Ragashu rồi tới bóng dáng khuất dần của nàng, trong lòng trời lên thứ gọi là ghen tị. Rakefi quyết định triển khai kế hoạch của gã vào tối nay.

Rắn Hồ!

Không nhiều, bắt quả chì vài trăm con...

。 。 。

end chương 18!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 19.1: Kỳ Lân Huyền Vũ

Sau khi rời khỏi buổi tiệc, nàng kéo nó và hắn chạy thẳng ra chợ, dạo quanh ngắm cảnh ngắm thơ, cổ thư gần, quên đi mọi thứ trong hoàng cung đáng ghét kia. Nhưng cả ba người lại không thể ngờ được một điều là, Rakefi cũng lên lút bỏ ra ngoài cùng thời điểm đó...

—

—

—

Trên đường chợ...

Nàng tinh nghịch trong y phục hồng phấn nhẹ nhàng, gương mặt dùng mạn che đi, chỉ có thể thấy được đôi mắt phượng sắc bén, ranh mãnh. Thê lực nàng rất tốt, nhảy chân sáo khắp chợ mà chẳng hề biết mệt là gì, trong khi ấy thì hắn đã mệt đến phát phờ, còn nó thì vẫn bộ dạng cũ, tựa như tảng băng ngàn năm di động theo sau.

“Nhóc con, ngồi đây nghỉ một chút!!!”

Hắn cung châu vò đầu nằng, mím cười ôn nhu kéo nàng ngồi xuống cạnh. Đôi mắt hổ phách lặng lẽ liếc nhìn sang bãi lao sậy trước mặt, môi nhếch lên mang theo ý cười tràn ngập.

“Ngủ một lát!” nó khẽ thờ dài thả mình trên cỏ, mi mắt dần khép, thoải mái đánh một giấc ngon lành, cái gì tới thì cứ tới, nó không muốn quan tâm nữa..

“Anh hai, em có cảm giác như chúng ta đang bị theo dõi?” nằng kéo kéo áo choàng của hắn nói nhỏ

“Ừ!” Hắn trả lời, ra dấu cho nằng im lặng, cả hai dựa vào nhau giữ vờ ngủ, nhưng thật ra là đang chú ý đến động tĩnh xung quanh, hẳn đủ khả năng để nhận ra, bên trong những đám lao sậy có khoảng hơn trăm người tập kích.

—

—

—

KENG!!!

Thanh âm từ tiếng kim loại rơi bất chợt vang lên, hắn và nằng không khỏi giật mình mờ mắt ra nhìn nhau, dường như có người đang ôm chặt lấy hắn và nằng, ra sức bảo vệ. Người đó chẳng ai khác mà chính là nó.

Hàng loạt những dòng chảy lỏng ấm nóng văng đầy trên mặt hắn và nằng, cả hai nhất thời im lặng không thốt nên lời.

Thứ chất lỏng sền sệt màu đỏ...

Máu... Máu của nó!

Cũng do hắn và nằng chỉ chú tâm ở phía trước, lo đề phòng phía sau nên bị đánh lén. Nhưng may là nó đã cứu hắn và nằng khỏi nguy hiểm, bản thân lại lĩnh trọn một nhát kiếm mà đáng lý không dành cho nó.

“Aaaaaa...” Nàng khủng hoảng hết lên, xoay người đem nó đỡ lấy, giúp nó ngồi xuống.

Hito vì lo lắng cho nó, nóng giận dùng Chu Tước thần kiếm truy đuổi kẻ vừa đâm nó và mấy trăm tên cao thủ đang lén lút như lũ chuột nhắt, vừa truy vừa điên cuồng mắng chửi thô tục.

“Mau đi giúp Hito!” nó lạnh nhạt nói, không quan tâm tới chuyện mình đang bị thương, khéo đẩy nằng ra, liếc mắt nhìn về phía sau nằng “Không phiền thì dẫn theo hai tên đó đi cùng!”

Nàng ngây ngốc không hiểu, nheo mắt quay xem thử thì thoáng giật mình, quả đúng là có hai người a.

Hoàng tử Izumin, nam tử với mái tóc bạch nguyệt hiếm thấy, đôi mắt nâu trà lãnh nhàn, khoác trên người trang phục Hitaio.

Hoàng đế Ragashu, nam tử tóc đen nổi bật với làn da trắng muốt, ánh mắt thâm thúy, đen tuyền tựa như bầu trời đêm. Trên người là huyết y hoàng phục Babylon.

Izumin cùng Ragashu từ hai hướng khác nhau tiến lại gần nằng, ánh mắt lại dán chặt lên người nó, trong lòng nhẹ thờ dài đánh giá, xem ra nó bị thương khá nặng, nếu không xử lý vết thương ngay thì hẳn là khó sống.

“Hai người các người đến đây làm gì?” nằng gắt gó

“Tìm nằng!” Izumin và Ragashu cùng lúc nói

“Tìm ta? Tìm làm cái gì?”

“Dĩ nhiên là báo thù!” Izumin hững hờ nói, nhưng trong ánh mắt lại dành cho nằng một chút ôn nhu khó hiểu. Lần trước ở sa mạc, Izumin bị rơi vào bẫy cát lún của Menfuisu, nhưng chính Menfuisu không thừa nhận lại nói đây là do âm mưu nằng bày ra, vậy nên lần này Izumin đến đây tìm nằng để làm rõ mọi việc.

“Ta sợ nằng gặp nguy hiểm nên... lên đi theo bảo vệ!” Ragashu nở nụ cười đầy mỉa hoặc, mê người, anh tới đúng là để bảo vệ nằng. Do thấy việc bỏ ra ngoài của Rakefi quá khả nghi, anh đã lén lút đi theo, ai ngờ nhìn thấy Rakefi ra lệnh cho mấy trăm binh lính Babylon bao vây nhóm người của nằng. Còn chính Rakefi lại lớn gan ra tay đánh lên nằng, nào ngờ nhằm vị trí một nhát kiếm xuyên thẳng qua người của nó. Nhưng may là nằng không bị thương, nếu có thì nằng nhất định sẽ căng ghét anh nga.

“Đi giúp Hito! Các người đừng ở đó làm chuyện!” nó hừ lạnh, đôi mắt thạch anh thoáng ra sát khí lạnh như băng chiếu thẳng lên ba người.

Nàng nhìn mắt đầy sát khí của nó mà nổi da gà, vội vàng cầm Thanh Long thần kiếm chạy đi, kéo theo cái đuôi phía sau là Izumin và Ragashu.

“Bọn nhóc này quá trẻ con!” nó bất động ngồi đó, nhìn từng bóng dáng khuất dần dần xa của ba người, khẽ lắc đầu chán nản.

—

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 19.2

“Đau lắm không?”

Giọng nam tử ân cần nhẹ nhàng vang lên phía sau nó. Nó không quay lại nhìn, chỉ im lặng, mặc kệ nam tử đó vuốt ve tóc mình, trong tâm lại có chút lạnh đi vài phần, vì nó biết(Takeru lại tới) tìm nó.

“Giúp ta rút kiếm!” nó thản nhiên nói

“Nàng chắc là chịu được chứ?” Takeru ngồi xuống sau lưng nó, gương mặt nở nụ cười đẹp tựa như bức tranh thủy mặc về đêm, cả người tỏa ra lam quang lung linh mà huyền ảo.

Đáp trả lại anh chỉ là sự im lặng và cái gật đầu lạnh nhạt của nó.

Anh khẽ thờ dài, từng ngón tay thon dài nhẹ đặt lên chuôi kiếm, không nhanh không chậm rút kiếm ra khỏi người nó.

Đau, cái cảm giác đau đến chết đi sống lại! Nó cắn chặt răng, cổ chịu đựng cơn đau từ vết thương ở ngực trái.

“Ta giúp nàng trị thương!”

“Không cần! Ta không muốn nợ bất cứ ân tình nào từ người...”

Nó thẳng thừng từ chối, Takeru mím môi đến bật máu, đau lòng, kéo nó dựa vào người anh, máu từ vết thương trên người nó không ngừng tuông ra, nhiễm hồng một mảnh lam y của anh. Nếu biết trước sẽ có ngày này, anh hẳn là không đưa nó và hắn tới cạnh Zuto, thả là nhìn nó yêu người người khác, còn hơn là bắt anh phải nhìn nó bị thương.

Vì cái gì chứ?

Vì anh rất yêu nó, thậm chí là bao nhiêu kiếp luân hồi anh luôn tìm kiếm nó, bảo vệ nó,... Nhưng tại sao thứ anh nhận lại, chỉ là: sự im lặng ngàn năm?

Tại sao nó chưa bao giờ nhìn anh? Chưa bao giờ để anh vào mắt?

Vì sao nó không thể dụi dằm nhìn anh như ánh mắt đã dành cho Hito, anh thật sự không thể thay thế hắn sao...

.

.

- .
- .
- .
- sammanglove.

《Thế giới của các vị thần, thế giới mang đầy ánh sáng sắc màu, sa hoa và lộng lẫy...

Một vùng ngân hà rộng lớn bao trùm tất cả, những ngôi sao hoàng đạo lấp lánh suốt ngày đêm. Hàng vạn chủng, loài hoa xinh đẹp, kỳ lạ trải dài khắp nơi. Các vị thần thường ngày đều vui vẻ trò chuyện cùng nhau, nhưng họ cũng không vì vậy mà quên đi trách nhiệm của mình, trách nhiệm cai quản và bảo vệ những sinh vật yếu đuối, có sự sống trên mặt đất, trong đó có cả loài người.

Cuộc sống của thần linh thật sự rất tuyệt vời.

Nhưng về mặt khác thì không hẳn, vẫn còn một số vị thần luôn bị khinh rẻ, thậm chí là xa lánh. Thần linh cũng như loài người, được chia ra năm cấp bậc khác nhau:

- Tái Sinh
- Bảo Vệ
- Cai Quản
- Phá Hoại
- Hủy Diệt

Những vị thần thuộc cấp bậc Hủy Diệt thường bị gán ghép vào những việc mà chính họ không hề gây ra, căn bản là do những vị thần khác nghĩ rằng, chỉ cần tiếp xúc với họ, dù là ít hay nhiều cũng sẽ mang đến xui xẻo, tai họa.

Khác xa với sự lộng lẫy ở những nơi khác, khu vực Hủy Diệt hoàn toàn không có ánh sáng, xung quanh đều mang một màu tím huyền ảo, đáng sợ, xen lẫn vào đó là màu trắng của tuyết, cái lạnh đến thấu xương từ những khối băng vạn năm. Cây cỏ tro trụi, xơ xác không chút sức sống, toàn cảnh khắc nghiệt đến mức chẳng ai dám đặt chân tới, những vị thần ở Hủy Diệt này có lẽ đã không còn ai, họ không chịu nổi những ánh mắt khinh rẻ, những lời nói cay độc..

Tất cả cùng nhau tới khu vực Cai Quản, thay phiên nhau nhảy xuống hồ Vong Hồn, tự giải thoát cho bản thân.

Mặc dù vậy, khu vực Hủy Diệt vẫn còn lại một người, vị nữ thần luôn thần nhiên như không, chẳng hề quan tâm tới việc xung quanh. Suốt mấy vạn năm, nàng chỉ im lặng, tựa người vào khối băng xem xét và giải quyết những linh hồn đi lạc.

Nàng là nữ thần của Địa Ngục và Trí Tuệ, có thể xem là nữ thần xinh đẹp nhất của thần giới, nhưng tiếc thay, nàng lại sinh ra trong sự Hủy Diệt, không ai dám bên cạnh nàng, cho dù chỉ là một giây, nàng không được yêu thương, vì vậy nàng vô tâm vô phể, lạnh nhạt đến rừng rậm...

Nàng, một thân bạch y trắng như tuyết với tư quang tỏa quanh người. Mái tóc mang sắc tím dài chấm đất, khi xỏa ra lại theo gió bay loạn. Cặp môi vòng nguyệt hoàn hảo, đôi mắt thạch anh đầy sức quyến rũ nhưng lại vô hồn vô cảm, chiếc mũi cao cùng đôi môi nhỏ xinh màu anh đào phớt, làn da thì trắng hồng, mềm mịn như trẻ nít.

Thế nhưng, trăm vạn năm sau lại thay đổi, nàng không còn phải cô đơn ở Hủy Diệt, mà thay vào đó là ở cuộc đại chiến thần giới, cuộc chiến này chỉ vì nàng mà máu đổ thành sông, toàn bộ thần giới muốn truy sát nàng. Năm đó, nàng nằm trong tay của vị thần cấp bậc Phá Hoại, là Chiến Thần có mái tóc huyết sắc rực rỡ, hắn đang nhìn nàng bằng đôi mắt hồ phách đau thương nhưng môi vẫn nở nụ cười, mặc cho cả người vrom đầy máu , hắn vẫn ra sức bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 19.3

“Chàng vì cái gì mà bảo vệ ta?”

“Bảo vệ người mình yêu thì cần phải có lí do sao? Nàng có biết đây là lần thứ mấy nàng hỏi ta câu này không?”

Chiến Thần vừa đấu chiến vừa ôm nàng trong tay, đối với nàng ôn nhu đáp lời.

Nàng vì lời nói của hắn khẽ cười, xem ra thần giới không hoàn toàn ruộng bỏ nàng, ít ra còn có hắn, người thứ hai sau Sinh Mệnh thần, thật lòng quan tâm nàng, nhưng...

Chỉ mong hắn sẽ không như Sinh Mệnh thần, quay lưng rời xa nàng.

—

Àmmmm...

Âm thanh cực đại vang lên, kéo dài tựa hồ không muốn dứt. Hắn đột ngột mộp người xuống, đem nàng giữ chặt, tạo kết giới xung quanh cả hai để che chắn.

“Chàng ôn chứ?” nàng lo lắng nhìn gương mặt đang tái đi của hắn, bất an cất tiếng hỏi. Hắn không trả lời nàng, chỉ mỉm cười, môi mấp máy giây lát rồi ôm chặt lấy nàng, vùi đầu nàng vào ngực hắn, không cho nàng ngó nghiêng xung quanh.

Hành động của hắn khiến nàng thấy kỳ lạ, lại còn câu nói hắn mấp máy khi nãy nghĩa là sao, cư nhiên lại nói xin lỗi nàng???

ÀMMMMMMMMMM....

Chín đạo thiên lôi từ đỉnh trời giáng xuống, mặc dù nàng không nhìn thấy nhưng vẫn cảm nhận được, lời quang đường như chiếu sáng toàn bộ thần giới, vũ trụ vốn dĩ tối đen cũng bị ánh sáng toàn thể bao trùm. Nhưng nàng mong rằng... Lời quang ấy, sẽ không phải Cửu Lôi Trảm Thần!

“Sirius?”

Nàng khẽ gọi tên hắn, hắn lại không trả lời nàng. Không gian lúc này hoàn toàn yên tĩnh, khác hẳn vẻ ồn ào bởi tiếng đao kiếm vừa nãy. Trong lòng nàng thật sự cảm thấy bất an, nàng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. Nàng vội vàng đẩy hắn ra, mở mắt nhìn quanh giây lát rồi hóa đá.

Trước mặt nàng, hắn nằm trên tuyết, cả người chẳng chịt những vết thương do Cửu Lôi Trảm Thần đã gây ra, vết thương sâu đến tận xương tủy. Máu không ngừng chảy ra, thấm ướt cả y phục Chiến Thần, máng tuyết trắng bên dưới loang lổ đầy máu, một màu đỏ rực đẹp quý dị.

Nàng vô hồn nhìn hắn, trái tim nhỏ bé bất chợt đau nhói, tựa hồ như bị ai đó bóp chặt. Chẳng khác gì một cái xác không hồn, nàng chậm chạp ngồi xuống bên cạnh hắn, ngây ngốc ôm lấy thân xác đang dần lạnh của hắn.

“Thật... Xin lỗi... Ta không thể... ở bên nàng...” hắn vẫn cười, bàn tay vấy đầy máu nhẹ đưa lên, ôn nhu vuốt ve gương mặt của nàng lần cuối rồi khép mắt lại, cánh tay cũng vô lực hạ xuống.

Khoảnh khắc này, nàng rất muốn gào lên khóc, tiếc rằng nàng lại không thể khóc, nàng không có nước mắt. Nàng nắm lấy tay hắn, cả người lạnh lẽo mà cất giọng. Giọng nói như oán trách, bị thương đến đau lòng.

“Chàng ngốc ư? Tại sao lại cứu ta?”

“Tại sao lại nhận Cửu Lôi giúp ta?”

“Chàng đừng ngủ nữa, mau mở mắt ra nhìn ta!”

“Chàng không thể chết, chàng không thể bỏ rơi ta...”

“Rus... Nàng buông tay đi, trả lại Quang Mộ Luân, những chuyện hôm nay sẽ xem như chưa hề xảy ra, còn không... Nàng sẽ mất tất cả!!!” Sinh Mệnh thần không biết từ lúc đã đứng trước mặt nàng, vẫn lì y phục Thủy Bích thanh khiết, tao nhã.

Thấp thoáng gây lát lại tỏa ra lam quang nhè nhẹ, Vãn gương mặt ấy, ôn nhu hòa nhã, nhưng lại không giấu được khí chất tôn quý. Đôi mắt anh đào xanh lơ, tĩnh lặng như mặt nước hồ thu, mái tóc nâu nhạt khẽ bay theo chiều gió lộng.

“Takeru!!! Đến người duy nhất mà ta yêu, chàng cũng nhẫn tâm giết chết, như vậy... Chẳng nghĩ rằng ta còn thứ gì để mất sao???” nàng cảm phẫn, ngược đầu nhìn Sinh Mệnh thần. Tâm lại rồi như to vò, đúng là nàng đã đánh cắp Quang Mộ Luân, vật trấn định thần giới, nhưng nàng cũng chỉ dừng nó vào việc cứu rỗi những vong linh chết trận ở địa giới, vì vong linh lạc hướng quá nhiều, nàng không đủ khả năng dẫn lối cho họ quay về đường luân hồi. Bất quá sau khi dùng xong nàng sẽ trả lại, vì cái gì cả thần giới lại truy sát nàng đến không còn đường lui???

Và lại, nếu giết nàng thì cứ giết, tại sao lại đem Chiến Thần, người mà nàng yêu giết chết trước mặt nàng.

“Rus... Việc đó... Ta không phải cố ý!” anh khẽ nói, mắt sụp xuống nhìn thê xác của hân

“Không có ý? Là như vậy sao? Thật nực cười... Hahahahaha.....” nàng đặt hân xuống rồi đứng dậy, bật cười như điên dại.

Quang Mộ Luân bỗng nhiên xuất hiện trên tay nàng, ánh sáng thần khí đầy đặc tỏa sáng lung linh, toàn bộ thần giới nhìn thấy thì hoàn toàn im lặng, bọn họ mong rằng nàng sẽ không ra tay phá hủy nó. Nàng mỉm cười trước biểu hiện của họ, còn anh thì khẽ cau mày, nhìn nụ cười nguy hiểm và thái độ khác thường của nàng, tâm lại bất an khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 19.4

Sinh Mệnh thần thấp phẫn lo sợ, nhìn Quang Mộ Luân tỏa sáng trên tay nàng mà thờ dài một tiếng.

“Rus, nàng dừng cứng đầu! Hãy đưa Quang Mộ Luân cho ta!”

“Vi cái gì ta phải đưa cho chàng?”

“Nàng có biết nếu Quang Mộ Luân rời khỏi vị trí vốn có của nó thì sẽ gây ra chuyện lớn?”

“Cho dù là chuyện gì ta cũng không quan tâm!”

“Trật tự giữa không gian và thời gian ở địa giới nhiễu loạn, phá hủy sự cân bằng lực địa từ xưa tới nay, hệ ngân hà di lệch quỹ đạo, nhân loại vô tình lại chịu cảnh thiên tai,... Hàng ngàn vạn người chết vì hành động thiếu suy nghĩ của nàng, nàng nhẫn tâm đến thế sao?” Giấy phút này giống như đã không còn kiên nhẫn, nét mặt Sinh Mệnh thần trở nên nghiêm túc hơn.

“Như vậy thì đã sao? Nhân loại không cần đến ta, ta quan tâm đến sống chết của họ làm gì!” nàng vì lời nói của Sinh Mệnh thần mà khẽ cười khổ, những thứ ấy nàng thật sự không biết, chưa từng có ai nói cho nàng biết điều này.

Cũng phải thôi, nàng là thần Địa Ngục, một kẻ đem đến xui xẻo cho người khác, vậy thử hỏi còn ai dám đứng cạnh nàng, còn ai rảnh rỗi mà nói với nàng những việc đó.

Nàng mỉm cười, Quang Mộ Luân bị nàng siết chặt trong tay vang lên âm thanh rạn nứt kỳ dị. Cả thần giới lúc này mang theo mảnh im lặng, từng người đều hít phải một ngụm khí lạnh, mặt lại đầm đìa sát khí, đồng loạt nhào tới muốn phanh thây nàng.

Nhưng vào thời điểm ấy, đã có người đi trước họ một bước, người đó không phải ai khác mà chính là Sinh Mệnh thần. Anh cầm trên tay Lực Phách Thần Thương nực lửa đâm xuyên qua thần thể nhỏ bé của nàng, ánh mắt bất đắc dĩ, anh nhìn nàng, tâm tư rồi bỗng hòa lẫn vào tiếng tím vỡ nát.

Anh cứ như vậy lại làm nàng bị thương, nhưng thú thực là anh không cố ý, anh chỉ muốn cứu lấy mạng sống của nhân loại từ trong tay nàng. Anh cũng thực không ngờ rằng, lần này chính anh lại là kẻ khiến nàng tổn thương nhiều nhất.

Nàng nhoeo miệng cười, màu quang lạnh như băng nhìn Lực Phách Thần Thương xuyên qua người nàng từ phía sau, một màu máu đỏ thấm ướt cả từ y rồi tí tách rơi xuống lớp tuyết trắng tinh.

“Sirius, ta sắp gặp lại chàng rồi, chàng phải chờ ta...” Nàng lăm lăm một cách vô thức rồi thả lỏng cánh tay, Mộ Quang Luân theo trọng lực rơi tự do.

Tựa như khói sương, thần thể nàng dần dần trong suốt, tan biến vào không khí trước bao ánh nhìn kinh dị, thứ còn sót lại từ nàng chỉ là Bạch Hồ Thần Kiếm.

Trước sự việc đó, Sinh Mệnh thần giết mình bùng tỉnh, nhìn lại thần thương trong tay mình, anh run lên một chút rồi vô lực khuỵu xuống, tinh thần nơi anh hoàn toàn sụp đổ.

Cư nhiên thần thương anh cầm không phải loại thương Lực Phách bình thường mà là Lực Phách Vô Cực, loại thương được Thiên Địa tạo hợp, hấp thu Nhật Nguyệt khí nhiên mà thành, cho dù có là thần đi chăng nữa thì chi cần trúng một nhát cũng vĩnh viễn tan biến, khó lòng mà chuyển kiếp. Rốt cuộc anh đã làm gì kia chứ???

> KẾT THÚC HỘI TƯỢNG >

-
-
-
-
-

《Hiện tại》

***

“Thì ra mọi chuyện là như thế sao?”

Âm thanh trầm thấp khẽ vang lên, Hito cười và mị từ trong đám lao sậy bước ra, đôi mắt hổ phách mang theo sát ý nồng đậm, phía sau hân là Zuto, Izumin và Ragashu.

Ra là khi này khi bọn người của Zuto rời đi, Takeru đã âm thầm giăng kết giới ở gần chỗ của nó. Chỉ cần bọn người của Zuto và hân quay lại, tất cả hình ảnh từ ký ức của kiếp trước sẽ hiện ra.

“Hito? Anh làm sao vậy?” Nó nhủ mị, đối với thái độ kỳ quái của hân mà lấy làm khó hiểu. Còn hân thì lại chẳng thèm trả lời nó, chỉ im lặng cùng Takeru mắt to trừng mắt nhỏ.

“Người nhớ rồi chứ, Sirius?” Takeru nhếch môi cười đắc ý, kéo lấy nó, ôm trọn vào lòng ngực vững chắc. Nó bị Takeru ôm lấy lại không hề vùng vẫy, chỉ cần môi dưới không biết nên xử lý thế nào, mà nó biết nếu chuyện này vẫn tiếp tục kéo dài thì có lẽ Hito sẽ bốc hỏa.

“Chết tiệt!” Hito nghiến răng nghiến lợi, bàn tay siết chặt thành quyền, tiếng xương đốt tay kêu lên răng rắc mà rợn người. Hân tựa như con gió, giật đứt lao thẳng về phía Takeru. Takeru cũng phản ứng khá nhanh, anh thả nó ra rồi bay lên không, hân không bỏ cuộc, dùng khinh công đuổi theo anh.

Ở giữa không trung, hai cái mỵ nam tử đàng đàng sát khí đứng đối diện nhau. Đồng loạt đem kiếm rút ra, không ngừng đánh vào những chỗ hiểm của đối phương, tựa hồ muốn đem đối phương giết chết trước mắt mình.

-
-
-
-
-

[Bí rồi! Một trái Bí Đồ chà bá lửa luôn! Đạo này bận wá, ít viết nên xuống dốc rồi!]

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương 19.5

Máu..

Gọt nước màu đỏ từ trên trời rơi lên mặt nó, nó ngẩn đầu nhìn Hào và Takeru.

Hai tên gốc này muốn chứng tỏ gì chứ? Muốn đánh nhau cho đến khi kẻ chết người bị thương sao? Nhưng chí ít cũng đừng quên nó đang có mặt ở đây a, cư nhiên dám làm loạn.

“Hai người các anh dừng tay! Mau lặn xuống đây, ngay và mau!”

Nó nhủ mi khó chịu, trong giọng nói mang theo sự lãnh khốc cực độ. Mặc kệ thân thể bị thương khá nặng, nó ra sức chống cự với con đau, chặt vật đứng dậy muốn rời đi, chỉ có điều vì mất máu quá nhiều nên đầu óc nó choáng váng suýt chút ngã nhào. May mắn là có Zuto ở phía sau, nâng cứ như vậy nhanh tay đỡ lấy nó.

Hần và Takeru lúc này mới dừng tay, hốt hoảng nhìn sắc mặt đã trắng bệch của nó, không nhanh không chậm đáp xuống mặt đất.

“Nàng vẫn ổn chứ?” Takeru lo lắng

“Em có sao không?” hắn gấp rút hỏi, nhẹ nhàng đỡ lấy nó từ tay nàng. Đôi mắt hổ phách ẩn hiện sự ôn nhu, trù mẫn đến vô hạn. Mái tóc hung đỏ được giấu đi bằng mảnh vải lanh giờ rơi xuống, bay loạn theo chiều gió.

Nó im lặng, nhân nhật nhìn hắn rồi khẽ thở dài, cần bản là nó nhìn vết kiếm khá sâu trên cổ và một vết kiếm sâu khác trên tay của hắn đã rướm rướm đầy máu, tuy là không nguy hiểm cho lắm, nhưng nếu không xử lý đúng cách cũng sẽ gây chết người a, Takeru này cũng quá nặng tay rồi.

Trong tâm là suy nghĩ như vậy, nhưng khi nó nhìn sang Takeru thì mới giật mình, xem ra hắn còn nặng tay hơn Takeru rất nhiều.

Takeru một thân lam y giờ đã nhiễm hồng máu tươi, cả người đều chỉ chít những vết kiếm hiểm hóc mà hắn đã ban cho.

“Takeru, vết thương của người...”

“Ta ổn, những vết thương này sẽ lành ngay thôi! Nàng không cần lo.” Takeru cười dịu dàng

“Vậy người có thể đi được rồi!” nó khẽ nhếch môi

“Được! Lăn khác ta sẽ tới thăm nàng!”

Takeru nói rồi nhẹ nhàng tiến về phía nó và hắn, đem một chiếc khăn tai nhỏ đeo lên tai nó rồi lại nhìn hắn với ánh mắt hồ ly đầy khiêu khích, cúi đầu, tựa như làn gió nhỏ hôn phớt lên cánh môi màu anh đào của nó. Hắn vì đang đỡ lấy nó nên không thể làm gì được, cứ như vậy trực tiếp hóa đá.

— — — — —

“Khục... Khục...”

“Phốc...”

“Hahaha...”

Nhóm ba người từ đầu đến cuối vẫn im lặng xem kịch, chẳng biết vì cái gì đột nhiên phá lên cười, tuy nói là ba người nhưng chỉ có mình Zuto nàng là cười thôi, còn lại Ragashu và Izumin là đang ho sặc sụa.

“Haha... Izumin, người nhìn xem ba người họ kìa, nhìn thật hài! Haha”

“Ragashu, người xem, ba người họ thật xứng a! Hahaha...”

“Nữ hoàng Asisu! Nàng quá khích rồi đấy!”

Hai người đồng thanh, lắc đầu nhìn cứ chi hành động của nàng. Đây là cái kia Asisu nữ vương kiêu sa, lạnh lùng trong truyền thuyết đó sao? Thật sự mà nói thì nhìn mãi thì cũng chẳng thấy cái vẻ kiêu sa, lạnh lùng ấy nằm ở chỗ nào, thứ mà Ragashu và Izumin thấy thì nàng lúc này là một nữ vương Ai Cập xinh đẹp, ngây thơ nhưng vẫn toát lên vẻ cao quý vốn có của bản thân, một nữ tử đã làm cho trái tim họ loạn nhịp.

***

“Hai người này là hoàng đế Ragashu và hoàng tử Izumin sao?” Takeru không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt Zuto

“Àn!” nàng ngo ngác gật đầu “Đen là Ragashu, trắng là Izumin!”

Ragashu cùng Izumin đen mặt với câu trả lời cực đáng yêu của nàng, Takeru thì lại cười đến sáng lạng rồi gật đầu như đã hiểu ý. Lòng bàn tay vốn trống rỗng của Takeru bỗng nhiên xuất hiện hai thanh đoản kiếm.

Takeru đem đoản kiếm tóa ra từ quang mờ ảo cho Ragashu, trên thân kiếm chạm khắc mảng xà cuộn tròn trên mai của một con ô quy, đó là Huyền Vũ thần kiếm.

Đoản kiếm còn lại đưa cho Izumin là đoản kiếm tóa ra kim quang nhàn nhạt, trên thân kiếm chạm khắc một con vật trong khá là giống con sư tử, nhưng lại chẳng phải là sư tử, nói trắng ra thì nó là Kỳ Lân thần kiếm a.

“Huyền Vũ và Kỳ Lân thần kiếm này giao cho hai người các người! Hãy dùng chúng để bảo vệ Asisu, được chứ?” Takeru tà mị cười thần bí

“Không cần ngài nói ta cũng sẽ bảo vệ nàng ấy!” Ragashu nhủ mi nhìn Takeru, kẻ được gọi là thần thánh.

“Được, ta sẽ bảo vệ Asisu!” Izumin lo lắng trả lời

“Người... Hai người...”

Zuto trừng mắt, miệng mồm há hốc không nói nên lời, hai cái tên đầu gối này cư nhiên lại nhận lời Takeru mà bảo vệ nàng, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra a!

Takeru cười cười nhìn nó và nàng rồi xoay lưng biến mất không dấu vết.

— — —

《Vong Ưu thần, thứ mà ta trả nợ cho nàng, chỉ có thể là đem lại cho nàng sự bình an bất diệt!》

—

hết c19

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Chương 20.1: Một Đêm Hỗn Loạn

Hắn nhàn nhạt hướng Ragashu ra lệnh, giọng nói không lạnh nhưng màu quang hồ phách lại lạnh đến độ khiến thể nhân run rẩy.

“Được!”

。 。 。

“Khoan đã... Ta đi cùng người!”

Vừa lúc Ragashu quay lưng rồi đi, Zuto đã kịp nắm lấy tay Ragashu kéo thẳng ra cửa thần điện, bỏ lại hắn, nó và Hasan bên trong.

Cánh cửa thần điện nặng trĩu khẽ mở ra, hình ảnh nữ hoàng Asisu tay trong tay cùng hoàng đế Ragashu xuất hiện trước mắt mọi người. Ai cũng đều miệng mỉm há hốc, mắt muốn rớt ra ngoài. Họ đã được biết Asisu và Ragashu sắp tổ chức hôn lễ nhưng không ngờ tới quan hệ hai người lại tiến triển nhanh đến mức này.

Nàng cảm nhận được những ánh mắt soi mói đang hướng về mình, khó chịu gọi binh lính tiến hết cái đám nhiễu chuyện đó khỏi thần điện, sau đó lại kéo lấy Ragashu chạy loạn đến phòng thuốc, nơi mà Menfuisu cấp cho Hansan ở và sẵn tiện có thể săn sóc cho sức khỏe của Carol.

“Chậm chút, chúng ta vẫn còn nhiều thời gian a. Nàng không cần phải vội!”

Ragashu đang bị nàng lôi đi thì bất ngờ khựng lại, nhanh chóng đóng lại cửa phòng, anh đem nàng kéo ngược về phía mình rồi mỉm cười, nụ cười ấm áp xuất hiện trên gương mặt hoàn mỹ của anh làm tim nàng dao động dữ dội, nàng ngây ngốc cứ như vậy bị anh ôm lấy mà chẳng hề phản ứng.

Ragashu xem bộ dạng của nàng, nụ cười càng lúc càng sâu. Phương máu to tròn nhìn anh không chớp, hai má đã ửng hồng, cánh môi đỏ mọng quyến rũ mấp máy khiến nhân thêm khát, trên người lại chỉ mặc một bộ tử sa y mỏng manh ôm sát lấy đường cong cơ thể, khuôn ngực đầy đặn phập phồng theo từng nhịp thở. Bấy nhiêu đó thôi cũng khiến Ragashu cả người nóng ran.

“Yêu nghiệt!”

Ragashu xoay người đặt nàng nằm trên bàn đá, một tay nắm chặt lấy hai tay nàng để bên trên đầu nàng, tay còn lại ôm lấy eo thon của nàng, ánh mắt mê ly nhìn nàng không rời. Ragashu nhẹ khom người, hung hãn ngậm lấy cánh môi nàng mà ngấu nghiến.

Ngay lúc này nàng mới giật mình bừng tỉnh, nàng muốn đẩy Ragashu ra, nhưng dù cho có làm như thế nào thì nàng cũng không thoát khỏi song thủ mạnh mẽ của anh.

“Ừm... a... ừm... ừm... ừ...”

Nàng càng vùng vẫy, Ragashu càng ôm chặt lấy nàng, nàng muốn hét nhưng không được, chỉ có thể phát ra những âm thanh ái muội khiến cung nữ qua lại bên ngoài nghe thấy mà đỏ mặt.

—

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 20.3

“Này, đau a...”

Ragashu khẽ kêu, nắm lấy đôi tay nhỏ lớn đang cầu xé y phục anh, những nơi tay nàng chạm qua trên người anh đều để lại vết xước rỉ máu.

“Hồn dân, lần nào cũng muốn chiếm tiện nghi của ta a! Buông ta ra, ngay và mau...”

Zuto tròn mắt nhìn Ragashu, hận không thể nhào vào người anh mà phanh thây, xé xác a. Ragashu chớp mắt vô tội, bàn tay đang giữ tay nàng cũng thả lỏng, bước chân lui về sau một chút xem xét lại y phục của mình, trên mặt bắt đầu dĩ nhiên lên nụ cười yếu ớt nhưng lại đẹp đến mê người.

“Asisu, nàng bạo lực quá!”

“Hử, là người chiếm ta tiện nghi trước, ta dĩ nhiên phải phản kháng, bằng không để người ăn sạch à???”

Nàng vừa nói vừa xoay người, che đi gương mặt phỉ nhổ vì xấu hổ của mình, bất quá hành động nhỏ đó không thoát khỏi ánh mắt nhạy bén của Ragashu, anh khẽ cười nhẹ, đi đến sau lưng nàng.

Zuto bị xấu hổ lần đi cảm giác nên cũng chẳng biết Ragashu ở sau lưng, nàng ngây ngây ngốc ngốc cổ kéo lại váy áo bị rách đang muốn rơi xuống, lại bất ngờ nhận lấy một cái ôm từ phía sau khiến nàng giật nảy mình. Dòng hơi thở ấm nóng của Ragashu không ngừng phả vào cổ nàng làm nàng càng lúc càng xấu hổ, đầu nhỏ có xu hướng cúi thấp hơn, trong lòng lại thấm gạo thét:

。 。 。 。 。

Ragashu ôm lấy nàng cũng khá lâu, lại thấy nàng không phản ứng tránh né anh, ánh mắt hiện lên vui vẻ. Anh ôn nhu vén từng lọn tóc đen dài của nàng sang một bên, cúi đầu cắn lên vành tai nàng, nàng vì hành động kích thích của anh mà thân thể mềm nhũn, đứng không vững, mơ hồ cả người đều đã dán chặt vào ngực anh.

Khỏe mỗi Ragashu có phản giương lên, anh ôm lấy Zuto tiến thẳng vào phòng bên trong, quan sát xung quanh rồi đặt nàng nằm trên chiếc giường bằng đá, thoát đi áo khoác bên ngoài của mình rồi xoay người nằm trên thân nàng, bạc môi mỉm cười nhìn trần nàng một cái hôn, ôn nhu ngậm lấy cánh môi đỏ mà ngấu nghiến, thường thức hồi lâu. Ragashu cười nhẹ, vùi đầu vào hóm cổ của nàng, treu đưa cần lên phẫn da thịt nõn nà ấy.

“Người... Dừng... Cái kia... Ta...”

Đại Zuto vừa mở miệng, chiếc lưỡi ấm áp lập tức chui vào quần lấy lưỡi nàng, hôn điên cuồng nhưng vẫn vừa vặn ôn nhu, cánh tay không an phận chạy loạn khắp cơ thể nàng, lại như cố ý ma sát vào ngực nàng rồi lại dời đi.

Bị Ragashu hôn đến choáng váng đầu óc, hơi thở có chút dồn dập hơn, không tự chủ được bản thân vòng tay ôm lấy anh, đáp trả lại nụ hôn vừa rồi.

Ragashu có chút bất ngờ mà khựng lại quan sát nàng, chỉ thấy nàng nhìn anh với đôi mắt mập mờ đầy sương mà không nói gì.

Anh lại cười, nụ cười ấm áp khiến nhân loại mê đắm, cánh tay tiếp tục càn rỡ kéo văng y phục vốn đã rách của nàng xuống đất, từng tắc da thịt ngọc ngà bên dưới từ từ lộ ra, anh đưa môi đi chuyển lên xương quai xanh hôn lấy vài cái rồi trượt tới bộ ngực sứa mềm mại của nàng, tay vẫn vẽ hai đầu tuyệt lệ phẫn hồng đã sớm nổi lên.

Thân thể nàng khẽ run, bị dục vọng đốt cháy, lần chiếm lý trí nên nàng không thể tự chủ được bản thân, liên tục thở gấp.

Zuto kéo kéo vạt áo nửa kín nửa mở của Ragashu xuống, tay nhỏ bé chạm vào da thịt rắn chắc của anh sờ loạn rồi vào người anh đến tấy đỏ nhưng đột nhiên giật mình rút tay về, nàng có thể cảm nhận được vật nam tính của hắn đã căng cứng, gần như là đang muốn phát tiết trên người nàng a.

“Cái kia... Có thể không?” Ragashu nói khẽ bên tai nàng, tuy câu nói ngắn gọn nhưng cũng đủ để nàng hiểu. Tựa như nhận được phao cứu sinh, nàng mỉm môi tức đầu kịch liệt. Anh nhìn nàng, trong mắt có chút âm đậm khó nhận thấy nhưng vẫn mỉm cười, kéo nàng ngồi dậy, ôn nhu hôn phớt lên môi nàng rồi rời giường chỉnh lại y phục, đem áo ngoài khoác lên người nàng vì dù sao y phục của nàng đã rách, không thể mặc lại.

Ragashu xem như không có chuyện gì xảy ra, cố định lại móng tóc đen rồi loan trên vai, ánh mắt phức tạp, tìm có chút thất lại.

“Nàng không chấp nhận ta? Vẫn không thể quên Menfuisu được sao? Ta thua kém hẳn?”

Ragashu đưa lưng về phía nàng, lo lắng nói rồi đi về phía các ngăn thuốc để tìm được liệu, điều chế thuốc giải độc. Để lại Zuto phía sau là bộ dạng ngốc ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 20.4

“Ragashu!”

Zuto một thân đau nhức kéo lại áo, thấp giọng gọi Ragashu ngồi đằng xa, nhưng tuyệt nhiên anh không quay đầu lại, đến một câu trả lời cũng chẳng có, lạnh nhạt đem nạng trở thành không khí.

Phượng mầu ả nước, nàng mím môi bước thật nhanh về phía trước, đối mặt với tấm lưng vững chắc của anh, trái tim nhỏ bé đập loạn, dường như là muốn nhảy khỏi lồng ngực nàng.

Nàng di chuyển ngón tay, chạm vào lưng anh mà vẽ vài nét chữ: Người thật sự yêu ta sao???

Anh đối với hành động của nàng mà ngăn người, vừa định trả lời câu hỏi ấy thì quân lính ở Thần Điện tông cửa chạy tới, lời sắp ra khỏi miệng lại bị anh nuốt trở vào.

•
•
•

“Nữ hoàng! Cung điện Hoàng phi cháy lớn, nữ quan Ari trùng hợp cũng có mặt ở đó nên trở thành nghi phạm, hoàng thượng đã bắt giữ Ari. Nếu nữ hoàng không đến ngay, có thể Ari sẽ chết...”

Một trong số bốn quân lính nhanh chóng bám bảo, nhưng ngân đầu lên đã chẳng thấy bóng dáng của nàng đâu. Chuyển ánh mắt khó hiểu sang Ragashu, chỉ thấy anh nhún vai, một bộ dáng không lên quan bước nhanh khỏi phòng, đuổi theo sau nàng.

•

Trong đêm tối, bóng dáng nhỏ nhắn của Zuto tựa như con gió lướt đi với tốc độ kinh người rồi bất ngờ dừng lại. Đứng bên ngoài nơi ở của Carol, nàng nhìn lên tòa lâu đài, tiếng lửa cháy kích thích vang lên hồi, những cung nữ và binh lính bị thương được đưa và di tản sang bên ngoài. Số người còn lại tập nập tìm cách dập lửa.

Nhưng..

Nơi này thật sự cháy?

Nàng dau dầu xoa trán, ánh mắt âm thầm hẳn. Trước lúc đi cùng Ragashu, nàng chỉ lệnh Ari đem được thảo đến để cho Carol tắm bỏ thân thể, làm sao lại có chuyện Ari phóng hỏa, chuyện này rõ ràng là gian trá, có người thừa dịp tính kế nàng, vậy người đó là ai???

Mi tâm nhứt chặt, bóng dáng nhỏ nhắn lần nữa lướt đi.

☐ ☒

“Tách... ..”

“Tách... ..”

“Tách... ..”

Cả khu đại diện nhất thời lăm vào chết sống, không khí lạnh lẽo, u ám làm người ta hít thở không thông. Đến một lời xì xào cũng không, chỉ có duy nhất tiếng chất lỏng rơi trên nền đá.

Đại diện, một bóng dáng nữ tử với ngoại mạo Babylon đô thẩm, là Zuto. Nàng kiều ngạo đứng đối diện cùng Menfuisu. Mái tóc đen nhánh bay loạn trong gió đêm, toàn thân phóng ra sát khí ngùn ngụt, phượng màu hồng lên tia máu, dù dễ biết con gần của nàng đã lên đến cực điểm

“Nữ hoàng... Tay của người... Người...”

Ari được nàng che chắn ở phía sau, hoảng hốt túm lấy nàng, đôi mắt ngập nước rồi òa một tiếng khóc nức nở, toàn thân không ngừng run rẩy.

Ngay lúc này, bất cứ ai cũng đều như Ari, ánh mắt lại trùng to nhìn cánh tay phải của Zuto đã bị cắt rách tay áo. Một vết kiếm sâu, kéo dài từ bả vai đến gần mu bàn tay, máu theo đó tuông ra như suối, nặng nề rơi xuống trên nền đá.

“Vương tử, người tới rồi!” Menfuisu chán ghét nhìn Zuto, thu trường kiếm về đưa cho binh sĩ bên cạnh.

.

“Người muốn giết nữ quan của ta? Cố tình dôi đầu với ta sao?”

“Vương tử, người đang nói cái gì, ta đối đầu với người? Người nên nhớ, chính vương tử người đã sai người đến phỏng hoa, ám hại Carol. Đệ đệ ta đây chỉ là muốn đòi lại cho vợ mình một cái công đạo. Không lẽ ta sai sao?” Menfuisu nheo mắt nhìn Carol đã ngồi ở bên cạnh, trong lòng đau xót không nguôi, giọng nói đối với Zuto là trách cứ cùng tức giận.

“Nực cười! Ta sai người phỏng hóa? Là ai nói, ai làm chứng?” Zuto cười khẩy, không quan tâm tới những kẻ xung quanh, cái người kéo Ari đứng dậy. Nàng không ngờ tới, tay phải chi động nhẹ một chút đã khiến nàng đau đến chết, trên mặt toát đầy mồ hôi lạnh, cánh môi đỏ tái nhợt vì mất quá nhiều máu.

“Không cần người làm chúng! Vương tử đã ba lần bảy lượt hại Carol, lần này chắc chắn cũng là người. Ta thật không ngờ người có tâm địa rắn rết, ác độc tàn nhẫn đến thế, thật kinh tởm!”

“Ta kính trọng nhưng ta không ngu ngốc hồ đồ như người! Ta hỏi người lần cuối, người muốn đổi đầu với ta?”

“Phải, thì đã sao, người làm gì được ta?”

Mentius nhìn nhặt hai loại, mất phương âm trầm, không một tia cảm xúc như Zuto. Chỉ thấy nàng nhếch môi, bàn tay xinh đẹp vươn ra, túm lấy cổ của một quân lính gần nhất, vuốt ve một chút rồi dừng lại, bàn tay dùng ít sức, móng tay đã đâm sâu vào từng mạch máu trên cổ của tên lính làm hắn chết ngay tức khắc, máu đỏ tươi bắn tung tóe, vương vãi đầy trên nền đất, một màu chói mắt đến quỷ dị.

“Bất cứ ai đôi đầu với ta, kết quả cuối cùng cũng phải chết. Cho dù người đó là người, ta cũng không bỏ qua!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Giọng nói quen thuộc truyền tới từ phía sau, nâng hưng phấn quay đầu nhìn. Hito đang ngồi trên cành cây đại thụ gần đó, bên cạnh là Mie vẫn đang nhắm chặt mắt, không có dấu hiệu tỉnh lại.

“Hai người không sao đó chứ?”

“Ừ, mặc dù bị cháy xém vài chỗ.”

Hito thở dài, tự cuối xuống nhìn y phục rách nát, đen nhem của mình. Bộ dạng hần lúc này còn thê thảm hơn nỏ lệ.

Zuto đối với thái độ của hần, nhìn không nổi bật cười một trận, nhưng dường như nhớ ra việc gì đó mà ngừng cười, lo lắng ngó xung quanh.

“Tachi ở đâu rồi anh?”

“Vẫn còn bên trong... Thằng nhóc Ragashu đang đưa con bé ra ngoài.”

Hito thần nhiên nói, ngẩng đầu nhìn về cửa lớn của Thần Điện. Zuto nhủ mi cũng nương theo ánh mắt của hần mà nhìn.

Trong ngọn lửa nóng như thiêu đốt, Ragashu đỡ lấy Tachi. Một thân huyết sắc chặt vực bước ra, gương mặt tuyệt mỹ có vài chỗ bị bỏng mà ửng đỏ, mái tóc như dòng nước chảy, rũ rượi rơi trên vai.

Ragashu vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy nàng, môi mông câu lên cười một cái, nụ cười đẹp đến mức người thấy đều mất hồn lạc phách. Zuto cũng không ngoại lệ, nàng ngơ ngác nhìn anh, mãi cho đến khi Hito vỗ vai nàng thì nàng mới bừng tỉnh.

“Sao mặt ngu vậy nhóc? Biết yêu rồi hả?”

“Quý à! Em không có yêu tên ngốc Ragashu...”

Zuto nhận ra mình nói sai liền im bặt, nàng trợn mắt với Hito rồi chạy tới chỗ Ragashu, nếu nhìn không kỹ sẽ không ai phát hiện ra mặt cô nàng đang ửng đỏ vì xấu hổ.

Hito cười bất đắc dĩ, trong ánh mắt lại mang theo chút gì đó mất mát. Zuto đã chứng chắc hơn trước, cô lẽ nàng đã không cần dựa dẫm vào một người anh trai là hần nữa rồi.

“Chị Asisu... Bên trong thật đáng sợ... Mọi người bị rần rần chết... Hức... Hức...” Tachi nức nở, cả người run rẩy nhào vào người nàng mà khóc.

“Được rồi, đừng khóc nữa!” nàng trấn an Tachi “Em đi tìm Ari, bảo chị ấy đến bên ngoài thành, cạnh sông Nil chờ ta. Ta còn chút việc, sẽ cùng những người khác ra sau!”

“Vâng...” Tachi khịt mũi cố nín khóc, gạt đầu chạy đi.

Ngay sau đó Zuto cũng chẳng có nhìn Ragashu đang đứng bên cạnh, trực tiếp đi nhanh vào trong Thần Điện, nàng muốn cứu người, là công chúa Mitamun, Mitamun vẫn còn ở mặt thất bên trong.

Ragashu không biết nàng định làm gì, chỉ có thể nghỉ hoặc đi theo nàng, đôi mắt sắc bén quan sát xung quanh, đem những thứ nguy hiểm cách nàng thật xa.

Ầm thanh lửa cháy tí tách, nghe cứ như một khúc nhạc chết người. Làn khói xám tro khó ngửi không ngừng phun ra, đem toàn thể binh lính, ti nữ vẫn chưa chạy thoát làm cho chết ngộp, cộng thêm cái nóng hừng hực khiến xác họ bị thiêu đốt.

Zuto đi được một đoạn vào trong Thần Điện, đột nhiên nghe thấy tiếng rầm rắc, tựa hồ như thứ gì đó gãy đổ. Trong lúc nàng đang ngơ ngác tìm hiểu thì Ragashu ở đằng sau hô một tiếng “Cẩn thận!”. Tiếp theo đó nàng chỉ biết là Ragashu ôm lấy nàng thật chặt, kéo nàng ngồi xuống, đem nàng vùi vào trong ngực anh.

“ĐÓ BIẾN THÁI, NGƯỜI LÀM CÁI KHỈ...”

Zuto cắn môi, dùng sức đẩy Ragashu ra, nàng vốn muốn đánh anh một trận nhưng tình huống không cho phép.

Tuy cảnh vật xung quanh bị làn khói che lấp, nàng vẫn có thể nhìn thấy rất rõ, nàng khẳng định rằng nàng thấy Ragashu bị thương, còn có mùi máu đã bắt đầu tràn ra không khí.

“Người không sao chứ?” nàng kéo Ragashu đứng dậy, nhẹ nhàng nâng cánh tay anh lên, lại mạnh mẽ đem tay áo xé xuống xem, vết bỏng sâu thật lớn kéo dài cả cánh tay, lại tưởng như thịt trên cánh tay đều được nướng chín.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đình Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 20.7

Zuto xoa mi tâm, biểu tình quái dị nhìn Ragashu, thăm mắng anh là quý hay sao mà không biết đau, bị khối đá nóng đập vào người như vậy nhưng một tiếng kêu đau cũng chưa có.

Ragashu nâng mắt xem biểu tình của nàng, đầu đầy mồ hôi, sau gáy chảy xuống vài sọc đen. Anh khẽ cười khổ, cánh tay của anh lúc này xem như không dùng được rồi, đi cùng vào trong hần sẽ gây phiền toái cho nàng, nhưng nếu ở lại thì anh lại chẳng yên tâm.

“Ngồi im, đừng có nhúc nhích.”

Xé toạc đuôi áo huyết sắc thành vài mảnh vài mềm mại đó tươi, nàng nhẹ nhàng quần lên trán anh và vòng rồi lại đến cánh tay để vết thương không bị nhiễm trùng, cũng hy vọng cầm được máu. Chứ để nguyên trạng thì không chết vì đau cũng phải chết vì mất máu.

“Rồi, mau đứng lên đi. Không nhanh là ta mặc kệ người ở đây đó!”

Cô nàng nào đó cực kỳ ngấm khí, ngửa mặt lên trời cười ha hả. Nàng giơ tay ra nhưng lại quên mất tay mình cũng bị thương do Menfuisu gây họa.

Ragashu không suy nghĩ nhiều, đón lấy tay nàng đứng dậy, ai ngờ làm nàng đau đến nháy cẳng lên, nàng ôm lấy tay mình khóc không ra nước mắt, ánh mắt ai oán thẳng Ragashu phóng tới.

“Khụ... Khụ... Ta không cố ý, chúng ta đi!”

Ragashu vỗ ngực ho khan, trực tiếp xoay người đi thẳng, không dám quay đầu lại nhìn Zuto. Chỉ sợ thấy nàng, anh liền kìm nén không nổi mà bật cười.

“Chờ ta, người không biết đường thì đừng có đi trước!”

—

Zuto và Ragashu bước xuống mặt thất, mặt thất được bí mật xây dựng bên dưới tượng thần Amon.

Tuy bên ngoài giống như lò than nhưng bên trong mặt thất lại là không khí lạnh, u ám làm người ta sinh ra sợ hãi.

Hai bên vách tường cũ kỹ đã nhuộm màu rêu phong, khoảng mười thước trên vách lại treo một ngọn đèn hình đầu bò. Dọc theo lối đi uốn lượn sâu trong lòng đất, Zuto và Ragashu chặt vật bước qua từng bậc cầu thang trơn trượt quá mức, chỉ cần có ý nghĩ chút lên có thể ngã xuống.

Một quãng đường dài chiến đấu với bậc thang, dựa theo ánh đèn leo lét ghê rợn, Zuto đã tới được trung tâm của mặt thất, Ragashu đi phía sau nàng, chăm chú xem bày trí của mặt thất.

Trên chiếc giường đá trai da báo, một thiếu nữ tầm 16, 17 tuổi đang ngồi co rúm một chỗ. Khuôn mặt trái xoan xinh xắn, đôi mắt màu trà mà hờn ngấn nước mắt, chóp mũi đã đỏ lên vì khóc, cánh môi khẽ mím. Một đầu tóc bạch nguyệt xoắn tung rối bời, khoác trên người một bộ trang phục Hitato hoàng gia, nàng chính là Mitamun công chúa.

“Đừng khóc, chị tới rồi, em không cần sợ. Chúng ta đi ra ngoài.” Zuto tới gần Mitamun, mang theo bộ mặt thiện lương vỗ vai, trấn an Mitamun.

“Lối ra... bị lửa che kín rồi... làm sao ra được hà chứ?” Mitamun lau nước mắt nước mũi, hử sâu một hơi mà hỏi.

“Không cần lo, đi theo chị là được!” nàng cười với Mitamun rồi xoay qua Ragashu ra lệnh “Theo ta ra ngoài bằng lối khác, đường lúc này hẳn là bị mấy trụ cột cháy chặn hết.”

Từ đầu đến giờ Mitamun chỉ biết có Zuto, lúc này mới nhận ra còn một người khác. Thoáng nhìn Ragashu thôi nhưng Mitamun đã ngây ngẩn dưới vẻ đẹp của anh, ánh mắt không giấu nổi vẻ si mê. Có công chúa nào đó ngầm thừa nhận mình mê cái đẹp chứ không phải yêu thích gì Ragashu.

Zuto trầm mặc nhìn thái độ Mitamun khi thấy Ragashu, cũng không hề nói gì. Một tay nắm lấy tay Mitamun dẫn đi, tay còn lại vương ra siết chặt tay Ragashu như cánh cáo điều gì đó.

— — —

Từ trung tâm mặt thất đi vào trong gần hai trăm mét nữa, tiếp tục chiến đấu cùng bậc thang. Zuto chợt khựng lại, đem hai người phía sau thiếu chút nữa trượt chân đâm sầm vào vách tường trước mặt, may mắn có nàng kéo lại.

“Đi, chúng ta sẽ từ chỗ này bơi ra ngoài!”

“Chị Asisu, cùng đường rồi, làm gì có chỗ bơi ra?”

Mitamun ngu ngơ hỏi, Ragashu thì đảo mắt tìm xem cơ quan. Zuto không để tâm hai người, nâng trực tiếp dùng chân đá lên vách tường, vì lực của nước bên ngoài khá mạnh nên tường liền vỡ vụn, khiến nước chảy vào trong.

Bỏ mặc Mitamun vẫn còn tròn mắt, nàng kéo theo Ragashu nhanh chóng bơi thẳng ra ngoài. Mitamun trong lòng gào thét, bấu môi, ai oán nhìn nàng, bơi theo hướng nàng vừa rời khỏi.

—

Dòng nước sông Nile hừng trời, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn cuộn cuộn chảy xiết. Những bọt nước văng lên tung tóe, một cô gái xinh đẹp lững lờ nổi lên, bơi vào ven bờ, y phục ướt nhèm đỏ thắm dính sát vào người, tồn lên đường cong mỹ hoặc, ba ngón sợi tóc rối loạn trên ngực. Đôi mắt phương sáng như sao đảo một vòng, cánh môi nhỏ ướt át khẽ mở ra, bà vai không ngừng run rẩy vì lạnh.

-

hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 21: Hội Ý

Dòng nước sông Nile hừng trời, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn cuộn cuộn chảy xiết. Những bọt nước văng lên tung tóe, một cô gái xinh đẹp lững lờ nổi lên, bơi vào ven bờ, y phục ướt nhèm đỏ thắm dính sát vào người, tồn lên đường cong mỹ hoặc, ba ngón sợi tóc rối loạn trên ngực. Đôi mắt phương sáng như sao đảo một vòng, cánh môi nhỏ ướt át khẽ mở ra, bà vai không ngừng run rẩy vì lạnh.

Cô gái đó chẳng phải ai xa lạ mà chính là Zuto.

Nàng bắm lấy cổ lau ven bờ để trèo lên, ngồi phịch trên đất, hai tay tự ôm lấy cơ thể, cổ gồng xua đi cái lạnh đang khiến vết thương của nàng đau buốt.

Ragashu và Mitamun một lúc sau cũng bơi vào bờ, vừa nhìn thấy nàng, Mitamun liền trợn mắt ếch, Ragashu mặt mày cau có.

Mitamun: Này này, bộ dạng quá mức câu hồn người đi, có cần phải đẹp đến chết người vậy không?

Ragashu: Đã bị thương còn cố tỏ vẻ không sao, quá cứng đầu!

—

“Hai người nhìn cái gì? Muốn ta moi mắt hai người cho cả ăn không?” nàng nghiêng răng nói

“Không muốn đâu!” Mitamun bấu môi

“Đủ rồi, đến chỗ cổng thành phải không?” Ragashu lạnh nhạt hỏi nàng, nàng chỉ mới gạt đầu lên bị anh nắm tay kéo đi. Mitamun che miệng cười gian, ở phía sau tung tăng chạy theo. Cả ba người luồn lách qua các bụi lau sậy cùng đất bùn, khoảng 5 phút sau đã tới cổng thành, nhìn thoáng liền thấy Ari, Tachi cầm đuốc đứng đợi sẵn, còn có Mie đã tỉnh lại và Hito đang ở bên cạnh trời người nào đó, trông đáng rất quen.

“Hoàng huynh?” Ragashu sa sầm mặt nhìn người bị Hito bắt giữ. Một đầu tóc rối bời, đôi mắt nâu nhạt đầy căm phẫn, môi bạc mím chặt đến rỉ máu. Mặc dù gương mặt bị đánh đến thâm tím nhưng không hề che dấu được dung mạo yêu nghiệt mà tàn độc ấy. Người này là Rakefi, anh trai của Ragashu.

Trước khi rời khỏi Thần Điện, Hito vô tình nghe được kế hoạch của Rakefi. Rakefi đã phóng hỏa muốn giết Carol nhưng không thành, Rakefi đánh gái bấy đó tội cho Zuto để không bị nghi ngờ. Sau đó lại đến Thần Điện, Rakefi cho người châm dầu hỏa ở xung quanh và thả rắn vào bên trong, mục đích muốn giết hẳn, Mie, Zuto và xui xẻo thay Ragashu cũng nằm trong danh sách đó, chỉ khi Ragashu không còn Rakefi mới thật sự là người thống trị Babylon.

“Ragashu người giải thích việc này ra sao?”

Thẳng chân đá Rakefi xuống đất, hần tức giận nhưng cố kiềm nén căm xúc muốn giết người mà hỏi Ragashu, bởi vì hẳn biết Ragashu không liên quan tới việc Rakefi gây ra nhưng để chắc chắn hơn hẳn muốn tất cả phải rõ ràng.

Không khí trở nên lạnh lẽo vô cùng, Ragashu giữ im lặng, không trả lời Hito. Từ lúc anh nhìn thấy lũ rắn mà anh nuôi bỏ loạn ở Thần Điện thì anh đã biết chủ mưu là Rakefi, vậy nên còn cái gì mà giải thích nữa đây. Càng nói càng rối, im lặng mới là cách tốt nhất lúc này.

“Eo ôi! Bình tĩnh chút đi, đã có ai bị gì đâu!” Zuto cất giọng hòa hoãn, khẽ néo Ragashu nhắc nhở anh nói gì đó rồi chạy tới chỗ Hito, níu lấy tay hẳn làm nũng, hi vọng cái lò lừa như hẳn nguội bốt.

“Chuyện này ta sẽ giải thích cho ngài sau, còn bây giờ chúng ta nên tìm chỗ cho ngài Rus nghỉ ngơi.”

Ragashu theo như lời nói của nàng chuyển đề tài từ Rakefi sang Mie và đứng như nàng đã nghĩ, Hito đã gạt phăng Rakefi ra khỏi đầu mà quan tâm tới thương thế của Mie, chỉ có cô mới khiến tâm trí hẳn hỗn loạn như thế.

“Em muốn về Giza Hạ Ai Cập.” Nàng kéo tay hẳn, mặt đen lập lảnh

“Không được, không thể cười ngửa! Cử động nhiều sẽ kích thích độc tính phát tán nhanh hơn.” Ragashu phản đối

“Còn cách nào khác có thể đi?” Hito nghiêng ngẫm

“Đi xe kéo được không?” Ari đưa ra ý kiến

“Không được.” Ragashu lắc đầu

“Đi bộ đi, đi bộ tốt cho sức khỏe.” Tachi ngây ngô nói một câu làm toàn bộ đen mặt, đến ngay cả người như Rakefi cũng nhận không nổi muốn đánh Tachi một phát.

“Tachi ơi là Tachi, từ này đến giờ em có hiểu vấn đề trọng yếu không a~ Không được cử động nhiều đó, biết không hả? Đi bộ là còn ác chiến dữ dội luôn a~” Zuto tự kỷ vừa bứt tóc vừa nhìn trời, Tachi xấu hổ đỏ mặt, cuối đầu ngấm đất mệ.

“Chị Asisu, mặc dù em không biết mọi người nói về việc gì nhưng cũng hiểu được chút chút á! Em có ý kiến, chị muốn nghe không?” Mitamun chẳng biết từ đâu chui tới, trưng ra một gương mặt đáng đánh đòn.

“Muốn!!!” nàng nhảy dậm, xoay người lại chớp mắt nhìn Mitamun, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt.

“Đi... Đi thuyền!” Mitamun lau mồ hôi trên trán, bắt trí bất giác lui về sau vài bước, tránh đi cặp mắt như hổ rình mồi của Zuto.

—

END chương 21

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 22: Ai Tính Kế Ai?

“Đi thuyền? Cách này không tệ.” Ragashu nở nụ cười đặt đũa mùa xuân, đôi mắt đen huyền lấp lánh ánh sao, phong thái tao nhã tựa thần mà nhìn Zuto, sau đó phán một câu xanh rờn: “Lấy đâu ra thuyền?”

Zuto co giật khòe miệng, tên Ragashu này điên chắc, thuyền ở đâu làm sao nàng biết chứ, muốn tìm thì ra bến thuyền hỏi, tự dưng hỏi nàng.

“Ari, chị biết chỗ cho thuê thuyền không?” nàng quay qua hỏi Ari. Ari gật đầu nói biết rồi dẫn đường cho cả nhóm đi theo, riêng có Ragashu vẫn ở lại phía sau, anh đợi khi nhóm người của Zuto đi xa một đoạn mới ngồi xuống, thông thả mở dây trôi trên người Rakefi ra.

“Hoàng huynh, nếu còn có lần sau, ta không tha cho người.” Ragashu nhìn Rakefi, nói xong một câu rồi quay lưng bỏ đi. Trên mặt vẫn treo lên nụ cười ôn nhuận, gương mặt đó làm người khác không biết được anh đang nghĩ gì.

Rakefi im lặng hẳn, thân người khẽ run. Hắn cảm giác Ragashu có gì đó không đúng, thẳng nhai này trước kia vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời hắn, tuy lạnh nhạt nhưng rất sợ hắn, thậm chí chẳng dám nhìn thẳng mặt hắn. Sao hôm nay nó lại dám đe dọa hắn, còn có ánh mắt đó, ánh mắt đầy căm hận như muốn xé nát hắn ra.

Làm sao có thể như vậy, phải chăng là hắn suy nghĩ quá nhiều?

—

“Rakefi, ta để người sống gần ấy năm chắc cũng đủ rồi! Đến lúc người cần nghỉ ngơi.”

Ragashu cúi đầu, thấp giọng nói. Thực chất Rakefi leo ngại vì Babylon dễ dàng như vậy, tất cả đều là do Ragashu sắp đặt. Anh già vờ vô hại trước Rakefi, an phận làm một Rakefi giả theo ý hắn, để hắn mang danh là anh lạm sát người vô tội.

Một thời gian sau, anh tìm cách khiến hắn không còn dễ mất đến anh, sau đó lại âm thầm đảo tạo thế lực quân đội cho chính mình. Trước kia anh từng tự trách bản thân mình vì biết âm mưu giết vua, đoạt vương vị của hắn quá muộn, không thể cứu được vua cha. Nhưng bây giờ thì không, thay vì tự trách, anh quyết phải trả thù cho cha.

Với quyết tâm đó, nhờ có những cận thần của cha anh giúp đỡ. Sau 6 năm dài làm Rakefi giả, chịu đựng cái danh tiếng quốc vương tàn bạo khiến người thần căm phẫn do Rakefi ban cho, đến giờ anh đã có được thế lực riêng cho mình, một thế lực dư sức để diệt trừ Rakefi và đám quan lại triều đình đáng chết dám cấu kết với Rakefi.

Lần này quay về Babylon, anh sẽ bắt hắn phải trả giá tất cả!!!

—

“Người đi như rùa vậy hả? Đi cả buổi trời mới đến nơi?” Zuto hăm hừ nói

“Ta nói với Rakefi chút chuyện nên chậm chút!” Ragashu sờ mũi

“Được rồi, mau lên thuyền đi. Anh Hào muốn nói gì với người đó!”

Zuto nói xong, không thèm nhìn Ragashu lấy một cái mà quay đi bàn bạc với ông chủ cho thuê thuyền. Lấy hết trang sức trên người đưa cho ông chủ, nàng thuê được 1 chiếc thuyền cỡ 10 người đi và 2 thùy thủ lái thuyền. Tiếp sau đó là mọi người lên thuyền, bắt đầu xuất phát về Hạ Ai Cập.

—

Sáng sớm hôm sau, Zuto ra khỏi khoang thuyền, đứng dựa vào mạn thuyền, thần thái ngơ ngẩn cúi đầu nhìn dòng sông Nile đang cuộn cuộn chảy.

Tối hôm qua nàng mơ thấy Asisu, cô ấy nói đây là lần cuối nàng mơ thấy cô ấy. Đã đến thời điểm cô ấy phải đi rồi, xa Menfisu thân yêu, rời khỏi Ai Cập trở về với mẹ Isis. Cô muốn nàng thay thế cô , trở thành Nữ Hoàng Ai Cập chân chính, giúp cô phát triển Hạ Ai Cập, đem Ai Cập biến thành cường quốc. Cô chỉ nói như vậy rồi biến mất biệt tăm, không để nàng kịp hỏi điều gì.

Sáng nay nàng có kẻ cho Hito và Mie nghe, hai người đó nói nàng cứ làm theo ý Asisu đi, quên đi cái tên Zuto, quên luôn cuộc sống ở hiện đại. Chấp nhận làm một vị nữ hoàng, tự do sống với chính mình, hạnh phúc cùng những thứ tốt đẹp mà bản thân đang có.

“Thôi được! Asisu, từ bây giờ tôi sẽ sống thay cô, làm theo ước nguyện của cô, Hạ Ai Cập nhất định sẽ mạnh hơn cả Thượng Ai Cập!”

Nàng khẽ cười, nhắm mắt lại thả hồn theo gió. Trang phục thường dân trên người không hề che giấu được vẻ đẹp của nàng mà còn khiến nàng trông bình dị, gần gũi hơn. Một đầu tóc đen tuyền được nàng tết thành nhiều bím nhỏ, xõa dài ở sau lưng.

Sông Nile hiền hoà không một gợn sóng, lặng im ngửi mùi hương thoang thoảng từ hoa sen, hòa quyện cùng mùi cây cỏ, nàng ngồi xuống, tiếp tục công trình say ngủ,...

Chóc một viên sỏi nhỏ thẳng tắp bay vào giữa trán khiến nàng đau đến tinh thần luôn. Khổ sở xoa xoa cái trán đáng thương, nàng nghiêng rằng chửi rủa 18 đời tổ tông, dòng họ của người ném đá nàng. Nhưng khi ngẩn đầu, nhìn thấy kẻ chủ mưu vẫn đang cười như xuân tới kia thì im bật, nụ cười này cho thấy người đó đang nổi giận nhà, gương mặt thật đáng sợ. Mà nàng còn mững nữa thì chính là tự mắng nàng mất rồi. Eo ôi...

“Anh làm gì vậy? Làm em đau muốn chết à!” nàng bấu môi, nũng nịu nói

“Ai bảo em để đầu óc trên mây, anh đứng đây cũng lâu rồi mà em không biết! Độ cảnh giác của em đang giảm rồi đấy... Còn giờ vào trong để Ragashu xem vết thương đi! Để như vậy không tốt cho sức khỏe của em đâu.” Hito nhẹ nhàng cánh tay phải của nàng, nhìn vết thương đã sưng tấy và làm mù của nàng, đôi mắt màu hổ phách mang theo sự đau lòng khó thấy.

“Em biết rồi mà!”

Nàng bấu môi, để lại Hito ở sau lưng. Không tình nguyện quay đầu chạy đi.

* Nhóc con, đến khi nào em mới trưởng thành hơn nữa??? Có thể chạy ra khỏi sự bạo bọc của anh.

Tự có thể bảo vệ cho chính mình không bị thương tổn??? Không để anh phải lo lắng nhiều như vậy.

Đến bao giờ đây?

Rồi mai kia, ai sẽ là người có thể ở bên em đến suốt đời, ai sẽ chăm sóc cho em, thay anh quan tâm em thật tốt đấy?

Sẽ là ai chứ, em gái của anh?*

—

end chương 22

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 23.1: Ta là Asisu

Mất vài ngày lênh đênh trên sông, cuối cùng thuyền cũng cập bến Hạ Ai Cập, mở nữ nào đó lau mồ hôi, âm thầm cảm thán tốc độ rùa lết này.

Zuto, à quên, từ hôm nay tên của nàng là Asisu, là nữ hoàng kiều ngạo thống trị Hạ Ai Cập, nàng không còn là Zuto nổi tiếng loi choi trong giới hắc đạo nữa nha.

(t/g: ta đang làm nhảm đó, đi ngang đứng nhìn ta..... *đếm kiến*)

Asisu từng tung kéo Mitamun bước xuống thuyền, cho thuyền đưa nhóm Hito đến thẳng hoàng cung. Mặc dù Ragashu và Tachi có ý định đi theo Asisu nhưng không thành, bởi Hito trưng ra bộ mặt 'òn thần ác sát' hù dọa họ, bắt họ phải ở lại chăm sóc cho Mie, phần Ari thì được Asisu giao nhiệm vụ, sai vài người nghe ngóng tin tức ở thành TêBê rồi về báo cho nàng.

—

“Chị, chị muốn đi đâu vậy?” Mitamun vẫn vẻ quạ tảo vừa lên chồm ở gian hàng trái cây.

“Khu chợ đen, nơi buồn nò lệ.” Asisu thần nhiên đáp lời, nắm lấy tay Mitamun kéo đi thật nhanh.

Trên đường chợ sầm uất, dân buôn qua lại tấp nập, mọi người nhìn sơ cũng có thể thấy hai cô gái vô cùng nổi bật nắm tay nhau mà đi, vô tình hình ảnh ấy lại cấp mắt tìm của bao chàng trai xung quanh đó.

Mitamun hồn nhiên với bộ dáng như một chú cún nhỏ, tính nghịch. Ranh mãnh, ngang bướng nhưng lại làm người khác yêu thương, không ghét được. Mái tóc màu trắng nổi bật tung bay theo chiều gió, đôi mắt màu trà sóng sánh ánh nước, mỗi lần chớp mắt lại khiến hàng mi dài nhẹ rung rinh, cánh môi màu sen luôn mang theo nụ cười hoạt bát, gần gũi.

Asisu mang nét đẹp đối lập với tạo hình Loli đáng yêu của Mitamun, vẻ đẹp của nàng theo trường phái huyền bí ma mị. Nàng khoác trên người một mảnh vải mỏng, che đi mọi thứ từ đầu đến chân, chỉ để lộ ra đôi mắt phương đen láy, một đôi mắt sâu thẳm khiến người nhìn rơi vào huyền cảnh hư vô, dựa vào nó cũng đoán được dung mạo sau mảnh vải đơn điệu kia là bao nhiêu yêu nghiệt.

“Chị đi chợ buồn nò lệ làm gì chứ? Nơi đó toàn là người dơ bẩn, tiếc mắt cũng sợ bẩn mắt, nhìn thẳng lên muốn nôn...” Mitamun bâu môi

“Nò lệ cũng là người, cũng như em và chị, chỉ khác nhau về giai cấp địa vị, vậy họ có gì là bẩn.” Asisu khựng lại, quay sang nghiêm túc nhìn Mitamun “Nếu em không thích những việc chị làm, không muốn đi cùng chị. Em cứ việc về hoàng cung trước, chị không ép em!”

“Chị...”

“Thế nào?”

“Em muốn đi với chị cơ, chị đừng giận em mà, em xin lỗi nha!”

Mitamun ôm chặt lấy tay nàng, mắt tròn xoe lấp lánh đầy nước đúng chuẩn Loli, cánh môi hồng mím chặt. Asisu hạ mắt nhìn Mitamun đang vừa ôm vừa dụi vào tay nàng, trán đỏ mồ hôi lạnh, bắt đầu xoa đầu Mitamun cho qua chuyện rồi tiếp tục đi.

—

Khu vực chợ đen

Asisu và Mitamun cực lực chen lấn qua từng đoàn người, đi thẳng vào nơi chuyên bán nò lệ. Ở giữa trung tâm có khoảng 50 nò lệ đang đứng, nam nữ đều có. Gương mặt họ nhem nhuốc, trang phục rách nát, toàn thân mang theo vết roi da từ những trận đòn đau, tay chân mang theo gông xiềng, xích sắt. Phải nói là bộ dạng chật vật không còn gì nói nổi.

Vây quanh nơi buồn nò lệ hầu như toàn bộ đều là con cháu quý tộc và người giàu có, cũng có một số ít quan thần trong triều.

COONG...

Sau một tiếng chuông vang dội, buổi đấu giá nò lệ bắt đầu, người chủ trì nêu giá khởi điểm cho mỗi nò lệ là 1000 vàng, tổng số 50 nò lệ là 50000 vàng. Dù chỉ là số vàng còn con nhưng trong khi đấu giá, số vàng ấy sẽ từ từ được nâng lên thành một con số khổng lồ.

Asisu trên mặt là treo nụ cười tà ác. Nàng không nghĩ tới, người cổ đại cũng máu lạnh như hiện đại, thì ra con người cũng có thể đem bán, có thể hành hạ tra tấn đến mức bán sống bán chết như vậy.

“50000 vàng.”

“55000 vàng.”

“500000 vàng.”

...

“5000000 vàng.”

Tiếng kêu giá vang lên đều đều, Asisu đang nhàm chán cùng Mitamun nói chuyện cũng lớn giọng ra giá, chẳng biết vì sao khi hai nàng lên tiếng thì xung quanh im lặng hẳn, không còn ai ra giá nữa. Hàng trăm đôi mắt dán chặt trên người hai nàng.

“Tiểu thư, cô có chắc là mua được không?” Mỹ thiếu niên chủ trì đấu giá neho mắt quan sát Asisu. Trên người nàng chỉ mặc một bộ áo thổ sơ, không mang trang sức, không có vẻ gì là quý tộc hay giàu có, làm sao có đủ tiền mua đám nò lệ kia. Nay, không phải nàng đang đùa giỡn chủ buồn là hẳn đi?

“Ta sẽ trả đủ cho người, còn giờ bán hay không bán?” Asisu chớp mắt nhìn hấn, tay đưa lên vuốt vài lọn tóc rối.

“Được, tiểu thư giao tiền rồi có thể cho người đến dẫn bọn nò lệ đó về!” Mỹ thiếu niên nhếch môi cười nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Chương 23.2

“Sao phải cần người dẫn về?”

“Bọn nò lệ đó là cướp sa mạc, vừa bị người của ta bắt lại mấy hôm, vẫn chưa chịu phục vụ người khác đâu. Nếu để tiểu thư một mình đi với chúng thì không tốt.”

“Thì ra là vậy...” Asisu nhỏ giọng nói. Chẳng trách những nò lệ đó bị tra tấn dã man như vậy, ra là nàng hiểu lầm mỹ thiếu nam trước mặt đi.

“Tiểu thư, cô nói gì?”

“Không có gì! Ta không đem tiền, người đi theo ta lấy tiền đi, còn có cho người dẫn nò lệ tới nhà ta. Thế nào?”

“Được!”

—

Một đám người nhón nháo đi đằng sau Asisu, bên cạnh là Mitamun vẫn luyên thuyên suốt dọc đường, vấn đề ở đây là đối tượng Mitamun luyên thuyên là mỹ thiếu niên kia chứ không phải nàng, nàng bị tiểu Loli Mitamun đam mê sắc đẹp vút bỏ đến tận cùng thế giới nhà.

Nhưng nhờ có Mitamun mà nàng biết được mỹ thiếu niên đó tên Nerfen, một thương nhân buôn vũ khí kiêm quý tộc người Babylon. Trong lần đi buôn gần biên giới Ai Cập, đoàn thương buôn của Nerfen bị đám cướp sa mạc đó chặn lại đánh cướp, may mắn đoàn của Nerfen toàn là người học võ nên lật ngược được tình thế, tóm gọn ổ cướp và bắt họ đem bán làm nò lệ.

“Tiểu thư, ta còn chưa biết cô tên gì?” Nerfen thần thiện hỏi

“Chị ấy tên Asisu nha!” Mitamun nhanh nhẩu nói, vui vẻ nắm lấy tay Nerfen sờ lại sờ. Nàng thật thích Nerfen nha, đẹp hơn nhiều so với Menfuisu, hành động cử chỉ đều dịu dàng nè, không giống như Menfuisu thô lỗ cộc cằn. Giọng nói lại rất dễ nghe, còn có làn da thật tốt, mềm mại mịn màng, khi sờ thì thoải mái hết biết luôn.

“Asisu? Asisu không phải là tên của nữ hoàng Ai Cập sao?” Nerfen ngần ngợ, trưng bày một biểu cảm quái dị, quên luôn việc rút tay mình khỏi đôi tay háo sắc của Mitamun. Đám người phía sau Nerfen cũng hóa ngốc trừng mắt nhìn Asisu.

“Phải! Ta là Asisu.” Một con gió mát mang theo mùi cát vàng thổi qua, vô tình hay cố tình mà mảnh vải che mặt của Asisu lại trượt xuống, lộ ra dung nhan khuynh thành đang mỉm cười thích thú.

Mây liễu cong cong, mắt phương tròn xoe sâu thẳm sắc bén, mũi cao thon gọt, môi đỏ mọng treo nụ cười đẹp như nhành hoa Papyrus trong mùa nở rộ, tựa hồ như đem tới xuân phong thổi bay đi cái nóng của những ngày nắng gắt, lại giống như mây trắng che đi mặt trời làm dịu mắt khắp nơi.

Một đám người cứ như vậy làm pho tượng nhìn Asisu, trong khi đó nàng đã bỏ lại họ phía sau, đi trước về hoàng cung. Nàng thấy trong người làm sao ấy, rất mệt mỏi, rất nóng. Tóm lại là rất khó chịu, có vẻ như nàng bị sốt rồi. Nàng phải nhanh chóng về tìm Ragashu xin ít thảo dược thôi.

—

“Chị Asisu, chị Asisu!”

Tachi đứng trước cổng hoàng cung, vừa nhìn thấy Asisu đằng xa thì liền chạy tới, thẳng tắp chộp ngay cánh tay nàng mà ôm chặt, xui xẻo thay Tachi lại ôm nhầm cánh tay bị Menfuisu chém của nàng, khiến vết thương vốn dĩ đã khép lại thì giờ lại rách toát.

Máu tươi theo cánh tay trào ra như nước, nhuộm đỏ cả một phần áo vải, từng giọt từng giọt trượt xuống từ năm đầu ngón tay, những giọt máu rơi chạm đất tạo ra nhiều đốm hoa đỏ thẫm rực rỡ, giống như Bì Ngạn hoa xinh đẹp nhưng mạng trên người lại nguyên chất chết chóc.

“Chị! Em xin lỗi... Chị... Chị có làm sao không?” Tachi phát hoảng, cả người run rẩy, cô chẳng biết nên làm gì lúc này, cô chỉ biết nâng tay Asisu lên cao, dùng khăn trùm đầu của mình băng lại, không để máu tiếp tục chảy ra ngoài.

“Không sao!” Asisu đau muốn chết nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Chi là cơ thể không nghe theo ý nàng, nàng cảm thấy tay chân bủn rủn không cử động nổi dù chỉ một chút, rất nhanh sau đó nàng đã ngã vật ra đất trong trạng thái mê mang.

“Chị Asisu, chị tỉnh lại đi! Đờng... Đờng làm em sợ mà chị... Chị ơi... Chị...” Tachi sợ hãi khóc, cô vỗ má nàng, muốn nàng tỉnh lại. Xung quanh chỗ này rất vắng, binh lính gác cổng đến giờ ăn trưa nên đã đi hết, hoàn toàn không có người nào ở đây, ngoại trừ hai người là Tachi và nàng.

“CÓ AI KHÔNG? LÀM ƠN CỨU NGƯỜI ĐI, NỮ HOÀNG XẤY RA CHUYỆN RỒI!!!!”

Tachi dùng hết sức bình sinh hét lên, tiếng hét vang dội xé tan không gian yên tĩnh, truyền đến tai của đám người Mitamun cùng Nerfen. Mitamun hấp tấp chạy nhanh nhất có thể tới chỗ Asisu.

“Làm sao vậy?” Mitamun nhăn mặt

“Cô về là do mất máu, tình trạng cơ thể không tốt, hay có thể do vết thương làm độc.”

Nerfen cũng chạy tới, xem cánh tay của Asisu, không nói nhiều lời liền giải thích xong thắc mắc của Mitamun, rồi lại quay qua giúp Tachi bế Asisu nhanh chóng vào hoàng cung tìm y quan, còn người của mình thì phân phó ở ngoài giám sát bọn nô lệ.

—

End chương 23!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đờng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 24: Vô Đề

Bầu trời Ai Cập xanh ngắt màu biển, những hạt cát vàng hướng mình theo gió sa mạc, thỏa sức bay vút tận chín tầng mây. Trên phố, người dân Ai Cập hồi hả mua bán, chăm chỉ làm việc, đồng lúc đó, trong cung điện cũng náo nhiệt không kém, cung nữ căng thẳng chạy tới chạy lui, người bê nước, người cầm khăn,... Ai ai cũng nháo nhào lên chỉ vì việc nữ hoàng ngất xỉu, được một người ngoại quốc giúp đỡ đưa vào cung.

Trong tâm cung của nữ hoàng, nơi này im lặng hơn bên ngoài, im lặng đến mức không thể nghe được dù là tiếng hít khí, dường ai nấy cũng ngừng lại hô hấp của mình, chăm chú đến người đang nằm trên nhuyễn sạp kia.

Ragashu một bộ dạng nghiêm túc, chúi thủ đã qua khứ trùng trên tay anh tựa như hư ảnh, nhanh chóng uốn lượn trên cánh tay Asisu, cắt đi từng mảng da thịt bị nhiễm trùng đang dần thối rữa.

Asisu mặc dù còn trong tình trạng mê mang nhưng nàng vẫn nhận ra được sự đau đớn ấy. Cơ thể nàng nóng như lửa, đầu óc xoay vòng như chong chóng, vết thương ở tay đau đến mức làm cơ thể nàng co giật kịch liệt, miệng nhỏ không ngừng phát ra từng trận rên rĩ, muốn mờ mắt nhưng mắt lại nặng trĩu, cái cảm giác đó khiến nàng sống không bằng chết. Lúc đó nàng từng suýt cắn lưỡi tự tử, may mắn là Nerfen phát hiện ra, cậu liền tình nguyện đem tay của mình tới trước miệng nàng, để nàng cắn tới nướm máu.

Tachi và Mitamun giữ chặt hai chân và cánh tay trái của Asisu, để phòng nàng lại lên cơn co giật do phát sốt gây ra. Về phần Ari thì đứng bên cạnh Ragashu, chịu trách nhiệm đưa khăn, nước và thảo dược để anh giúp Asisu làm sạch và cầm máu cho vết thương.

“Vết thương của nữ hoàng đã xử lý ổn rồi, mọi người không cần lo lắng.”

“Babylon vương, nô ti đội ơn người đã cứu giúp nữ hoàng!”

Ari và Tachi đột nhiên quỳ rạp trên đất, dập đầu tạ ơn, điều đó khiến Ragashu vẫn đang ti mi băng bó vết thương cho Asisu phải giật mình. Nhưng ngay sau đó anh đã quay lại thái độ không quan tâm ban đầu, treo trên môi nụ cươi như nắng ấm, bảo Ari và Tachi đứng dậy. Sau đó cực kỳ mặt dày, mở miệng nói: “Không có gì, chỉ là ta muốn cứu hoàng phi tương lai của ta thôi!”

Ari khẽ cười, trong ánh mắt đen lấy tràn ngập vui vẻ, bởi cuối cùng cô cũng thấy được người phù hợp với nữ hoàng Asisu, người có thể thay thế cô bảo vệ và đem tới tình yêu chân thành cho Asisu.

Cũng có thể nói, nếu so sánh giữa Menfuisu cùng Ragashu thì Ragashu mới là lựa chọn tốt nhất cho Asisu bây giờ. Chứng cứ là từ khi Ragashu xuất hiện ở Ai Cập, cô nhận thấy Asisu cười nhiều hơn xưa. Còn về phía Menfuisu thì hoàn toàn ngược lại, Menfuisu chỉ mang đến đau khổ cho Asisu, thậm chí mấy ngày trước còn đổ tội việc ám hại Carol lên đầu Asisu, lại còn ra tay gây thương tổn đến thân thể của Asisu. Nghĩ đến đó tâm trạng Ari không khỏi nặng nề, lúc Menfuisu xuống tay, cô không đủ khả năng bảo vệ cho Asisu, cô chỉ biết núp sau bóng lưng của Asisu mà rơi nước mắt, tất cả đều là lỗi của cô, do cô quá yếu đuối, không đủ thông minh làm liên lụy Asisu.

Nhìn hai tay Ari siết chặt đến mức nổi đầy gân xanh, Tachi cũng hiểu được Ari đang thất thần vì điều gì. Cô nàng khẽ lắc đầu, cười một cái, lấy cớ là chuẩn bị thức ăn, lôi kéo Ari lui ra ngoài.

Về phần anh chàng Nerfen và nàng công chúa Mitamun đam mê sắc đẹp lại cảm thấy mình giống kỳ đà giữa Ragashu và Asisu, bởi thế nên hai người đành lui thủ ra ngoài cổng thành sắp xếp chỗ ở cho đoàn thương buôn và nhờ binh lính Ai Cập đưa 50 tên nô lệ chưa chịu phục tùng mà Asisu đã mua vào nhà giam.

—

Ragashu ngồi trên cửa sổ, ngắm nhìn sự phồn hoa và dân chúng của đất nước Ai Cập, nơi mà người con gái anh yêu ra sức bảo vệ, nhưng đất nước và những con người này liệu có xứng đáng với nàng, để nàng che chở hay không? Bởi theo anh biết, dân chúng Ai Cập chỉ biết đến Carol - con gái nữ thần Sôlêlê, nào có ai quan tâm tới nàng, một vị nữ hoàng bị cho là tàn nhẫn ác độc thể nhưng ngày nào cũng nhốt mình trong Thần Điện cầu phúc cho đất nước.

Suy nghĩ một hồi về Asisu, Ragashu lại nhìn thoáng qua chỗ Nerfen đang không ngừng bị Mitamun lợi dụng ăn đầu hũ, anh nhíech môi cười gian. Bị Mitamun nhìn trúng, Nerfen trốn không thoát.

À, quên chưa nhắc tới một việc quan trọng!

Nerfen là thương buôn kiểm quỹ tộc Babylon, con trai độc nhất của tướng quân Lamec. Ngoài ra Nerfen còn là trợ thủ đắc lực của Ragashu, giữ trong tay một nửa binh lính của thế lực và âm thầm giúp Ragashu huấn luyện quân đội sau kmg Rakefi.

—

end 24

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đờng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 57: Chương 25: Gặp Lại Takeru

Bóng đêm lạnh lẽo gần như tan biến hết, kéo tới một ngày mới rực rỡ trong lành.

Cơn gió lạnh lúc sáng sớm từ cửa sổ len lỏi chui vào phòng, cơn gió ấy vô tình thổi lên khuôn mặt vẫn đang say ngủ của Asisu làm nàng khẽ rung mình. Khó chịu nhăn mặt, nàng xoay người sang chỗ khác, hướng con Gấu Trúc bằng bông của nàng mà ôm lấy.

Cơn Gấu Trúc ấy xuất hiện là khi nàng mới xuyên qua thế giới Ai Cập này, nàng đã nhờ Ari may cho một con thú bông, mặc dù nàng biết Ari thắc mắc nhưng cũng lờ đi giải thích với Ari. Thế là sau vài ngày, dưới sự chỉ dẫn của nàng và trình độ thủ công của Ari, Ari đã may xong cho nàng một con Gấu Trúc khá to và khá lạ... Để sợ!

Nhưng cũng đành chịu thôi, bởi Asisu nàng chính là loại người không có gấu để ôm buổi tối là không ngủ được nha.

Thật ấm áp, thật mềm mại... Đặc biệt gấu bông này hôm nay lại rất thơm nha, là một mùi hương bạc hà nhàn nhạt hòa lẫn cùng vô số vị được thảo quen thuộc quần quanh mũi nàng, nâng cực kỳ thỏa mãn nhắm mắt ngủ tiếp, thỉnh thoảng lại không an phận áp sát vào người gấu để nhận được độ ấm. Trong khi đó Ragashu, cái người bị nàng nhận nhầm là gấu bông lại phải khổ sở kiềm chế ngon bữa dực vọng đang bốc cháy trong người.

Ách... Không lẽ Asisu đã tỉnh nhưng nàng lại muốn trả thù anh về việc ở phòng thuốc tại Thượng Ai Cập trước đó ư? Nhưng nàng cũng quá lớn gan đi, anh cũng chỉ là một nam nhân bình thường, anh không phải thần thánh, nàng không sợ anh đem nàng ra ăn sạch sẽ sao?

“Asisu, nàng dậy đi, còn không dậy ta liền hôn nàng!” Ragashu cười gian, choảng tay vòng qua ôm eo Asisu, mặt anh khẽ sát mặt nàng, lúc môi xuyết chạm môi thì nàng bất ngờ mở to mắt, phượng màu sáng ngời không hề có chút mơ màng như người mới ngủ dậy.

“Làm cái gì vậy?” Asisu đẩy tay Ragashu ra khỏi người mình, ngồi bật dậy. Nàng chớp mắt nhìn anh vài cái rồi dịu dàng mỉm cười, một bộ dáng thực nữ yếu đuối hiếm thấy.

“Ta định hôn chào buổi sáng.” Ragashu ngây thơ vô (số) tội trả lời

“Ồ, thế à!”

Miệng nhỏ khẽ mở liền khiến Ragashu đang nằm bên cạnh thét lên một cách kinh thiên địa, khóc quý thần. Hiện trường bấy giờ là Quốc vương Babylon cao cao tại thượng bị nữ hoàng Ai Cập thượng cẳng tay hạ cẳng chân, đá từ trên giường bay thẳng xuống đất.

“Asisu, nàng thật nhẫn tâm! Nàng muốn hại chết chồng tương lai của nàng sao?” Ragashu xoa xoa cái trán bị đau vì đập vào bàn đá gần đó. Anh ai oán trợn mắt lên án cách đối xử của nàng.

“A... Ta không cố ý nha, chân ta hơi mỏi, ta chỉ muốn đuổi chân cho thoải mái thôi. Ai ngờ lỗ chân đá trúng phải người. Thật xin lỗi nha...” Ragashu-” Asisu nước mắt lưng tròng

Ragashu âm thầm đổ mồ hôi lạnh. Nàng rõ ràng cố tình đá anh xuống giường, giờ lại biện hộ cho chính mình là lỡ chân. Nàng thật sự quá mức vô si, thế nhưng anh lại thích điều đó.

-

“Nữ hoàng, quốc vương! Ở đây xảy ra chuyện gì sao?” Ari và Tachi từ bên ngoài đi vào, trên tay Ari mang theo vài món thức ăn, có cả nho mà Asisu thích nhất. Còn Tachi là cầm khăn, thau đồng chứa nước để Asisu rửa mặt.

Asisu lắc đầu cười thầm ý, nàng vốn muốn rời giường đi đến bàn rửa mặt, nhưng vừa đứng lên lại bị choảng văng ngã xuống, cứ như vậy vài lần, nàng đành phải để Ragashu dìu đi.

“Quốc vương, mời người ra ngoài để chúng nó tự giúp nữ hoàng đổi y phục.” Ari cung kính nói, trong lời nói lại mang theo ngụ ý đuổi khách. Mặc dù Ari rất ủng ý việc Ragashu luôn bên cạnh Asisu, nhưng Asisu vẫn chưa thật sự gả sang Babylon, nếu cứ để hai người ở chung một nhà vậy, Ari sợ đám người bên ngoài sẽ dị nghị, phá hủy thanh danh của Asisu và Ragashu.

“Được rồi, lát nữa ta sẽ quay lại” Ragashu nhéo nhẹ lên mũi Asisu rồi xoay người đi ra ngoài, nhưng bước tới cửa thì dừng lại, ngoài đầu hỏi: “Mà được phòng ở đâu thế?”

“Quốc vương, ngài đi theo nó tý!” Tachi cúi đầu đi ra, cẩn thận đem cửa tấm cung đóng lại, sau đó thực thi nhiệm vụ, dẫn đường cho Ragashu tới được phòng.

Lúc này đây trong phòng chỉ còn lại hai người, Ari giúp Asisu lau mặt. Tiếp đó đầu Asisu tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ trang phục mới và chải lại đầu tóc. Cuối cùng là Ari dìu Asisu về tấm cung để nàng dùng bữa.

“Anh Hito và Rus đâu rồi chứ?” Asisu thắc mắc, từ lúc nàng tỉnh lại tới giờ sao chẳng thấy hai người đó tới tìm nàng.

“Tướng quân Nakuto gửi thư báo dân chúng ở Atsiria làm loạn, vậy nên hai ngài ấy đi Atsiria rồi!” Ari cười nhẹ, lưu loát gấp thức ăn cho Asisu.

*facebook.com/thukieungan.thai

“Làm sao có thể như vậy chứ? Ragashu từng nói qua đặc được trong người Rus sẽ phát tán nhân khí cử động nhiều mà, làm sao hai người đó có thể đi một chuyến đường dài như vậy?” Asisu cau mày suy nghĩ

“Asisu, về chuyện này Ragashu vương và ngài Hito đã khuyên ngài Rus nên ở đây, cũng tại ngài Rus nhất quyết không đồng ý thôi. Mà người cũng bình tĩnh đi, họ là cháu của thần Amon, họ sẽ được thần linh che chở, người không cần lo lắng!” Ari nhẹ giọng trấn an nàng

“Ừ, em biết rồi. Vậy còn tin tức ở Thượng Ai Cập?”

“Theo tin truyền tới thì hoàng đế Menfuisu thấy người đi vào Thần điện mãi không đi ra, Menfuisu tưởng người đã bị lừa thiếu chết, hẳn định sẽ làm tang sự cho người, sau đó hẳn lại được hoàng thân của Babylon và vài binh lính ngoài thành cho biết người đã thuê thuyền quay về Hạ Ai Cập nên dừng tang sự lại. Mấy ngày nữa khi nước sông Nil dâng cao, vào ngày tế thần Amon, hẳn sẽ cùng Carol làm lễ cưới...” Ari nói tới hôn lễ của Menfuisu và Carol thì dừng lại, lén liếc mắt quan sát thái độ của Asisu. Ari sợ Asisu sẽ vì việc này mà đau lòng rồi lại, thế nhưng kết quả trái ngược với việc Ari đã nghĩ, trên mặt Asisu vẫn là thái độ nhàn nhạt, không có bất kỳ biểu cảm nào cho thấy rằng đau lòng, nhìn qua giống như mọi chuyện đều không dính líu tới nàng.

“Chị Ari, chị đừng nhìn em với ánh mắt đó! Tình cảm của em đối với Menfuisu từ lâu đã chết rồi!” Asisu chẳng quan tâm, ăn xong chén cháo liền nói hơi mệt mỏi, muốn một mình nghỉ ngơi, dặn dò Ari đi đến phòng nghỉ sự thu dọn, sắp xếp lại số văn kiện chính trị và thông thương quan trọng của Hạ Ai Cập, đợi khi nàng khỏe một chút sẽ xem xét, giải quyết.

Con cháu thần linh cái rắc á!

Thần linh chi bắt lỗi vô bệnh thôi, làm gì có chuyện thần linh được đặc quyền bất từ chứ. Nếu thần linh là bất từ thì tại sao mấy ngàn năm trước, lúc Mie và Hito còn là thần, hai người họ chỉ bị vài vết thương trong trận chiến Thần giới thôi nha, vậy tại sao họ lại hóa tro bụi, tiêu tan theo gió? Mà hóa tro bụi thì khác gì với từ chết đầu. Như vậy mà bảo nàng đừng lo lắng thì làm sao được chứ?

Asisu nằm trên thuyền tháp, không cách nào chợp mắt được. Nàng không dám nghĩ đến chuyện Mie sẽ chết, nàng cần mau chóng tìm ra cách giải độc cho Mie, đầu sao lúc ở hiện đại để che giấu việc mình là sát thủ, nàng đã chọn nghề nghiệp là bác sĩ. Đồng y, tây y, cả dùng được chế độc không có năng đều học và thực hành qua, nàng không tin chuyện nhỏ này nàng cũng làm khó nàng, huống hồ còn có Ragashu trợ giúp.

Khoác lên người áo choàng màu tím nhạt, che phủ cả mặt mũi, Asisu lén lút rời khỏi tấm cung tới được phòng, bởi nếu để Ari phát hiện, nàng dám chắc Ari sẽ bắt nàng lại, không để nàng làm bất cứ việc gì khi nàng chưa khỏe hẳn.

Trên đường đi, đầu Asisu hầu như choảng văng mãi không chịu dừng, nàng vô lực bám vào tường, dọc theo dãy hành lang, kéo lê từng bước chân nặng nề. Gương mặt xinh đẹp vì cơ thể vẫn đang trạng thái phát sốt, cộng thêm do thời tiết Ai Cập quá nóng mà trở nên ửng hồng, đến cả hốc mắt cũng đều đỏ lên trông thấy, thậm chí còn rơi cả nước mắt là đáng khác.

Đứng trước cửa được phòng, Asisu lau đi những giọt mồ hôi trên trán, nàng âm thầm cảm thán việc tốt mà Menfuisu dành cho nàng, làm nàng bị thương khiến nàng phải chật vật, chịu khổ giống như bây giờ.

Thằng nhãi Menfuisu chết tiệt đó thật đúng là khác tính của nàng, nàng rất muốn ngay lúc này đem nghiệt chương Menfuisu đó băm thành trăm mảnh rồi thả cho cá ăn mà.

“Ragashu, chế được giải được chưa?” Asisu thần nhiên đẩy cửa đi vào, xông tới mũi nàng là hàng trăm mùi thảo dược khác nhau, hương vị thật không tệ, có thể khiến nàng thoải mái tinh thần, mình miễn đầu óc.

“Asisu?” Nghe được giọng nói quen thuộc, Ragashu xoay người lại nhìn, Asisu tươi cười kéo áo choàng khỏi đầu tiến lại phía anh.

Dung nhan khuynh thành mang theo thần sắc xanh xao nhưng phượng màu vẫn như cũ, long lanh có thần, rèm mi cong dài, mỗi khi nàng chớp mắt rèm mi liền rung động. Mũi cao, cánh môi đỏ mọng chẳng cần tô son, nước da mịn màng trắng nõn tựa trẻ con. Tóc mái ở phía trước tùy ý cài một cái ghim Hoàng Liên hoa, ở phía sau ba ngón sợi tóc đen tuyền dài gần đến eo, thoải mái xỏa tung, loạn bay trong gió. Trên tai đeo khuyên tai hình hoa sen, cổ đeo một sợi dây chuyền kiểu dáng như Đại Bàng khi tung cánh bay lượn, vòng Xích Xà bằng vàng được nâng tùy tiện quần quanh cổ tay.

-facebook.com/thukieungan.thai

Hôm nay nàng vận một thân váy áo màu lam nhạt, ba tầng lụa mỏng thướt tha theo từng bước đi của nàng. Mép cổ áo và viền váy được thêu họa tiết cỏ papyrus sinh động, cổ định ở eo là một đai lưng bán to màu nâu, bên trên có khảm ngọc. Trang phục này khiến nàng trông tao nhã như thiên tiên, đồng thời cũng không làm mất đi khí chất vương giả vốn có của nàng.

Thế nhưng cảnh đẹp chi bấy nhiêu đó liền sụp đổ, bởi hơi chẳng còn một mảnh. Asisu bước đi lao đao, chân này đá chân kia, hậu quả là ngã lén ra đất, trực tiếp ôm hôn đất mẹ.

“Asisu! Kêu nàng nghỉ ngơi, nàng chạy tới chỗ này làm gì?” Ragasha tức giận hờn trách nhưng vẫn cúi người xuống, bế nàng đến bên ghế rồi đặt xuống.

“Đến xem người chế giải được xong chưa.”

“Ta... Vẫn chưa...” Ragashu lắp lửng, nói năng lúng nhẹn, sau đó lại nhìn Asisu cười một cách thê lương. Anh có thể nhìn ra sự lo lắng từ ánh mắt nàng nhưng lại không dám nói sự thật cho nàng biết, anh không thể hình dung ra hành động cùng thái độ của nàng đối với anh, khi nàng biết sự thật này.

Xà độc trong người Rus hoàn toàn không có giải được!!!

“Ragashu! Người nhìn đủ chưa? Muốn ta lời mất người quăng xuống sông à? Làm việc đi.” Asisu cầm lá Bạc Hà trên bàn, để lên mũi hít hà một hơi, mùi vị thanh mát làm đầu nàng nhẹ nhõm hơn nhiều, ngừng choảng văng hân.

“Ừ. Trước đưa tay nàng ra, ta giúp nàng thay thuốc!”

Asisu ngoan ngoan vươn tay ra trước mặt Ragashu, Ragashu cười cười kéo cắt đi lớp vải băng cũ trên tay nàng, làm sạch vết thương, đắp thuốc lên và cuối cùng dùng vải mới băng bó lại. Mỗi động tác của anh đều đồng loạt kru loạt làm cho

người trong nghề như Asisu phải ngạc nhiên cảm thán.

1 giờ...

—

—

2 giờ...

—

—

5 giờ sau...

“Haizzzz... Giải được cái rắm, chi ngại thôi là muốn tắt thở chứ nói gì đến uống!” Asisu thở dài, thả rơi tự do cốc thuốc trên tay. Nàng ngả người ra ghế, ngồi chế được suốt mấy tiếng đồng hồ làm lưng nàng tê cứng như đá luôn a, thật khổ mà.

“Ta hết cách rồi!” Ragashu nhún vai, liếc mắt nhìn cái đáng nừa vời biếng nhác của nàng.

“Dùng mấy thứ thảo dược này chẳng ‘xi nhè’ gì đâu.” Nguyên cái mặt lù lù xuất hiện trước mặt Asisu khiến nàng giật nảy mình, hét lên một tiếng, cánh tay nhỏ xinh siết chặt, dầm thẳng về phía cái mặt của người nào đó vừa xuất hiện. May mắn là người nào đó tránh được, bằng không gương mặt mỹ nam liền hóa thành bánh bao thịt.

Một thân cổ phục hoàng kim rực rỡ thoát tục, mái tóc nâu nhạt xõa dài, được cố định một ít bằng sợi vải mảnh. Dung nhan thần thánh hấp dẫn ánh mắt người nhìn, mày kiếm cương nghị, một đôi mắt hoa đào xanh lam trong vắt như mặt nước hồ thu, mũi cao cân xứng, bạc môi mỏng khẽ nhếch. Nổi bật nhất là huyết chu sa hình giọt nước ở giữa trán.

Asisu trừng mắt ếch, tên Takeru này mới mấy tuần không gặp liền đẹp trai hẳn lên, có bí quyết chăm sóc sắc đẹp chăng?

“Ngài có phải là vị thần lần trước tặng ta thanh kiếm Huyền Vũ?” Ragashu nhún m

“Ừ, ta tên Takeru, không cần gọi ngài, phiền toái.” Takeru khoát tay, đặt mông ngồi xuống ghế, quay mặt quan sát Asisu từ đầu đến chân, hồi lâu hăm hừ liếc sang Ragashu quát tháo: “Nói người bảo vệ nàng ấy, chăm sóc kỹ nàng ấy mà giờ thành ra thế à? Người nhìn xem, nàng ấy ốm đi rất nhiều rồi, còn bị thương nặng như thế! À, phát sốt nữa...”

BỐP!!!

CHOANG!!!

XOẢNG!!!

Chầy gầy tháo, bát đựng được, cốc chứa thuốc, dao sắc, thau đồng... Tóm lại là hàng loạt vật thể bay không xác định bay thẳng lên người Takeru, sự việc xảy ra quá bất ngờ nên Takeru không né kịp, đành chịu trận hy sinh.

Ragashu đen mặt, nín thở nhìn Asisu mặc không đổi sắc đang háng hái phóng ám khí tới mục tiêu là Takeru đại nhân. Anh vô cùng thất mĩc, chẳng phải nàng là đại tể ti của Ai Cập sao? Mà tể ti là người có trao đổi mặt thiết với thần linh, luôn tôn kính thần linh, nhưng sao anh không hề thấy mấy điều đó từ nàng. Nàng không sợ thần linh sẽ giáng tội, trách phạt?

“Takeru, người là thần mà sao làm chuyện qua vậy. Người im lặng không ai bảo người cảm. Ta tự biết bảo vệ thân, ai cần người khác bảo vệ. Mà ta có làm sao thì liên quan gì đến người!!!” Đại yêu quái Asisu ngừng phóng ám khí, lên án Takeru một hơi dài rồi đứng thờ hựt hơi, choáng váng đầu óc, nhịp tim bất bình thường. Ragashu và Takeru chưa kịp phản ứng thì nàng đã ngã ra đất, mê mang bất tỉnh. Ragashu và Takeru hai mặt một lời, bế nàng đưa về tẩm cung cho Ari chăm sóc.

facebook.com/thukieungan.thai

“Ragashu, để ta xuống! Ta còn chuyện muốn hỏi Takeru.” Ragashu vừa bế Asisu tới cửa thì nàng đột nhiên mở mắt làm anh hết hồn. Đờ nàng đứng vững, anh vỗ trán thở dài, vị nữ hoàng xứ Ai Cập này thật khó chịu chịu, thân thể nàng đã không khỏe mà năng lực cổ tình chạy nhảy, tỏ vẻ ta đây không sao. Người như nàng thì làm sao tự bảo vệ bản thân cho tốt được chứ?

“Làm sao vậy?” Takeru dựa vào tường, cúi đầu xuống theo dấu hiệu mà Asisu đưa ra rồi cười một cách vô hại.

“Người biết cách giải Xà độc cho chị Mie phải không?” Asisu kẻ sát bên tai Takeru, giọng nói chỉ vừa đủ cho hai người nghe.

“Đương nhiên ta biết!” Takeru cười sáng lạng

“Lần gặp này ta thấy người cười nhiều quá đó, khép cái miệng lại giùm ta, đừng cười nữa, nói chuyện quan trọng đi. Cách giải Xà độc là gì?” Asisu nghiêng rặng đe dọa

“Vong Ưu huyết.” Takeru búng tay vào trán Asisu

“Cái đó là được tháo gỡ? Ta chưa nghe bao giờ, có hình ảnh minh họa cho dễ tìm không vậy?” Asisu bĩu môi, nàng từng xem qua bách thảo, cũng chưa từng thấy cái gì gọi Vong Ưu huyết nha, chẳng lẽ là được tháo loại mới

“Máu của nàng! Máu của nàng là giải được!” Không nhanh không chậm giải thích, Takeru chẳng để ý tới Asisu đang dùng ánh mắt đầy ngại ý nhìn mình.

“Định đùa nhau à?” Asisu nhướm mí hỏi, phía dưới nàng chân đạp thật mạnh lên chân của Takeru, phía trên dùng tay nắm lấy tai của Takeru ra sức véo.

“Đau đó nha! Thay vì đứng đây đánh ta thì nàng nên chăm sóc sức khỏe cho thật tốt đi, bồi dưỡng máu huyết cứu Mie thoát chết. Có được không, Vong Ưu thần?”

Takeru ôn nhu nâng khuôn mặt kiều diễm của Asisu, bạc môi lạnh như băng đặt lên trán nàng một nụ hôn phớt rồi hòa theo ánh sáng lam sắc biến mất không dấu vết.

Ragashu đứng ở phía sau Asisu, ánh mắt trong suốt thoáng hiện vẻ buồn rầu. Phải chăng người mà nàng yêu đến chết đi sống lại không phải là Menfuisu mà chính là vị thần Takeru này? Vì Takeru mà nàng không chấp nhận anh?

Trong khi đó Asisu lại không hay biết gì về suy nghĩ vớ vẩn của Ragashu, nếu nàng biết thì nàng sẽ đem đầu Ragashu lấy xuống, bỏ ra xem thử bên trong đó chứa thứ gì. Nàng vẫn cứ ngơ ngác nhìn vào khoảng không vô tận, trong đầu hiện lên hàng loạt câu hỏi với mở đầu chăm hỏi to đùng.

Vong Ưu thần là ai?

Vong Ưu thần có liên quan gì tới nàng?

Vì sao máu của nàng có thể cứu sống được Mie?

Máu của nàng giải được Xà độc sao?

Takeru không đùa nàng đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 58: Chương 26: Ký Ức

《Khai Sinh Trì, một cái tên thật đẹp thuộc địa phận giai cấp Cai Quân của Thần Giới, đồng thời cũng là nơi ở của Vong Ưu thần nữ, một vị thần canh giữ hồ Khai Sinh và chăm sóc thần được ma thảo.

Khai Sinh Trì nằm giữa những hàng trúc liễu xanh um, quanh năm sương mù bao phủ, tuy rằng nơi này hầu như đều bị sương làm ám ướt nhưng bù lại nhờ điều kiện đó mà cây cối phát triển tươi tốt, bất cứ loại hoa thơm cỏ lạ hay thần dược ma thảo cũng đều có đủ.

—

Trên đầm ma thảo, một thân váy áo từ sắc thướt tha bước đi, thiếu nữ tựa như một tinh linh xinh đẹp sinh ra từ rừng rậm thần bí. Khí chất thượng thần thoát tục, dáng người kiều mị quyến rũ, dung nhan khuynh thành làm điên đảo chúng sinh.

Suối tóc đen huyền tùy ý cái một đóa Thuộc Dược màu hồng phấn. Phương máu hồ hững, tình lãng nhưng cũng chẳng kém phần sắc bén. Mũi cao, cánh môi tựa như quả anh đào đỏ mọng, làn da trắng hồng mềm mại. Nổi bật hơn hết là ấn ký Mặt Đà La Tử Sắc ngày khỏa mặt trái của nàng.

Nàng là Isus - Vong Ưu thần, nàng được gọi là Vong Ưu vì nàng đã vứt bỏ tất cả sầu bi yêu hận, tận diệt hi vọng ái ố, nàng vô ưu vô lo không quan tâm sự đời.

Cuộc sống chốn Thần Giới của nàng rất giản dị, ngày ngày tưới cây, hái thảo dược, đọc Y Thư, luyện chế dược, còn lại vô số thời gian khác thì đều được nàng dùng để thờ thần ngấm Khai Sinh Trì, thỉnh thoảng nàng cũng ra ngoài Khai Sinh Trì tìm Sinh Mệnh thần chơi cò.

Facebook.com/thukieungan.thai

Suốt mấy ngàn năm trôi qua, nàng vẫn vậy, nhàn nhã hưởng thụ từng ngày, cho đến cái ngày xảy ra Thần Giới đại chiến, nàng cũng chẳng nhúng tay vào, chỉ đứng bên ngoài, mỉm cười thê lương.

Từ thuở xưa đến nay, tần cuộc của các trận đại chiến Thần Tiên Ma luôn đem đến sự chết chóc, mà người lãnh hậu quả nhiều nhất cho việc này lại là những con người vô tội của Nhân Giới. Họ phải chịu cảnh thiên tai lũ lụt, hạn hán dịch bệnh, người chết vô số kẻ.

“Isus, nàng giúp ta giữ lại hồn phách của Sirius, Rus và cứu sống người ở Nhân Giới được không? Ta cầu xin nàng!” Sau khoảnh khắc Chiến thần và Địa Ngục thần đều gần như tan biến, Sinh Mệnh thần lại đột nhiên kéo nàng vào cuộc, cũng chính vì một lời cầu xin đó của hắn mà nàng phải tiêu tan, rồi khỏi Thần Giới mãi mãi, nhưng nàng hoàn toàn không hối hận, một mạng của nàng mà đổi lấy được vạn sinh mạng khác thì có gì phải hối, phải hận.

“Takeru, ta đồng ý giúp ngươi. Ngày hôm nay ngươi nợ ta một ân tình! Nếu như ta có thể tái sinh, ngươi nhất định phải trả cho ta đó nha!” Nàng thờ dài nói

“Được, ta hứa với nàng!” Takeru gật đầu

“Ừ. Còn Thanh Long kiếm ngươi giúp ta giữ đi, sau này ta sẽ lấy lại.” Nàng vuốt nhẹ thân kiếm, rạch một đường thật sâu trên tay, sau đó đem kiếm tra lại vào vỏ, mỉm cười đưa nó cho Takeru, quay lưng bước đi.

Nàng được sinh ra từ nước Khai Sinh, máu của nàng là một loại thần dược dùng để cứu thần diệt ma. Nàng dùng máu tươi của mình rưới lên hai thần thể đang dần tan biến của Sirius và Rus, giữ lấy hồn phách hai người. Sau đó nàng niệm chú, dốc hết thần lực đem toàn bộ nước hồ Khai Sinh Trì đổ xuống Nhân Giới, cứu sống vạn người lại.

Giúp Nhân Giới rồi lại như xưa rồi nàng cũng tiêu tan, chi còn sót lại ngọc châu chứa hồn phách. Khai Sinh Trì cũng vì nàng mà hóa hư vô, biến mất khỏi Thần Giới.

~Ta được sinh ra từ Khai Sinh Trì, ngày Khai Sinh Trì khô cạn, cũng chính là lúc ta rời thế gian!~ 》

_____facebook.com/thukieungan.thai_____

Nụ hôn trước lúc đi của Takeru là một chìa khóa mở phong ấn ký ức...

Asisu kẻ hùng mình, thoát ra khỏi những ký ức lộn xộn đó. Nàng không tin nổi kiếp trước của nàng lại là Vong Ưu thần, lại không nghĩ tới nàng lại từng chết vì cứu người. Cái này... Quá mức vĩ đại, nàng có cảm giác chính mình là vị chúa cứu thế nha!

Bất quả nàng cũng chẳng đểm tâm tới ký ức đó làm gì, đó chỉ là quá khứ thôi, bây giờ nàng sống là cho hiện tại với tương lai. Còn những thứ khác thì quẳng sang một bên.

“Asisu, ta đưa nàng về phòng nghỉ ngơi! Chuyện giải được nàng cứ để ta tìm cách.” Ragashu vỗ nhẹ vai Asisu khiến nàng giật cả mình, thiếu chút nữa là té xỉu luôn.

“Không cần làm nữa, ta biết cách giải rồi! Người cùng ta đi dạo đi. Bệnh mà ở trong phòng hoài thì bệnh sẽ càng nặng đó.” Asisu liếc mắt

Ragashu không nói gì, anh chỉ mỉm cười ôn nhu, để mặc cho Asisu náu lấy tay anh lui đi.

Bên ngoài thành, sông Nil vẫn cuộn cuộn chảy, nước đang dần dâng lên, đem phủ sa màu mỡ tới cho Ai Cập.

—

end chương 26

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chương 27: Động Tâm

Ai Cập về khuya trắng sao gi cũng đều lặn mất tăm, bầu trời đêm như bức màn nhung đen huyền với những vãn mây màu khói xanh đẹp.

Bên trong tấm cung nữ hoàng. Asisu khó chịu trong người, nàng cư nhiên phát sốt giữa đêm, không cách nào chớp mắt ngủ được. Dù là nhắm mắt hay mở mắt, đứng hay là nằm thì đầu nàng cũng như chong chóng quay vòng, ong ong hết cả lên. Nàng vốn định gọi Ari tới giúp nhưng do nàng sợ phiền phức nên không gọi nữa, tự mình mò mẫm đi Dược phòng tìm thuốc.

Khoảng không tình lạng, gió lạnh phơ phất thổi qua, mang hương sen thoang thoảng lan tỏa khắp nơi. Asisu nương theo ánh đèn chấp chớn mờ ảo mà bước đi, trong lòng lại thầm cảm thán không thôi về khối thân thể này, từ bé sống nơi cung vàng điện ngọc, chưa từng động chân tay làm việc dù là một chút, vì vậy nên thân thể này yếu vô cùng. Chứng minh là lúc ở Thượng Ai Cập nàng chỉ bị thương nhẹ, ngâm trong nước lạnh tí thôi mà đã bệnh đến sống không bằng chết rồi. Thân thể này không thể đem so sánh với nàng ở hiện đại đâu, trước ở hiện đại ngày nào nàng cũng luyện võ, thân thể luôn khỏe mạnh, số lần nàng bị bệnh cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi, thiệt là nhớ những ngày đó a.

—

“Khuya như vậy mà chưa ngủ? Hai tên này làm chuyện mờ ám chặc?”

Trong phòng vẫn còn sáng đèn, Ragashu và Nerfën ngồi đối diện nhau, giống như là đang nói chuyện gì đó quan trọng, không muốn ai nghe. Cứ chốc lát hai người lại liếc mắt quan sát xung quanh.

Asisu cau mi khó hiểu, nàng ôm một bụng tò mò, đứng khinh công nhẹ nhàng tiến tới cửa sổ mà chẳng ai hay biết, đứng nép vào cửa, im lặng lắng nghe cuộc nói chuyện của Ragashu và Nerfën.

“Quốc vương, mục đích người tới đây là để cầu hôn nữ hoàng Asisu, lợi dụng nàng, mượn thể lực của Ai Cập tiêu diệt hoàng thân Rakefi. Nhưng sao người không về nước tổ chức hôn lễ ngay, lúc ấy thì mọi việc sẽ như ý người. Chẳng lẽ đến phút cuối người lại yếu lòng, không nỡ loại bỏ Rakefi?” Nerfën nóng vội lên án

“Lamec tướng quân sai người tới đây để chuyển mấy lời này cho ta?” Ragashu nhàn nhã nâng cốc trà lên uống, khỏe mắt đẹp lóe chút tinh quang.

“Phái, cha ta cần câu trả lời của người.” Không dễ ý thân phận mình và Ragashu có khác biệt, Nerfën vẫn thần nhiên với cách xưng hô ta - người. Cũng bởi Ragashu và Nerfën có những mối quan hệ đặc biệt, họ cùng nhau lớn lên, cùng quan tâm lẫn nhau, sư huynh đệ cùng học một thầy và trên hết là giữa họ có những thứ gọi là tình bạn, quý trọng, tin tưởng.

“Nếu ta nói ta không làm nữa, ta muốn để Rakefi làm vua?” Ragashu neho mắt, trung ra bộ dạng cợt nhả, anh đem bàn tay ẩm áp nâng cằm của Nerfën lên, ngón tay tinh xảo vuốt ve từng đường nét tuyệt mỹ trên mặt cậu.

“Người... Bỏ ra!” Cậu trai nào đó nghẹn họng, mặt đỏ bừng quay đi hướng khác, chà dám nhìn thẳng Ragashu nữa, miệng lại lẩm bảm mắng Ragashu là đồ biến thái, dờ hơi.

Còn khi đó, cô nàng Asisu đang trốn ở cửa sổ đã nín thở đến thở không nổi luôn. Nàng cảm thấy Ragashu rất giống hồ ly nha, một con hồ ly già trư đang đắc ý vể vẩy đuôi.

“Hahaha... Thái độ của người là sao đây? Trông khác gì nữ thần thật thừng! Hahaha...” Asisu ở bên ngoài còn chưa kịp cười thì Ragashu đã phá lên cười. Trợn cười đó làm Nerfën thẹn quá hóa giận, ánh mắt hiện sát khí, vèo vèo mấy tiếng, mấy cốc trà đã phi thẳng tới trước mặt Ragashu nhưng Ragashu vể quay lại bần ngồi, nên cốc trà bị Nerfën ném chỉ chạm vào không khí rồi rơi xuống vỡ toang.

“Đùa thôi, tiếp tục nói chuyện chính.” Ragashu che miệng ngáp một cái

“Hừ, vậy nói đi, câu trả lời của người.” Nerfën hừ lạnh

“Theo kế hoạch cũ, loại bỏ Rakefi khỏi cuộc chơi, nhưng... Những việc đó sẽ tự ta làm, ta không muốn tiếp tục lợi dụng Asisu hay thể lực của nàng ấy, ta không muốn nhìn nàng ấy tổn thương!” Ragashu mỉm cười như gió xuân, đôi mắt ở góc độ người thường không thấy hiện lên sự ôn nhu.

“Ồ! Ta hiểu rồi, hóa ra người đã yêu nàng ấy. Từ hôm tới đây là ta đoán được rồi, chỉ cần nhìn cách người lo lắng chăm sóc cho nàng ấy thì dù là kẻ ngu cũng biết người yêu nàng ấy. Có điều là...” Nerfën khế thờ dài “Cha của ta hẳn sẽ không đồng ý, nếu không có thể lực của Asisu giúp đỡ, có thể chúng ta sẽ không thắng nổi Rakefi, hành động như thế rất mạo hiểm”

“Mọi chuyện tự ta chịu trách nhiệm, người báo cho tướng quân Lamec rằng ông ấy không phải lo.”

“Người xưa nói, mỹ nhân nhục chí anh hùng là không sai mà.” Nerfen tặc lưỡi lắc đầu

“Nhâm nhi, CÚT!” Ragashu nghiêng răng quát, thẳng chân đạp Nerfen ra ngoài cửa sổ.

Asisu đứng ngoài cửa sổ giặt mình, vội trùm áo choàng lên người, tựa gió phi thân đi.

Ragashu không đơn thuần như Asisu đã nghĩ, năng tin chắc anh đủ thông minh để chiến thắng Rakefi.

_____

_____

Cách cổng thành không xa, Asisu trầm tĩnh ngồi bên bờ sông Nile, tâm thì ngược lại đập loạn thốn thức, trong đầu lúc này chỉ có duy nhất hình ảnh Ragashu đang mỉm cười nói yêu nàng.

Trước đó, Ragashu đã nhiều lần nói yêu nàng, nàng cứ nghĩ anh muốn đùa giỡn nàng, nên cũng chẳng có đáp lại, mọi thứ đều bị nàng lơ cho qua chuyện. Đến hôm nay nàng lại vô tình biết, anh vì nàng mà từ bỏ kế hoạch đã tính từ trước, không muốn tổn thương nàng. Nghĩ tới đây, Asisu thấy lòng ấm áp hẳn, nàng không biết từ lúc nào nàng đã bắt đầu để ý tới Ragashu và dần yêu thích anh, nhưng nàng sẽ không nói cho anh biết việc này đâu, ai bảo anh từng muốn lợi dụng nàng kia chứ.

Nàng mỉm cười, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi cất giọng hát, giọng hát như tiếng Anh Vũ thánh thoát, mê hoặc lòng người:

“Cảnh đào trong sân vẫn còn rơi, vẫn còn mang bóng hình ai...

Tựa lòng cô đơn là vàng thoi, nhẹ gót chân...

Hè qua thu qua cỏi lòng ta, vắng hình dung, nhớ người xa...

Chỉ là do ta lấy tình ta tự trời ta...

Tình trong nhân gian vốn là đau, vốn từ lâu trời buộc nhau...

Mà nào hay đâu để về sau lòng vẫn đau...

Một mình chờ mong bóng hoàng hôn nắng chiều rơi, gió về buông...

Vì lòng cô đơn đã lạnh băng từ rất lâu...

Rồi mùa thu qua nhẹ như thế...

Chờ mong mãi, dù ta biết, quá xa vời...

Người nào thấu hiểu dù cho một phút giây...

Dẫn lòng chôn sâu tình yêu ấy, từng giây phút, vào sâu thẳm trái tim này...

Đợi ngày tháng đến nhẹ nhàng xóa bóng chàng khỏi ta...

Rồi đông sang ta đếm từng giây, đếm thời gian đến rồi đi...

Vòng đời trôi nhanh bỗng nhận ra từ bấy lâu

Mọi bề tâm tư đã nặng mang, giấu thật sâu, lắng vào đâu...

Đời này chỉ ta hiểu mà thôi chẳng có ai...

Chàng dịu dàng mang chút tình yêu để rồi gieo mãi vào ta...

Nụ hôn in dấu vẫn còn đây, là vết môi...

Người nào hay đâu cỏi lòng ta vẫn nặng sâu bóng dáng người...

Ngây ngây trôi qua chỉ mình ta chờ nắng lên!

Hận thù nhân gian là như thế tình yêu đến nào đâu có chút duyên phận...

Chỉ là duyên tiếc tình người sao giá bằng!

Tự giận con tim này ngốc nghếch vì sao mãi, chờ mong mãi, cứ vô vọng...

Lặng nhìn gió cuốn phiến muộn phù lấy từng tháng năm...

Tình yêu là như thế, chờ mong mãi, dù ta biết quá xa vời...

Người nào thấu hiểu dù cho một phút giây...

Dẫn lòng chôn sâu tình yêu ấy, từng giây phút, vào sâu thẳm trái tim này...

Đợi ngày tháng đến nhẹ nhàng xóa bóng chàng khỏi ta...”

_____

Gió thổi qua, đám lau sậy gần đó lay động phát ra âm thanh xào xạt, xen kẽ trong đó còn có một âm thanh kỳ lạ khác.

Asisu ngừng hát, mở mắt nhìn một cái rồi như củ nấm chết. Đối với sát thủ, một nghề chuyên thực thi nhiệm vụ trong bóng tối, nàng không dùng mắt để nhìn mà là dùng thính lực nhạy cảm của tai để cảm thụ mọi vật. Trôi qua vài giây nàng liền đứng phắt dậy, mở to mắt, đôi mắt ngáy ngỗ thương ngày đã đổi thành đôi mắt đầy linh ý, cả người toả ra sát khí tàn khốc. Thanh Long kiếm như hư ảnh được nàng siết chặt trong tay, chuẩn bị tư thế xuất chiến.

Bên trong đám lau sậy, đột nhiên nháy ra gần 50 tên mặc áo choàng đen, chúng nhất loạt chìa mũi kiếm về phía Asisu, đem nàng bao vây ở giữa.

“Ta không có tiền nha, không có gì để các người cướp nha!” Asisu đỏ mặt hỏi lạnh, nàng lo lắng chính mình nha, thể trạng nàng như vậy khẳng định đánh không lại đâu. Mà đám người này chắc là do Rakefi phái tới và có thể chúng đã quan sát nàng một thời gian, khi thấy nàng ly khai hoàng cung mới ra mặt hành động đây mà.

Ách, xem ra độ cảnh giác của nàng giảm xuống như Hito đã nói rồi, nàng quá sợ ý. Mà nếu biết trước chuyện này nàng cũng chẳng thêm ra ngoài đâu, giờ thì tự mình chịu khổ thôi.

“Ta không cần tiền, ta cần mạng của ngài, nữ hoàng Asisu!” Một tên có vẻ là thủ lĩnh khinh bỉ lên tiếng, chặt đứt dòng suy nghĩ của Asisu.

Ngay sau đó, cả đám người rút kiếm hung hăng chém về phía nàng, nàng nhanh như chớp nghiêng người né tránh từng đợt tấn công nhưng do đối thủ có nhiều người, nàng không tránh khỏi bị chém trúng vài nhát kiếm. Y phục của nàng hầu như cũng bị chúng chém rách để lộ ra làn da tuyết trắng, đã thế chúng còn dùng ánh mắt trần tục dơ bẩn nhìn vào nàng.

Nàng cắn răng chịu đau, phần nộ dùng Thanh Long kiếm phóng ra vài đạo kiếm khí sắc bén, chém phăng đầu hai tên đứng gần nàng nhất. Máu tươi văng lên mặt nàng, nàng lại xem như không, cười lạnh một tiếng.

Muốn nàng chết sao? Nàng có chết cũng phải kéo chúng cùng xuống mồ!

Những người còn lại tuy rằng kinh sợ sự tàn nhẫn của nàng nhưng vẫn lần lượt ào tới tấn công, hàng loạt mũi kiếm như tia chớp lao thẳng tới, ngay khi nàng muốn phản kích thì đầu lại choáng váng suýt ngã. Một phút thất thủ, nàng phải chịu từng thanh kiếm chém qua, thậm chí là đám qua tay chân nàng.

“Chết tiệt!” nàng khê rít lên, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thâm hại như thế, nàng phải chết sao? Chết trước đối thủ của mình, một si nhục lớn đối với sát thủ như nàng.

“Ái chết? Là người đang nói người sao? Haha... Nếu từ đầu người không phản khản thì ta đã cho người chết thanh thân rồi, là người muốn chịu khổ thôi! Phải không, nữ hoàng?”

Bọn chúng cợt nhả nhìn nàng đang nằm trên đất, cả người nàng nhếch nhác, máu tươi nhuộm đỏ cả thân thể. Nàng trừng mắt nhìn chúng, hận không thể đem chúng xé xác nghiền mảnh, hôm nay nàng nhất quyết không buông tha cho chúng, nếu nàng để chúng sống sót rồi khôi phục thì nàng không phải Asisu, không xứng đáng là một sát thủ.

“Người chết không phải ta mà là các người!” Phượng mẫu của Asisu toát ra hàn ý đầy đặc

“Haha... Đúng là con vị, sắp chết tới nơi mà miệng vẫn còn cứng!”

Tên thù lĩnh vừa nói xong thì Asisu đột ngột bật dậy, đôi mắt đen huyền đã biến hóa yêu dị thành đôi mắt dị đồng lam - tím, ở khóe mắt trái ẩn hiện ẩn kỷ Mạn Đà La, dung nhan xinh đẹp thắm đẫm máu, tóc đen mọc nhanh dài chấm gót tán loạn bay, đặc biệt là chân nàng không hề chạm đất, nàng đang lơ lửng trên không cách mặt đất nửa thước. Giờ phút này nhìn nàng không khác gì một nữ u hồn đã quý.

Đám người được Rakefi phái tới bắt trì bất giác nắm chặt kiếm lui về sau, chúng cảm nhận được một cỗ lực lượng cực lớn từ cơ thể nàng.

“Người chết không phải ta, người chết là các người. Một lũ chó có mắt không trông, phò trợ nhảm nhí!” Asisu mỉm cười vô hại nhưng khi lọt vào mắt bọn chúng thì nụ cười của nàng lại biến thành nụ cười của tử thần địa ngục.

Toàn thân nàng phát ra một đạo ánh sáng màu lam nhạt nhu hòa, nàng nhẹ phát tay, đạo ánh sáng phóng thẳng tới nhóm hắc y, trong khi chúng còn chưa hiểu rõ nguyên nhân vì sao thì đã bị giết chết. Ánh sáng lam nhạt cũng bùng nổ hóa hư không.

Còn nàng thì ngay sau đó liền trở lại hình dáng bình thường, phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất mê mang không biết gì nữa.

“Bẩm hoàng tử, phía đó có cột ánh sáng lạ!”

“Ừ, tới đó xem thử.”

Cách đó không xa, một đoàn người xuống ngựa tiến sâu vào bãi lau sậy. Tiếng bước chân khô khốc vang lên đều đều rồi đột ngột dừng lại, nam tử với mái tóc màu trắng đi đầu lia mắt nhìn khoảng đất trống bị biến thành hồ sâu. Chỗ này khắp nơi đều là xác người không toàn vẹn, mùi máu tanh bay tứ tán trong không khí làm người ta khó chịu đến phát nôn.

Ở trung tâm của hồ sâu, Asisu đầu tóc rối loạn, trên mặt nhuộm đầy máu tươi, khí tức không ổn định, nhìn sơ qua cũng biết là người đang hấp hối, sắp chết.

Nam tử nheo mắt nhìn bóng dáng quen thuộc ấy trong chốc lát rồi xoay người bước đi nhưng đi được vài bước thì quay lại, dẫm lên xác người, đem áo choàng khoác cho Asisu, bế nàng ra ngoài trước ánh mắt ngỡ vực của những tùy tùng bên cạnh.

“Hoàng tử, người định làm gì với cô gái này?” một anh lính trẻ tuổi gái đầu khó hiểu

“Vào hoàng cung Hạ Ai Cập!” nam tử nhàn nhạt ôm lấy Asisu, nhảy lên ngựa chạy đi.

Nam tử đã giúp Asisu không ai xa lạ, hẳn chính là Izumin, hẳn vừa hoàng tử đương triều vừa là vị vua tương lai của Hitaio.

Vốn dĩ hẳn tới Ai Cập là vì nghe được tin tức của Mitamun, em gái hẳn vẫn còn sống chưa chết.

Hắn lại không nghĩ tới chuyện đi này sẽ gặp được Asisu ở Hạ Ai Cập, hẳn cứ nghĩ nàng phải ở Thượng Ai Cập để ngăn chặn, không cho hôn lễ giữa Menfuisu và Carol diễn ra.

Còn một vài điều làm hắn thắc mắc là Asisu đã gây thù chuốc oán gì với ai, để người ta tìm tới tận cửa hạ nàng? Mà chỉ mình nàng làm sao có thể đánh chết đám người muốn hại nàng?

Kỳ quái nhất là tại sao hắn muốn cứu Asisu, không muốn trở mặt nhìn nàng chết. Đáng lý ra hẳn nên để nàng chết luôn chỗ đó mới đúng, chỉ như vậy nàng mới không làm hại tới Carol, người con gái mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Là hắn động tâm với nàng sao?

Không đâu, chắc tại hắn nghĩ nhiều quá thôi, hắn chỉ muốn giữ lời hứa với Sinh Mệnh thần Takeru, bảo vệ thật tốt cho nàng.

—

end chương 27

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 60: Chương 28: Izumin, Em Chán Ghét Anh!

Từng nhánh Papyrus sắc xanh phơ phất trước gió, chúng chờ đợi một ngày mới trên vùng đất Ai Cập thiêng liêng.

Izumin nhìn Asisu gương mặt tái nhợt đang dựa vào người hắn, mặc dù hắn biết nàng là loại đàn bà độc như rắn nhưng cũng không đành lòng để nàng chịu đau, hắn nín thở ôm chặt lấy nàng, thúc ngựa chạy thẳng vào hoàng cung Hạ Ai Cập.

Hoàng cung Hạ Ai Cập lần nữa náo loạn vì việc Asisu đẩy thương tích được Izumin đưa trở về.

Ari và Tachi quý mọp trên đầu khóc nức nỏ, tự trách chính mình vô dụng, không chăm sóc tốt cho Asisu. Mitamun nép sau lưng Nerven, lúc thì nhìn Asisu, lúc thì trần trần nhìn Izumin. Còn về phía Ragashu, anh chẳng có thái độ gì, ôm lấy Asisu từ tay Izumin đi nhanh vào phòng, khép kín cửa không cho bất cứ ai bước vào.

Không khí một mảnh trầm mặc nặng nề, tiếng sông Nile vỗ bờ nghe như oán trách số phận trở trời...

◦

Ragashu đau xót nhìn Asisu nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở trên người nàng càng lúc càng mỏng manh.

Sau vài giây thất thần thì Ragashu bắt đầu việc trị thương cho Asisu.

Dù sao Ragashu cũng từng thấy qua thân thể Asisu, anh mặt không đỏ tím không loạn dùng chủy thủ cắt bỏ toàn bộ y phục của nàng. Hiện lên trong mắt anh là một thân thể vốn hoàn mỹ lành lặn giờ mang trăm miệng vết thương, lớn nhỏ đều sưng tấy.

Da thịt non mịn xanh tím, cơ hồ huyết nhục lẫn lộn, chỉ cần một động tác nhỏ, chạm nhẹ cũng khiến những vết thương ấy chảy máu không ngừng.

Ragashu cắn răng, không nhận được con run rẩy... Anh là một người học y, anh chỉ cần nhìn vết thương của nàng, cũng đủ biết cảm giác đau đớn mà nàng đang chịu đựng đáng sợ đến cỡ nào.

Anh nhìn mà còn không chịu nổi thì làm sao một thân nữ tử như nàng lại có đủ sức để chống chọi cảm giác đó chứ?

“Nàng muốn ta đau lòng đến chết sao?”

Ragashu lấy khăn ướt giúp Asisu ti mi lau sạch từng miệng vết thương. Động tác của anh tuy nhẹ nhàng nhưng vẫn làm Asisu đang mê mang cả người đau nhức, thống khổ nhắm mắt, mở hời xuất ra đầy người.

Anh run run thoa thuốc cầm máu cho nàng rồi dùng vải mềm băng bó toàn thân nàng như kiểu ướp xác của Ai Cập, ngoại trừ cái đầu là không bị băng lại thôi.

Xong việc, anh giúp nàng đắp chăn, ngồi bên cạnh nàng, hồi tưởng về lần đầu anh gặp nàng, vốn muốn lợi dụng nàng, nhưng sau đó lại đổi nàng sinh ra hứng thú, nàng không giống bất kì nữ tử nào mà anh đã gặp, nàng khác biệt với họ, một sự khác biệt không thể diễn tả.

Anh một lần lại một lần bị sự đáng yêu của nàng hấp dẫn, càng lúc càng lún sâu vào thứ tình cảm gọi là yêu. Cho đến khi anh phát hiện thì đã muộn, anh không thể kiểm chế được trái tim mình nữa rồi.

Anh đã thật sự yêu nàng, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Yêu nhiều đến mức có thể hy sinh tính mạng của anh vì nàng!

Anh nhìn nàng im lặng nằm đó, bất trì bất giác nước mắt rơi xuống. Anh lau đi nước mắt, cúi người nhắm nháp cánh môi đỏ mọng của nàng chốc lát rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Cửa vừa mở, Ari và Tachi liền hóa gió, thần tốc phóng vào phòng. Ragashu cười không nói, giúp họ khép cửa lại.

“Nữ hoàng còn sống chứ?” Izumin nhàn nhạt lên tiếng

“Nhờ hoàng tử đưa nữ hoàng về kịp thời nên nàng ấy vẫn tốt, không đến mức đánh mất mạng sống!” Ragashu giống như thường ngày, treo trên môi nụ cười rực rỡ cướp bao ánh mắt của người nhìn

“A... Thật tốt quá!!! Nhưng hoàng huynh, anh làm sao gặp được chị Asisu vậy?” Mitamun nghe lời của Ragashu, tâm bất giác thả lỏng đôi chút. Đối với Mitamun, Asisu cũng như chị ruột của cô, sự yêu mến mà cô dành cho Asisu cũng không thua kém gì tình cảm anh em giữa cô và Izumin.

Nhưng cô thắc mắc là Izumin tới Ai Cập để xem hôn lễ của Menfuisu và Carol hay là làm gì khác? Làm sao Izumin gặp được Asisu và tại sao Asisu lại mang bộ dáng sắp chết trở về.

“Hừ... Gặp trên đường, nàng ta có vẻ bị ám sát, bọn người ám sát là binh lính Babylon. Bọn chúng xem chừng đã chết hết.” Izumin hừ lạnh, trả lời ngắn gọn xúc tích. Hắn là tới tìm cô em gái ngốc Mitamun nha, thế mà cô em gái này lại chẳng để tâm đến hắn, chỉ toàn quan tâm tới Asisu.

“Binh lính Babylon?” Ragashu cau mày, ánh mắt tràn ngập tức giận, âm thầm ghi sổ môn nợ lớn. Anh chắc chắn việc này lại do Rakefi không an phận tiếp tục bày trò.

“Binh lính Babylon sao??? Ragashu, chẳng lẽ là người phải người hại chị Asisu? Người muốn mưu sát hoàng phi tương lai của người sao?” Mitamun trừng mắt nhìn Ragashu

Ragashu chỉ cười nhẹ không nói, làm lơ câu hỏi của Mitamun, đi đến Dược phòng nấu thuốc cho Asisu. Nerfen thấy thế cũng đi cùng.

Để lại đằng sau hai anh em Izumin và Mitamun mắt to tròn mắt nhỏ.

•

“Mấy tháng nay em ở đâu? Sao không về Hitaito?” Izumin khoanh tay dựa vào trụ cột, lạnh nhạt nhìn cô nhóc thấp hơn mình một cái đầu.

“Em ở trong mặt thất của Thần Điện Ai Cập...” Mitamun rụt cổ nói

“Cái gì? Asisu bắt nạt em? Nàng ta có làm gì em không? Có tra tấn đánh đập em không?” Izumin đột ngột đứng thẳng dậy, đem Mitamun xoay vòng tròn xem xét, chưa đủ lại còn nắm lấy tay Mitamun cản trọng chuẩn mạch.

“A... Không sao mà, chị ấy tốt lắm! Là tự em đòi ở mặt thất, em muốn ở đó chơi với chị ấy!” Mitamun tuyệt đối ngốc lảng, miệng méo xệch, đầu đầy hắc tuyến. Cô tự hỏi, anh trai mình có phải hay không lo lắng thái quá? Tra tấn cô sao? Anh ấy nghĩ chị Asisu là loại người nào vậy chứ.

Izumin trung ra bộ mặt không thể tin được. Lần trước rõ ràng Asisu đã nốt hấn ở đây, đe dọa hắn, bắt hắn phải cho nàng mượn mười ngàn binh mã, đòi khi nàng ta trả thù Carol, lật đổ ngai vị của Menfuisu xong xuôi mới trả tự do cho hắn. Nhưng dù nàng ta có thâm hiểm thì vẫn không gian hung bằng hắn, hắn đã trốn thoát và cũng đồng nghĩa với việc âm mưu đen tối của nàng ta bị phá hủy.

Còn lần này, nàng ta ngon ngọt dụ dỗ, đối tốt với Mitamun là vì mục đích gì?

Chẳng lẽ lại muốn thông qua Mitamun, gián tiếp gây hấn, tạo chiến tranh giữa Hitaito và Ai Cập?

“Anh nghĩ cái gì?” Mitamun nghiêng đầu, ngây thơ chớp mắt với Izumin.

“Không có gì. Không sao là tốt rồi!” Izumin thương yêu cốc nhẹ vào đầu Mitamun “Mà em dùng quá thân thiết với Asisu. Nàng ta không đơn thuần tốt bụng như em nghĩ đâu, chắc chắn là có âm mưu nào khác ở phía sau. Nàng ta chỉ lợi dụng em thôi!”

“Chị ấy không phải loại người đó!”

“Em quá ngây thơ, dễ tin người. Nàng ta chỉ với tốt trước mặt em thôi, sau lưng em thì ai biết chuyện gì xảy ra. Ngoan ngoan nghe lời anh, vài hôm nữa anh sẽ đưa em về Hitaito, tránh xa khỏi loại rắn độc như nàng ta!”

“Anh sai rồi, chị ấy là người tốt. Anh không được nói chị ấy như thế!”

“Đừng bướng bỉnh nữa Mitamun! Asisu là người thâm hiểm, tay nhuộm đầy máu tươi. Nàng ta đã nhiều lần tính kế hãm hại Carol, anh dám chắc có ngày sẽ tới lượt em. Tốt nhất em nên nghe anh...”

“ĐỦ RỒI!”

Mitamun hét lên, chặn lại những câu mà Izumin sắp thốt ra. Cô nhắm chặt hai mắt, cổ gồng bình tĩnh, kềm nén cơn tức giận của mình. Từng hàm ý trong lời nói của Izumin, cô càng nghe càng thấy vô lý quá đáng.

Asisu hăm hại Carol thì có gì là sai?

Con gái nữ thần thì được cái quyền cướp đi hạnh phúc của người khác sao?

Con gái nữ thần có quyền nhận được hạnh phúc trên sự đau khổ và nước mắt của người khác sao?

Asisu ở bên chăm sóc, yêu thương Menfuisu suốt mười năm trời lại không bằng Carol, một nô lệ mà Menfuisu vừa gặp đã yêu.

Vương vị hoàng phi Ai Cập vốn dĩ là dành cho Asisu nhưng vì Carol mà Menfuisu chối bỏ Asisu, Asisu hận Carol và Menfuisu là chuyện đương nhiên!

Asisu làm sai nhưng không đáng trách, có trách cũng chỉ trách Menfuisu mù quáng, ở trong phúc mà không biết hưởng, chỉ biết chạy theo Carol, con gái nữ thần chẳng an phận, thích chạy lung tung khắp nơi

“Em thừa nhận là trước kia chị Asisu làm sai nhưng không có nghĩa suốt đời chị ấy đều sai. Chị ấy đã thay đổi, đã buông bỏ thù hận rồi. Dù ai nói gì thì em luôn tin chị ấy!” Mitamun ít khi nghiêm túc nói, đôi mắt nâu trà sắc đỏ nhìn thẳng ánh mắt lạnh băng của Izumin, trong mắt không có chút gì gọi là sợ hãi.

“Mitamun...” Izumin biểu tình khó coi

“Em từng muốn chị Asisu trở thành vợ của anh, là chị dâu của em... Còn từ hôm nay thì em không còn nghĩ đến nó nữa. Em nhận ra anh quá tệ, anh không hề xứng với người như chị ấy!” Đôi mắt đẹp của Mitamun ửng đỏ, nước mắt từng giọt trượt trên gương mặt phấn nộn, bộ dạng nhu nhược đáng thương làm người khác sinh lòng che chở.

“Mun Mun, đừng khóc nữa, trông em khóc thật không đẹp...” Izumin không đành nhìn Mitamun khóc, hần lau đi nước mắt của Mitamun, ôn nhu dỗ dành.

“Mặc kệ em! Anh đi mà quan tâm Carol, người tình trong mộng của anh đi! Em gái như em thì cần gì anh phải lo lắng. Em biết anh sớm quên đứa em gái là em rồi, anh nhiều lần tới Ai Cập cũng là vì Carol, không phải vì em... IZUMIN, EM CHÂN GHÉT ANH!!!” Mitamun gạt tay Izumin, nước nỏ chảy đi, bỏ lại Izumin một mình với hành tá suy nghĩ rối bời.

_____

end chương 28

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 29: Bắt Đầu Hành Động

Mặt trời rực rỡ ngời lên giữa lòng cát sa mạc, xua đi bóng tối và cảm giác lạnh lẽo của màn đêm, mặt trời mang tới ánh sáng, sự ấm áp không lời lý giải đến với Ai Cập, vùng đất thiêng liêng được sự che chở của hơn 2000 vị thần khác nhau.

Dân chúng Ai Cập như thường lệ, vẫn bận rộn trong công việc và náo nhiệt trong những phiên chợ trời. Nhưng ngày hôm nay nơi náo nhiệt nhất vẫn là Thượng Ai Cập, người dân Thượng Ai Cập đang đón mừng hôn lễ của hoàng đế Menfuisu cùng con gái nữ thần sống Nile.

Trong khi đó thì ở Hạ Ai Cập...

Bên ngoài hồ, hương lam hoa sen thoang thoảng bay vào cung điện nữ hoàng, hương thơm dễ chịu không quá gay gắt, nó khiến người ta thư giãn đầu óc vào những lúc mệt mỏi.

Cũng hơn một tuần trôi qua, tình trạng của Asisu vẫn không có chuyển biến tốt. Kể từ hôm nàng được Izumin đưa trở về, nàng không hề tỉnh lại, dù chỉ là một lần mở mắt. Nói khó nghe một chút thì nàng bây giờ không khác gì một cái xác.

Hơi thở mỏng manh và thân thể lạnh buốt.

Yên tĩnh và bất động.

Thật chi, điều đó làm cho những người bên cạnh nàng cứ nghĩ rằng nàng đã chết, đã đi theo thần linh tới vùng đất bất tử. Họ lo lắng, rầu rĩ, đầu là ngày hay đêm thì nước mắt họ vẫn vì nàng mà rơi xuống.

Chỉ riêng ba người Ragashu, Nerfen và Izumin là bình thản nhất, nhưng không, nói đúng hơn là ba người họ che giấu cảm xúc riêng bằng vẻ bình thản bề ngoài.

◦ ◦ ◦

Izumin nằm chán ngời trên giường của Asisu, hẳn một thân trang phục Hitaio lam sắc tăng thêm phần tao nhã, mái tóc như ánh trắng phát phơ bay múa, trong đôi mắt nâu trà như ản như hiện sự chán ghét không nên có.

Izumin ngắm nhìn gương mặt thánh thiện vẫn chìm sâu vào mộng của Asisu, tìm hẳn lần đập nhanh khác thường, một cảm giác kỳ lạ không thể diễn tả. Trong im lặng, hẳn bắt đầu nhớ lại những lần đã gặp nàng.

Lần đầu tiên hẳn biết nàng, là lúc hẳn bị bắt nhốt ở Giza, nàng xuất hiện trước hẳn với bộ dạng xinh đẹp và nụ cười rực rỡ trên môi, thể nhưng ngay sau đó nàng lại dùng nụ cười ấy mà chém hẳn vài nhát kiếm, đến hôm nay tay hẳn vẫn còn mang sẹo nha. Lần thứ hai hẳn thấy nàng, là lúc nàng vô tư cười khi nhìn Carol bị sự tử vô xuống sông Nile ở bãi săn. Lần thứ ba là ở phiên chợ, nàng vừa trông thấy hẳn liền cuống cuống bỏ chạy, sợ đến mức không dám quay đầu lại nhìn hẳn (Thật ra không phải Asisu sợ Izumin đâu, Asisu sợ Izumin gây rắc rối thôi!). Lần thứ tư là khi hẳn bắt Carol đi, nàng đã không quan tâm chính mình mà tìm đến hẳn để giải cứu Carol, nàng còn bày trò làm loạn cả thành trì của hẳn. Và còn nhiều lần khác nữa...

Hắn nhận ra nàng đang dần thay đổi, nàng biết quan tâm người bên cạnh hơn, trong mắt nàng không còn chứa những âm mưu thâm độc mà hẳn từng thấy. Hắn cũng không biết từ lúc nào, bóng dáng nàng lại ép bóng dáng Carol biến mất, trực tiếp xâm lấn vào đầu hẳn, hẳn để ý nàng sao?

Ngữ đến đó Izumin có chút hoảng hốt, nảy gờ là hẳn đang nghĩ cái quái gì vậy?

Người hẳn để ý là Carol lương thiện, không thể nào là Asisu tàn khốc. Mà cho dù hẳn có thật sự đề ý Asisu đi chăng nữa thì hẳn cũng không muốn thừa nhận nàng.

Người đối có câu giảng son đỏ đôi, bản tính khó đổi. Bản tính của một con người đầu thế thay đổi chỉ trong một sớm một chiều, Izumin tin rằng Asisu đang có một kế hoạch gì đó khá lớn và nàng chỉ đang cố gắng lừa gạt mọi người để thực hiện kế hoạch đó thôi.

“Nữ hoàng Asisu, nàng giỏi lắm, nàng đã thành công vào vai người tốt để chiếm lấy một góc trong tim ta. Ta sẽ quan sát xem nàng bày ra âm mưu gì tiếp theo, hẳn rất thú vị đây, nhưng... Nếu âm mưu đó là để hãm hại Carol...” Ta khẳng định một điều là nàng phải chết, mặc dù ta từng hứa với Sinh Mệnh thần là bảo vệ nàng.

Izumin lắp lững không nói hết câu, nửa câu còn lại đều để trong lòng không muốn người ngoài nghe thấy. Hắn cười nhạt, vuốt nhẹ lên khuôn mặt non mịn của nàng, cúi người ngắm lấy đôi môi mê hoặc đó mộng kia, hôn một cách điên cuồng như muốn trừng phạt nàng.

“Ừm... Raga... Shu...” Chỉ vì cái hôn đó mà Asisu bắt ngờ tỉnh lại, ánh mắt mơ màng nhìn người đối diện, miệng lầm bầm gọi tên Ragashu.

Izumin nhui mi khó chịu, nàng đang xem hẳn là Ragashu sao?

Hắn bỗng có cảm xúc giận dữ mà trước nay chưa từng có, vốn định ngồi dậy rồi đi nhưng có hẳn lại bị nàng vòng tay ôm lấy. Nàng ngây ngô kéo cổ hẳn xuống thấp, chạm lấy làn môi mòng lạnh như băng của hẳn. Động tác tưởng chừng như vô thức ấy lại khiến Izumin rơi vào trầm luân, hẳn nhếch môi cười như có như không, mạnh mẽ ôm lấy thân thể mảnh dẻ, hoàn mỹ động lòng người của Asisu. Hắn một đường theo môi đó mộng hôn tới xương quai xanh tuyết trắng, thỉnh thoảng lại cắn nhẹ lên vành tay khéo léo của nàng.

Nhìn trên cổ nàng đầy dấu hôn của hẳn, hẳn hôn nhẹ lên trán nàng, bắt đặc dĩ cười một cái, nàng là bị thương, hẳn không thể vượt quá giới hạn. Trong lòng lại tự hỏi, giữa nàng và Carol, hẳn yêu thích ai hơn đây, thật sự là một điều khó nghĩ!

Mà đáng lý ra, hôm nay hẳn phải ở Thượng Ai Cập để ngăn hôn lễ của Menfuisu và Carol nha, không ngờ tới lại phải ở Hạ Ai Cập trông coi nàng theo lời dặn của Mitamun. Lúc đầu hẳn không đồng ý, nhưng do bị Mitamun đe dọa rằng nếu hẳn không làm, con bé sẽ không về Hitaio, mà con bé không về thì mẫu hậu sẽ đau lòng, hẳn vì thương mẫu hậu đành ngầm ngời đồng ý nha.

◦ ◦ ◦ ◦ ◦ ◦ ◦ ◦

Ở một góc cung điện, Ragashu gương mặt như tiền lai như yêu đoạt ánh nhìn, mi mắt rủ xuống che giấu tất cả cảm xúc, nụ cười treo trên môi có chút đông cứng, mái tóc đen tuyền tựa nhưng lụa nhẹ nhàng bay múa. Trên người như thường lệ một thân huyết y chói mắt, tà áo nhẹ tung bay trong gió, phiêu dật tựa thần tiên.

Anh dùng đôi mắt tinh như nước, nhìn hết thấy mọi chuyện đã diễn ra rồi lắng lặng xoay người rời khỏi, trên tay cầm theo khay đựng cốc thảo dược đã nát vụn. Nếu để ý kỹ thì có thể nhìn ra tay áo bên phải của anh đó đến lạ thường, màu đỏ sậm của máu.

Một cơn tức giận trong im lặng mà không ai biết đến.

Hứa hẹn về một chuyện tình tay ba ngang trái cầu huyết...

*****

end chương 29!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Dã Tâm Bé Nhỏ

Ai Cập tung bùng náo nhiệt, hoa tươi thơm ngát trải dài khắp chốn, tiếng chiến trống rộn ràng hòa lẫn vào tiếng reo hò ca hát.

Kinh thành TêBê xa hoa lộng lẫy vô ngần, sứ giả các nước lân bang và dân chúng Ai Cập từ mọi miền đều rủ nhau đến tham dự hôn lễ, họ tặng biết bao nhiêu là châu báu ngọc ngà, kèm theo đó là ngàn lời chúc phúc dành cho Menfuisu và Carol. Họ quên mất những lời chúc này đã từng dùng để chúc cho Menfuisu và Asisu từ nhiều năm trước, ngày mà Asisu là hôn thê của Menfuisu, vẫn là vị nữ hoàng kiêu ngạo đáng tôn kính.

Còn bây giờ thì sao đây?

Carol - một người xa lạ bất ngờ xuất hiện, Menfuisu lại có thể vì người xa lạ ấy mà xua đuổi Asisu - chị gái của mình. Những lần Carol bị hãm hại nhưng không tìm được người chủ mưu, Menfuisu đều chẳng hỏi rõ nguyên do đã đổ hết tội lỗi lên đầu Asisu và cũng từ ngày định mệnh đó, Asisu đã nổi tiếng lại càng thêm vang danh, nàng hoàn hảo biến thành trò cười trong mắt thiên hạ, nàng thành công diễn trọn vai nhân vật phản diện mà quý thần căm ghét.

Về phần Carol, nhờ bản đẹp là Asisu phản diện tàn nhẫn, nàng ta được người khác biết tới như một vị thánh nữ. Lương thiện và tốt bụng, phép thuật đầy mình và dự đoán được tương lai. Dù cho ai làm chuyện có lỗi với nàng ta thì nàng ta vẫn ngay ngọc mà tha thứ, không cần biết họ có thực hối lỗi không, để rồi có ngày một lần lại một lần bị hại. Thêm nữa là tính cách lạnh chanh to mỡ, nàng ta biết rõ không tự bảo vệ được mình mà cứ thích chạy loạn, gây rắc rối để rồi bị bắt, làm người khác phải vì cứu nàng ta mà chết một cách oan uổng.

Nếu nói Asisu tàn nhẫn giết người không ghê tay thì Carol đáng sợ nhiều, số người mà Carol gián tiếp hại chết đã lên đến hàng trăm, một con số không lớn nhưng cũng chẳng hề ít.

Mà lần hôn lễ này xem như giải quyết xong rồi, Menfuisu đã hoàn toàn chọn Carol và vứt bỏ Asisu, hẳn không cần Asisu đứng ra chứng hôn hay thay thần linh chúc phúc cho hẳn cùng Carol bất cứ điều gì, thậm chí hẳn còn chẳng quan tâm tới việc Thương - Hạ Ai Cập phân chia ranh giới. Đối với Menfuisu, chuyện giành lại Hạ Ai Cập chỉ đơn giản như trò bàn tay, nên nếu hẳn muốn thì hẳn liền dẫn binh sang chiếm lại thôi, hẳn tin tưởng quân đội Giza thua xa quân đội TêBê rất nhiều, thua về nhân lực lẫn thực lực. Vì vậy, chuyện mà hẳn quan tâm nhất lúc này chỉ có Carol, chỉ cần Carol ở cạnh hẳn, những thứ khác đều không quan trọng.

Menfuisu là toàn tâm toàn ý yêu Carol, không có nàng ta, hẳn không sống nổi!

—

Giza Hạ Ai Cập...

Trên chiếc giường đá thạch anh được phủ đầy da báo, Asisu nhẹ nhàng cử động thân thể, tay nhỏ đưa lên đôi mắt còn mù sương của mình, trông nàng không khác gì con mèo lười khi vừa tỉnh ngủ. Asisu đột nhiên trừng to hai mắt, nàng ngay ngăn chặn đôi tay quẩn đầy vài bằng của mình, lại nhìn cả toàn thân mà tìm giật thốt một cái.

Lạy chúa!

Đừng nói là nàng thật sự chết nha, nàng còn trẻ, cũng chẳng làm gì sai, nàng mới sống được vài tháng mà muốn nàng chết tiếp là sao? Trời đối xử với nàng bất công quá vậy!!! Nhanh như vậy mà nàng đã bị đem ướp xác luôn nè, bằng chứng là trên dưới cơ thể của nàng đều toàn vài bằng trắng xóa đây, mà đừng nói vài này là vài liệt ả, nàng muốn ngắt...

Nội diễn một hồi rồi Asisu mới bình tĩnh lại, quan sát xung quanh, lát sau thì nàng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Nàng còn thở nên chắc chắn chưa chết, và lại đây là tẩm cung của nàng, nàng đầu phải đang nằm trong quan tài đâu, thật sự là suýt dọa chết nàng.

Theo suy nghĩ của nàng thì do nàng bất ngờ biến mất trong đêm, Ragashu cùng mọi người có lẽ đã lo lắng chạy khắp nơi để tìm được nàng và đưa nàng về hoàng cung trị thương, mà nàng còn nhớ rõ, khi nàng mơ màng tỉnh dậy, nàng đã thấy Ragashu lên hôn nàng nha, mà hình như nàng còn có hành động mở ám đáp trả nữa chứ.

Ách... Chuyện này thật đáng xấu hổ, nằng chỉ mong nó là một giấc mơ!

“Nàng tỉnh rồi sao?” Từ bên ngoài, Ragashu bộ dáng vẫn đậm phong khinh với mỹ mạo hơn người, thần nhiên mở cửa đi vào, trên tay như cũ là một cốc cháo được vẫn còn hơi nóng bốc lên.

“Ách... Ragashu...” Asisu tim nhảy liên hồi nhìn Ragashu đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc đỏ ửng như bông ra máu.

“Mặt nằng làm sao đó như vậy, lại phát sốt sao?”

“Không... Không phải... Ta không sao!” Asisu lắc đầu

“Nằm im, để ta xem.” Ragashu cúi người xuống

“Á... Người mau đứng lên... Đứng mà... Á... Đứng chạm vào người ta... Á...”

“NGỒI IM!” Ragashu nhìn Asisu lùi tới mép giường, tức giận quát lớn.

“KHÔNG! Á...” Asisu trừng mắt, trực tiếp bỏ qua lời Ragashu nói, tay không ngừng vung loạn lên người Ragashu, còn chính mình thì lùi về sau, thiếu chút nữa là từ trên giường rơi xuống đất, may mắn là nhờ Ragashu nhanh chóng kéo lại, bằng không Asisu nằng phải chịu đau một trận.

“Nằng... Hừ...” Ragashu cau mày, hừ lạnh một tiếng, muốn nói gì lại không nói được. Chỉ đành ôm eo nhỏ của Asisu kéo sát vào người anh, giữ chặt lấy hai tay đang muốn đánh người của nằng, cúi đầu kẻ sát mặt nằng, trán chạm trán đo nhiệt độ.

Cảm nhận được hơi thở nam tính của người đối diện, Asisu lại nhớ tới nụ hôn lúc nằng vừa mơ màng tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đã đỏ lại càng thêm đỏ. Máu dồn thẳng lên não, nằng chẳng nghĩ nhiều liền túm lấy áo Ragashu, chôn đầu vào lồng ngực anh, mãi không chịu buông ra. Ragashu bị hành động bất ngờ của nằng làm cho giật mình nhưng cũng không nói gì chỉ im lặng.

“Ragashu... Người khỏe... Ách, người đem thuốc tới sao... Đứng... Ta không uống đâu...” Asisu ngẩn đầu, gượng cười.

Ragashu đầu đầy hắc tuyến, nằng là đang nói nằng lộn cái gì, bệnh mà không chịu uống thuốc thì khỏe bằng cách nào, có phải vì nằng phát sốt nên nói nhầm chăng?

“Đứng cũng phải uống!”

“Người... Thà ta ra ta liền uống!”

“Lời này lẽ ra là ta mới nói đúng.” Ragashu như có như không mỉm cười, trong lòng vốn dĩ tức giận cũng giảm đi vài phần.

Nghe lời Ragashu nói, Asisu lúc này mới chú ý đến việc nằng đang làm. Không nhìn thì thôi nhưng nhìn rồi thì nằng thật sự muốn chui xuống đất trốn mà. Nguyên nhân sự việc là thế này, hiện trạng Ragashu không hề động tay động chân ôm lấy nằng, tất cả đều do nằng mất bình tĩnh, tự chủ động nhào vào người Ragashu nha.

“Haha... Đưa thuốc đây!” Asisu giả vờ như không chuyện gì xảy ra, nằng chia tay nhện cốc cháo được từ tay Ragashu, ngẩn đầu, một hơi uống cạn. Thuốc thì đã uống hết, thế nhưng vị đắng vẫn lưu lại nơi cổ họng khiến Asisu không ngừng ho khan.

Ragashu thờ dài một tiếng, anh chưa từng thấy ai uống thuốc như Asisu, uống kiểu đó có cũng ngay bị sặc mà chết thôi. Vị nữ hoàng mà anh yêu quá thật không tầm thường, đến cách uống thuốc cũng không bình thường nha. Anh thầm cười, xoay người rót cho nằng cốc nước uống, đợi đến khi nằng giúp nằng thoải mái hơn.

Ánh nắng chói chan không đập tan được sự phấn khởi của người dân Ai Cập, bởi lẽ hôn lễ của hoàng đế vẫn đang diễn ra, đồng thời hôm nay cũng là ngày tế lễ thần Amon. Dòng nước sông Nile nương theo từng nhịp sóng, vỗ vào thềm đá của thần điện, phần khởi dâng cao lên vùng đồng bằng, đem tới cho Ai Cập vùng đất phù sa màu mỡ, hứa hẹn một năm mới với những đợt vụ mùa phong phú.

“Hôm nay, là ngày hôn lễ của Menfuisu sao? Mà ta ngủ bao lâu rồi?” Asisu được Ragashu đưa đến bên cửa sổ, nằng thất thần nhìn ra ngoài.

“Ừ. Nàng bị thương khá nặng, mê mang hơn một tuần rồi.” Ragashu vì về thất thần của Asisu mà trầm mặc, anh mỉm cười, vươn tay vuốt qua tóc nằng, vuốt thẳng từng lọn tóc rối, đôi mắt đen phảng phất phiền muộn , ánh nhìn xa xăm không thấy đáy.

“Người làm sao tìm được ta?” Asisu bắt lấy bàn tay đang nghịch trên tóc nằng, đưa tới trước mặt ngắm nghía.

Nằng phải công nhận một điều, tay của Ragashu rất đẹp, bàn tay to hơn tay nằng đôi chút, ngón tay thon dài, từng khớp ngón tay rõ ràng lại hữu lực, lòng bàn tay hầu như không một vết chai sạn, làn da mịn màng có phần xanh xao khiến người khác muốn nắm mãi không buông. Ách... Thật ra nằng cũng muốn nắm luôn tay kia của anh đó, bắt quả anh không cho nằng nắm, lại còn giấu tay kia vào tay áo, không chịu để lộ ra ngoài.

Lén lút nhìn nhan sắc yêu nị bức người của Ragashu, Asisu bùi bùi, cảm thán không thôi. Thương để thiệt quá ưu ái cho Ragashu mà!

“Nữ hoàng, ta mới là người tìm thấy nằng, nằng muốn hỏi gì thì hỏi ta đi!”

Izumin cười giả hoạt đi tới, sự xuất hiện bất ngờ của hắn dọa Asisu nhảy dựng. Nằng trợn trợn nhìn Izumin, sau đó xoay sang Ragashu với hàm ý: vụ này là sao đây?

Ragashu không lên tiếng, chỉ đối Asisu gật đầu, khẳng định những gì Izumin vừa nói là đúng. Sau đó mỉm cười chào hỏi Izumin vài câu rồi ngồi một bên, giữ im lặng không nói gì nữa. Thế nhưng Asisu xem như không thấy thái độ của Ragashu, vẫn thoải mái nghe Izumin kể lại sự việc khi nằng bị ám sát.

Nếu ai nhậy cảm thì sẽ phát hiện ra, nhiệt độ trong phòng đang giảm xuống một cách nhanh chóng.

Asisu vốn là người mẫn cảm và cảnh giác, nằng nhận thấy được không khí trong phòng có phần âm lạnh, nó hòa lẫn vào sát khí được che giấu không hoàn hảo.

Nằng đang nói chuyện với Izumin thì dừng lại, lặng lẽ liếc mắt, nhìn sang Ragashu vẫn im lặng ngồi một bên, vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt anh đang nhìn nằng, hai người bốn mắt nhìn nhau không nói lên lời.

Âm thầm nuốt nước bọt, Asisu quay mặt đi, né tránh ánh mắt của Ragashu. Lần đầu tiên nằng chứng kiến ánh mắt đó của anh, ánh mắt tựa như bằng võ hồn làm người khác không lạnh mà run, ẩn ẩn trong đó lại có chút bi thương trách cứ. Nó hoàn toàn khác xa với ánh mắt mà anh vẫn thường nhìn nằng. ánh mắt ôn nhu và chịu đựng duy nhất dành riêng cho nằng.

Nằng cũng biết rõ, ánh mắt lạnh của anh lúc này là vì sao, hẳn là đang nổi cơn ghen tuông nha, người ta thường nói ghen càng dữ dội là yêu càng thật tâm đấy thôi. Nằng khẽ cười một tiếng, tim không an phận nhảy sai vài nhịp, từng chút từng chút đem hình ảnh của anh khắc sâu.

“Quốc vương, ánh mắt đó của ngài là ý gì? Có phải ngài không thích sự có mặt của ta ở đây?” Izumin giả vờ vô tâm vô tư, trung ra một bộ dáng hồ ly đắc ý hỏi Ragashu.

Muốn đầu với hắn? Người như Ragashu không đủ tư cách. Nhìn xem Asisu là biết, từ lúc hắn bước chân vào phòng, nằng đầu còn để tâm tới Ragashu, vì mọi sự chú ý của nằng đều đặt trên người hắn.

“Haha... Hoàng tử tương tượng nhiều, ánh mắt ta bình thường vẫn vậy. Mà sao ngài không đến TêBê gặp cô gái sông Nile đi, ta nghĩ nằng ta đang chờ ngài...” Dùng giọng điệu hờ hững đáp trả, Ragashu lại treo lên gương mặt hồ ly mỉm cười, đôi mắt hoa đào lấp lóe, phồng ra sát khí khiêu khích.

Izumin hoa tâm, đã si mê Carol lại muốn đoạt Asisu - nữ nhân của anh sao? Anh không để hắn làm vậy, hẳn không xứng với nằng.

Izumin muốn dùng mọi thủ đoạn làm tổn thương Asisu, trả thù cho Carol sao? Nếu có chuyện đó, anh nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết, cả đời không thể ngẩng đầu nhìn người khác.

Asisu che miệng cười khúc khích, tựa người vào thành cửa sổ, bắt chéo chân ngồi xem vở kịch sắc mùi thuốc súng của Izumin, Ragashu.

Nằng thật sự thất mắc, giữa Izumin và Ragashu có thâm thù đại hận gì mà cứ người trừng ta liếc như vậy, bộ hai người đó không biết đau mắt, không sợ mắt rớt ra ngoài sao?

Ách... Mà nằng quan sát kỹ thì hai người nhìn cũng giống hồ ly quá chứ, mỗi cái trừng mắt cũng quăng đầy mị nhãn ra đấy, nếu để người bên ngoài nhìn thấy thì nằng chắc chắn, trong vòng một nốt nhạc cũng gom được hàng tá hoa đào si mê bóng sắc.

Nằng âm thầm cười gian manh, tên Sinh Mệnh thần Takeru cũng tốt với nằng quá, vì nằng mà chọn ra hai người xét nhan sắc có nhan sắc, xét địa vị có địa vị này làm bảo vệ cho nằng, lợi ích của chuyện này thật lớn nha, có thể phần nào giúp ích cho quốc gia.

Hiện tại tin tức Ai Cập phần chia lãnh thổ đã truyền xa, nằng tin là nay mai các nước láng giềng sẽ nhìn mò thấu tóm Hạ Ai Cập của nằng.

Nàng không phải sợ chiến tranh bùng nổ, nàng chỉ sợ chiến tranh diễn ra gây thương vong cho con dân của nàng thôi, mà theo thông tin nàng biết được thì tổng số quân đội và nô lệ Giza chỉ có 25 ngàn người, không đủ lực lượng cùng thực lực để đối chọi với các nước khác, nên bây giờ nàng có Ragashu và Izumin là người chống lưng thì yên tâm hơn nhiều.

Babylon và Hitaito là hai cường quốc danh tiếng, không có quốc gia nào rảnh rỗi đâm đầu vô Hạ Ai Cập, cổ tình gây hăng với mấy đại cường quốc đầu.

Về phía Thượng Ai Cập thì nàng vẫn còn chút lo lắng, nàng lo Menfuisu không đánh lòng buông tha Hạ Ai Cập, dẫn binh sang tranh giành với nàng. Bất quá nàng vẫn còn một lá chắn Atsiria, Atsiria dù sao cũng từng là để chế hùmg mạnh đông quần đội, cộng thêm tài thao lược chiến trường của anh hai Hito, chỉ cần dùng phần nửa phần binh lực là đủ để bẹp tên hoàng đế Menfuisu kiểu ngao không nói lý lẽ.

Nàng không có dã tâm gì đâu, nàng chỉ mong vào một ngày không xa, nàng sẽ thu thập những bộ tộc và tiểu quốc còn nghèo khổ xung quanh Hạ Ai Cập, mở rộng đất nước.

Đem tên Hạ Ai Cập điền vào danh sách các cường quốc. Cài cách chính sách, xóa nạn mù chữ cho dân. Đặc biệt huấn luyện quân đội, chế tạo vũ khí sắc thép. Lập ra một vài điều kiện có ích cho giai cấp nô lệ, thế nô.

Từng bước đưa Hạ Ai Cập phát triển giàu mạnh, trở thành đất nước công nghiệp nông nghiệp, nơi giao thương lớn nhất giữa các nước.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Độc Tính

Thượng Ai Cập

... Loáng Xoảng... Âm thanh tách trà vỡ vụn, nước văng tung tóe trên mặt đất. Không khí trong phòng âm trầm quý dị, Rakefi tức giận đứng bên cửa sổ, bàn tay siết chặt đến mức trắng bệch, hầu như có thể thấy rõ gân xanh và mạch máu.

“Cái người vừa nói kế hoạch thất bại, toàn bộ người của ta đều chết, còn à Asisu thì được người cứu đi sao?”

“Hoàng thân, mọi chuyện... đúng là vậy.”

“Các người là một lũ ăn hại! Có một à đàn bà cũng không giết được. Nếu như vậy ta còn tốn công nuôi các người làm gì!” Thời điểm Rakefi thốt lên mấy lời đó, cũng chính là lúc tên lính vừa trả lời lình tron một nhất kiếm vào tim, mất mạng trong vòng ba giây, thân thể tên lính xui xẻo ấy nặng nề ngã ra đất, co giật vài cái rồi xụi lơ.

Rakefi nhìn cũng không nhìn, trực tiếp thu kiếm về, nhàn nhai lau đi vết máu dính trên thân kiếm. Dung mạo cùng cử chỉ của Rakefi vẫn như thường, bất phàm tao nhã tựa thần tiên, nhưng giờ phút này trong mắt của những binh lính còn lại, Rakefi không khác gì tử thần ảo đen, hoành lên mình vẻ ngoài đẹp để đi giết người.

“Khẩn cầu hoàng thân tha mạng, cho chúng thuộc hạ một cơ hội nữa, lần sau chúng thân sẽ không sợ suât!” Nhóm binh lính mặt mày xám xanh, quỳ rạp trên đất, hướng Rakefi xin chút khoan hồng. Họ tuy một thân vô gia nhưng lại sợ hãi sự tàn nhẫn của Rakefi, trong mắt Rakefi mạng của họ chỉ như cỏ rác, huống hồ họ chỉ có vài người, chẳng thể đánh lại ngàn người bên cạnh Rakefi.

Binh lính thành Babylonia có câu cửa miệng: Thà chọc giận quốc vương chứ đừng chạm tới hoàng thân.

Thật chất mà nói, binh lính bọn họ phò tá cho Rakefi là do bất đắc dĩ họ mới làm vậy, họ không hề muốn người như Rakefi trị vì đất nước của họ, đối với họ, chỉ có Ragashu mới xứng đáng. Có điều bây giờ họ không thể giúp Ragashu, họ không đủ năng lực, không muốn vì việc này mà liên lụy gia đình đi vào chỗ chết.

Thế nhưng bên ngoài thành Babylonia, dân chúng nước Babylon lại ca tụng hoàng thân Rakefi hiền từ, rộng lượng, yêu dân như con. Mắng nhiếc quốc vương Ragashu không bằng cầm thú, giết người không chớp mắt, là hôn quân tàn bạo nhất trong lịch sử, nào có ai biết được sự thật hoàn toàn trái ngược, không như những gì họ thấy.

Rakefi không đơn thuần là âm mưu soán ngôi đoạt vị, hẳn còn muốn tạo tiếng tốt cho chính mình trong mắt dân chúng, sau đó hủy hoại thanh danh của Ragashu, khiến người đời phi nhò Ragashu. Tất cả những chuyện đó, đều là thâm hoa trái đường cho hắn, để sau này hắn ngồi lên ngai vàng lấy được lòng dân, không sợ dân làm loạn. Nhưng để thực hiện từng bước đó, hắn bắt buộc phải đổi thân phận với Ragashu.

Năm 14 tuổi, Rakefi không đem tình thân để vào mắt, cổ tình độc chết tiền vương. Một năm sau, hắn thông đồng cùng các gian thần có chức trách cao trong triều, dùng mọi thủ đoạn cưỡng ép Ragashu phải làm theo ý hắn, dùng xiềng xích khóa chặt tay chân của Ragashu giam giữ tại mật thất, không cho ra ngoài. Còn về phần hắn, ở bên ngoài lấy thân phận Ragashu làm đủ chuyện thiên lý bất dung với dân chúng, sau đó lại sai người đi cứu giúp dân chúng bằng tên tuổi của hoàng thân Rakefi.

Cứ như vậy suốt 6 năm trời, Rakefi thành công hoàn thành kế hoạch. Giờ hắn tạm thời trả lại tự do cho Ragashu, chờ đến khi thời thời điểm thích hợp, hắn sẽ tự tay giết chết Ragashu bằng danh nghĩa là giết hôn quân giải thoát cho dân.

Cuối cùng hắn chỉ cần mỹ mãn ngồi trên ngai vàng hưởng thụ.

—

“Được thôi, lần này ta tha cho các người! Nếu còn lần sau, ta liền khiến các người chết thảm hơn hẳn.” Rakefi mỉm cười rộ rỡ, chỉ tay xuống tên lính đã tắt thở từ lâu.

“Chúng thuộc hạ cảm tạ ơn đức của ngài, nhất định sẽ không làm ngài thất vọng.” Nhóm binh lính đồng loạt hô lên, liếc mắt nhìn theo bóng dáng Rakefi rời đi, lờ lờ vuốt ngực, an ổn trái tim vẫn đang đập thình thịch liên hồi. Rakefi ra khỏi phòng tìm tới chỗ Menfuisu và Carol, nếu đã không thể giết Asisu chiếm cứ Hạ Ai Cập thì hẳn sẽ chuyển sang Thượng Ai Cập. Sau hôn lễ của Menfuisu và Carol ba ngày, hắn sẽ ngỏ lời mời Carol đến Babylon tham quan tháp Babel vừa mới xây dựng, theo hắn nhận biết mấy ngày nay thì với tính cách tò mò của Carol, hẳn tin chắc Carol sẽ đồng ý mà không nghĩ gì.

Đến lúc Carol sang Babylon, hẳn chi cần giam giữ Carol lại, dùng Carol làm con tin, uy hiếp Menfuisu để đầu tóe Thượng Ai Cập, mà khi Thượng Ai Cập lọt vào tay hắn rồi thì Hạ Ai Cập cũng sẽ là của hắn vào một ngày không xa.

—

Hạ Ai Cập...

Asisu vẫn vui vẻ ngồi xem Ragashu và Izumin diễn trò thì đột nhiên khó thở. Nàng muốn há miệng ho khan nhưng cổ họng lại khó khốc, không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Trong cổ họng dường như có thứ gì đó đang cuộn cuộn dâng trào. Nàng mở miệng muốn gọi Ragashu thì chất lỏng tanh ngọt bất ngờ trào ra mãnh liệt. Nàng hốt hoảng nhìn thấy chất lỏng đen ngòm đang chảy xuống, dính vào bộ quần áo lam sắc nặng nề.

Máu đen? Máu của nàng tại sao lại biến thành màu đen?

Tuy thấy kỳ lạ nhưng Asisu không có thời gian quan tâm, cái nàng quan tâm là con đau từ lồng ngực truyền tới, nó khiến nàng càng lúc càng không thở nổi. Cấn răng chịu đựng sự đau đớn, móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay đến rướm máu, nàng vươn tay cầm lấy cốc nước trên bàn, dùng hết sức lực ném về phía hai người ở đằng xa.

“Đau quá! Asisu, nàng làm...” Ragashu và Izumin bị Asisu ném trúng, khó chịu quay đầu lại định trách cứ, nhưng khi thấy bộ dạng của nàng, hai người bị dọa không nhẹ, vội vàng chạy tới, bốn tay bốn chân đỡ lấy thân thể gần như sắp ngã khỏi ghế của nàng, đặt nàng nằm lên giường.

“Nàng ấy làm sao vậy?” Izumin cau mày tằm, quan sát Ragashu chuẩn mạch cho Asisu.

“Trúng độc, một loại độc không màu không mùi, quá tinh phát tán chậm.” Ragashu lạnh lùng trả lời Izumin, bắt tri bắt giác siết chặt hai nắm tay.

“Độc? Từ khí nào chứ?” Asisu tham lam hít lấy không khí, khó khăn nói lên điều nàng thắc mắc.

“Ta nghĩ là vào hôm nàng bị ám sát, bọn sát thủ đó đã bôi chất độc trên thân kiếm, chỉ cần trong lúc nàng gieo đầu, vô tình chạm phải liền có thể trúng độc.”

—

Nghe xong đáp án từ Ragashu, Asisu nhắm mắt thay đổi sắc mặt, thái độ lạnh như băng, nơi khóe môi khẽ cong, lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Xem ra tên Rakefi này không biết thương hương tiếc ngọc là gì rồi, cư nhiên lại vô tâm hạ độc thủ vào nàng. Hắn nghĩ nàng là đứa nhỏ ngu ngơ chắc? Tưởng nàng không biết đám người đó do hắn phái tới ư? Hắn không sợ rằng ghi hận trả thù sao?

Mà ai đời diễn khùng như đám thuộc hạ của Rakefi, đã cố tình đi ám sát người ta mà còn mặc quần phục. Làm như vậy chẳng khác nào gieo đầu hở đuôi, tự vạch áo cho người xem lưng.

***

Suy nghĩ một hồi thì Asisu đột nhiên muốn khóc, cái giám gác mà từ lâu nàng đã lãng quên. Nàng cảm thấy rất uất ức cho bản thân mình. Kiếp trước, nàng được anh và cha cưng chiều hết mực, nàng chưa từng chịu đau chịu khổ lần nào, vậy mà khi xuyên qua cái thế giới Ai Cập cổ đại này, nàng phải chịu biết bao nhiêu tổn thất, đau đớn về tinh thần lẫn thể xác.

Ai đó nói cho nàng biết đi, nàng kiếp trước đã làm điều gì sai?

Nàng cũng chỉ là nữ tử nhỏ bé, vì cái gì tất cả mọi người xem nàng như kẻ thủ?

Tại sao muốn ép nàng vào đường cùng, họ chưa bao giờ cho nàng làm người tốt, chưa từng tin tưởng nàng...

Nhờ những chuyện đó, hôm nay nàng mới bắt chợt hiểu ra bản thân mình, là do nàng quá ngây thơ ngu ngốc, để người ta hắt lằn này đến lằn khác hãm hại nàng, đổ oan cho nàng, lợi dụng nàng, khiến nàng bị thiên hạ cười chê, phỉ nhổ.

Nàng mệt mỏi lắm, nàng không muốn điều đó chút nào, nàng chỉ muốn trị vì Hạ Ai Cập thật tốt rồi bình an sống qua ngày, nhưng những người đó không cho phép nàng sống bình an, họ cố tình tìm đến nàng, tìm mọi cách gây chuyện với nàng.

Mặc dù nàng ngây thơ nhưng không giống kiểu thánh nữ Carol, bởi trong sự ngây thơ của nàng, nó mang theo chút gì đó tàn nhẫn, quyết liệt và chấp nhất. Nàng không thể lúc nào cũng rộng lượng, tha thứ cho người khác như Carol đã làm.

Đạo lý làm người của nàng là nước sông không phạm nước giếng. Nhưng nếu những con người đó, họ đã muốn chạm tới nàng, động tới người bên cạnh nàng, vậy họ cũng đừng nên trách nàng không lưu tình, ra tay độc ác...

—

“Phốc...” Giương mặt Asisu trắng bệch, nàng ôm lấy lồng ngực gần như rạn nứt, cơ thể mảnh mai vì đau đớn mà cuộn tròn lại. Thứ chất lỏng màu đen tanh tươi không ngừng tuông ra từ khe môi nàng, nó khiến cổ họng nàng đau rát, cực kỳ khó chịu.

“Asisu, nàng sao vậy?” Ragashu mím môi, vỗ nhẹ lên má nàng.

“Hìhì... Ta buồn quá... Hai người để cho ta ngủ xù nha...” Nàng mơ màng nói với Ragashu và Izumin, trên môi nở nụ cười nhợt nhạt, giọt lệ từ khe mắt lặng lẽ rơi ra.

Nhìn thoáng qua đây mắt ẩn hiện sự đau khổ cùng bị thương của Asisu, trong lòng Ragashu dâng lên từng trận bất an, nơi cổ họng không thể thốt thành lời, vội vàng bế nàng chạy tới Dược phòng.

《Rakefi, người không biết an phận, kết cuộc phải nhận lấy là cái chết thảm thương!》

—

“Nữ hoàng...” Ari đứng ngoài cửa, cúi đầu định đi vào, không ngờ đúng ngay lúc Izumin đang mở cửa ra. Ari vừa nâng tầm mắt đã trông thấy Asisu, nhìn cả người nàng nhếch nhác nằm trong lòng Ragashu, hình ảnh đó khiến Ari sợ đến mức mặt mày tím tái, không nghĩ nhiều liền quăng luôn bát cháo trên tay chạy lại xem Asisu.

“Ari, mau sai người chuẩn bị bồn nước lớn đem tới Dược phòng, nước trong bồn nhất định phải là nước ấm. Đi đi, làm càng nhanh càng tốt.” Ragashu dặn dò Ari.

“Ragashu, ngài biết nàng ấy trúng phải loại độc gì không?” Izumin nét mặt nghiêm túc hỏi

“Rhubarb.” Ragashu không muốn lãng phí thời gian với Izumin, anh cần phải giải độc cho Asisu bằng cách nhanh nhất.

Độc Rhubarb, một loại độc có xuất xứ từ cây Rhubarb. Rhubarb vốn là loại cây chứa chất kịch độc gây khó thở, nóng rát miệng và cổ họng, nếu trong vòng một giờ không được chữa trị, sẽ dẫn đến co giật, chảy máu, hôn mê, cuối cùng sẽ dẫn đến tử vong.

Nhưng ở Babylon, Rhubarb được điều chế cùng vài vị thảo dược để kiềm hãm lại thời gian phát độc, vì vậy độc tính của nó sẽ phần tán chậm hơn. Bình thường người trúng độc sẽ không phát tác hay lộ ra dấu hiệu gì lạ, chỉ khi đến lúc phát độc, nếu không nhanh chóng tìm cách giải, người trúng độc sẽ hít thở không thông, thất khiếu đổ máu mà chết. Nhưng dù có thuốc giải rồi cũng chưa chắc đã sống được, vì khi rơi vào trạng thái không thể hít thở thì hiếm người nuốt được thuốc giải.

—

Ragashu nhẹ nhàng đặt Asisu xuống giường, dùng kim châm bằng bạc châm vào huyết đạo trên người nàng, giúp nàng giảm bớt sự đau đớn, thống khổ trong quá trình phát độc, sau đó thì cho nàng uống thuốc giải.

Bắt quả thuốc giải độc Ragashu chưa kịp nếm, mà Asisu thì lại không uống được thuốc trong tình trạng không thở được. Vì vậy Ragashu đành để nàng ngấm người với dược liệu, bài trừ phần nào chất độc, còn thuốc thì sẽ uống sau.

“Quốc vương, những thứ ngài dặn dò đã làm xong!”

“Tốt, đưa vào đi!” Nghe giọng của Ragashu truyền ra, Ari hấp tấp sai người bê hơn 20 bình nước sạch và một bồn nước ấm đủ một người ngồi đi vào, tiếp theo lại báo họ ra ngoài. Ragashu nhìn qua, khẽ gật đầu vừa ý. Sau đó tự mình đem số thảo dược vừa tìm ra từ các ngân thuốc, lần lượt theo thứ tự thả vào bồn gỗ mỗi thứ một chút, đợi đến khi thảo dược hòa tan vào nước thì anh mới dừng lại, ngón đầu nhìn hai người vẫn còn trong phòng.

“Thời điểm ta điều chế thuốc giải, phiên nữ quan Ari hãy ở lại đây, giữ im lặng quan sát nữ hoàng Asisu giúp ta. Còn hoàng tử Izumin... Ở đây không còn chuyện của người, mời ngài ra ngoài!” Ragashu mang về mặt hồ ly cười đuổi khách. Izumin gần tới mức nghiến răng, trừng mắt nhìn Ragashu, trong lòng hằn có cảm giác muốn đánh người, rõ ràng Ragashu cho Ari ở lại, vậy tại sao hắt thi không? Mặc dù muốn hỏi Ragashu cho ra lẽ, nhưng trường hợp nghiêm trọng này hẳn cũng không nói được gì, đành chấp nhận hiện trạng, hậm hực đi ra ngoài.

“Quốc vương, bây giờ nô tỳ cần làm gì?” Ari hít vào một ngụm khí lạnh, đau lòng ôm lấy thân thể Asisu đang co giật liên hồi.

“Cô coi hết quần áo và vải băng trên người nàng ấy đi, sau đó để nàng ấy ngồi ngấm mình trong bồn thảo dược.”

“Ngài nói cái gì? Chỉ cần chữa thương thôi, có nhất thiết phải cởi quần áo không?” Ari hai mắt tròn trố nhìn Ragashu

“Cô ồn ào quá, nếu không muốn làm thi ra ngoài, để ta tự làm. Ta không cần cô ở đây la hét làm phiền ta.” Hai mắt Ragashu phát ra hàn khí, khó chịu lên giọng trách cứ. Đã là thời điểm nào rồi mà nữ quan Ari này còn nhiều lời như vậy, anh là cần khoảng không yên tĩnh điều chế thuốc đó. Và lại thuốc giải này anh chỉ từng thấy qua trong sách, chưa thử điều chế bao giờ, vì vậy anh sợ một mình anh không đủ khả năng vừa quan sát tình trạng của Asisu, vừa điều chế thuốc nên mới nhờ tới Ari giúp một tay.

“Ách... Nô tỳ sẽ làm, ngài cứ lo việc điều chế thuốc!”

“Tốt.” Ragashu thu lại hàn khí, xoay người lục lại mấy ngăn thuốc, tìm kiếm các loại thảo dược để giải Rhubarb. Ari thì ngoan ngoãn làm theo những lời Ragashu dặn, lật sạch sẽ Asisu, đỡ nàng ngồi vào bồn thảo dược, để thảo dược trong bồn ngấm qua da của nàng, truyền vào máu, chậm rãi bài trừ vài phần độc tố từ cơ thể nàng.

Ari trầm mặc đứng một bên quan sát, khi nhận thấy được tình trạng Asisu chuyển biến tốt thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù máu đen từ khe môi Asisu chảy ra không ngừng, nhưng bù lại tử hắc của nàng đang dần ổn định, không còn khó thở nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đành Làm Loạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Yêu Là Phải Chiếm Giữ

Bầu trời đêm Ai Cập tựa như tấm màn nhung đen tuyền xinh đẹp, được điểm tô lên đó là những ngôi sao lấp lánh thấp sáng trong bóng tối.

Gió đêm lạnh lẽo nhẹ nhàng thổi qua, tiếng nước sông Nil khe khẽ vỗ bên bờ, hoa sen dưới sông ngấm mình dập dờn theo từng nhịp sóng vỗ, lau sậy rung rinh dong đưa như nhảy múa hát ca.

Trong phòng, Asisu tỉnh lại ngồi trên giường, mái tóc đen dài xỏa rối trên vai, ríu rổng qua phần thắt lưng mảnh mai. Suối tóc mềm mại như tơ lụa ôm lấy khuôn mặt tiểu tụy xanh xao của nàng. Nàng im lặng, ngắm nhìn gương mặt của chàng đế vương Babylon, người đang dựa vào giường của nàng mà say ngủ, Ragashu.

Hai hàng mi dài rập rờn như cánh bướm khi rung động, cái mũi tinh xảo như được điêu khắc. Cánh mũi mỏng, đỏ au màu máu, làn da trắng nõn tựa bạc ngọc. Tóm lại một câu, Ragashu là mỹ nam hại nước hại dân, mang trên mình nét đẹp tuyệt luân khó có người sánh được.

Như ma xui quỷ khiến, Asisu vươn tay chạm vào mặt Ragashu, vuốt ve từng đường nét trên dung mạo ấy. Nàng vô thanh vô tức nở nụ cười ôn nhuận, thế nhưng ngược ngạo với nụ cười ấy lại là đôi mắt sắc lạnh đến kỳ lạ của nàng.

“Tại sao quan tâm ta nhiều đến vậy? Chẳng không sợ ta sẽ cướp lấy Babylon của chàng, xem chàng là con rối mà đùa giỡn trong tay sao?”

Âm thanh Asisu nho nhỏ, tựa tiếng mũi kêu bị vùi lấp sau tiếng lách tách từ ngọn đuốc. Nàng thờ dãi, túm lấy tấm chăn lam bằng da báo, nhẹ nhàng choáng lên người Ragashu rồi xuống giường, mở cửa đi ra ngoài. Ngay sau đó, Izumin, người vốn đi đem trợn khuôn mặt vui trong khuỷu tay nằm sấp ở trên bàn giờ mới ngán đầu lên, kén lút theo dõi hành động của nàng.

Nhìn theo bóng lưng cô độc cùng kiểu ngạo của nàng, đáy mắt của Izumin ẩn hiện vài nét thất vọng và chán ghét. Hẳn cứ nghĩ rằng nàng đã thay đổi, hẳn dần dần yêu thích nàng, lại không ngờ tới... Nàng chỉ đang giả vờ thay đổi, mục đích của nàng là lợi dụng Ragashu, củng cố quyền lực của bản thân nàng.

Mà theo như Izumin suy nghĩ thì nàng đang muốn dùng quyền lực của nàng bức chết Carol, giành lại Menfuisu, ngồi vào ngai vị hoàng phi Ai Cập.

Không, có Izumin hằn ở đây, hẳn nhất quyết sẽ không để Asisu tồn tại đến Carol đâu!

—

Đợi đến khi trong phòng không còn ai nữa, Ragashu đang dựa bên giường đột nhiên mở mắt, khẽ mỉm nhẹ câu lên, mỉm cười tựa gió xuân.

Asisu muốn làm chủ đất nước Babylon? Muốn anh làm con rể của nàng sao? Chuyện nhỏ, tất cả anh đều có thể cho nàng. Chỉ cần là điều nàng muốn, dù nàng có bắt anh chết anh cũng tình nguyện chết. (Đại gái!)

—

—

—

Ra khỏi phòng, Asisu mắt nhắm mắt mở vịn vào tường, lễ thân thể nặng nề đi dọc theo hành lang, tới bên hồ hoa sen ngồi hít thở không khí.

Đạo này chẳng biết có phải năm xui tháng hạn hay không mà nàng cứ bị thương, đổ máu miết ả. Đã vậy lần nào lần nấy cũng đều sắp chết tới nơi mới có người cứu.

Thần linh ời, đúng là gần vua như gần hổ nha, lúc nào xảy ra chuyện cũng là Asisu nằng lảnh hậu quả!

Asisu âm thầm nhớ lại lúc cung điện của Carol phát hỏa, nàng chẳng làm gì cũng bị người vu oan hãm hại, tên Menfuisu ngu ngốc chưa tra rõ chân tướng đã đem cái mũ tội nhân chụp lên đầu nàng. Menfuisu còn cố tình đã thương nàng, khiến tay nàng bây giờ vẫn còn rướm máu chưa lành nổi đây này. Tiếp đó không lâu, khi nàng đã về Hạ Ai Cập mấy ngày thì liền bị theo dõi, do mất cảnh giác mà nàng suýt mất mạng dưới tay một nhóm sát thủ người Babylon.

“Nữ hoàng Asisu, nàng không nghĩ ngợi cho tốt lại chạy ra đây làm gì? Đang suy nghĩ về Menfuisu sao?” Izumin thân nhiên ngồi xuống cạnh Asisu, trên mặt treo một nụ cười giảo hoạt đầy châm chọc.

“Chuyện của ta, ta không cần người để tâm. Ta nghĩ người nên đi tìm Carol mới đúng, đừng phí thời gian ngồi nói chuyện phiếm cùng ta.” Asisu liếc xéo.

Tên Izumin chết tiệt này không chịu ngủ, hết chuyện làm hay sao mà đi theo dõi nàng. Lén lút núp đông né tây, hần lăm như nàng không biết hần trốn ở phía sau vậy đó.

“Haha... Giờ này có đi thì cũng muộn rồi, để dịp khác ta sẽ tìm nàng ấy. Và lại lần này ta đến là để đón Mitamun, con bé cũng không cho phép ta đi gặp Carol, ta mà đi, con bé sẽ không chịu về Hitaito. Thế nên ta đành phải ở lại Hạ Ai Cập.”

“Sao hôm nay người nói nhiều như vậy, bị ám đầu sao?” Asisu biểu tình quái dị, mờ to mắt quan sát thần sắc của Izumin. Nàng giờ cái tay nhỏ xíu của mình sờ loạn trên trán hần, thử xem hần có sốt không.

“Tránh ra!” Izumin khó chịu hất tay nàng xuống.

“Người bạo lực!” Asisu lắc đầu tặc lưỡi.

“Hừ, đừng chạm vào ta! Còn chạm vào ta thì đừng trách...”

“Ta vẫn chạm đấy, người làm gì được ta?” Asisu cướp lời của Izumin, không cho Izumin nói tiếp. Khỏe mỉm nhẹ cong lên cười, Asisu mặt không đỏ khí không suyển nghiêng người ôm lấy Izumin.

Có ai biết Asisu đang làm gì không?

Nàng là đang treo hoa ghẹo nguyệt đó nha, mà đối tượng nàng treo ghẹo lại là Izumin. Nếu nói cho đúng hơn thì không phải là treo ghẹo, nàng chỉ muốn dùng cái ôm này để thay thế sự cảm ơn đối với hần. Cảm ơn vì khi ở ngoài thành, hần đã không làm lo thương thế của nàng mà đưa nàng về hoàng cung Ai Cập, cứu nàng thoát chết một mạng.

Và lại nàng là người hiện đại và có suy nghĩ của người hiện đại nha, một cái ôm thôi cũng chả mất mát gì với nàng, ngược lại nàng còn là người được lợi, chiếm được tiện nghi của người nào đó.

“ASISU...” Izumin gầm lên, hần đứng bật dậy, dùng hết sức đẩy Asisu ngã xuống thêm đá.

“Hic... Đau quá... Lại đổ máu...” Asisu âm thầm ca thán, nàng cố tình nằm luôn dưới đất không thêm ngồi dậy, hai mắt thì nhắm chặt giả vờ ngất xỉu dọa người.

Izumin nhìn nàng thật lâu mà thấy nàng vẫn nằm im không nhúc nhích. Vết thương trên người nàng do va chạm khá mạnh nên rách toạc ra, vì vậy mà y phục của nàng đã sớm ẩn hiện mấy đóa hoa lớn nhỏ mang màu đỏ chói mắt...

Bị bộ dạng như xác chết này của nàng dọa đến hồn bay phách lạc, Izumin mặt lúc trắng lúc xanh với vàng ngồi bịch xuống đất, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể nàng. Mặc kệ việc máu của nàng sẽ làm bẩn y phục của hần, hần vẫn ôm nàng vào lòng.

Izumin không hiểu vì sao mình làm vậy, hần chỉ biết khi nhìn thấy bộ dạng này của Asisu, tìm hần lại không kèm chế được quặng đau. Là vì yêu nàng nên hần mới có cảm giác như vậy ư? Nhưng nếu nói là yêu thì tại sao với Carol, hần lại không hề có cảm giác này? Lúc Carol bị thương do sự từ chối rời rơi xuống sông Nile, tìm hần cũng chưa từng đau đến vậy, cảm giác này là vì đâu chứ?

Đến cuối cùng là hần bị cái gì đây, ai mới là người mà hần thật tâm để ý?

“Khụ khụ... Izumin... Buông tay ra... Ta không, khụ khụ... Không thờ nổi, khụ khụ...” Asisu bị Izumin ôm quá chặt, hô hấp khó khăn nên không thể tiếp tục giả vờ ngất nữa. Nàng mở to hai mắt, kéo lấy góc áo của Izumin kêu hần thả ra, miệng nhỏ vì thiếu không khí mà ho khan liên hồi.

“Nàng đau lắm không? Có ổn hay không? Có cần ta đưa nàng tới chỗ hoàng đế Ragashu xem vết thương không?” Izumin nhíu mi lo lắng hỏi, chính hần lại không biết trong lời nói của mình lại chứa bao nhiêu nhu tình mật ý.

“Đau nhưng vẫn ổn, còn chưa có chết!” Ôi? Ôi cái đầu người á. Ta chỉ giả vờ ngất để dọa người chút thôi, làm cái gì mà ôm ta cứng ngắt vậy hả? Còn làm ra bộ dạng lo lắng cho ta nữa chứ, khiến ta lạnh rùng mình luôn rồi nè. Ta đây chưa chết vì thương tích thì cũng chết vì cái ôm tới ngộp thở của người á.

“Ồn là tốt, ồn là tốt... Bất quá là do nàng, tự dung lại... Lại... Nhào qua ôm ta làm gì...” Izumin mỉm môi nhìn Asisu, ở thời điểm hần thốt ra những câu này thì mặt hần đã sớm biến thành quả cà chua đỏ mọng nha.

“Hahaha... Ta chỉ muốn ôm người một cái để, hahaha... Để cảm ơn việc người đã cứu ta thôi mà, hahaha...” Asisu híp hai mắt, ôm bụng cười như điên. Mặt Izumin cũng quá mừng đi, chỉ mới nói mấy từ như vậy mà đã ngượng ngùng rồi, trình độ này thật sự kém xa Ragashu và thẳng thộc Menfuisu nha.

“Có gì đáng cười sao?” Izumin tròn trắng mắt nhìn thiên hạ đang tựa trong lòng mình.

“Không có... Khụ khụ...” Asisu nén cười quá hóa ho khan

“Ừ...”

“Izumin...”

“Vết thương lại đau á?”

“Không phải. Ta là muốn nói... Người đi Thương Ai Cập tìm Carol đi, người nghe lời Mitamun ở đây với ta chỉ làm phí thời gian của người thôi!” Asisu mặt mòi, nằng khê nhắm mắt. Thả lỏng cơ thể, hoàn toàn tựa hần người vào lồng ngực Izumin, hưởng thụ sự ấm áp từ người hần truyền tới.

“Muốn lợi dụng ta bắt Carol đi, để nàng tự do giành lại Menfuisu sao? Nàng còn yêu Menfuisu thì sao lại đồng ý liên hôn cùng Ragashu?” Izumin cất giọng hùng hờ, ánh mắt nâu trà linh động phút chốc đánh lại.

“Tùy người nghĩ” Asisu đột ngột ngồi dậy, rời khỏi lồng ngực săn chắc của Izumin.

Asisu cảm thấy Izumin thật giống Ragashu đi, mỗi lần mà nàng nhắc tới Carol, là y như rằng họ sẽ kèm theo câu 'nàng còn yêu Menfuisu' để nói với nàng.

Nàng cực kỳ không thích!

Nhưng liệu họ có biết nàng không thích câu nói đó của họ??? Họ có từng quan tâm tới tâm trạng của nàng không?

—

Asisu cắn môi dưới, không nói thêm bất cứ lời nào. Nàng bỏ mặc Izumin lại phía sau, gắng gượng chống đỡ thân thể bước đi về phía trước.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Asisu nhìn không khác gì thân nữ hạ phạm. Khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ động lòng người, ngũ quan tinh xảo như được t mỹ trảm trổ. Đôi phượng mẫu đen kịt lạnh nhạt mang theo tia thị huyết tàn nhẫn, cánh môi đỏ khê mím lại buồn rầu. Khi tức trên người không tiếng động phát ra bên ngoài, một loại khí tức lạnh như hàn băng ngàn năm khiến người ta phải rét lạnh...

“Tùy ý ta nghĩ là sao? Cái mà ta muốn biết là câu trả lời của nàng?” Izumin xem như không thấy thái độ của Asisu, không nhanh không chậm bước đi bên cạnh nàng.

“Ta còn yêu Menfuisu, bắt chấp thủ đoạn lợi dụng Ragashu và người để giành lại Menfuisu từ tay Carol, muốn cho Carol sống không bằng chết...” Asisu cười như không cười nhìn đậm đậm trên mặt hồ, đôi mắt sâu thăm thẳm lạnh nhạt vô hồn “Hiện tại đó là suy nghĩ trong đầu của người về ta?”

Izumin trầm mặc không trả lời, đúng là hần đang suy nghĩ về những gì nàng vừa nói. Bất quá trong lòng hần lại hi vọng sự thật không phải là vậy, hần hi vọng nàng không yêu Menfuisu, hi vọng trái tim nàng còn chỗ trống dành cho hần...

“Không trả lời được? Có phải đoán đúng rồi chẳng?” nàng nghiêng đầu mỉm cười với hắn, nụ cười đầm đậm không thật.

Izumin vẫn một mực trầm mặc...

“Suy nghĩ của ngươi là đúng đó, nhưng ta không muốn hại Carol, ta chỉ yêu Menfuisu...” Yêu cái con khỉ nhà ngươi! Ta là hận Menfuisu, hận đến mức muốn tận tay giết chết thẳng nhai đó thì có.

“Ừ!” Thứ cảm giác gọi là mất mát cuộn trào trong người Izumin, đây không phải câu trả lời mà hắn muốn nghe từ nàng...

“Izumin, ta khuyên ngươi nên đi gặp Carol nha, ngươi cứ chờ chờ không nỡ thì chính ngươi mới là người chịu khổ tâm. Yêu là phải biết chiếm giữ nha, đừng để người mà ngươi yêu bị kẻ khác cướp khỏi tay, đừng giống như...” Vị nữ hoàng Asisu quá cố, như vậy thật đáng thương.

“Ừ... Nhưng nàng là thật sự yêu Menfuisu sao?” Izumin nghiêm túc nhìn sâu vào mắt Asisu, cái nhìn như muốn xuyên thấu tâm tư của nàng, muốn biết nàng đang nghĩ gì.

“Chuyện của ta, không đến phiên ngươi để tâm!” Asisu hừ lạnh, tiếp tục bước đi về phía trước. Bề ngoài tưởng chừng là nàng không để ý nhưng trong lòng thì lại âm thầm gào thét mắng Izumin lắm chuyện.

Izumin hỏi nàng có yêu Menfuisu hay không thì nàng trả lời rồi đó, còn hỏi lần hai làm gì kia chứ, bộ nàng trả lời sai hay sao? Asisu quá cố thực sự là yêu Menfuisu đến chết đi sống lại mà, nàng có nói sai đâu... Nhưng nếu nàng nói nàng không yêu Menfuisu thì liệu hắn sẽ tin sao, hay hắn sẽ giống Ragashu nghi ngờ câu trả lời đó...

Gần lúc Asisu đang trầm miên suy nghĩ thì bất ngờ bị Izumin ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng từ phía sau. Nàng khẽ rung mình một cái, cũng không có bất kỳ hành động phản kháng nào đối với hắn, chỉ im lặng xem thử hắn muốn chơi trò gì.

Izumin xoay người Asisu lại để nàng đối diện với mặt hắn, trong ánh mắt nâu trà khi nhìn nàng ẩn hiện có chút bí ai mà nàng không hiểu được. Bạc môi mông mấp máy, hết khép rồi lại mở như muốn nói với nàng thứ gì đó, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể thốt lên được lời nào.

Tím của hắn không hiểu vì sao vô thức run rẩy, vô thức quặng đau, cảm giác đau đớn ấy như muốn xé nát cả lồng ngực hắn.

Izumin hần điên rồi, vì Asisu mà phát điên!

Vì sao hắn chỉ bị ép buộc bên cạnh nàng vài ngày, đôi lúc nhìn thấy sự tình nghịch cùng quật cường của nàng mà hắn lại gần như biến thành người khác? Là nàng hạ bùa mê gì trên người hắn, khiến hắn chỉ để mắt tới nàng?

Sự chán ghét của hắn đối với nàng đi đâu mất rồi? Tình cảm hắn dành cho nàng, từ khi nào lại nhiều hơn tình yêu của hắn dành cho Carol?

Hắn không hiểu nổi trái tim mình muốn gì, không thể hiểu và cũng không muốn hiểu...

Hắn biết rõ người nàng yêu không phải hắn mà là Menfuisu, biết rõ nàng vốn dĩ không thuộc về hắn mà sao vẫn cố níu kéo. Hắn cũng không biết tại sao hắn lại hành động như vậy, bắt tri bất giác ôm nàng vào lòng...

Tím... Đau quá...

Loại thống khổ này làm hắn chán ghét! Hắn thật sự không thể chịu đựng được nữa...

Trong khi Asisu không cảnh giác, Izumin bắt nàng lấy gương mặt của nàng, bạc môi lạnh lẽo thật nhanh đã phủ lên cánh môi đỏ mọng của nàng hôn xuống.

Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng, mềm mại tựa như chuồn chuồn lướt nước. Không có cuồng dã cũng không có chiếm giữ. Chỉ đơn thuần là nâng niu và trân trọng...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đùa

Đại não đình chỉ hoạt động. Asisu tròn tròn hai mắt, không dám tin sự việc đang xảy ra trước mắt, hai hàng mi dài khẽ run rẩy.

Nàng bị Izumin cưỡng hôn!!!

Asisu thật sự rất muốn đẩy Izumin ra nhưng với tình trạng bị khóa chặt hai tay, nàng hoàn toàn không làm gì được hơn là chịu trận. Để mặc đôi môi lạnh như băng của hắn làm loạn lướt xuống cổ nàng, hạ xuống vô số hôn ngắn, khiến cơ thể nàng không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Trước sự công kích của hắn, hồ hạp của nàng dần trở nên nặng nề và dồn dập, trên gương mặt động lòng người vô thức chảy xuống từng giọt nước mắt...

Nước mắt ấm nóng từ khóe mi Asisu trượt xuống, rơi lên mặt Izumin khiến hắn giật mình bừng tỉnh, vội vàng buông tay nàng ra, lùi về sau một bước.

CHÁT.....

Không gian tĩnh lặng bỗng chốc vang lên tiếng bạt tay giòn tan. Izumin không né tránh, tình nguyện cam chịu một bạt tay của Asisu, bạt tay mạnh mẽ hữu lực khiến gương mặt hắn lệch hẳn sang một bên, khóe môi còn ần ần tia máu.

“Muốn chết????” Nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, trong đôi mắt chứa đầy to máu và nước mắt. Nàng kỷ thực chán ghét hành động này của hắn. Nếu như ở hiện đại, nàng sẽ kiện hắn ra tòa vì tội xâm phạm thân thể người khác.

“Ta không có ý!” Izumin về mặt bất đắc dĩ, tất cả lỗi là do hắn, tự làm thì tự chịu, không trách được ai. Gần đây khi đối diện với nàng, hắn dường như không còn là hắn, không thể giữ được dáng vẻ trầm tĩnh thường ngày. Thậm trí tâm trạng của hắn cũng vì nàng mà thay đổi liên tục, khó mà kiềm chế được.

“Ngươi tưởng rằng nói vậy là xong, ta sẽ tha thứ cho hành động của ngươi? Ngươi xem ta là kẻ nguốc đê bị người khác lừa dối sao?” Asisu mỉm cười, hồ hững lau đi nước mắt vẫn còn đọng lại trên khóe mi. Nàng vươn tay lên phía trước, thần kiếm Thanh Long nhanh như cắt xuất hiện trong tay nàng, lưỡi kiếm lạnh lẽo vô tình kẻ sát vào cổ của Izumin.

Sống mà nhẫn nhịn, chịu đựng người ta khinh rẻ, lợi dụng mình thì không phải là tính cách của Asisu. Nàng là sát thủ, một loại người có trái tim lạnh lùng, thái độ làm việc quyết đoán, ra tay tàn nhẫn không từ thủ đoạn. Nàng là loại người nắm quyền sinh sát của người khác trên tay, chuyện đi thu gom linh hồn của bất cứ kẻ nào dám đối đầu với nàng.

Một sát thủ cao ngạo như nàng tuyệt đối không cho phép người khác dụng chạm si nhục tới mình, vì vậy hôm nay nàng nhất định phải dạy Izumin một bài học nhớ đời. Tuy rằng hắn là hoàng tử Hitaito nàng không thể muốn giết thì giết, như vậy sẽ gây ra chiến tranh giữa hai nước. Bất quá nàng để hắn nhận vài nhát kiếm cũng xem như xả được con giận trong lòng, cho hắn biết rõ nàng là nhánh xương rồng chứa đầy gai độc, không phải quả hồng mềm để ai muốn nắn thì nắn.

“Asisu, đao kiếm không có mắt, nàng đừng dùng kiếm để đùa...” Izumin co rút khóe miệng, sau gáy chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

Nàng sẽ không cảm kích vung loạn đây chứ? Theo hắn biết thì nàng hắn là không biết dùng kiếm đi, vào cái hôm mà Rus bị thương, Hito đuổi giết bọn thích khách ám sát, hắn cùng với Ragashu và nàng cũng đi theo giúp đỡ, nhưng hầu như lúc đó chỉ có ba người bọn hắn là đánh đến nửa sống nửa chết, còn nàng thì vô tư đứng yên một góc ngắm thanh kiếm.

“Ai đùa với ngươi? Có giới thì né đi, hôm nay ta mà không chém được ngươi nhất nào thì tên ta sẽ viết ngược!” Asisu hất mặt khiêu khích

“Phốc...” Izumin nhịn không được bật cười, có cách nói này sao? Viết ngược tên? Cười chết hắn mất thôi...

Asisu bịu môi, tay thần nhiên vung kiếm về phía Izumin làm hắn thót cả tim, giật cả mình. Cố gắng dùng tốc độ nhanh hết mức lách người, né tránh khỏi lưỡi kiếm Thanh Long sắc bén trong tay nàng. Hắn hít vào vài ngụm khí lạnh, đưa tay sờ lên phần cổ có chút đau rất, dòng máu sền sệt ấm nóng khẽ tuông ra từ kẽ hở vết xước.

Izumin đỡ cơn cười nhìn Asisu, hắn thật không ngờ tới nàng lại biết dụng kiếm, là do hắn không để ý hay do nàng giấu quá sâu. Lấy tốc độ dụng kiếm của nàng như vậy, nếu vừa rồi nàng thật sự muốn giết hắn thì hắn đã sớm thành cái xác không hồn...

Thở dài một hơi, Izumin không nhanh không chậm xuất ra Kỳ Lân kiếm đối kháng lại Asisu, nếu nàng đã muốn đấu, hắn liền nghe theo nàng. Hắn lật tay rút kiếm chém một nhát về phía nàng, khi lưỡi kiếm sắp chạm vào người nàng, chỉ nghe thấy tiếng ma sát kim loại rít lên, hai thanh kiếm giao nhau tạo thành một đường tóe lửa, nàng đã dùng kiếm ngăn chặn lưỡi kiếm của hắn.

“Khả năng dụng kiếm không đến nổi tệ!” Nàng chớp mắt long lanh, cong môi cười rạng rỡ.

“Ta cũng không nhìn ra nàng là cao thủ đầu kiếm đâu.”

“Ôáp... Nếu ta đã muốn giấu thì ngươi làm sao có khả năng nhìn ra!” Asisu che miệng ngáp một cái rồi dài, con buồn ngủ lại ghé thăm nàng nữa nha, nàng cần đánh nhanh rút gọn để đi ngủ.

Hất Kỳ Lân kiếm của Izumin trượt sang một bên, Asisu nhẹ nhàng nâng Thanh Long kiếm xuất ra một đường kiếm quý dị. Đầu râu rồng xanh trên thân Thanh Long kiếm bắt gác hiện lên, bao bọc xung quanh nó là một luồng khí lưu âm thấp, mỗi

lần nằng ra chiều, luồng khí đó lại chậm rãi đánh úp về phía Izumin, lách qua từng kẽ tóc cắt đi vài lọn tóc của hắn, luồn qua từng góc ngách của cơ thể hắn khiến trang phục của hắn hầu như rách bươm.

Izumin chặt vật né tránh từng luồng kiếm khí. Hắn bật mặt thần hình về sau, muốn giữ khoảng cách tương đối với Asisu, thế nhưng khí hai chân vừa chạm đất, hắn chưa kịp ổn định thần hình liền bị nằng dùng kiếm khí công kích liên hoàn. Hắn nhìn nằng mà cười khổ không thôi, những chiêu thức mà nằng sử dụng hắn chưa từng thấy qua, chiêu thức ấy của nằng tưởng chừng như đơn giản nhưng hoàn toàn không có nửa điểm sơ hở cho hắn phản công. Còn chưa nói tới những luồng khí kỳ lạ lướt qua người hắn khi nằng xuất kiếm đầu, luồng khí đó tựa như gió nhưng lại sắc bén đến vô hạn, chỉ cần nó lướt tới thôi gì thì thứ đó đều bị cắt làm hai, nếu không phải thần thể hắn linh hoạt phản ứng nhanh thì này giờ hắn không đơn thuần chỉ bị cắt rách trang phục và tóc đầu.

Theo Izumin nghĩ, hắn là do nằng dùng kiếm thần nên mới có hiện tượng sinh luồng khí kia. Hắn đặc biệt thắc mắc một chuyện, hắn cũng dùng kiếm thần như nằng nhưng tại sao lại không có luồng khí giống như vậy???

“Không cần thắc mắc... Luồng khí này gọi là kiếm khí đó. Người chưa biết cách sử dụng thần kiếm nên không điều khiển được đâu. Chịu thua ta đi là vừa. Hắc hắc...” Asisu che miệng cười gian trá, cái này là do lúc Takeru mở ra phong ấn ký ức kiếp trước của nằng, nằng mới có thể nhớ lại và biết cách sử dụng nha. Hiệu quả của Thanh Long kiếm khí không tồi, không làm nằng thất vọng chút nào.

-
-
-

Chỉ thấy Asisu vênh mặt đắc thắng, thần hình nhẹ nhàng lướt đi, khoan thai mà nhanh vô cùng. Thanh Long kiếm trên tay nằng không ngừng được phát động kiếm khí, cây cối xung quanh hầu như đã đổ rạp dưới mặt đất. Phía đối diện nằng, Izumin bị Thanh Long kiếm khí vây kích với tới vùn lùn, trên người chất đầy vết thương do kiếm khí cắt qua, thể lực cũng đã sớm tiêu hao gần hết.

Izumin thật sự phải chấp nhận rằng hắn thua, hắn không có khả năng đánh thắng Asisu lần này, bất quá hắn không tin lần sau mình sẽ lại thua nằng. Lần này vì nằng có sự hỗ trợ của Thanh Long kiếm khí nên vật áo của nằng, từ đầu tới cuối hắn cũng chưa từng chạm tới được. Nhưng lần sau, hắn sẽ tìm tới vị thần đã đưa cho hắn Kỳ Lân thần kiếm để học cách sử dụng kiếm, đến lúc đó hắn chắc chắn sẽ thắng nằng.

Đang lúc vừa né tránh vừa suy nghĩ, Izumin lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, kiếm khí vây quanh hắn đã biến mất, mà Asisu vốn đang đứng ở phía xa lại nằng kiếm, nhanh như gió lao về phía hắn, càng lúc càng gần... Mũi kiếm xé gió hướng ním tâm của Izumin mà đâm tới, hắn cảm thấy tâm thần bị áp bức tới mức không chịu nổi nữa, cơ thể mệt mỏi cứng ngắc, đứng bất động như tượng đá. Và lại hắn cũng không muốn né đi, hắn liều mạng cực một ván, nằng sẽ không vì việc nhỏ này mà gét hắn.

Mọi chuyện đứng như Izumin nghĩ, lúc mũi kiếm cách mi tâm của hắn vài phân thì kiếm ngưng lại.

“Izumin, ngươi nhận thua chưa?” Asisu nhíp chân, ngoáy tai, bày ra một bộ dáng lưu manh hỏi Izumin.

“Ta thua.” Izumin nén cười đáp lời

“Hành động vô lễ lần này của ngươi, nữ hoàng ta đây rộng lượng cho qua, còn có lần sau thì đừng trách ta đem quân san bằng cái thành Hattosha của ngươi.” Asisu bủi môi, che miệng ngáp một tiếng rồi quay lưng bỏ đi. Mắt nằng sắp mở hết lên rồi, nằng cần trở về phòng gấp để đánh một giấc.

Izumin khóc không ra nước mắt, khoe môi cơ rút dờ dờ. Cái gì mà rộng lượng bỏ qua, nếu là nằng rộng lượng bỏ qua thì thương tích trên người hắn do đâu mà ra, chẳng lẽ là tự dung xuất hiện hay là do hắn tự ngược sao???

Hắn ngửa mặt lên trời tự hỏi thần linh vì sao không cho hắn nhìn thấy sự kiên cường mạnh mẽ và vẻ đáng yêu của nằng sớm hơn Carol một chút. Nếu hắn gặp nằng sớm hơn một chút, hắn đã không yêu Carol - cô gái tuy kiên cường mà quá mức yếu đuối, không vì bất Carol mà làm nhiều chuyện nào lộn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Sa Mạc Vô Tận

Asisu không quan tâm Izumin còn ở sau lưng, nằng mắt nhắm mắt mở đi nhanh về phòng ngủ, chỉ là mới bước lên bậc thêm hành lang thì tông phải một người đứng sau cột đá. Nằng ôm cái mũi bị đau than nhẹ vài tiếng, ngăn đầu muốn mắng người đối diện nhưng khi nằng nhìn thấy người đối diện là ai thì đành ngậm miệng im bất.

Người đối diện một thân huyết y cao ngất, dung nhan thần thánh không nhiễm bụi trần lại pha lẫn chút lãnh khốc và mỉa khiến cho người ta không tránh khỏi trầm luân. Một đôi mắt đen tuyền ẩn chứa ánh sáng thăm thẳm xuyên thấu tất cả, làn môi mỏng màu máu sít sao ním lại. Người này cực kỳ quen thuộc với Asisu nằng nha, đó chính là Ragashu.

“Ngươi thức khi nào vậy, đứng ở đây lâu chưa? Sao không ngủ tiếp, trời còn chưa sáng đâu!” Asisu híp mắt đó hỏi Ragashu, nằng muốn biết Ragashu có thấy nằng bị Izumin cưỡng hôn hay không, nói trắng ra thì nằng đang sợ Ragashu hiểu lầm đó.

“Ta mới đi tới đây thôi, lúc này ta tỉnh lại không thấy nằng nên đi tìm nằng. Thể trạng của nằng đang dần hồi phục, chạy lung tung vào buổi tối không tốt.” Ragashu ôn nhu sờ đầu nằng

“Ta biết nha, ta liền trở về ngủ nè, ngươi cùng ta đi!” Theo như câu trả lời của Ragashu thì Asisu khẳng định Ragashu không biết chuyện gì vừa xảy ra. Thăm thờ phào nhồm, nằng nắm lấy tay Ragashu vui vẻ lôi kéo, Ragashu cũng thuận theo ý nằng bước đi.

Asisu vô tâm đi phía trước, nằng không hề nhận ra sự khác lạ của người phía sau. Gương mặt vạm vỡ ôn nhu của Ragashu bắt ngờ nhếch lên khoe môi biểu lộ ý cười lạnh lẽo, ánh mắt như ẩn như hiện một tia âm ngoan nhìn chằm chằm Izumin đang đứng ngoài trời cách đó không xa.

—

“Asisu...”

“Làm sao? Có gì thì mau nói, ta còn phải ngủ, ồp~~~” Đang lúc Asisu chuẩn bị trùm chăn ngủ thì Ragashu lại gọi nằng, điều đó khiến nằng buồn bực không thôi, nằng thiếu ngủ, nằng thật sự sắp biến thành gấu trúc Ai Cập rồi nha...

“Hôn lễ của ta và nằng... Ta nghĩ cứ mặc kệ, xem như chúng ta chưa từng nhắc tới...” Ragashu tao nhã ngồi xuống bàn đá, rảnh rỗi đem nhánh hoa sen trắng trong lọ ngọc đến trên tay. “Còn có, sáng sớm ngày mai ta phải cùng Nerfen quay về Babylon!”

“Ngươi nói cái gì mặc kệ hôn lễ giữa ta và ngươi? Ngươi chán ghét ta rồi sao? Ngươi muốn về Babylon để tránh ta sao?” Asisu ném chăn gối khỏi người, nằng nhảy dựng lên phóng tới trước mặt Ragashu túm lấy áo anh, trợn trắng hai mắt nhìn anh, trong lòng thì đã loạn thành một đồng.

Ragashu, anh đang nói cái quái quỷ gì vậy? Từ lâu ta đã quen với sự có mặt của anh, tự dung bây giờ anh lại muốn ly khai khỏi ta là ý gì? Chẳng lẽ vì ta không chấp nhận tình cảm của anh mà anh chán nản muốn bỏ rơi ta sao?

Không, ta không cần, ta không cần anh bỏ rơi ta...

“Nghĩ đi đâu vậy! Ta làm sao có thể chán ghét nằng, ta chỉ muốn đợi nằng yêu ta, đến khi đó ta và nằng tính chuyện hôn lễ cũng không muộn. Nếu ngay lúc này tổ chức hôn lễ, lỡ như mấy năm sau nằng vẫn không yêu ta mà phải cùng ta một chỗ thì sẽ ừy khuất cho nằng, nằng chịu ừy khuất tìm ta liền đau lắm.” Ragashu xem vẻ khẩn trương của Asisu, nơi đây mắt kìa chút tình quang khó nhận ra, anh dụ dằng ôm lấy nằng vào lòng dỗ dành.

“Vì sao ngươi phải đi?” Asisu thấp giọng hỏi

“Rakefi gọi thư tới hoàng phi Carol tới Babylon làm khách, hắn muốn ta cùng nằng tới Babylon để tổ chức hôn lễ và tiếp đón Carol.”

“Hắn muốn ngươi đưa ta đi theo? Vậy ta đi chung với ngươi.”

“Làm thế không ổn! Nằng thừa biết vụ ám sát, phóng hỏa ở Thượng Ai Cập cùng việc nằng bị thương lần này đều là do Rakefi gây ra, có đúng không?” Nói đến đây, biểu tình của Ragashu bỗng chốc trở nên trầm mặc, ánh mắt thăm thẳm làm người ta không rõ được anh đang nghĩ gì.

Asisu chau mày suy nghĩ, cố gắng sắp xếp tất cả những việc đã xảy ra từ trước tới nay thành một chuỗi trong đầu. Sau một lúc nằng mới phun ra được một chữ “Đúng!” qua kẽ răng.

“Ừ. Vậy ta hỏi nằng, nằng nghĩ là Carol thật tình đối tốt với nằng?”

“Đúng, Carol tốt lắm, em ấy là một cô gái ngây thơ, nhí nhánh. Chỉ là quá mức thiện lương, nhu nhược dễ dàng bị người khác ức hiếp.” Asisu thoát khỏi vòng tay của Ragashu, nằng ngồi xuống ghế, chống hai tay lên cằm, tròn mắt nghĩ hoặc nhìn anh.

“Thiện lương? Nằng không nghĩ rằng Carol đang giả vờ tốt bụng để lợi dụng Menfiusu, âm thầm trả thù những gì nằng đã làm với nằng ta sao?” Ragashu đỡ trán, anh không biết nên gọi Asisu ngây thơ hay là ngu ngốc đây.

“Không có khả năng, làm sao lại có chuyện đó được!” Asisu khề lắc đầu phản đối.

“Nữ hoàng, những gì Ragashu vương nói điều có khả năng xảy ra. Carol âm hiểm ngoan độc không thua kém gì người đầu, nữ hoàng!” Ari thờ dài dài cửa phòng bước vào, cô vốn định qua phòng Asisu, xem Asisu đã tỉnh chưa. Ai ngờ cô lại vô

tình nghe được đoạn đối thoại giữa Asisu và Ragashu, biết Asisu không tin Ragashu nói nên cô mới đánh liều lên tiếng.

“Khụ... Ý chị nói là sao hả Ari?” Asisu bị chính nước bọt của mình làm sặc, nâng vồ ngực ho khan, oán thán nhìn bộ đáng Ari cười gian với nàng.

Ari trước mặt người khác kêu nàng âm hiểm ngoan độc kìa!

Ôi thần linh ôi, oan cho nàng quá đi, nàng rõ ràng là thực nữ dù hiền mà. Mấy cái chuyện hiểm độc kia là do Asisu trước làm nha, nàng không có làm cái gì hết á...

“Nữ hoàng đừng nhìn ta như vậy, ta chỉ đùa chút thôi, người rất hiền lương nha~” Ari cười cười, thuận tay rót cốc nước cho Asisu, Asisu giận dỗi bẹo má Ari. Ragashu thoải mái nhìn Ari cùng Asisu đùa giỡn nhau.

Ragashu cũng như Asisu, là loại người không câu nệ giai cấp, sang quý hay bần hèn. Mặc dù Ari là nữ quan thuộc giai cấp thấp nhưng anh và Asisu đều không quan tâm mà xem cô như người một người chị. Chính Ari cũng đối xử với mọi người rất tốt và chân thành đầy thối.

“Ari, tại sao chị nói Carol âm hiểm ngoan độc? Chị biết được gì à?” Asisu bĩu môi

“Ừ!” Ari dấy mắt hiện lên sự tức giận không nguôi.

“Là chuyện gì, chị nói ra xem?” Ragashu xoa xoa hai bên thái dương, tùy tiện hỏi.

“Trước lúc hoàng phi diện của Carol bốc cháy, nữ hoàng sai ta đưa thuốc bổ cho Carol, người nhớ không?” Ari cắn môi dưới

“Ta nhớ.” Asisu gật đầu

“Ừ. Sau khi đưa thuốc cho Carol xong, ta định quay về thần điện nhưng bị Carol và thị nữ Teti của á viện cố giữ lại, lát sau Rakefi xìn vào điện kiến á, hai người họ to nhỏ nói gì đó rồi giải tán. Khoảng nửa giờ sau thì hoàng phi diện bỗng nhiên bốc cháy, lửa lan vào trong điện, ta muốn kéo Carol chạy ra ngoài nhưng á ta chỉ nhếch mép cười không chịu đi. Ngược lại còn giữ lấy tay ta không cho ta đi, sức lực của á rất mạnh, giống hệt như người từng luyện võ, ta cố hết sức mà không chống trả được á. Vậy mà khi nhìn thấy Menfusu đang xa chạy tới, á liền lui về sau giả vờ ngã xỉu đợi Menfusu giải cứu. Ta và Teti được binh lính đưa ra khỏi chỗ đó, Teti lại đột nhiên gào khóc ôm lấy chân Menfusu mà kêu oan. Đem tội danh đổ lên đầu ta, nói ta nghe lệnh của người đến ám sát Carol, muốn thiêu sống Carol. Chuyện sau đó thì người cũng đã biết rồi...” Ari một hơi kể hết chuyện cũ, không dám lo là bỏ bớt chi tiết nào.

Asisu nghe Ari kể xong, mặt mày cau có khó coi vô cùng. Ragashu ở bên cạnh Asisu không nói gì, khẽ môi cong lên cười nhợt nhạt, vươn tay rót cốc nước đưa cho Ari uống thấm giọng. Nghe đến đoạn Rakefi gặp Carol thì anh đã mập mờ đoán được chuyện gì đang diễn ra, Rakefi quan hệ cũng thật tốt, lại cùng con gái nữ thần sống Nile liên hợp hãm hại em đầu tương lai của mình cơ đấy.

Rakefi chủ trương tin đến Ai Cập, mở lời muốn Ragashu cưới Asisu để liên minh hai nước, giờ thấy bất lợi trước mắt thì liền muốn nhanh tay tiêu diệt Asisu sao? Ragashu anh cũng đầu phải vật trung bày, nếu Rakefi muốn diệt Asisu thì trước phải đánh thắng được anh nha...

Chỉ có điều anh thất mắc, giữa Carol và Asisu có huyết hải thâm thù gì, tại sao Carol lại muốn vu hại Asisu?

—

“Kỳ lạ, cung điện hầu hết đều làm bằng đá, làm sao có thể dễ dàng bốc cháy, còn là cháy lớn nữa chứ?” Asisu vô đầu bức tức, nâng tin những gì Ari nói nhưng lại không tin đá tảng dễ cháy như vậy, trừ phi... “Ragashu, ở Babylon có một thứ chất lỏng màu đen mà không ai biết nó là thứ gì phải không?”

“Ừ, làm sao nàng biết? Thứ chất lỏng đó dùng bắt lửa rất nhanh! Năm trước ta rảnh rỗi, vô tình đem thứ đó ra chơi mới biết được, ta có nói qua cho Rakefi...”

“Ari, lúc chị ở chỗ của Carol, chị có thấy thứ chất lỏng màu đen hay cảm thấy có mùi lạ gì hay không?” Asisu che miệng Ragashu không cho anh nói tiếp, hướng Ari tra hỏi.

“Ừm.. Có, hôm đó sau khi Rakefi rời đi, là Teti đã đem một thứ nước màu đen khó ngửi rưới khắp nơi trên nền đá, mùi của nó khá gay mũi...” Ari vất óc nhớ lại

“Ừ! Trời sắp sáng rồi, chị về nghỉ ngơi chút đi, ta còn chuyện muốn nói với Ragashu.” Asisu giải tỏa được thắc mắc liền đuổi khéo Ari ra ngoài. Ari không có phản đối, chỉ lia mắt qua lại giữa Asisu và Ragashu rồi xoay người đi ra ngoài, không để ý sẽ không thấy được khỏe mới Ari đã nâng thành hình trắng khuyết, nở một nụ cười vô cùng mờ ám.

—

“Sáng mai... Thật sự không cần ta đi theo?”

“Ừ, nàng đi theo ta, sẽ phải gặp nguy hiểm, để nàng ở đây vẫn tốt hơn nhiều!”

“Được rồi, nếu đã như vậy thì người mau đi nghỉ. Sáng mai còn phải xuất hành sớm!” Asisu cười nhợt nhạt, mặt môi treo lên giường, không nói gì thêm mà nhắm mắt giả vô ngủ. Biểu tình thần nhiên của nàng tưởng chừng như không có chuyện gì nhưng trong lòng lại khó chịu bức xúc. Nàng khi không lại vì một câu nói của Ragashu mà kích động nhảy dựng. Nàng quá ngốc nghếch không tự chủ tốt được chính mình, bây giờ nàng thật sự hận tiếc Ragashu gần chết mà không dám nói ra nè!

Ragashu mà đi Babylon rồi thì còn ai chịu làm bao cát cho nàng ức hiếp đây....

Cảm nhận được nhịp thở đều đều của Asisu trên giường, Ragashu biết nàng đã ngủ say, anh nhẹ nhàng bước tới mép giường, đặt lên môi nàng một nụ hôn dịu dàng tựa chuồn chuồn lướt nước rồi ngẩn người ngắm nhìn nàng ngủ. Ngón tay thon dài, không kềm chế được mà vuốt ve từng đường nét trên gương mặt nàng, dường như anh muốn đem dung nhan của nàng khắc sâu vào tim, mãi mãi cũng không cách nào quên được.

“Asisu, ta yêu nàng! Cho dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, ta vẫn yêu nàng! Ta sẽ chờ tới ngày nàng thừa nhận rằng nàng yêu ta!” Ragashu thì thầm vào tai Asisu sau đó rời đi.

Trong phòng lúc này chỉ còn một người đang ngủ, không khi im ắng đến rùng mình. Asisu nằm trên giường bỗng nhiên xoay người, không biết nàng đã mơ thấy gì mà lại nhoeo miệng cười rất hạnh phúc.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Một ngày mới ở Hạ Ai Cập...

Asisu ngày ngày ngồi bên thành cửa sổ, hai tay buông thõng ra ngoài. Lẳng lẳng nhìn quang cảnh sông Nile, nhìn những cánh đồng và dãy sa mạc đã được trời đất nhuộm thành bao nhiêu sắc màu phong phú.

Nước sông Nile vốn xanh biếc pha lẫn chút nâu nhàn nhạt, hai sắc màu hòa lẫn vào nhau khiến dòng sông hóa thành sắc xanh thâm thẳm. Thế nhưng bây giờ đang ở thời điểm đầu năm mới, nước sông Nile tràn bờ, bùn loãng và đất sét lại làm sắc nước xanh thắm chuyển đổi sang màu nâu đỏ lóa mắt.

Dưới ánh mặt trời, từng ngọn sóng lấp lánh ánh bạc lẫn tăn vốn nhau, chảy xuôi vào giữa dòng nước lớn, dâng tràn vào vùng đồng bằng ven bờ, đem tới vô số phù sa, thổ nhưỡng màu mỡ cho Ai Cập...

Toàn cảnh đồng ở hai bên bờ sông đã ngập hẳn trong làn nước mát mùa lũ. Xung quanh chỉ còn lại những dãy lau sậy, cọ dầu và vô số khóm cây papyrus.... Chúng tự tin khoác lên người chiếc áo xinh đẹp màu ngọc lục bảo nổi bật. Tò điểm thêm chút giữa màu ngọc lục bảo ấy là vài điểm hồng hồng trắng trắng của hoa sen mới nở, đẹp đẽ và cao quý...

Từ trên cao nhìn thẳng ra phía xa, mọi thứ dường như không còn gì ngoài những đụn cát trắng xóa, thì thoảng mới thấy được vài cây cọ, vài nhánh xương rồng mọc nước đứng vững trong lòng sa mạc. Giữa khoảng không trong xanh, mặt trời

giống như một quả cầu lửa chiếu rọi xuống mặt đất, dùng tia nắng gay gắt nhất, đem tất cả những đụn cát trắng ngoài sa mạc đều nhuộm vàng. Những đụn cát vàng trải dài vô tận, con người có muốn cũng không thể đứng một chỗ mà thấy rõ được điểm dừng của nó.

Từng đụn cát nóng bỏng ngày này qua ngày khác, đuổi theo làn gió bay đi khắp mọi nơi trên sa mạc. Gió cát đã từng...

Chào hỏi thoảng qua biết bao nhiêu kim tự tháp trang nghiêm, mặc cho thời gian cứ trôi qua, kim tự tháp vẫn lặng lẽ đứng vững nơi đó.

Nhiều lần làm bạn với những tượng Nhân Sư oai hùng đứng canh giữ đền đài và vô số lăng mộ của các Pharaon vĩ đại...

—

Thất thần nhìn quang cảnh rồi khẽ thở dài, Asisu cười tự giễu. Lòng người quả thật sâu như đáy biển, khó mà dùng thước đo lường được. Nàng chưa từng nghĩ tới có ngày nàng sẽ bị người khác tính kế, cũng không ngờ tới người tính kế nàng là Carol.

Carol - Một cô gái mà nàng cảm thấy là người lương thiện ngay thơ nhất trên đời lại trở thành kẻ thù giấu mặt của nàng. Người đã giả vờ lo lắng khi thấy nàng gặp nạn, vui vẻ khi thấy nàng hạnh phúc. Người đã cố tình thân cận nàng, quan tâm nàng, khiến nàng tin tưởng và mất cảnh giác không đề phòng. Đến sau cùng lại ở sau lưng nàng, ngầm lợi dụng Menfuisu, vẽ đường cho mọi người càng ngày càng xa lánh, căm ghét nàng, thậm chí là muốn nàng chết đi cho rồi...

Lúc này đây nàng rất muốn tới Thượng Ai Cập gặp Carol, muốn đứng trước mặt Carol hỏi rõ tại sao Carol đối xử tệ với nàng như vậy! Nàng đâu có làm sai gì đâu, vu hại nàng thì được cái gì tốt? Bộ làm vậy vui vẻ lắm sao???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đền Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Luyện Tiệc và Oán Niệm

Ai mà ngờ được, người gắn trên đầu cái danh thánh nữ như Carol lại là một diễn viên thiên tài. Một người con gái có tâm cơ, lợi dụng sự yêu thương của Menfuisu mà lập mưu tính kế Asisu, dùng cái vỏ bọc thanh cao thuần khiết thấu tóm lòng người.

Carol cố tạo cho mình vẻ ngoài lương thiện yếu đuối khi mỗi lần bị Asisu ghen tị hăm hại. Sau đó lại ở trước mặt nhiều người, Carol tỏ vẻ là mình không để ý, bỏ qua chuyện cũ tha thứ cho tất cả những gì Asisu đã làm, còn Asisu thì lại cố chấp nhắm vào Carol mà không hề nghĩ tới chính nàng mới là người bị Carol đùa giỡn. Nhìn qua chỉ giống như một trò chơi đuổi bắt đơn giản nhưng thật tế lại là đòn tâm lý rất hoàn hảo, nó đánh thẳng vào tâm lý lạc hậu của dân chúng Ai Cập cổ, chỉ biết nhìn cái trước mắt mà không tìm hiểu rõ sự tình thực hư thế nào. Cứ như vậy trôi theo thời gian...

Carol liên biến thành thánh nữ vị tha, trở thành thần tượng của biết bao người. Dù cô đứng ở bất cứ nơi đâu cũng đều tỏa sáng, nổi bật làm người người chú ý.

Asisu thì ngược lại, từ một vị nữ hoàng cao ngạo biến chất thành một loài rắn độc, trong suy nghĩ toàn là âm mưu hại người. Chỉ cần nghe tới tên của nàng thì ai ai cũng mang một bộ mặt ghét cay ghét đắng.

Nữ hoàng hăm hại thánh nữ, thánh nữ vu oan nữ hoàng. Người ta đều biết nữ hoàng ác độc là thế đó nhưng liệu có ai biết thánh nữ âm ngoan ra sao?

Thánh nữ chăm ngồi lì gần giữa huyết nhục hoàng gia Ai Cập, thậm chí còn muốn mượn dao giết người để đạt được mục đích của bản thân mình. Người như vậy mà xứng đáng làm thánh nữ ư?

Đúng là phi thường!!!

—

—

—

—

—

“Này, này, ề, ề... ASISU~~~~~” Gọi muốn khan cổ họng mà Asisu chẳng thèm nghe, Mitamun công chúa bị bộ dạng hồ hững của Asisu chọc cho nổi giận, máu nóng tràn lên não. Mitamun hậm hực kẻ sát bên tai Asisu hét lớn, tiếng hét hét như thiên lôi giáng xuống làm gà bay chó sủa, chìm lặn trên trời cũng hoảng sợ rút phịch xuống đất gây cảnh, cả boi trong hồ giặt mình ngà ngà nổi lènh bênh.

“EM ĐIỀN Ầ, CHƠI TRỎ KHI GÌ VẬY???” Asisu chao đảo mém xỉu nữa là té nhào ra ngoài cửa sổ, may mắn là thần thể năng linh hoạt nên mới không sao. Chờ cho con ù tai đi qua, nàng quăng cho Mitamun một đạo ánh mắt hình viên đạn, treo xuống đất tạo dáng hung thần ác sát quát ngược lại Mitamun. Công phu sư tử gầm của nàng cũng không thua kém gì Mitamun, gãi chó chim cá lặn hai kính hoàng phát loạn.

“CHƠI CÁI ĐẦU CHỊ Á! KÊU HOÀI KHÔNG NGHE NÊN NGƯỜI TA MỚI HẾT CHO CHỊ NGHE ĐÓ!” Mitamun đầu phải dạng vừa, một tay chống hông, một tay chỉ thẳng vào mặt Asisu, hét lớn đến nổi miệng ngoác tới mang tai. Mà đợt này là bao nhiêu động vật bên ngoài đều đột quỵ sùi bọt mép hết.

“NHÈ... KHÔNG ĐƯỢC CHỈ VÀO MẶT NGƯỜI KHÁC, EM KHÔNG BIẾT VÔ LỄ LÀ GÌ HẢ?” Asisu thở phà phò chộp lấy cổ tay Mitamun siết chặt, nàng cực kỳ không thích bị người khác chỉ tay vào mặt đâu.

“Á... ĐẦU QUÁ... BỎ EM RA...” Công phu sư tử gầm phát huy tột đỉnh, tiếng hét thảm thương của Mitamun vang rền tới tận lòng sa mạc.

RẦM..... Cảnh cửa cung điện nặng nề mở toanh, gần chục người rối loạn xông vào. Trong số những người đó có Izumin, Ari và Tachi, nhưng.... Không hề có bóng dáng của Ragashu, Nerfen, hai người họ đã chào mọi người rồi rời đi từ lúc mặt trời chưa mọc.

“Xảy ra chuyện gì???” Izumin nhăn mặt nhìn trận hỗn chiến

“Không có gì. Mitamun, thật xin lỗi, chị không cố ý!” Asisu khò hề bề buông tay Mitamun ra. Nàng đang nghĩ tới Carol, ai ngờ bị Mitamun hét bên tai nên có chút giật mình kích động. Và lại thời điểm sáng sớm nàng rất dễ phát cáu, lúc ở thế kỷ 21 nàng còn đánh cả Hào và Mie nữa kia, huống hồ gì là Mitamun bé nhỏ...

“Haha... Hiểu lầm thôi, cũng tại em gây chuyện trước!” Mitamun cười gương, xoa cổ tay đã bắt đầu sưng đỏ đau nhức “Nhưng mà Asisu, chị xuống tay cũng quá nặng nha~”

“A... Sáng sớm nữ hoàng dễ phát cáu lắm! Công chúa, không phải người...” Ari giống như hiểu rồi, trở mặt nhìn Mitamun. Thật tình mà nói thì sau vụ Carol bị sư tử cắn, Asisu đã thay đổi hẳn tính cách và lối sống, mới đầu Ari chưa hiểu rõ con người mới này của Asisu thì cũng bị Asisu tra tấn hết vài lần về chuyện phát cáu sáng sớm rồi, bị chính thế thâm vò cùng luôn.

“Khụ... Các người có thể đi!” Asisu chặn lời của Ari, ra hiệu cho binh lính lui ra ngoài.

“Asisu, em tới là muốn chào tạm biệt chị trước khi về Hitaïto... Anh của em nhận được tin mẫu hậu lâm bệnh, em phải về!!!” Mitamun xụ mặt nắm hai tay Asisu.

“Ừ. em đi đi, rành rồi thì tới đây thăm chị, Hạ Ai Cập luôn rộng mở chào đón em!” Asisu cười nhưng đáy mắt ẩn hiện sự mất mát nhàn nhạt, nàng có cảm giác mọi người đang dần dần rời xa nàng. Nó tựa như điểm báo cho tương lai, sẽ có ngày nàng phải đứng cô độc một mình, xung quanh nàng sẽ không còn ai nữa.

Asisu rút tay mình khỏi tay Mitamun, cung chiều xoa nắn gương mặt buồn bã của Mitamun. Mitamun bấu môi, hai hốc mắt đỏ hoe rung rung đầy nước, cô bắt chấp ánh nhìn của mọi người mà bỏ nhào vào lòng Asisu khóc nức nở.

“Được rồi... Em đừng khóc nữa...” Dịu dàng vỗ lưng của Mitamun, Asisu mím môi nghẹn ngào nói, khóe mắt cay cay vô cùng khó chịu, bất quá nàng vẫn cố nén lại không để nước mắt rơi xuống.

‘Asisu’ đã cho Mitamun lên lư ở bên cạnh hai năm trời. Sau đó nàng là Zuto người thế kỷ 21, bị tai nạn xuyên qua chiếm lấy thân thể ‘Asisu’, liên tục tiếp chấp nhận điều kiện chăm sóc cho Mitamun và Hạ Ai Cập của ‘Asisu’ để ‘Asisu’ không bận tâm mà đi theo thần Isis. Mitamun lại chẳng hề biết Asisu nàng không phải là ‘Asisu’ kia, vẫn tiếp tục vui vẻ ở bên cạnh nàng.

Tổng hết thời gian lại thì cũng hơn hai năm sáu tháng, khoảng thời gian đó đủ để hai người vốn đi xa lạ trở thành thân thiết, Asisu từ lâu đã xem Mitamun như một đứa em gái không hơn không kém, Mitamun ngược lại cũng xem Asisu như chị gái. Lúc này nghe Mitamun nói phải rời đi thì Asisu thật sự có phản luyện tiếc không nỡ, dù là vậy nhưng Asisu cũng không thể ịch kỷ giữ Mitamun ở lại. Mitamun còn người thân đang chờ đợi trông ngóng, nếu Mitamun vẫn ở lại bên nàng thì người thân của Mitamun sẽ làm sao đây?

“Mitamun, đến giờ chúng ta phải xuất phát, em còn muốn khóc tới khi nào? Hoàng cung Ai Cập ngập đầy nước rồi kia.” Izumin nên cứu nhìn cảnh tượng suối nước trước mắt, hẳn cũng đau bất buộc Mitamun phải về ở luôn trong cung không cho ra ngoài đâu, là do mẫu hậu nhớ Mitamun nên mới lệnh cho hẳn đưa Mitamun về. Thành thật hẳn cũng có thể đưa Mitamun đến thăm Asisu mà, Mitamun có cần nghiêm trọng quá vấn đề như vậy không?

“Hức... Em đi nha chị... Hức... Hức... Hức...” Mitamun trừng mắt liếc xéo Izumin, nói đoạn quay qua hôn lên mặt Asisu, sau đó không dám ngoảnh mặt lại nhìn Asisu thêm lần nào nữa mà kéo váy chạy thẳng ra ngoài. Mitamun sợ rằng nếu cô tiếp tục nhìn Asisu thì cô sẽ không nỡ đi, Asisu cũng hiểu được nên chỉ mím cười không nói.

“Nữ hoàng, ta tới chào tạm biệt nàng!” Izumin khẽ nói

“Ừ, chúc hoàng tử đi đường bình an.” Asisu gật đầu, nâng mắt đánh giá Izumin từ dưới lên trên, thầm cảm thán thể chất Izumin cường hãn, tối hôm qua hẳn bị Thanh Long kiểm của nàng vòn đến thương tích đầy mình, nàng cứ nghĩ hẳn phải nằm

giường chữ. Ai ngờ tới hôm nay hẳn có thể bình thân, khi không suyền mặt không tái đứng trước mặt nàng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Asisu tiễn Mitamun và Izumin ra tới ngoại thành rồi quay về hoàng cung. Đi một mạch vào phòng chính sự, ngồi ở đó suốt mấy giờ đồng hồ để xem sổ sách, sổ liệu thuế của Hạ Ai Cập và tình hình kinh tế giao thương nội ngoại.

—
—
—
—
—

Thoát khỏi đông sổ sách hỗn độn đi ra ngoài, Asisu bước từng bước lên nấc thang đi đến tường thành, hít thở không khí trong lành buổi hoàng hôn. Trên đường đi có không ít lính gác hành lễ chào hỏi nàng, nàng phất phất tay bảo họ dừng để ý đến nàng, đứng làm phiên nàng hóng gió.

Gió thổi qua mang theo hương sen thoang thoảng hòa lẫn mùi vị cát sa mạc, làn gió vô tư đùa nghịch mái tóc dài của Asisu khiến từng lọn tóc đen nhánh tung bay nhẹ nhẹ. Asisu vuốt tóc khẽ cười, nàng đứng trên tường thành cao ngất nhìn xuống những thân dân Hạ Ai Cập. Biết bao người bận rộn chạy tới chạy lui, phiên chợ mặc kệ là sáng sớm hay chiều tối vẫn nhộn nhịp tấp nập đầy sắc màu, những tiếng cười to đồm cho cuộc sống không ngừng vang lên,...

Chẳng biết từ khi nào mà Asisu đã hòa nhập vào cuộc sống như thế này, nàng bắt đầu quan tâm tới chính trị và con dân của nàng. Nàng muốn phát triển Hạ Ai Cập thành một cường quốc bằng việc cải cách chính sách chứ không phải xâm chiếm các nước nhỏ như Menfuisu. Tuy rằng Hạ Ai Cập giàu có hơn Thượng Ai Cập nhưng nàng vẫn muốn dùng trí tuệ của mình giúp con dân có được cuộc sống ấm no hơn, không lo đói nghèo.

Để thực hiện được những điều trên, bước đầu tiên Asisu phải làm là chấn chỉnh lại đội ngũ đại thần trong triều, điều tra kỹ thân phận từng người để tìm ra và loại bỏ vây cánh của Menfuisu và lão hồ ly Imhotep.

—

Hoàng hôn thật sự rất đẹp, màu cát sa mạc thay nhau đổi sắc theo từng thời điểm mặt trời rọi đến. Bình minh khoác lên mình một màu trắng nhạt nhẽo, ban trưa là vàng chói mắt, hoàng hôn lại chuyển sang một chút sắc đỏ màu máu.

Asisu si ngốc ngẩn nhìn mặt trời đang dần lặn xuống, khuất dạng dưới lớp cát sa mạc bao la. Lúc này đây chỉ còn lại những tia nắng chưa kịp tắt lịm, ánh sáng tựa ảo ảnh ấy trộn lẫn với ánh trắng bạc thay mặt trời treo trên cao làm mọi thứ càng trở nên lung linh huyền bí.

Màn đêm buông xuống một cách huyền hoặc, mê người. Giữa không gian yên tĩnh, thi thoảng vang lên tiếng côn trùng kêu rả rích, tiếng người lục tục đi về nhà để nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt mỏi, đôi khi lại có tiếng sông Nile hưng phấn vỗ vào bờ,...

“Nữ hoàng, người mau về tẩm cung đi, thân thể người chưa khôi hẳn, buổi tối trời rất lạnh dễ sinh thêm bệnh!” Dưới ánh trắng bàng bạc, Ari hồi hả leo lên từng nấc thang đá, vừa chạy vừa gọi Asisu đang ngăn người ở nơi cao nhất của tường thành.

Asisu âm thầm đỡ trán, nàng rất muốn hỏi thử Ari xem Ari có biết chính mình hành động hơi quá không? Dẫu sao Asisu nàng ở thế kỷ 21, sau nghiệp vụ sát thủ thì nàng là một bác sĩ thiên tài trẻ tuổi, nàng biết rõ sức khỏe của nàng ra sao và cần phải chăm sóc như thế nào.

Thở dài một hơi, Asisu mỉm cười bước tới chỗ Ari, nắm lấy tay Ari kéo đi theo hướng dãy hành lang cung điện. Mặc dù không muốn nhưng Asisu vẫn phải về tẩm cung, nàng cần gội rửa người thật sạch sẽ, ăn một bữa tối thật no, trêu đùa Ari và Tachi, cuối cùng là ngủ một mạch đến sáng.

Chờ đợi màn đêm qua đi, bình minh sẽ luôn là điểm khởi đầu cho tất cả...

—
—
—
—
—

Ở một nơi xa xôi cách xa Hạ Ai Cập, một âm mưu giết người đã được vạch sẵn, chỉ cần chờ đợi con mồi chui đầu vào bẫy thì liền nhanh tay tóm gọn...

“Người có chắc chắn là à ta sẽ tới không?” Nữ tử xinh đẹp ngồi trên thành cửa sổ đang chăm soi móng tay chợt ngẩng đầu, ngũ vực hỏi nam tử có dung mạo y hệt Ragashu nằm trên trường kỷ cách đó vài bước chân.

“Nữ thần tỷ tỷ ơ, làm sao ta biết chứ! Nếu như à ta để ý Ragashu thì à ta nhất định tới, còn không thì ngược lại...” Nam tử phun ra một câu có cũng như không, cười híp mắt nhàn nhàn ăn táo.

Vút... Âm thanh vật lạ xé gió hướng về phía nam tử mà bay thẳng một đường, đến khi nó dừng lại mới có thể thấy rõ là chiếc khay cài tóc bằng vàng hình hoa sen. Chiếc khay cài cắm sâu lên trường kỷ, chỉ cách cổ của nam tử vài centimet khiến nam tử giật mình, ba hồn bảy vía đều bị dọa cho chạy mất.

“Nữ thần, ngài định ám sát ta sao? Ta nói đâu có nói sai cái gì đâu. Nếu như lần này kế hoạch không thành công thì vẫn còn lần khác, ngài nói nóng làm chi?” Nam tử nhăn mặt khổ sở, hẳn mà biết trước vị nữ thần này khó chịu như vậy thì có cho vàng hẳn cũng không hợp tác cùng nàng, hợp tác cùng nàng có ngày hẳn chết thể nào hẳn cũng không biết.

“Ngu ngốc!” Nữ tử khinh bỉ nói, nàng chán ghét quay mặt đi, không muốn nhìn thấy bản mặt chướng mặt của nam tử đó nữa.

Nữ tử khoác trên người trang phục Ai Cập, một thân váy áo bằng vải lanh mỏng mang sắc hồng, viền váy được thêu hoa văn Papyrus xanh mượt xen kẽ những đóa sen đỏ rực.

Nàng là Carol, một nữ tử có một vẻ ngoài khá khác biệt khiến những ai nhìn thấy đều ấn tượng, đôi mắt vàng tỏ ra yêu thích. Thậm chí người ta còn dùng cái danh là con gái nữ thần sông Nile để gọi nàng.

Dung mạo của nàng thanh cao đơn thuần, rất xứng đáng với danh hiệu nữ thần ấy, màu da trắng nõn mềm mại không thua kém trẻ con. Một đôi mày mảnh cong cong như vầng trăng khuyết, cái mũi nho nhỏ vì trời lạnh mà ửng hồng, làn môi chum chím đỏ mọng tự nhiên. Đặc biệt nhất ở nàng chính là đôi mắt xanh màu biển và mái tóc vàng kim rực rỡ lóa mắt.

Một đôi mắt to tròn lam sắc long lanh sông nước, nếu có ai đó nhìn thật sâu vào đôi mắt nàng lúc này, họ có thể thấy được sự thù hận pha lẫn những oán niệm bị thương trong đáy mắt lam sắc ấy.

Nàng không thánh khiết vị tha như người ta đã nói, tâm nàng từ lâu đã bị ma chiếm giữ.

Nàng có oán niệm trong lòng, có đau xót trong tim, một loại bị thương đau khổ đến cùng cực mà Asisu mang đến cho nàng, còn thượng đế thì lại nhắm mắt làm ngơ để nàng phải chịu đựng tất cả.

Carol hận Asisu đã giết chết cha nàng, cướp mất thân mạng của người cha mà nàng quý trọng nhất. Không chỉ thế là hết, Asisu còn bắt nàng rời bỏ thế kỷ 21, rồi xa gia đình nhỏ thân yêu của nàng.

Asisu còn nói cái gì mà gia đình nàng là kẻ trộm mộ, dám đánh cắp xác ướp của em trai à. À bắt gia đình nàng phải trả một cái giá thật đắt, muốn gia đình nàng nằm thử như thế nào là mùi vị mất đi người thân. À dùng năng lực mà thần linh tặng cho à đưa nàng xuyên qua cổ đại, đẩy nàng tới khu ổ chuột lằng Gosen ven sông Nile, bắt nàng sống cuộc sống bản hèn của một nô lệ để trừng phạt nàng. Nghĩ đến đó cũng đủ khiến Carol bật cười điên dại, nụ cười của nàng mang hơi thở lạnh lẽo thấu tận xương tủy.

Asisu nghĩ à là ai chứ, nữ hoàng sao? Không, trong mắt nàng à không là gì cả, chỉ là cỗ nhân trí thức kém cỏi. Còn Carol nàng là người đến từ tương lai, nàng tự tin với trí tuệ và kiến thức của mình, nàng sẽ thay đổi được mọi thứ, kể cả số phận của nàng, đến lúc đó người phải trả giá đại giới là Asisu chứ không phải là nàng.

Nàng muốn lấy máu của Asisu làm lễ bái tế vong linh của cha nàng. Dừng mạng của Asisu dâng lên cho từ thần cắn nuốt để vĩnh viễn Asisu cũng không thể siêu sinh.

Với ý chí đó, Carol bắt đầu cuộc sống ở làng Gosen, sống nhờ trong nhà của Sechi - anh chàng nô lệ tốt bụng và mẹ của anh ta. Mỗi ngày nàng đều ra sức nghe ngóng tin tức về Asisu, khi biết được Asisu có hôn ước với em trai à là Menfuisu, nàng đã tìm mọi cách đi tới chỗ Menfuisu, cố tình để Menfuisu nhìn thấy nàng rồi nàng lại giả vờ hoảng sợ chạy trốn.

Đúng như tính toán của Carol, bởi vẻ ngoài của nàng khác biệt nên nàng thành công tạo được sự chú ý và thích thú trong mắt Menfuisu. Hẳn đã đích thân chạy tới làng nô lệ Gosen mà bắt nàng về hoàng cung, lúc hẳn giới thiệu nàng với Asisu, nàng thấy rõ gương mặt à biến sắc khác thường, hẳn là trong lòng à khó chịu lắm nha~

Kế hoạch của Carol không dừng lại ở đó, nàng tiếp tục công việc chạy trốn Menfuisu. Người ta vẫn nói đàn ông có hứng thú với thứ mà họ không có được đấy thôi, thế nên nàng càng né tránh hẳn, hẳn lại càng muốn dính sát vào nàng. Để chắc chắn Menfuisu tin về việc nàng là người đáng quý, nàng đã sử dụng vài thủ pháp nhỏ ở thế kỷ 21 cho hắn thấy, chẳng hạn như: lọc nước bẩn thành nước sạch, rèn kiếm sắt, giúp hắn giải độc rắn hổ, thi thoảng lại nói ra những câu kiểu như đoán trước tương lai...

Cũng có lúc vì tránh Menfuisu mà nàng bắt cần roi xuống sông Nile, không biết lúc đó nàng đã trôi đi đâu. Khi nàng tỉnh lại thì đã được người ta cứu lên bờ, họ nói nàng biến mất dưới đáy sông Nile, Menfuisu và mọi người ra sức tìm nàng suốt thời gian dài nhưng không tìm được, ai ngờ tới vài ngày sau nàng lại có thể sống sót trôi dạt trên sông Nile trở về. Riêng bản thân nàng lại chẳng biết tại sao không nhớ được gì vào khoảng thời gian đó, lâu dài nàng cũng mặc kệ không để ý tới nữa.

Chỉ nhờ mấy điều vật vánh ấy thôi, Carol đã hoàn toàn củng cố được địa vị của mình trong lòng Menfuisu. Chuyển nàng không ngờ tới là trái tim của nàng... Chỉ vì sự ồ nhu chịu đựng của hẳn mà nàng không tự chủ được yêu hẳn, trái tim nàng đánh trọn cho hẳn, thiếu mất hẳn nàng không biết mình sẽ ra sao.

Dù Carol yêu Menfuisu nhưng nàng lại không buông bỏ được chấp niệm của mình. Nàng vẫn một lòng lấy mạng Asisu, chỉ khi Asisu chết đi thì nàng mới vừa lòng hà dạ.

—

—

Khi nào ngôi sao Soteis xuất hiện ở Ai Cập, sẽ có một thánh nữ giáng thế dưới hình dạng một cô gái tóc vàng óng như mặt trời, làn da trắng nõn như mặt trăng và đôi mắt xanh biếc như biển cả... Nàng xuất hiện trước mọi người không phải trong vầng hào quang rực rỡ, mà là dưới lớp áo một nô lệ bẩn hèn... Một người sắp chết dưới trời vật vờ trên dòng sông Nile...

Imhotep và Kaputa hòa nhau nói rằng là người con gái trong giấc truyền, tất cả bọn họ và dân chúng đều xưng tụng nàng là con gái nữ thần sông Nile.

Bất quá việc này chẳng gây bất lợi cho Carol, ngược lại có lợi cho kế hoạch trả thù Asisu của nàng. Bên ngoài nàng tạo vỏ bọc thánh nữ ngây thơ cho người ta thấy, sau lưng lại âm thầm lập mưu hãm hại Asisu, hủy hoại hình tượng nữ hoàng kiêu ngạo của Asisu.

Carol dần dần cướp hết tất cả mọi thứ từ Asisu. Nàng thu phục lòng dân chúng bằng vẻ ngoài giả tạo lừa dối của mình. Nàng giành lấy Menfuisu, người mà Asisu yêu nhất cũng chính là người mà nàng yêu sâu đậm..

Đến hôm nay nàng chỉ cần giết chết Asisu nữa là kết thúc mọi chuyện. Mà người gánh tội danh cho nàng sẽ là hai anh em quốc vương Babylon ngu ngốc vẫn không biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Thượng Triều

Sáng hôm nay Asisu dậy sớm hơn bình thường, chuẩn bị cho buổi thượng triều sắp diễn ra. Tối hôm qua trước khi nghỉ ngơi nàng đã sai người đưa thông báo tới nhà các quan đại thần về chuyện này.

“Ôi, chị Asisu, em giúp chị trang điểm!” Tachi cười tit mắt nhìn bộ dạng Asisu úp sấp mặt trên bàn.

“Nữ hoàng, người mau lên một chút, lễ trở giờ thì sao?” Ari trợn trắng mắt, lật đật kéo Asisu đứng dậy.

“Phiền phức!” Asisu bủn môi, ngồi im như pho tượng để mặc Ari và Tachi trang điểm, sửa sang đầu tóc cho mình.

Dù sao cũng là thượng triều đơn giản nên Asisu cũng không để Ari hay Tachi trang điểm cho mình quá mức, nàng chỉ kẻ mắt và thoa chút phấn hồng thôi, còn lại những thứ khác thì để tự nhiên.

—

—

—

—

—

Asisu khoác lên người bộ tư sa y thướt tha kiểu điển, vòng eo mảnh khảnh được cố định bằng sợi đai lưng khảm bảo thạch trắng ngà. Làn váy mỏng manh theo họa tiết sóng nước, tùy theo từng bước chân của nàng mà uyển chuyển bay múa.

Một mái tóc đen nhánh xõa dài xuống lưng, giữa đỉnh đầu cài một chiếc kẹp Kim Xà lấp lấp, phía cổ tay cũng đeo hai vòng Kim Xà đồng dạng. Mây lá liễu cong cong, đôi mắt phượng to tròn tỏa sáng như ánh sao đêm, cứ mỗi lần nàng chớp mắt thì hai hàng mi rậm dài lại rung động tựa cánh bướm dập dờn. Cái mũi cao thon gọn gầy, làn môi đỏ au sắc máu, nước da trắng hồng như đoá bạch anh đào vừa chớm nở.

Asisu bình thần bước đến ghế chủ vị đặt giữa phòng thượng triều của mình ngồi xuống, nàng đảo mắt lướt nhìn xuống dưới mà trong lòng không tránh khỏi tức giận, trong phòng chỉ có ba người là nàng, quan tư tế trẻ tuổi Kali và lão tế tướng Ahmose.

Theo góc nhìn của Asisu thì đại diện thần Hạ Ai Cập này chẳng tôn trọng gì nàng đâu, nàng đã cố tình đến trễ hơn dự tính để bọn họ có thời gian, ai ngờ bọn họ lại không biết điều vẫn chưa chịu tới đông đủ. Sau ngày hôm nay, có lẽ nàng phải đưa ra một hình phạt cho việc trễ nãi này, chẳng hạn như bắt bọn họ phải nộp phạt bằng vàng, sung công vào ngân sách thuế. Nàng sẽ để dành số vàng đó cho việc xây dựng thêm trường học hay y quán nha...

Asisu ngồi tính toán cũng hơn nửa giờ sau, mấy tên quan đại thần vô trách nhiệm kia mới vừa tán gẫu vừa nhàn nhả đi vào. Lúc bọn họ trông thấy nàng thì liền trung ra bộ mặt mỉm cười xu nịnh: “Nữ hoàng bệ hạ, chúng thần đến trễ, xin ngài tha lỗi vì chúng thần đã để ngài phải chờ đợi!!!”

“Được rồi, các người đứng lên đi...” Asisu phát phát tay, dùng bộ mặt tươi cười chói mắt nhất để nói ra mấy câu tiếp theo “Ngoại trừ tư tế Kali, những người còn lại sau buổi thượng triều hãy tới chỗ tế tướng Ahmose, giao nộp 500 lượng vàng vào ngân sách thuế...”

“Nữ hoàng, ngài làm vậy là tại sao?” Một tướng quân bạo gan hỏi

“Kể từ ngày hôm nay, nếu ai đến trễ giờ thượng triều thì liền giao nộp 500 lượng vàng cho tế tướng Ahmose thu vào vàng thuế. Vì thế các người cứ thoải mái mà đi trễ đi, ta sẽ không dụng hình mà phạt các người đâu.” Asisu không xấu hổ, chớp mắt nói một hơi.

Đứng hỏi vì sao nàng muốn giao cho lão tế tướng Ahmose công việc này, đơn giản là nàng tin tưởng ông. Ông Ahmose là một đại thần trung thành, luôn làm việc công chính liêm minh, không tham ô hối lộ bất cứ thứ gì. Trước kia khi tiền vương Nefermaat còn sống, ông đã từng là cánh tay đắc lực của tiền vương, hầu hết số sách ở Hạ Ai Cập từ đó đến nay đều là ông quản lý hộ tiền vương. Sau khi tiền vương mất thì ông lại thay 'Asisu' giải quyết vấn đề trong những lần 'Asisu' chạy sang Thượng Ai Cập, bỏ bê trách nhiệm của mình để đeo bám Menfuisu.

Nhưng điểm mà Asisu nàng chú ý nhất ở ông Ahmose này là do ông ấy không ưa Menfuisu và nàng cũng chán ghét Menfuisu cùng cực, thế nên nàng rất vừa lòng về ông ấy. Ông Ahmose ghét cái tính nóng nảy bột phộc của Menfuisu, tối hôm qua khi được thông báo là Asisu sẽ thượng triều, ông Ahmose liền tới gặp riêng Asisu, ông nói với nàng rằng Menfuisu không xứng để thống trị Ai Cập, Menfuisu là vua một nước mà không chuyên tâm trị quốc an dân, ham mê bóng sắc, suốt ngày chỉ biết chạy tới chạy lui đẹp đẽ rồi do con bé nô lệ gây ra.

Từ thông tin ở Thượng Ai Cập truyền tới, ông được biết Asisu đã từ bỏ tình cảm với Menfuisu và nàng muốn tách Thượng - Hạ Ai Cập thành quốc gia riêng biệt, ông tới để chúc mừng Asisu thoát khỏi lưới tình mù quáng, ông muốn giúp đỡ nàng trong công cuộc phát triển Hạ Ai Cập.

Chứng minh cho người ngoài biết rõ một điều là thực lực của Asisu hơn hẳn Menfuisu.

—

“Nữ hoàng, ngài làm vậy không thỏa đáng!” Bọn quan đại thần nhần nhỏ

“Ta thấy không có gì là không thỏa đáng, các người cứ y theo lời ta nói mà làm!” Asisu nhịp nhịp ngón tay gõ lên cạnh ghế “Các người ngăn người làm chi, không có điều gì muốn tâu trình cho ta sao?”

“Bẩm nữ hoàng, chuyện xây dựng đền thần vẫn tốt lắm, thần không có gì để tâu...” Tế tướng Mene cười nịnh nọt

“Hừ, không có gì...” Asisu ngừng một chút “Tế tướng Mene, người ăn chặn số vàng mà Menfuisu chuyển tới chu cấp cho việc xây dựng đền, phải không?”

“Nữ hoàng, thần không có!” Mene biến sắc

“Ồ hay, người đang muốn nói là nữ hoàng ta đang nói bậy, cố tình đổ oan cho người sao, Mene?” Asisu mỉm cười đứng bật dậy, không nhanh không chậm bước tới chỗ Mene, thẳng tay quăng vào người Mene mấy sấp văn kiện viết trên giấy Papyrus.

Cả phòng thượng triều kinh ngạc tròn mắt, bốn phía đang xôn xao bỗng nhiên im bật, tĩnh lặng đến mức có thể nghe được tiếng gió lùa.

“Đây là tất cả những chứng cứ cho thấy người không hề bị oan và những gì ta vừa nói là sự thật!” Asisu nghiêm mặt “Tế tướng Mene, người đừng nghĩ rằng người là cháu trai của tế tướng Imhotep là ta sẽ nhắm mắt làm ngơ cho người!”

“Nữ hoàng... Xin người tha tội... Thần thề lần sau sẽ không...” Mene sợ hãi xanh mặt, quỳ mọp xuống đất ôm lấy chân Asisu cầu xin. Hắn không ngờ tới, Asisu lại ở trước mặt mọi người hung hãn dả vào mặt hắn, một cước đó đủ mạnh khiến hắn văng hết hai cái răng cửa và bất tỉnh nhần sự.

“Tên này ăn ở thật bẩn, làm bẩn cả chân ta!” Asisu bủn môi nhắm nhăm, đập lên bụng Mene thêm mấy phát nữa.

Những người xung quanh nghe thấy rõ lời nói của nàng. Trán chảy dãi mồ hôi lạnh, liếc nhìn nhau rồi bắt gác thật lùi ra sau mấy bước, cố gắng cách xa nàng một thước.

Nữ hoàng thật bạo lực! Đứng gần nàng, lỡ nàng không cẩn thận đánh trúng bạn họ thì sao?

“Nhìn đủ chưa?” Asisu liếc mắt, cả lĩ gạt mình cúi đầu, thiếu chút nữa là đem đầu rứt luôn vào cổ.

“Nữ hoàng, chuyện của Mene người tính xử lí thế nào?” Tể tướng Ahmose lo lắng hỏi

“Ahmose, ông không cần lo lắng! Ta tự có chủ ý của mình.” Asisu cười cười trấn an ông

“Thần đã hiểu!”

“Được rồi, nếu không còn gì thì giải tán!” Asisu phát tay áo định về tắm cung nhưng đi được mấy bước thì quay lại, chỉ chỉ Mene nằm dưới đất rồi nghiêng đầu cười với các quan đại thần: “Từ ngày hôm nay trở đi ta sẽ bắt đầu việc thượng triều, ngày mai các người cũng phải tới, còn người nào đi trễ lúc này thì tới tìm tể tướng Ahmose nộp 500 lượng vàng đi. Nhớ kỹ lời của ta nha, ai không làm theo thì sẽ giống tên đó đó ...”

“Chứng thần tuân lệnh!!!” Các đại thần mặt mày ù rũ tiễn Asisu rồi đi. 500 lượng vàng đó, nữ hoàng đây là muốn rút máu bạn họ đây mà.

Trước lúc rời đi, Asisu cũng không quên gọi người lỏi Mene còn ngất xỉu ra ngoài, lệnh cho binh lính đánh hẳn 100 roi. Không chỉ vậy, nàng còn trực xuất hẳn khỏi đội ngũ quan đại thần, tịch thu hết tài sản của hắn, đem hắn gọi trả cho lão hồ ly ở Thượng Ai Cập. Lão hồ ly Imhotep xem ra cũng thành tính rồi, cứ cháu trai của mình là Mene tới Hạ Ai Cập làm gián điệp suốt nhiều năm luôn đấy.

Nếu ai nói lão Imhotep này không có dã tâm thì Asisu chẳng tin đâu. Theo thông tin điều tra của tể tướng Ahmose đưa cho nàng thì lão Imhotep cứ Mene tới đây, lão muốn Mene ăn mòn ngân sách triều đình Hạ Ai Cập, khiến toàn Hạ Ai Cập lâm vào trạng thái lũng bại. Về phần lão thì ở Thượng Ai Cập chia rẽ nội bộ giữa Menfuisu và Asisu, làm mọi cách để Asisu đồng ý gả sang Babylon, điều đó sẽ giúp lão đỡ gánh bớt một gánh nặng. Cuối cùng lão chỉ cần âm thầm dùng số vàng tham nhũng ở Hạ Ai Cập, thành lập quân đội lật đổ ngai vị của Menfuisu.

Bất quá lão ngụy trang quá tốt nhưng cháu trai Mene của lão lại quá vô dụng, chẳng làm được chuyện gì nên hờn mà còn dễ lộ sơ hở, tạo cho Asisu nàng cơ hội nắm được đuôi. Kế hoạch nuôi dưỡng quân đội của lão chỉ đi được một nửa thì phải đành dừng thôi, nàng đã chặt đứt nguồn đầu tư vàng của lão rồi mà. Hắc hắc...

Giờ đây nàng rất muốn biết lão sẽ giải quyết chuyện này thế nào đây? Mà nàng có nên nói cho Menfuisu biết chuyện của lão không ta?

Ồi, thôi đi... Asisu không phải thánh nữ, nàng sẽ không giúp thẳng nhóc Menfuisu đó đâu.

Theo nàng nghĩ, nếu Ahmose có thể biết rõ việc này thì với năng lực của Menfuisu, thẳng nhóc đó có lẽ đã biết trước cả Ahmose, chỉ là nó chưa muốn vạch trần Imhotep thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đàng Lành Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Sốt Tây Sông Nile

Rời khỏi phòng thượng triều, Asisu y hệt như người bị mộng du nhắm hai mắt bước đi, buổi sáng nàng ngủ không đủ, giờ nàng mệt mỏi đến nỗi muốn ngủ gật luôn.

“Nữ hoàng! Xin nữ hoàng dừng bước...” Âm thanh trầm thấp truyền tới từ phía sau, Asisu đỡ trán quay người lại. Xuất hiện đối diện nàng là một lão y quan trung niên và vài nam nữ từ trẻ tuổi là học trò của ông ấy, tất cả bọn họ đang cúi đầu hành lễ với nàng.

“Y quan Berlin, ông tìm ta có chuyện gì sao?” Asisu mỉm cười đỡ lấy ông Berlin

“Xin nữ hoàng tha lỗi cho hạ thần vì hạ thần không có mặt trong buổi thượng triều.”

“A... Chỉ như vậy?”

“Thần tới để báo cho nữ hoàng biết chuyện quan trọng. Cách đây một tháng, ở làng nô lệ Tanis đột ngột bùng phát ôn dịch, thần và học trò của thần đã tìm đủ mọi cách để chữa trị nhưng vẫn không được, cũng không biết được trận ôn dịch này bắt nguồn từ đâu, số nô lệ nhiễm ôn dịch đã chết trên 20 người.”

“Cái gì? Sao ông không báo cho ta biết sớm hơn.” Asisu nháy dưng lên

“Nữ hoàng, lúc trước thần có báo cáo với tể tướng Mene... Ngài ấy không bấm lên cho nữ hoàng sao?” Berlin nhủ mi

“Lại là tên Mene chết tiệt! Đi, người mau dẫn ta tới chỗ nhiễm ôn dịch!” Asisu nghiêng răng nói

“Nữ hoàng không thể đi, ngài đi theo sẽ vướng bận chúng thần. Lỡ như ngài nhiễm bệnh thì chúng thần gánh không nổi trách nhiệm. Thần nghĩ ngài nên mời hoàng phi Carol tới giúp, dân chúng Thượng Ai Cập nói hoàng phi là con gái nữ thần, biết đầu hoàng phi biết cách chữa...” Một nam tử trong số các học trò của ông Berlin cất lời, ngụ ý châm chọc Asisu. Nam tử đó tên là Hecto người Thượng Ai Cập, một fan hâm mộ trung thành của Carol.

“Hecto! Không được vô lễ...” Y quan Berlin lờm mắt cảnh cáo Hecto

“CÚT...” Asisu chặn lời của ông Berlin, nghiêm giọng quát Hecto, cả người nàng phát ra hàn khí rét lạnh, xoay lưng chạy nhanh ra ngoài. Mặc kệ ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, tự mình cưỡi ngựa chạy tới khu nô lệ.

Nàng không muốn con dân của mình chết dần chết mòn vì ôn dịch, nàng từng là bác sĩ, nàng hiểu rõ y thuật hơn những y quan cổ đại này, nàng tin chắc là nàng có thể cứu được con dân của mình và không cần tới Carol giúp đỡ.

Cái gì là hoàng phi Carol? Cái gì là con gái nữ thần?

Tất cả đều là giả dối, Carol chỉ là kẻ lừa đảo, đưa con gái của kẻ trộm mộ... Vì sao mọi người ai cũng yêu thích nàng ta mà căm ghét Asisu nàng?

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Asisu cười ngửa như điên không để ý thân phận của mình là gì, một đường chạy thẳng đến làng nô lệ Tanis. Ari và Tachi biết tin Asisu tới nơi nhiễm ôn dịch, lo lắng cho Asisu nên cùng nhóm y quan Berlin cưỡi ngựa đuổi theo phía sau.

Tới nơi cần đến, Asisu nhảy khỏi lưng ngựa, tức tốc chạy về phía đám người đang nằm hàng dài trong mấy ngôi nhà đá gần đó. Vừa bước qua cửa thì mùi ẩm mốc khó chịu xộc vào mũi Asisu, bốc lên tận não khiến nàng xanh mặt, kém chút nữa là nôn hết đồ ăn buổi sáng ra ngoài. Nàng ho khan một tiếng, chợt nhớ ra gì đó, vội vàng cúi người xé đi một mảnh sa y che mặt lại rồi tiếp tục đi vào, mặc dù mảnh sa y khá mỏng nhưng nó vẫn giúp nàng cản bớt chút mùi ẩm mốc kia.

“NỮ HOÀNG MAU RA ĐÂY ĐI, BÊN TRONG NGUY HIỂM LẮM!” Ari, Tachi và y quan Berlin đồng thanh hét lên.

“Không cần lo cho ta!” Asisu quăng một đạo ánh mắt trấn an mọi người, nàng túm vấy ngôi xồm xoàng bên cạnh mấy người nhiễm ôn dịch. Nàng đích thân nắm lấy tay họ chẩn đoán bệnh, họ lại sợ hãi thân phận nàng, muốn rụt tay tránh né nhưng không có sức lực.

“Nằm im đi, ta cũng không ăn thịt các người, các người sợ cái gì chứ?” Asisu mỉm cười

“Nữ hoàng thần phận tôn quý, thảo dân sợ nhiễm bệnh cho ngài, ngài nên ra ngoài thì tốt hơn!” Lão nô lệ tuy mệt mỏi nằm liệt trên đất nhưng vẫn cung kính đối đáp với Asisu.

“Trời sinh ta khỏe mạnh, khó nhiễm bệnh nha...” Asisu bắt cần nói, nắm lấy cổ tay lão nô lệ chấn mạch, sau đó không biết vì sao gương mặt nàng đổi sắc, ngẩn đầu nhìn y quan Berlin “Ông Berlin, tình trạng nhiễm ôn dịch của họ lúc đầu thế nào?”

“Bẩm nữ hoàng, ban đầu họ sốt cao, con sốt kéo dài khoảng 7 ngày, kèm theo đó là tình trạng đau vùng đầu, đau khớp cơ, nói các đốm đỏ ở mặt và toàn thân, buồn nôn, đi ngoài, cổ họng đau rát và ho dữ dội.” Ông Berlin vừa nói vừa ngồi xuống xem tình trạng của những người nhiễm bệnh khác.

“Còn gì nữa không?”

“Có vài người trước khi chết thì bị đau cổ, cơ thể yếu đến mức không nhấc nổi tay, sau cùng rơi vào hôn mê mất đi ý thức...” Ông Berlin thờ dãi

Với những triệu chứng mà y quan Berlin vừa kể lại, Asisu chắc chắn đây là dịch sốt Tây sông Nile, là một bệnh động vật lây sang người, do muỗi truyền. Bệnh thường xuất hiện ở các nước Châu Phi, Nam Âu, vùng Trung Đông, Tây Á, Châu Úc và Bắc Mỹ.

Các loài thú móng guốc họ ngựa, các loài chim hoang dã chính là nguồn gốc mầm bệnh của dịch sốt Tây sông Nile, bệnh gián tiếp lây truyền sang người qua vết đốt của loài muỗi.

Quá trình diễn ra theo chu kỳ: Muỗi hút phải máu của ngựa hay chim mang mầm bệnh, sau vết đốt vào người, từ vết muỗi đốt, mầm bệnh sẽ truyền thẳng vào cơ thể người. Chỉ cần như vậy chu kỳ sẽ được chuyển đổi thành người - muỗi - người.

Sốt Tây sông Nile gây ra các tình trạng sốt cao trên 38 độ, đau đầu, người nổi ban đỏ, xuất huyết ngoài da, tiêu chảy, cơ thể yếu dần, gây viêm màng não, tê liệt ý thức, lâm vào trạng thái hôn mê sâu, cuối cùng là tử vong.

Sốt Tây sông Nile ở những năm đầu thế kỷ 21 hầu như không có thuốc đặc trị, người ta chỉ có thể phát hiện bệnh và dùng thuốc theo tình trạng của bệnh nhân. Sốt thì dùng thuốc hạ sốt, đau thì dùng thuốc giảm đau,... Miễn sao là giúp bệnh nhân dần dần hồi phục và không bị tổn thương đến hệ thần kinh não bộ. Cũng có nhiều trường hợp vì phát hiện trễ, bệnh quá nặng không thể cứu chữa mà phải bỏ mạng.

Asisu thật sự lo lắng đến nóng ruột...

Nhưng mấy chuyện trên Asisu không hề lo lắng, trước khi nàng xuyên qua Ai Cập cô thì nơi nàng đang sống là Tokyo năm 2095, những năm cuối của thế kỷ 21 nha, vì thế thuốc để điều trị sốt Tây sông Nile đối với nàng chỉ là chuyện nhỏ. Chuyện nàng lo lắng là ở vùng Ai Cập khổ cần này không có đủ các loại thuốc, làm sao để nàng phối phương thuốc cho họ uống đây? Và lại tình trạng của những người này đã kéo dài hơn một tháng, bệnh đã nặng lắm rồi, liệu họ còn thời gian để chờ nàng tìm được thuốc hay không?

“Nữ hoàng, người không sao chứ? Không lẽ người nhiễm ôn dịch rồi?” Ari nhìn về mặt nhăn nhó biến sắc của Asisu mà lòng như lửa đốt, cô vội vàng chạy tới sờ trán Asisu dò xét.

“Ari, chị hỏi thử xem quanh đây có ai dùng chùy thủ không, tìm một thanh hồ nóng trên lửa rồi đem tới cho ta.” Asisu gạt tay Ari xuống, mỉm cười đến vui vẻ. Ari tuy thấy kỳ lạ nhưng vẫn theo lời mà chạy đi làm.

Asisu chợt nhớ ra lúc Takeru giải phong ấn ký ức kiếp trước cho nàng, Takeru đã nói nàng là chuyển thể của Vong Ưu thần, máu của nàng là Vong Ưu Huyết có thể giải độc cũng có thể cứu người, vậy giờ nàng dùng ít máu của mình cho những người nhiễm bệnh uống thì sẽ chữa được bệnh thôi. Dội tình trạng bọn họ tốt lên đôi chút, nàng liền kê ra vài loại thuốc bổ giúp họ khỏe hẳn.

_____

“Nữ hoàng, thần nghĩ rằng những người này sẽ không qua khỏi, chi bằng... Chúng ta đem họ bỏ ra sa mạc cho họ tự sinh tự diệt đi, để họ ở đây thần sợ ôn dịch sẽ lây nhiễm sang người khỏe mạnh khác!” Nữ học trò tên Mekul đứng gần Asisu vênh vào nói.

“Các người đọc ác vừa thôi! Người truyền bệnh là muỗi, không phải bọn họ! Nếu các người sợ cút đi chỗ khác, né chỗ cho ta chấn bệnh.” Asisu bâu môi, mấy tên học trò của y quan Berlin là loại người gì vậy chứ?

“Nữ hoàng, từ đầu đến cuối thần chỉ thấy ngài trở mặt nhìn, có vẻ gì là xem bệnh đâu, ngài nên tránh ra ngoài nha, đừng can thiệp vào của thần tìm cách chữa bệnh!” Hecto hống hách đẩy Asisu qua một bên, chen vào đứng kế ông Berlin.

“Hecto, Mekul... Không được quá phận!” Ông Berlin khề quát

Asisu hừ lạnh nhìn đám học trò của ông Berlin, nàng được biết trước khi ông Berlin tới Hạ Ai Cập làm y quan, ông là người Hitaito từng được dân chúng các nước xung tụng là thần y, nhưng nếu ở hiện đại ông chỉ thuộc dạng bác sĩ trung đẳng thôi. Ông ấy cũng chẳng chữa được dịch bệnh sốt Tây sông Nile kia mà, đám học trò của ông ấy có cần thiết phải lấy danh là học trò thần y mà ra vẻ mình cao quý, khinh thường nữ hoàng một nước như nàng vậy không?

Tạo hóa quá mức quái dị, thấy giỏi mà tò te, một sự phối hợp chẳng hề hoàn hảo... Asisu đang nghĩ, nếu hôm nào nàng rảnh rồi, nàng sẽ báo ông Berlin dạy lại cho đám học trò này biết thế nào là phép tắc, thế nào là lễ độ mới được.

“Chị, chị ra ngoài ngồi nghỉ một chút đi, sẵn tiện chờ chị Ari luôn. Chị Ari chắc làm sắp xong việc chị giao rồi!” Tachi âm thầm thờ dài, nắm lấy tay Asisu kéo lại tán đá cách đó không xa, ngáy ngổ đầy nàng ngồi xuống. Tachi rất không thích những người kia đối xử với Asisu bằng thái độ coi thường khinh rẻ.

“Làm sao vậy?” Asisu khề cười

“Chị Asisu, họ dám xem thường chị, em ghét họ...” Tachi bâu môi

“Được rồi Tachi, kệ họ đi, đừng chấp nhất những kẻ bại nano.”

“Hả? Bại nano là gì?”

“Haha, không có gì... Mà em và Minue phát triển thế nào, thỉnh thoảng chị vẫn thấy em lén lút thư tình cho hắn đấy. Em yêu hắn sao?” Asisu lười giải thích với Tachi, nàng chuyển chủ đề sang mối quan hệ của Minue và Tachi.

“Chị! Chị thật xấu, em không thêm đề ý chị nữa!” Tachi thẹn quá hóa giận, trừng mắt với Asisu rồi ôm khuôn mặt đỏ hồng của mình chạy đi. Asisu ngồi phía sau đột nhiên cười to, điều đó càng làm Tachi xấu hổ hơn, cô túm váy nhai lên ngựa, kéo dây cương chạy thật mạnh.

—

Trong cốt truyện thì người Minue yêu chính là Asisu nguyên chủ, nhưng hiện tại nàng xuyên qua thành Asisu, Tachi không có trong bản gốc lại đột nhiên xuất hiện, Minue từ bỏ tình cảm với Asisu để đi yêu Tachi. Angol bị Míc giết chết, Ragashu không phải loại người gian ác, Mentisu là kẻ si tình đến mê muội, Carol càng không giống bản gốc, là một cô gái không đơn giản như vẻ bề ngoài,...

Cốt truyện dường như đã thay đổi thật sự, nhiều lúc nàng không thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, là tốt hay là xấu, nàng đều không biết. Nàng không biết tại sao, mấy hôm nay tâm trạng nàng bất định, trong lòng bất an, cực kỳ khó chịu.

Cảm giác như có điều nguy hiểm gì đó sắp tới gần, lại giống như người nào đó quan trọng với nàng sắp rời xa nàng vĩnh viễn.

_____

Đợi khoảng một lát sau, Ari hấp tấp từ bên ngoài chạy vào tìm Asisu, trên tay cô còn cầm theo một thanh huyền thiết chùy thủ.

“Nữ hoàng, thứ người cần đây!”

“Cảm ơn chị!” Asisu mỉm cười nhận lấy chùy thủ đã được hơ nóng khừ trùng qua, kéo Ari tiến đến chỗ những người nhiễm bệnh, nói nhỏ với Ari: “Chị im lặng đi theo sau ta. Ta có nói gì thì chị cũng phải làm theo!”

“Nữ hoàng, thật ra người muốn làm gì?” Ari hỏi

“Dùng máu của ta chữa bệnh!” Asisu liếc mắt

“Nữ hoàng, người vừa khỏe lại! Người không thể làm như vậy...” Ari quát lớn một tiếng liền đem sự chú ý của mọi người kéo tới, mấy trăm đôi mắt trừng lớn nhìn Asisu cầm chùy thủ ngồi xuống cạnh những nô lệ nhiễm bệnh sắp trút hơi thở cuối cùng.

—

Cả một đoàn người không hiểu rõ mọi chuyện đã xôn xao hẳn lên, từ trong miệng tuôn ra nhiều lời chỉ trích khó nghe tới Asisu...

“Thấy Berlin, thầy xem xem, bọn nô lệ kia sắp chết đến nơi mà nữ hoàng còn không tha, muốn giết họ! À ta thật độc ác nha!” Mekul cười khinh

“Ta đã nói từ đầu là à không đáng để chúng ta kính trọng! Chỉ có hoàng phi Carol mới xứng đáng được kính trọng thôi!” Hecto hừ lạnh

Y quan Berlin trầm mặc không đáp lời bất cứ ai, chú tâm quan sát nhất cử nhất động của Asisu.

_____

Quay về chỗ của Asisu...

Asisu liếc xéo Ari một cái, muốn Ari giữ im lặng đừng làm phiền nàng. Sau đó bỏ qua ánh mắt soi mói của mọi người, nàng không chút do dự dùng chùy thủ rạch hàng loạt vết dài trên cổ tay. Để từng giọt máu chảy đầy vào ly gốm sứ, mạnh mẽ bắt ép những nô lệ sắp chết nuốt xuống, tiếp đó mở miệng ra lệnh: “Y quan Berlin, ông hãy gọi người chuyển những người nhiễm bệnh này vào cung đi!”

“Nữ hoàng, việc này...”

“Ông cứ yên tâm, ta tự biết cần nhắc!” Ông Berlin không nói thì Asisu cũng hiểu, ông ấy lo lắng để những người này vào cung, dịch bệnh có thể sẽ phát tán tới số dân chúng trong và ngoài thành. Vì vậy trước khi rời khỏi làng Tanis, Asisu đã giải thích cho ông Berlin biết dịch bệnh này phát sinh trên thân loài chim và ngựa, sau đó do muỗi truyền nhiễm sang con người.

Asisu tập trung tất cả mọi người lại, tỉ mỉ dạy cho họ cách làm rèm che, phủ kín giường ngủ để chống muỗi, đốt vỏ cây hoặc rom rạ để xống khói đuổi muỗi, cho dọn dẹp sạch sẽ nơi ở và các đồ dùng chứa nước, để phòng loài muỗi sinh sôi...

Còn chuyện nâng dùng máu chữa bệnh thì ông Berlin có hỏi qua nàng, nàng không muốn cho ông ta biết rõ nên đã nói dối ông ta. Nàng nói thân linh xót thương cho số phận trái ngang của nàng, ban cho nàng vài năng lực thần thánh, dùng máu chữa bệnh là một trong số những năng lực ấy.

Ông Berlin yên lặng nghe xong câu chuyện rồi chỉ gật đầu, cười thần bí mà chẳng hỏi gì thêm nên Asisu cũng không biết ông ta có tin câu chuyện ngu ngốc nàng vừa kể hay không nữa, mà ông ta tin hay không thì cũng chẳng liên quan đến nàng.

Nàng là nữ hoàng cao quý, ông ta chỉ là y quan nhỏ nhoi, ông ta đủ quyền để lên án nàng là kẻ nói dối sao???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mộng

“Đừng lại... Không... Người không thể làm như vậy... KHÔNG.....!!!!!!”

Asisu giật mình tỉnh giấc trong đêm, nước mắt không tự chủ trào ra lăn dài trên má, cả người nàng cũng sớn sớn thấm ướt mồ hôi... Bị cơn ác mộng quấy rối suốt một tuần qua khiến Asisu khá sợ hãi, nàng có cảm giác rằng đó không phải là mơ mà là sự thật, một việc nàng không muốn thấy sắp diễn ra. Trong mơ, bóng dáng quen thuộc của Carol hiện ra rõ ràng, Carol mỉm cười vô tội với nàng, chỉ là nụ cười ấy không thích hợp cho tình huống hiện tại. Trên tay Carol đang siết chặt thanh kiếm nhuộm đầy máu, xung quanh nơi cô ta đứng chất đống thấy người, người mà Asisu nàng vô cùng trân trọng. Sau khi tỉnh giấc, Asisu vẫn nhớ kỹ những lời Carol đã nói:

“Là người làm sai, tất cả đều là lỗi nơi người! Người khiến ta lạc mất gia đình, khiến ta vĩnh viễn mất đi người cha mà ta yêu quý, Carol ta sẽ giết sạch những kẻ mà Asisu người quan tâm. Ta muốn người phải nếm trải mùi vị mất đi người thân là như thế nào, thử xem nó có dễ chịu hay không rồi chết cũng chưa muộn....”

Mặt trời chưa kịp lộ dạng thì Asisu đã sớn rời khỏi giường, nhiều đêm ngủ không yên giấc khiến tinh thần cùng thể lực của nàng sa sút đáng kể. Công văn trong triều mấy ngày nay Asisu đều phải nhờ tới tể tướng Almoose xem qua, các tài liệu chính sách đối mới Hạ Ai Cập mà nàng biên soạn cũng được ông sắp xếp lại và bổ cáo cho quân dân: giảm thuế, miễn thuế 3 năm cho hộ gia đình nghèo, xây dựng trường học quốc gia và vài lớp học nhỏ, nâng cấp lại các dãy nhà tại khu ổ chuột, tuyển thêm người vào quân đội Hạ Ai Cập,...

Và dĩ nhiên, những việc nói trên đều cần số tiền vàng khá lớn để thực hiện nhưng quốc khố Hạ Ai Cập không đủ để cung cấp, Asisu cũng biết điều đó nên nàng không dùng tiền trong quốc khố mà dùng số tiền tên Mene để lại. Phải nói rằng Mene rất giàu, số tiền mà hắn nhận hồi kỳ từ chư hầu các nước, tham ô công quỹ, bóc lột dân chúng đã lên tới con số khủng, tài sản của hắn thậm chí gấp ba, gấp bốn lần quốc khố Hạ Ai Cập nha...

Còn về việc số những nô lệ bị nhiễm dịch Sốt Tây Sông Nile ở làng Tanis và vài làng khác, Asisu đã cho người chuyển họ vào đền thờ bên cạnh tấm cung của nàng cho tiện đường chăm sóc, và lại đền thờ rất lớn, dễ trông cũng chẳng làm gì.

“Nữ hoàng! Ngài có cần thần giúp gì không?”

“Cút!”

Asisu chán ghét quãng ra một chữ rồi cấm đầu đi thẳng, không thèm quay lại nhìn, thế nhưng người phía sau đầu dễ dàng buông tha Asisu, bất chấp bị nàng xua đuổi vẫn bám theo nàng. Người đó là Hecto, học trò của y quan Berlin. Khi ở làng Tanis, hắn từng nhiều lần xúc phạm nàng, thế mà dạo gần đây chẳng hiểu vì sao hắn lại bám theo nàng như đĩa, muốn gỡ cũng gỡ không ra.

“Đừng theo ta nữa!”

“Nữ hoàng, đi một mình tới công trường rất nguy hiểm, thần phải đi theo để bảo vệ ngài.” Hecto cương quyết phản kháng.

Ở công trường, nơi nô lệ làm việc có vô số loại người, xấu tốt đều có đủ, nếu chẳng may Asisu bị kẻ xấu bắt làm con tin rồi dùng nàng để dọa Hạ Ai Cập thì phải làm sao? Hắn đây không muốn nàng gặp phải sự cố ngoài ý muốn chút nào. Hắn đã bắt đầu chú ý đến nàng sau cái hôm nàng nói sẽ chữa bệnh cho nô lệ, hắn vốn tưởng nàng rất kiêu ngạo tỏ vẻ ta đây, không nghĩ tới nàng thật sự biết y thuật, còn vì tình trạng của số nô lệ nhiễm bệnh mà lo lắng, chăm sóc họ tới nỗi mất ăn mất ngủ...

Mặc dù bên ngoài Asisu có vẻ khó gần và đôi lúc nhẫn tâm đến đáng ghét, nhưng thật chất nàng là người lương thiện giàu tình cảm, chỉ cần ai tiếp cận hay chú ý quan sát nàng thì sẽ nhận ra ngay. Cũng như Hecto mỗi ngày đều dùng nàng và nhóm học y đều chế thuốc nên sớm đã nhận ra, Asisu nói chuyện không phân địa vị, nàng không chấp nhất việc hắn cùng Mekul từng xúc phạm nàng, vẫn cười đùa như chưa có chuyện gì xảy ra. Tuy trước kia hắn từng bái Carol, nhưng lúc này đã không còn nữa, hắn tình ngộ rồi, người hắn tôn kính bây giờ là Asisu.

Người như thánh nữ Carol chỉ được cái tóc vàng mắt xanh thôi, bấy nhiêu đó làm sao sánh được nữ hoàng Asisu??? Carol ngày ngày vui đùa ở các nước láng bang, Asisu ngày ngày cặm cụi suy nghĩ cái tài chính sách. Carol kết oán thù mạng về Hạ Ai Cập khiến biết bao binh sĩ vong mạng sa trường, Asisu lo dân đói nghèo lên giảm thuế phát lương thực,... Nói ra việc gì thì Asisu vẫn luôn là tốt nhất, và có lẽ trước kia hắn mới rồi nên mới yêu thích Carol.

“Phiền phức quá đi mất!” Asisu rầu rĩ không nguôi.... ....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Suy Nghĩ Của Hecto

Hạ Ai Cập vào cuối tháng 6...

Những đợt cắt mận mận nhưng nóng bỏng trải dài vô tận, thi thoảng lại có vài trận gió thổi qua kéo theo vạn hạt cát đi xa đâu đó. Mặt trời vẫn như mọi ngày, tựa như một quả cầu lửa hùng hục cháy đang lơ lửng trên tầng mây cao nhất, vẽ ra cảnh đẹp huy hoàng buổi bình minh...

Dù ăn mình trong vỏ bọc một nô lệ nhưng vẻ đẹp sắc sảo và khí chất đế vương của Asisu vẫn không lẫn vào đâu được. Nàng mặc bộ váy cũ kỹ bạc màu, đôi chỗ phải chấp vá, tà váy rộng chỉ dài tới đầu gối, để lộ ra đôi chân trần trắng nõn thon dài, càng làm nổi bật lên dáng vẻ thanh tú. Mái tóc dài đến tận eo buộc cao kiểu đuôi ngựa, đen huyền như màn đêm. Trên gương mặt trắng trẻo mịn màng, lông mày xanh như dãy núi trông xa, đôi mắt đen trong tinh ranh sắc bén lại ẩn dấu đó chút trầm tĩnh lạ thường, đôi môi mềm mại nhún tựa nụ đào thắm ba, dung nhan điểm lệ tuyệt trần, lộ rõ khí chất kiên định.

Hiện tại Asisu đã cắt được “cái đuôi bám hoại không buông”, nàng lặng lẽ đến công trường quan sát đền thờ thần, ngôi đền mà các tiên vương đời trước đã giao phó cho nô lệ xây dựng suốt vài thập niên và hiện tại ngôi đền đã đi vào giai đoạn hoàn tất.

Đền thờ được tiên vương Nefenmas đặt tên là Azas, được xây dựng vô cùng kỳ công trên xương máu của hàng ngàn nô lệ, đền thờ xây dựng ở ven bờ sông Nile cách hoàng cung Hạ Ai Cập vài trăm mét.

Đền Azas được xây dựng bằng đá granite đã qua đánh bóng, phản chiếu cao đến lên tới 200m và rộng gần 80m, cao 20m. Đi qua năm bậc thang ở cổng sẽ nhìn thấy hai bức tượng sư tử đầu cừu đồ sộ cao 2m. Đền chia ra bốn cửa vào là Đông Tây Nam Bắc, bên trong có tổng cộng 180 cột trụ lớn nhỏ chống đỡ, trên thân cột đa phần đều được điêu khắc những hoạt cảnh của các vị thần và người Ai Cập, còn lại là những họa tiết về thiên nhiên và chữ tượng hình. Tại sảnh chính của đền Azas, bức tượng thần Mặt Trời Amon cao 13m đặt nghiêm trang ở giữa, phía trước tượng là tể dân dùng cung bái. Bên trái là tượng nam thần Hapy, bên phải là tượng nữ thần Anuket, tuy nhiên tượng thần Hapy và Anuket chỉ cao 9m, đặt biệt là cả ba bức tượng đều được làm bằng vàng, đá quý.

“Nữ hoàng bề hạ, ngôi đền này thực sự rất đẹp, ngài thấy có phải không?” Hecto lùi từ từ sau lưng Asisu bước ra, dọa cho Asisu bé nhỏ một phen hoảng cả hồn, còn hắn thì lại ung dung trong bộ dáng rất ư là thần nhiên, không hề có vẻ gì là hắn cố ý theo dõi nàng

“Người... Đi đâu ra đây? Không phải ta đã dặn người chăm sóc cho dân bị bệnh sao?”

“Ngài không cần thiết lo lắng vấn đề đó đã có người giải quyết rồi, ta hiện tại có nhiệm vụ là theo bảo vệ sự an toàn của ngài.” Hân nháy mắt mỉm cười rồi vội cùng an phận đi theo phía sau nàng. Nàng cũng không nói gì thêm nữa, bởi vì nàng không có thời gian lời thối với hân nên mặc kệ hân muốn làm gì thì làm, tiếp tục tập trung vào việc quan sát đền thờ, sau đó nàng còn phải đi xem số nô lệ mà nàng từng mua của Nerfen.

----- ta là phân cách tuyến sa mạc-----

Âm thầm đứng phía sau người mình yêu thương dõi theo lúc lại là sự cô đơn đến đáng sợ, họ dường như chẳng quan tâm tới người đang đứng sau lưng họ là ai, chỉ mãi mê bước về phía trước để tìm kiếm người mình muốn, trong khi người đứng sau họ lại là những người họ sinh tất cả vì họ, vì họ mà chịu biết bao tổn thương nhưng cuối cùng lại chẳng nhận được gì ngoài sự vô tình hay cầu nối "Chúng ta chẳng là gì đối với nhau".

Lúc này đây Hecto đang suy nghĩ rất nhiều thứ trong đầu, vì sao chỉ trong phút chốc mà Asisu dường như xóa mất bóng hình nữ thần Carol cướp mất trái tim hân, phải chăng chỉ vì một cái liếc mắt, một nụ cười khẩy của nàng mà hân đã từng nhận ở làng nô lệ Tanis? Hay đơn giản là do cách nàng đối xử với con dân Hạ Ai Cập...

Chính thời điểm hôm nay hân mới nhận ra một điều rằng, trước giờ hân đã sai lầm khi tin tưởng quá nhiều vào con gái nữ thần sông Nile, đã hai năm rồi khi Carol xuất hiện ở Ai Cập, cô ta chỉ làm được một việc là giúp nô lệ có thể lọc nước sạch để uống, cứu hoàng đế Menfiisu khỏi nạn độc của rắn và đưa ra cách chế tạo vũ khí bằng kim loại, ngoài ra thì chẳng còn gì, có chăng cũng chỉ là muốn ngăn tai họa thay nhau đổ ập xuống cái đất nước rộng lớn này. Để có được cô ta trong tay, biết bao trận chiến tàn khốc đã diễn ra ở các quốc gia, người thì chết người thì bị thương, dùng hàng ngàn sinh mạng binh sĩ để đổi lấy một kẻ chỉ nghĩ cho thú vui của bản thân như cô ta thì liệu có xứng không?

Hecto tự thừa nhận rằng hân cũng không phải loại người tốt lành gì nhưng cũng không vô tâm vô tình như Carol, là một người học y cứu người, hân đủ lý trí để biết rõ sinh mạng con người quý giá như thế nào. Hân nhớ rõ lần ở làng nô lệ Tanis, hân đã cố ý đứng trước mặt Asisu nói muốn đem những nô lệ nhiễm bệnh quảng ra sa mạc cho lũ kền kền ăn nhưng thực tế chỉ là nói đùa thôi, hân chỉ muốn biết thái độ của bà hoàng độc ác mà dân chúng Ai Cập đồn thổi sẽ ra sao, lúc ấy hân không nghĩ tới vì việc đó mà nàng có thể bỏ qua hình ảnh tôn nghiêm của mình mà cãi tay đôi với hân, đòi công bằng về mạng sống của nô lệ. Nàng chẳng ngại dơ bẩn mà tự tay chuẩn bệnh cho nô lệ, đại dăng trò chuyện và trấn an tinh thần đáng sợ hãi cái chết của họ, thậm chí là dùng máu thân của mình cầm cự mạng của họ. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, Hecto hiểu ra chính mình đã luôn nghĩ sai cho Asisu.... ..

Từ ngày đó, ánh mắt hân đã không thể rời khỏi nàng dù chỉ vài giây.... ..

"Hecto, người lại ngơ ngẩn cái gì nữa vậy?"

Asisu bất chợt lên tiếng, chợt dứt dòng suy nghĩ rờn rã của Hecto, nàng thông thả ngồi xuống bậc thềm bằng đá cẩm thạch, hai chân thả vào làn nước sông Nile mát rượi, để cho dòng nước nhẹ nhàng lướt qua từng kẽ chân giúp nàng giảm đi chút đau nhức ở chân do đi quá nhiều.

"Không có gì, thần chi thấy ngài rất đẹp nên nghĩ rằng loài hoa này sẽ rất hợp với ngài." Nói rồi ngắt một đóa lam hoa sen nở rộ đang tỏa hương ngào ngạt cái lên tóc cho Asisu, Asisu không nghĩ tới Hecto sẽ hành động như vậy nên dơ ra giấy lát rồi mới nói lời cảm ơn. Hecto đại nhân lúc bấy giờ chỉ cười cười như không có gì xảy ra nhưng chỉ cần ai quan sát kỹ liền sẽ thấy hai tai hân đã đỏ như màu vì ngượng.

"Ta còn phải đến khu nô lệ nữa nên nếu người còn có việc khác thì cứ về trước đi." Asisu mở lời phá tan bầu không khí ngột ngạt.

"Thần rất rảnh rồi." Người nào đó biết mình bị đuổi khéo nên nhanh chóng lên tiếng rồi quay sang nhìn Asisu, thấy nàng không nói gì nữa mà đứng dậy hướng làng nô lệ đi tới, người nào đó chỉ biết thờ dãi lui thủi bước theo sau.

Ngày hôm đó không biết tại sao thời gian trôi qua vô cùng chậm....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ta Tin Nàng

Sâu bên dưới hầm ngục ẩm thấp, mùi rong rêu hòa lẫn với mùi hăng mặn của đất khiến không khí trở nên tanh hôi khó ngửi, tại góc tường nơi tối tăm nhất hầm ngục, một chàng trai bị xiềng xích quanh người nhưng vẫn trung ra bộ mặt thần nhiên ngời ỏi đó, quần áo chàng mặc có phần lồi thoi rách nát,...

Dung mạo chàng hơn hẳn người thường, đẹp đến mức chỉ cần bằng một ánh mắt một cái nhếch môi cũng đủ đem đối phương say mê không dứt. Trên gương mặt ấy mãi ngời như tranh vẽ, đôi mắt đen nhánh sáng như sao trời nhưng lại mang theo sự điềm tĩnh lạnh nhạt, hai hàng mi dài dày tựa như cánh bướm uốn lượn mỗi khi chàng nhẹ chớp mắt, cánh mũi cao thẳng cân xứng, bạc môi mỏng mang theo theo nụ cười như cô như không.

Kinh thành Babylonia, thời gian hai mươi năm trôi qua cũng thật quá nhanh, nó nhanh đến mức khiến chàng không thể nhận ra chính mình là ai nữa, do quyền lực chính trị mà chỉ trong chốc lát chàng mất đi người cha chàng vẫn luôn sùng bái kính trọng, mất luôn cả tình cảm anh em thân thiết từ thuở bé, dường như là mất hết mọi thứ, đến cả sự tự do cho bản thân mình chàng cũng đánh mất.

Đương lúc chàng đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng lách tách từ ngọn đuốc cùng tiếng bước chân ngày càng rõ hơn trong hầm ngục, một bóng dáng mảnh khảnh màu đen nhẹ nhàng lướt đi về phía phòng giam, không nhanh không chậm mà cứ rời dững ngay trước mặt chàng. Chàng nâng lên mi mắt xem thứ người đến là ai, sau đó ăm ỉm không nói gì, tiếp tục nhắm mắt không quan tâm, khước môi lại khẽ kéo lên thêm vài milimet.

Mọi thứ giống hệt như những gì chàng đã đoán trước....

"Ragashu đại đế, ngài cảm thấy sống ở đây như thế nào, có tốt hơn nhiều so với hoàng cung Hạ Ai Cập không??" Bóng đèn thoai mái cất giọng, chất giọng dịu dàng ngọt như mật nhưng ý tứ trong lời nói thì lại không phải như vậy, mang theo chút gì đó gọi là mỉa mai trêu đùa.

"Nhọc công hoàng phi phải để tâm." Ragashu hờ hững đáp trả, nhưng trong lời nói đã chỉ rõ người đứng nói chuyện cũng chàng là ai, chính người bị nêu ra thân phận ấy cũng phải giật mình không hiểu vì sao chàng nhận ra.

Ragashu đã đoán đúng, bóng đèn ấy đích thị là Carol, mặc dù cô đã già gấu tóc và gương mặt của mình rất kỳ nhưng qua ánh mắt của Ragashu thì không thể nào sai được. Nơi này là Babylon nhưng trang sức mang trên người lại thuộc vùng Ai Cập, Asisu thì không thể nào ở đây. Còn có giọng nói của Carol, nhớ thỉnh lực và trí nhớ của chàng khá tốt nên dù chỉ nghe qua một lần thì sẽ nhớ kỹ, và lại trước khi chàng về nước, Rakefi đã nói qua Carol sẽ tới nên chỉ có thể nói rằng đây đích thị là Carol.

"Người... Tại sao nhận ra ta?"

"Ta đoán."

"Ồ, vậy người không ngạc nhiên tại sao ta lại ở đây tổng giám người ư?"

"Có gì để ngạc nhiên, chúng ta như nhau thôi, một kẻ hai mặt vì quyền lợi của bản thân mà bất chấp hết tất cả, kể cả mạng sống của chính mình. Có phải không cô nô lệ Carol?" Ragashu cười khê, nụ cười nhạt khó tả.

"Người..." Carol tròn mắt chỉ vào mặt Ragashu mà không nói nên lời.

"Nhìn xem, chỉ một câu nói cũng đủ làm cô tức giận rồi, người như cô làm sao làm được chuyện lớn gì đây, cũng lắm cũng chỉ làm được một nữ tiện nhân..."

"Choang" một tiếng, chẳng biết từ khi nào trên tay Carol lại xuất hiện một thanh kiếm, tiếng vang vừa rồi cũng là lo cô chém vào bình đựng nước khiến nó vỡ thành nhiều mảnh. Carol cầm chặt chuôi kiếm, hai mắt như đã thủ nhìn chăm chăm Ragashu như muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Ragashu dĩ nhiên biết rõ nhưng chàng không tỏ vẻ lo lắng, chỉ cụp mắt không quan tâm. Carol cảm thấy chính mình bị chàng coi thường nên không chút lưu tình chém xuống, lưỡi kiếm mỏng mà sắc bén hạ xuống người của Ragashu lập tức khiến quần áo chàng vốn rách nay lại thêm nát, từng nơi lưỡi kiếm quét ngang là tầng tầng lớp lớp da thịt bong tróc, máu văng tung tóe.

Ragashu muốn đứng dậy phản kháng nhưng cơ thể lại bủn rủn vô lực, chưa kể tới những xiềng xích trên người khiến chàng không thể nào cử động nổi. Mặc dù đau đớn trên người truyền tới không dứt nhưng vì lòng tự tôn của mình và vì Asisu, chàng nhất quyết không hề mở miệng xin Carol ngừng tay, chỉ biết cắn răng chịu đau, gắng sức ngồi vững để không ngã vật ra đất.

"Ta không là tiện nhân, nữ nhân của người mới là tiện nhân!" Carol như một kẻ điên không ngừng giao thét, kiếm trong tay liên tục nâng lên hạ xuống chém vào người Ragashu, trên người chàng lúc này đã gần mấy trăm vết kiếm, máu tuối ri ra nhiều như nước, thậm chí mơ hồ có thể thấy được xương trắng bên trong.

Khoảnh khắc Carol vừa thốt xong câu nói, Ragashu liền học ra một ngụm máu tươi, sự chịu đựng đã tới cực hạn, thân thể vô lực ngã xuống đất, cả người chàng cuộn tròn vì đau đớn, gương mặt luôn treo nụ cười nhàn nhạt lúc này cũng bị máu tươi nhuộm đỏ. Đôi mắt mang thần sắc rối loạn chưa từng thấy bất chợt mở ra nhìn về phía Carol, miệng khẽ mở, thanh âm khàn khàn như cô như không truyền ra ngoài:

"Vì sao cô... muốn hại Asisu...?"

"Vì á nọ ta..."

"Nọ? Là nọ cái gì..."

"À giết cha ta, cướp mọi thứ của ta khiến ta nhà tan cửa nát... Vậy ta hỏi người, vì sao một người độc ác như á ta mà người lại lại yêu, người không sợ đến một ngày tới á người á cũng giết sao??? Mà á chắc không giết người đâu, á yêu người mà, có đúng không? Bất quá ta thấy người không sống nổi qua đêm nay đâu, nếu á biết là ta hại chết người thì không biết sẽ ra sao nhĩ, hân là vui lắm đây..."

Khuôn mặt xinh đẹp của Carol càng lúc càng hung ác, đôi mắt lóa tia sáng lạnh không giấu nổi bao nhiêu hân thù chất chứa, nàng nói một tràng dài rồi quay lưng đi mất, bỏ lại phía sau là Ragashu đang nằm trong vũng máu của chính chàng, máu của chàng dường như đã chảy hết ra ngoài, cơ thể lạnh như băng co giật liên hồi vì bị đau đớn hành hạ. Dù là vậy nhưng thần trí chàng vẫn còn tỉnh táo, chẳng nghe rõ những gì Carol đã nói, chẳng tin tưởng Asisu sẽ không làm những việc trái đạo lý đó, mà cho dù có thì vẫn còn nguyên nhân sâu xa mà chàng không hề biết... ..

---Asisu, ta tin tưởng nàng---

Ragashu dần mất đi ý thức, toàn thân thả lỏng, hoàn toàn lâm vào trạng thái bất động...

Đêm trong hầm ngục, gió lạnh chẳng biết từ đâu thổi qua, cả không gian bao trùm sự tĩnh lặng đáng sợ, ...

Ragashu đã từng nghĩ rằng bản thân chàng suốt đời này ngoại trừ phụ vương và mẫu hậu cũng sẽ không vì ai mà bận tâm, cho đến khi tới Ai Cập, gặp được Asisu trong thần điện, dưới cái nắng tuyệt đẹp ấy, chàng thấy nàng tự do thả mình trên thảm cỏ mà ngủ, dưới cái nắng ấy nàng tựa như nữ thần, diễm lệ đến lạ thường, nàng khác hoàn toàn khác với những nữ nhân chàng từng gặp, nàng không kiên kỵ bất cứ ánh nhìn nào, phóng khoáng mà tự do, muốn gì thì làm nấy. Chàng bị nàng cuốn hút bởi vẻ đẹp của nàng, bởi sự tự do của nàng, sự tự do mà chàng đã ao ước bao nhiêu năm. Lúc ấy chàng lại bất tri bất giác không thể kiểm soát bản thân mà ôm hôn nàng trước bao người khiến nàng tức giận, chàng vẫn nhớ về mặt lúc đó của nàng, rất đáng yêu.

Khi chàng biết về những việc đã xảy ra với nàng, chàng vẫn một lòng tin tưởng rằng nàng không hề sai, có sai cũng là do tên Menfuisu ngu ngốc kia sai thôi. Chàng không biết từ khi nào chính chàng đã lọt vào thứ tình yêu dom phương không lối thoát kia, chàng muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ nàng tránh khỏi mọi tổn thương, thế nhưng nàng lại làm như không biết, hết lần này đến lần khác trốn tránh tình cảm của chàng.

Những khi nàng bị kẻ xấu vu oan hãm hại, mặt dù bên ngoài nàng vẫn luôn tỏ vẻ cứng cỏi đối mặt mọi chuyện nhưng chàng biết là nàng già với thời, thực tế là nàng mềm yếu, nàng tựa như mảnh thủy tinh, nhìn qua thì có vẻ cứng rắn nhưng chỉ cần rơi xuống đất thì lập tức sẽ vỡ thành trăm ngàn mảnh nhỏ. (Vô Ngại: Đoạn này anh Rag sai quá sai...)

Mỗi lần nhìn thấy nàng bị thương, cả người nhuộm đỏ máu thì chàng lại nhìn không được mà tìm đau ruột thắt. Khi nghe hơi thở yếu ớt của nàng, chàng đã từng nghĩ rằng liệu nàng có chết hay không, nếu thật sự nàng chết đi thì chàng biết phải làm sao? Còn có những lần nàng không khỏe mà vẫn cố gượng dậy đi lang thang rồi nói rằng mình không sao khiến chàng gần tìm mặt nhưng lại đau lòng không thể nói.

Nàng đã từng thẳng thừng nói nàng không có tình cảm với chàng, nhưng không hiểu vì sao đột nhiên nàng đổi ý, nhận lời gả cho chàng ở hoàng cung Thượng Ai Cập trước sự làm chứng của Menfuisu và các đại thần, nhưng hôn lễ đó có sự trao đổi, nàng nói nàng muốn làm chủ đất nước của chàng và chàng đã không ngăn ngại mà đồng ý. Chàng biết rõ nếu nàng gả cho chàng thì sẽ phải đối diện với nguy hiểm, đối diện những chuỗi ngày sống không yên ngủ không ngon bởi sự tranh giành quyền lực giữa chàng và người anh trai sinh song Rakefi, ngay sau đó chàng quyết định dời hôn lễ lại, chờ cho tới khi chàng giải quyết xong khó khăn trước mắt và cũng bởi vì nàng, chàng sẽ chờ tới khi nàng yêu chàng, chàng không muốn bắt ép nàng cưới gả, như vậy thì cả hai cũng sẽ chẳng hạnh phúc được.

Khi trở về Babylon, chàng đã không dám chờ đến sáng để chào tạm biệt nàng, chỉ biết lên lút rồi đi trong đêm tối, chàng sợ rằng nhìn thấy nàng, chàng sẽ không nở rời đi... Nhưng mà lúc này đây, chàng lại muốn nhìn thấy nàng hơn bao giờ hết...

Ragashu muốn nhìn Asisu... Chàng muốn thấy nụ cười hạnh phúc trên gương mặt nàng, chỉ lần này thôi, một lần cuối cùng cũng khiến chàng vui rồi... ..

“---Asisu, ta thể với thần linh rằng cả đời này sẽ dùng cả mạng sống của mình để chăm sóc bảo vệ nàng, ta sẽ không để ai làm tổn thương đến nàng, trừ phi là ta chết đi... Nhưng nếu ta thực sự chết đi, ta hy vọng rằng nàng vẫn sẽ sống tốt, có lẽ hoàng tử Izumin sẽ thay ta quan tâm nàng, ta biết rõ hẳn thích nàng, chỉ là hẳn không thành thật với bản thân mình mà thôi... Asisu, ta yêu nàng, cho dù có chết ta cũng không hối hận khi yêu nàng.... ..”

Hoàng cung Hạ Ai Cập...

"XOẸT..."

"Chỉ, chị không sao chứ?" Tachi nhìn lòng bàn tay ứa máu của Asisu mà nếu như muốn khóc.

"Tachi, nâng tay của nữ hoàng lên, để tay hướng xuống sẽ khiến máu chảy ra nhiều hơn đây. Chờ ta đến chỗ Hecto đại nhân lấy thuốc ...!" Ari nhìn mặt lo lắng, luống cuống chạy đi.

"Vết thương ngoài da, không cần làm quí. Chỉ do ta hơi bất cẩn thôi. Chị Ari, chị lấy cho em chút nước làm sạch tay rồi băng bó lại là được rồi..." Asisu lắc đầu ngăn ngắt, kể ra hôm nay nàng cũng không biết ngày gì nữa, buổi sáng đi công trường thì xem bị đá đè trúng, tới khu nô lệ thì xỉu nửa ngã ngửa, ăn thì suốt nghẹn chết, còn giờ cắt trái cây mà cũng cắt trúng vào tay nữa, đúng là xui tận mạng mà.

"Thực sự không sao chứ, máu chảy nhiều vậy mà?" Ari và Tachi liếc nhau rồi trừng mắt nhìn Asisu.

"Không sao..." Asisu khẳng định nói nhưng trong lòng lại có chút không yên, phải chăng là do điếm gở? Giải được của Xã Độc nàng đã gửi tới Atsiria rồi nên thương tích của Mie hẳn là khỏe rồi đi. Giờ chỉ còn Ragashu, cũng đã hơn một tháng rồi chàng chưa liên lạc gì với nàng, thư nàng gửi đi cũng chẳng có hồi âm... Thật sự là xảy ra chuyện hay là do nàng quá đa nghi đây???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tĩnh Lặng Như Nước

Biên giới Hạ Ai Cập

Ánh hoàng hôn chậm rãi đi qua vùng sa mạc, những tia nắng còn sót lại vào cuối ngày phản chiếu trên nền trời một màu đỏ thẫm như máu, huyền bí quý dị nhưng lại cuốn hút hơn bao giờ hết , từng trận gió ẩm từ phương xa thổi đến cuốn theo vô số những hạt cát nhỏ nhỏ bay múa trong không khí...

Asisu trầm tư ngồi bên lều đốt lửa trại, đôi mắt đẹp rũ xuống khiến người khác không nhìn ra suy nghĩ trong mắt nàng.

Thời gian cũng một sớm một chiều trôi qua, trong khi đó số việc Asisu phải làm trong một ngày đều khiến nàng lo âu một mặt. Mie đã giải trừ được độc tố, cơ thể đang dần hồi phục trở lại nhưng Mie và Hito vẫn không cách nào về Hạ Ai Cập cùng nàng, bởi vương quốc Atsiria vẫn chưa hoàn toàn ổn định. Izumin hầu như không lộ dạng sang Ai Cập, còn Ragashu sau lần gặp cuối thì hoàn toàn không có tung tích, đến một lá thư thăm hỏi cũng không có.

Sau khi tin tức Thượng Hạ Ai Cập chính thức tách rời thì nội bộ Hạ Ai Cập có phần rối loạn, lại thêm việc Asisu thiết lập chính sách mới đã vô tình chạm tới lợi ích của đám gian thần khiến bọn chúng bất mãn, mà lợi ích của chúng cũng quá lớn đi, muốn cùng nhau chiếm đoạt quyền cai trị các vùng của Hạ Ai Cập, đem chức vị nữ hoàng của nàng lật đổ. Như dự đoán của Asisu, đám gian thần đó thật sự nuôi một nhóm phiến quân phản loạn ở vùng biên giới Hạ Ai Cập, không những vậy còn cấu kết với quân đội Lybia, chỉ cần chờ thời gian thích hợp liền chiếm đánh Hạ Ai Cập.

Sau hai tháng Ragashu và Izumin rời đi thì Hạ Ai Cập thật sự nổ ra cuộc phản loạn, thương vong vô số, dân chúng khổ sở hơn bao giờ hết, đi đến đâu cũng nghe tiếng người than khóc oán thán, cả kinh thành lâm vào cực diện rối ren gần như chìm vào khung cảnh chết chóc. Quân đội Hạ Ai Cập lại quá ít ỏi, không đủ sức để chơi cùng quân địch, Asisu hét cách đánh phải cầu chi viện từ phía Atsiria, cũng tự mình cùng các binh sĩ thân chinh ra trận bảo vệ tổ quốc,... Chỉ vài ngày sau đó, tướng quân Nakuto đã kịp thời đem quân chi viện chạy tới, cuộc phản loạn được đánh tan, tra ra được nhóm gian thần và những người có liên quan.

Đạo lý "Giết gà dọa khỉ" Asisu không phải không biết, ngày hôm ấy ở trước công thành chính tay nàng đã hành quyết bọn họ, giây phút ấy nàng tựa như từ thần đòi mạng, không hỏi cũng chẳng cần những lời giải thích gài dối của đám gian thần, cả người toát ra khí lạnh tựa băng, dùng một bộ mặt không cảm xúc mà chém chết chúng, máu tanh cứ như vậy bắn lên mặt nàng, đáng sợ nay còn đáng sợ hơn. Kể từ ngày đó, dường như những kẻ có mưu đồ đang ẩn nấp trong triều cũng kinh hãi sự tàn nhẫn của nàng nên chưa có hành động gì mới, chỉ là vẫn âm thầm quan sát nàng rồi báo cho đồng minh của chúng, nhưng...

Cuộc chiến đến đó chưa phải là kết thúc, nó chỉ là khởi đầu cho những chuyện khó khăn về sau.

"Nữ hoàng, hôm nay người cũng vất vả rồi, người vào lều nghỉ ngơi đi, ở đây có chúng thần canh gác là được rồi..." Tướng quân Nakuto đặt tay lên ngực, cúi đầu nói với Asisu, Asisu chỉ liếc nhìn hần một cái rồi làm như không nghe thấy, tiếp tục công trình đốt lửa trại.

"Nữ hoàng tôn kính, tướng quân nói đúng , ngài quả thật phải nghỉ ngơi, dạo gần đây chúng thần thấy ngài gầy đi không ít..." Do số lượng quân binh có hạn nên cả đại tư tế Kali và toàn bộ các tu sĩ có thể lực tốt đã từng học võ cũng phải chân gối ra chiến trận, đi kèm theo đó là y quan, những y quan này có trách nhiệm chăm sóc binh sĩ khi họ bị thương.

Lại một bầu không khí im lặng kéo dài dai dẳng bởi Asisu chẳng thèm nói một câu... Khoảng thời gian này không khó để người khác nhìn ra sự thay đổi của nàng, có lẽ vì áp lực quá nhiều nên nàng u uất giống Mie rồi, lúc vui lúc buồn làm ai cũng không dám ở gần nàng.

"Việc duyệt binh diễn ra thế nào rồi?" Asisu bất chợt lên tiếng, đôi mắt như đêm đen dõi đến khuôn mặt của tướng quân Nakuto.

"Theo ý của nữ hoàng, thần đã truyền thông lệnh cho toàn bộ dân chúng. Dưới sự giám sát của tướng quân Aisha, ở từng làng dân và khu nô lệ tuyển ra những người đạt tiêu chuẩn sức khỏe và nguyện ý nhập ngũ, bổ sung nhân lực quân đội. Nhờ những đạiگوی mới cho binh sĩ mà nữ hoàng đề ra nên hiện tại số người tham gia duyệt binh đã khá đông."

"Ừ. Vậy tình hình quân đội ở các khu vực khác ra sao? Quân Lybia và nhóm tộc thần có hành động gì mới không?"

"Quân Lybia quá đông hùng hậu, chúng đã công chiếm vùng Naratis - Lepolis, đánh đuổi quân ta phải chạy đến nơi khác...." Nói đến đây Nakuto có phần khó xử.

"Ta biết rồi, các người ngủ sớm đi. Ngày mai xuất phát đến vùng lân cận Naukratis, sau đó bần bạc giành lại lãnh thổ." Asisu lúc này mới mỉm cười trấn an Nakuto, nàng biết rõ năng lực của hân, và lại đây cũng không phải lỗi của hân, tất cả đều do sự vô tâm của nàng mà gây nên chuyện, đáng lý nàng phải sớm nhìn ra con sông dừ đang ập tới này.

"Ngài cũng nên ngủ đi, lấy lại sức." Đại tư tế Kali nói rồi chui vào lều của mình.... ..

Thượng Ai Cập...

"Bẩm hoàng thượng, Hạ Ai Cập hiện tại chiến sự liên miên khiến dân chúng vùng biên giới Thượng Ai Cập ảnh hưởng không ít, dù sao nữ hoàng Asisu cũng là chị của ngài, thần nghĩ ngài nên phái binh giúp đỡ."

Bên trong sảnh triều, nam tử một thân thẳng như từng khoắc trên người bộ giáp tướng quân cung kính quỳ một chân trước Menfuisu, ba ngàn sợi tóc xoắn tán loạn trên vai, đôi mắt sáng ngời thẳng tắp nhìn vị vua ngồi trên ngai vàng kia, bờ môi mỉm mỉm chặt chờ đợi câu trả lời.

Ấy thế mà Menfuisu vẫn rất thân nhiên không quan tâm, hân chỉ khẽ cười, một nụ cười mà người ta nhìn vào là muốn đánh ngay lập tức.

"Hoàng thượng, người..."

"Đù rồi Minue, người đây là người của ta hay Asisu? Vì sao mờ mịtng đều là vì à ta?"

Menfuisu bùng phát đại nộ, đập bàn đứng dậy, thẳng tay hất cốc rượu trên bàn lên người Minue, khoảnh khắc đó làm toàn trường triệt để im lặng, hầu như chỉ nghe được tiếng hút khí. Ai mà không biết hoàng đế Menfuisu và tướng quân Minue tuy thân phận khác nhau nhưng vốn là bạn thân từ thuở nhỏ, từ trước đến nay Menfuisu gần như đều thiên vị cho Minue, chẳng bao giờ thấy hai người cãi cọ nhau, vậy mà mấy tháng nay Minue lại tự dưng vì nữ hoàng Asisu tranh cãi với hoàng đế Menfuisu.

Từng giọt rượu từ tóc Minue trượt xuống rơi trên nền đá hoa kêu lên tí tách, hân cắn chặt môi nhìn Menfuisu bằng ánh mắt thất vọng, hân chưa từng nghĩ Menfuisu thì ra lại là loại người thấy chết không cứu, dân miền biên giới cũng là con dân Thượng Ai Cập, Menfuisu lại nhắm tâm như vậy nhìn họ chịu khổ, thực tế điều này nói lên rằng Menfuisu không bằng Asisu hiện tại.

"Còn Carol nữa kia, sao người không lo cho nàng, là Ragashu và Asisu mời nàng ấy sang Babylon dự hôn lễ, hôn lễ chưa diễn ra mà Carol lại không tin tức, người không lo sao?"

"Hoàng thượng, Carol là hoàng phi của ngài, ta cần thiết phải quan tâm sao?" Minue đột ngột đứng bật dậy, ánh mắt thâm sâu, trên môi tựa hồ đang nở nụ cười nhạt nhẽo, Minue cúi người chào Menfuisu rồi quay lưng rời khỏi sảnh triều...

Lần đi này có lẽ sẽ không trở lại nữa..... ..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đình Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Vùng Đất Linh Hồn

Vùng đất ấy được xem như món quà các vị thần dành tặng cho Hạ Ai Cập, một nơi tưởng chừng như không thể xuất hiện ở chốn sa mạc cằn cỗi. Mặc dù khí hậu khắc nghiệt nhưng thực vật lại vô cùng tươi tốt, điều đó giúp Naratis - Lepolis trở thành nơi cung cấp lương thực lớn nhất tại Hạ Ai Cập.

Quang cảnh ở Naratis - Lepolis đẹp thơ mộng, khi ai lỡ đặt chân đến đó thì sẽ không bao giờ muốn rời đi...

Có một điều ít ai biết ở Naratis - Lepolis là... Nhờ Thanh Long thần thú nên thời tiết tốt, mưa thuận gió hòa, nếu muốn cũng có thể có tuyết rơi. [Đừng ném đá, em đã nói từ đầu là viễn tưởng + dị giới rồi nha!]

Kỷ thực Naratis - Lepolis trước khi Asisu quay lại Hạ Ai Cập thì nó chỉ là vùng hoang vu không người lui tới, có diện tích rộng đầy rẫy thực vật xanh tươi. Trùng hợp một lần Asisu đi giám sát tình hình trong nước thì có ghé ngang qua, nhờ đó mà nàng phát hiện được bên dưới vùng đất này có mạch nước ngầm khá lớn, cứ thế trước mặt binh lính nàng công khai triệu hồi Thanh Long thần thú đảo cho nàng vài cái hồ sâu to dùng để dẫn ra phần nào nước ngầm, truyền lệnh cho dân chúng khai hoang đất đai để sinh sống và trồng cây nông nghiệp, tìm nhiều loại hoa cỏ trồng lên mảnh đất này,... Nàng còn đàm bào với dân chúng rằng nơi này chắc chắn sẽ giúp họ có cái ăn cái mặc, ban đầu họ không tin tưởng nàng cho lắm nhưng hiện tại lại xung tưng nàng còn hơn cả thánh nữ Carol, đơn giản vì nàng có điểm hơn người, quan trọng nhất là cần chính yếu dân...

Đạp phần Naratis - Lepolis có những cánh đồng lúa trải dài đến tận chân mây, thấp thoáng xa xa là những ngôi nhà nhỏ nối tiếp nhau mang theo sự ấm áp yên bình. Dọc đường đi là hàng đào trắng xóa như mây, cánh hoa rơi rụng, nhẹ nhàng đáp xuống đất, vài cánh lại bay ra xa đậu trên những bụi cỏ Papyrus xanh mơn, phía sau hàng đào là những mẩu đất trồng khoai, dây lá xanh thăm nổi với nhau thành từng hàng dài ngay ngắn, xa thêm chút nữa là những luống rau cải và nhiều loại rau quai được lấy giống từ các nước lân cận mang về. Đạo một vòng, nhìn bất cứ chỗ nào cũng sẽ thấy vô số thảm thực vật khác nhau, nhìn xem cảnh đồng lúa gần đến kỳ thu hoạch, những bông lúa trĩu nặng hạt một màu vàng ươm tỏa sáng rực rỡ dưới nắng, đối diện là cánh đồng ngô cao lớn trổ đầy hoa cờ. Lại nhìn tới vườn nho gần đây, khu vườn được người dân góp sức chăm sóc nhiều nhất vì vô tình biết được vị nữ hoàng nào đó rất thích ăn nho, vườn nho đây trái với đủ loại xanh tím, chua ngọt,... Ngắm dọc theo bờ sông cũng một hồ là những đoá lam hoa sen toả sáng rạng ngời, gió lùa qua sẽ ngửi được hương hoa thoang thoảng, không gay gắt, không quá ngọt, chỉ nhẹ nhàng như một ngọn gió lướt qua đời...

Đường đến chợ sẽ khiến nhiều người trầm trồ yêu thích bởi các giống hoa, hoa được trồng một cách trật tự, không hề lộn xộn, chúng chẳng quan tâm bốn mùa hay thời tiết, chỉ biết thi nhau nở rộ xem ai rực rỡ nhất, lộng lẫy nhất.

Từ Đình Hương, Oải Hương mang theo màu tím trầm lặng.

Hồng Hoa, Mầu Đơn một sắc đỏ kiều kỳ rực cháy.

Cúc Đại, Ngũ Sắc không ngại nhiều, mang hết màu sắc đặt tại trên thân.

Ba loại sen xanh, trắng, hồng thả người trong hồ hào hứng nở rộ, mặc cho lũ cá nhón nhor lượn xung quanh.

Tóm lại có thể nói ngàn hoa đua sắc tại một nơi!!!

Nói đến khác biệt thì...

Phổ chy chính là điểm khác biệt của Thượng - Hạ Ai Cập, thay vì dọn hàng tất đèn ngủ sớm như vùng Thượng thì vùng Hạ lại càng náo nhiệt hơn mỗi khi về đêm, đặc biệt nhất là chợ đêm ở Naratis - Lepolis, dân chúng tập trung ở khu đất trống giữa trung tâm phiên chợ đốt lửa ca múa, cùng nhau thư giãn sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Ở chợ đêm nơi này, dân bản địa và các thương buôn trong nước lẫn láng bang sẽ bày bán vô số những mặt hàng khác nhau, chẳng hạn như vài vóc tơ lụa, đồ cổ, thức ăn, hoa tươi, trang sức,... thậm chí còn mua bán, trao đổi nô lệ và có cả tổ chức Killer, nơi thu thập tin tức của các nước. Chẳng qua để lấy được tin tức từ tổ chức Killer thì phải bỏ ra cái giá rất đắt, người ngoài cũng không biết tổ chức này xuất hiện từ bao giờ, chủ nhân là ai. Dạy chỉ Asisu biết, người đứng sau tổ chức này là anh trai nàng - Hito, vị vua kế tiếp của vương quốc Atsiria...

Naratis - Lepolis chính là như vậy, một vùng đất mà người dân có thể vô tư vô lo, vui vẻ sống từng ngày, thế nhưng với tình hình chiến tranh đang diễn ra hiện tại, liệu nơi này có còn giữ được vẻ đẹp thơ mộng cùng với những tiếng cười hạnh phúc hay không?

Lặng lẽ di chuyển trong đêm, năm nhóm người ẩn mình lén lướt trong những cánh đồng nối tiếp nhau, hàng trăm đôi mắt sáng quắc như báo ngó nghiêng dò xét động tĩnh xung quanh mình, sương đêm hạ dần trên người lạnh đến phát run lại chẳng một ai hề miệng than vãn... Nhóm người đó là số ít quân chi viện cho vùng Naratis - Lepolis.

Dẫn đầu các nhóm lần lượt là tướng quân Nakuto, nữ tướng Aisha, nữ hoàng Asisu, đại tư tế Kali và y quan Hecto, do binh lính Lybia đi tuần tra khá gắt gao nên, năm nhóm người phải chia ra năm hướng khác nhau, xen lẫn vào tiếng gió thổi là động để che giấu chính mình, tìm cách tiếp cận nơi đóng quân của lính Lybia.

Asisu lạnh nhạt nhìn cảnh vật xơ xác quanh đó mà lòng lại đau quặn không thôi.

Kể trước dù là một sát thủ giết người vô số nhưng nàng lại không thấy áy náy, bởi người nàng giết đều là những kẻ đáng chết, còn bây nhìn lại quang cảnh này, nàng đột nhiên thấy tội lỗi, vì nàng đến quá muộn nên chỉ biết tro mắt ra nhìn người dân vô tội bị giết mà không giúp được gì, máu nhuộm đỏ cả vùng, xác người đầy trên đất... Dưới góc lau sậy lằng lóc một vật tròn tròn chẳng biết là gì, nhìn thật kỳ mới khiến nàng thất thần, vật tròn đó là đầu của một đứa trẻ vừa chết cách đó vài giờ.

Đến gần khu lều trại của quân Lybia, Asisu suy tính chọn nơi có ít người nhất để xuống tay, ra hiệu cho quân Ai Cập hạ kê địch, thay đổi sang trang phục lính Lybia để dễ dàng xâm nhập và hành động, xác của bọn lính xấu số ấy thì được giấu vào những bụi cỏ gần đây.

Asisu nhận thấy những nhóm còn lại cũng hành sự xong xuôi, nàng khẽ lắc mình trà trộn vào nhóm vũ nữ gần đó. Những quân sĩ Ai Cập bắt giác mờ hồi tuôn như suối, sợ rằng nàng sẽ gặp nguy hiểm, Kali, Aisha và Hecto cũng thế, bình tĩnh nhất chỉ có Nakuto. Nakuto cười nhẹ, nhờ là lần trước Asisu ra tay giết trăm lính ở Atsiria nên chắc chắn rằng một tên tướng quân sẽ không thắng được nàng. Cứ thế mọi kế hoạch bắt đầu triển khai, đại tư tế Kali dẫn người tìm kiếm dân chúng bị bắt, y quan Hecto theo sau hỗ trợ. Nữ tướng Aisha lằng lằng cho quân bao vây toàn bộ căn cứ địch, còn tướng quân Nakuto phải chờ đợi tiếng còi hiệu của Asisu, sau đó mới kéo quân công đánh.

Nói về Asisu, nàng một thân vũ y thanh khiết quang minh chính đại mà di chuyển từ lều này sang lều nọ tìm tướng lĩnh, trang phục mắt mẽ cộng thêm đáng người tiêu chuẩn khiến bao kẻ phải ngơ ngẩn ngẩn nhìn, có người không kiềm nổi mà chảy cả máu mũi, lại có kẻ nổi dục vọng nhưng cũng chỉ có mà nhịn không dám làm càng, quân Lybia không ai không biết những vũ nữ trong doanh đều thuộc sở hữu của tướng quân, bọn họ động vào chỉ sợ có một đường chết.

Gương mặt xinh đẹp kiều kỳ, thân người nóng bỏng uyển chuyển như rắn, từng bước chân cũng nhìn ra sự là lột quyên rũ. Đôi mắt trong như hắc bảo thạch sáng quắc khi nhìn thấy thứ mình cần tìm, là lều của tướng quân người Lybia, hẳn đang cùng các vũ nữ uống rượu trêu đùa...

Asisu khẽ cười,tay phải nắm chặt thần kiếm Thanh Long đã rút khỏi vỏ, không tiếng động hạ hai tên lính gác, sau đó đem chiếc còi bên hông kẻ sát bên miệng mà thổi, đêm tĩnh mịch tiếng còi vang lên như sấm báo hiệu cho sự chết chóc diễn ra. Tiếng còi chấm dứt, hàng trăm quân lính Ai Cập ào ra từ tứ phía, tiếng binh khí va chạm nhau, tiếng hô hào, tiếng la hét xin tha lẫn vào nhau tạo nên một tạp âm đau đầu.

Vén màn, thân nhiên đi vào lều trước con mắt ngạc nhiên của tên tướng địch cùng về sợ hãi của đám vũ nữ, biểu cảm Asisu như cũ ẩn hiện nét cười say lòng nhân thế, kiếm trên tay dính đầy máu tươi vẫn còn nhiều giọt... Kiếm nhẹ phát lên, muôn ngàn kiếm khí sắc tựa đao bay thẳng tới đám vũ nữ đem họ cắt thành nhiều mảnh, máu bắn tứ tán, vương lên cao quần áo của nàng, vốn là một thân thuần trắng giờ lại nhuộm thành đỏ thẫm bất tận.

“Vốn là không muốn giết người vô tội, nhưng hiện tại tâm trạng ta không tốt...”

Tiếng nói mềm mại, trầm bổng nhịp nhàng khẽ thổi ra từ khuôn miệng nhỏ nhắn, kỳ thực là nữ thần giáng thế nhưng giờ phút này tên tướng địch lại nhìn nàng mà kinh hoàng tới mức thất thần, trong mắt hẩn, nàng giống như từ thần đòi mạng, người đầy máu, gương mặt cũng lấm lem chất lỏng đỏ. Hẩn nhìn rất rõ, nàng từ đầu đến cuối vẫn chưa chạm tới những người bên cạnh hẩn, chỉ là giờ kiếm lên thôi mà, sao người ngồi cạnh hẩn đều bị phanh thây, đây không gọi nàng là từ thần thì gọi là gì, cũng lắm thì là ác quỷ mang lọp da thần thánh.

“Người... người... người... muốn cái gì?” Tướng địch lau mồ hôi, ấp úng mãi mới nói thành câu.

“Chiếm đất của ta, giết người của ta, ta muốn các người trả mạng...” Asisu chậm rãi phun ra từng chữ như ma ám đâm vào tai tướng địch, về mặt hẩn tái mét, vội đứng bật dậy rút kiếm bên cạnh hướng Asisu đánh tới, nghĩ tới nghĩ lui thì dù gì cũng trốn không thoát, vì vậy hẩn quyết định làm liều đầu với nàng bất quá thì cả hai cùng chết.

“Muốn đầu với ta?”

“Quái vật, chết đi!!!” Tướng địch hét lớn, dùng toàn lực cầm kiếm lao nhanh như tên bắn, muốn đâm kiếm thẳng vào tim Asisu, trong khoảnh khắc, chỉ thấy nàng nghiêng người, hoàn toàn né tránh công kích, còn thuận tiện chơi xấu gạt chân tướng địch khiến hẩn ngã sấp trên đất.

“Ta không phải quái vật, tên ta là Asisu.”

Trước thời điểm Thanh Long kiếm đoạt đi mạng sống của tướng địch, Asisu còn rất hào hứng nhắc nhở hẩn về tên của nàng, nàng sợ hẩn chết xuống địa phủ còn không biết tên người giết hẩn là ai để còn báo với diêm vương, như vậy hẩn sẽ đáng thương lắm nha.

Đội Asisu bước ra thì tiếng binh khí đã dừng hẳn, chỉ còn lại tiếng hoan hô chiến thắng, những gương mặt vui mừng vì biết được mình đã thành công bảo vệ được vùng đất này, nơi mà họ được sinh ra và lớn lên.

Dân chúng được giải cứu biết mình qua khỏi kiếp nạn, mừng rỡ ôm chầm lấy nhau vô òa trong nước mắt, những giọt nước mắt rơi xuống hạnh phúc có, đau thương có. Hạnh phúc vì mình vẫn còn sống, đau thương bởi mất đi những người thân yêu.....

Sau trận chiến này, từ một vị nữ hoàng bị người đời chán ghét, Asisu bắt ngờ vang danh khắp nơi, danh tiếng chỉ có hơn chứ không hề kém Carol. Người người đều xem nàng là con gái của nữ thần chiến tranh Sekhmet, ca tụng nàng là một vị nữ hoàng tài ba, vừa thông minh vừa xinh đẹp, năng lực trị quốc không thua đáng nam tử.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chỉ Mong...

Mặt trời lặn dần nơi sa mạc, tiếng mưa tí tách cùng tiếng côn trùng rả rích khiến bầu không khí buồn bã lạ thường, mưa như trút nước tựa như đang cố tẩy sạch những nỗi buồn, những vết máu đau thương chốn Naratis - Lepolis...

Trên tầng cao nhất của pháo đài quan sát, một bóng dáng mảnh mai nghiêng người ngồi trên bệ cửa, mắt nhìn sâu thẳm nhuộm đầy ưu tư trông ra bờ sông Nile phía xa, dòng sông vốn bình lặng nay lại vì trận mưa mà mặt nước gợn lên từng đợt sóng lớn, sóng vỗ bờ tựa như tiếng gào thét, những cánh sen xinh đẹp vùi dập trôi nổi trên mặt nước. Sông Nile, dòng sông thiêng liêng chứa đựng bao mầm sống cho con dân Ai Cập, nhưng cũng nhiều lần khiến Hạ Ai Cập lâm vào cảnh khốn đốn mùa lũ, dòng sông huyền thoại này là nhân chứng lịch sử của nền văn minh cổ đại Ai Cập và sự hưng thịnh, sụp đổ của biết bao triều đại.

“Nakuto, mọi thứ đã sắp xếp ổn thoà?” Người ngồi trên bệ cửa nhẹ nhàng hỏi, nương theo ánh sáng mờ ảo của ánh đuốc liền có thể nhận ra là Asisu, nàng một thân từ sa nhạt màu ôm sát cơ thể tôn lên đáng người mỹ hoặc, mái tóc bồng xỏa để mặc cho gió thổi vẫn không rối.

“Theo lệnh của nữ hoàng, thần đã gửi thư ‘chào hỏi’ đến quốc vương xứ Lybia.” Tướng quân Nakuto vui vẻ đáp lời, trong ánh mắt ẩn hiện nét vui vẻ vì lần thắng trận vừa qua.

Asisu trầm ngâm không nói tiếp, chăm chú dõi theo từng hạt mưa rơi...

Trận chiến này mặc dù nàng thắng, thế nhưng tổn thất lại vô cùng nặng nề, vậy nên nàng đang suy nghĩ bố trí binh sĩ trị an cho từng khu vực, huấn luyện võ nghệ thêm cho toàn bộ binh sĩ. Nếu Hito ở đây thì có lẽ sẽ tốt hơn nhiều...

"Nữ hoàng, nữ quan Ari truyền tin cho ngài rằng tướng quân Minue của Thượng Ai Cập đang chờ ngài ở hoàng cung."

"Hắn đến làm gì?"

"Thần không rõ lắm, trong thư cũng không đề cập đến..."

"Được, nhắn với Ari vài ngày nữa ta sẽ trở về."

"Vậy thần xin lui xuống trước."

Người dân Naratis - Lepolis thì tôn kính Asisu như một nữ thần, trẻ con thì vì sự dịu dàng của nàng mà quý mến không thôi, mỗi lần nàng bước ra ngoài đều là một bộ dáng binh dị như những thường dân khác, vui vẻ nô đùa với bọn trẻ, cùng chúng đi dạo khắp nơi và làm đủ mọi việc, nào là đào khoai đem nướng, hái táo làm bánh,lại còn chỉ chúng học chữ,...

"Nữ hoàng, người thật tốt!" Một bé gái ôm lấy tay Asisu, gương mặt tròn trĩnh màu đồng có chút lấm lem khiến cô bé giống như chú mèo hoa vừa nghịch bùn sau vườn, nụ cười trên môi bé lại rực rỡ hơn hết, nó bao hàm bao nhiêu hạnh phúc và thỏa mãn về cuộc sống này.

"Nữ hoàng, sau này lớn lên em sẽ làm cận vệ của người, bảo vệ cho người, sẽ không để bọn xấu ức hiếp người..." Một cậu bé khoảng 13 tuổi hóm hớ vỗ ngực, cố tạo ra tư thế oai hùng nhất có thể. Trước cái hóm Asisu tới diệt sạch quân Lybia, Naratis - Lepolis gần như chìm trong tiếng kêu gào vang vọng đất trời, từng người từng người bị quân địch trời chạt rồi đem ra thiêu sống, những người bị thiêu ấy như hình nhân lửa nhảy loạn, tia lửa bắn tứ phía, ngon lửa xanh u uất mang theo nỗi ám ảnh cho những người chứng kiến, trong số đó có cậu bé ấy. Nó cảm thấy chính mình thật may mắn, đến lúc sắp là đối lại có người đến cứu nó, là binh sĩ của Hạ Ai Cập, những chiến binh mạnh mẽ được chọn ra để bảo vệ quê nhà, cuối cùng họ đã đến kịp...

Thôi dẹp qua bên đi, nói chung là thắng bé sùng bái nhóm binh sĩ và muốn mình trở nên mạnh mẽ giống như họ.

"Nhóc con, vậy em mau lớn đi! Còn bây giờ ta có việc cần làm, các em đi chơi một mình nhé." Asisu khẽ cười, vươn tay búng lên trán cậu bé rồi vui vẻ xoay người rời đi.

Giữa những hàng Tùng Bách Tán cao lớn, cây lá rậm rạp che lấp ánh sáng của mặt trời khiến đất đai trở nên ẩm ướt, Asisu thoáng thả bước đi, trong tay không biết từ lúc nào lại xuất hiện một chiếc sọt đan bằng cỏ, thì thoáng lại thấy nàng củ người xuống nhặt thứ gì đó trên đất, nhìn kỹ mới nhận ra đó là những cây nấm nhỏ nhắn. Nàng đích thị là muốn ăn nấm nướng, cũng đã lâu lắm rồi nàng chưa được ăn món khoái khẩu của mình lúc còn ở hiện đại, trước kia đầu là đầu bếp già đình Hito làm cho nàng, hiện tại không có hẩn thì nàng đành tự xử vậy, còn việc ăn được hay không thì cũng chẳng biết.

Sau khi hái xong một sọt đầy nấm và bắt được một con gà hoang dã, Asisu tìm quanh đó một hồ nước, vừa rửa sạch nấm vừa đem con gà đáng thương ra làm thịt, tiếp theo là nhóm lửa, công việc này phải nói là vô cùng khó khăn, nàng dù có đá đánh lửa vẫn không cách nào làm cho lửa cháy, boay hoay một hồi lại tự biến mình thành một con mèo đen, bộ váy màu tím dính đầy bùn đất, gương mặt trắng trẻo bao vết nhọ nhem.

Đột nhiên có giọng cười do không kim nên được phát ra làm vị nữ hoàng nào đó giật thót tim, nháy dưng lên đứng thủ thế, sau khi nhìn một loạt hành động liên tiếp của nàng, chủ nhân của giọng cười vừa rồi mới ho khan một tiếng bước ra từ phía sau một gốc đại thụ, cung kính cúi chào nàng, người này nhìn qua cũng chẳng xa lạ mấy, là y quan Hecto - cái đuôi của Asisu nàng.

"Nữ hoàng tôn quý, ngài đang làm gì thế?"

"Nhìn không biết hay sao mà còn hỏi, không thấy ta đang tập trung nhóm lửa à." Asisu liếc xéo Hecto, nàng thật chẳng biết tên đàn này làm cái gì gì mà cứ bám theo nàng như, vui lắm sao? Nàng thì thấy không vui chút nào, có cảm giác như bị camera giám sát 24/24 vậy, khó chịu vô cùng.

“Có cần thần giúp ngài không?” Mỗ nam tốt bụng trung bày ý kiến

“Không cần!” Mỗ nữ thắng thừng từ chối, vẫn tiếp tục công việc đánh lửa trên đồng cỏ khô, nhưng sau một giờ trời qua vẫn không thấy lửa cháy, chỉ thấy rõ một đôi tay trắng mềm đã phồng rộp cả lên.

Hecto vốn im lặng đứng một bên nhìn, cuối cùng lại nhìn không nổi nữa ngồi xổm xuống bên cạnh Asisu, bạo gan giựt lấy đũa đánh lửa trong tay nàng, thuần thục nhóm lửa, rất nhanh lửa đã bén, Hecto liền thêm gom ít cỏ khô giữ lửa, rồi nhóm mấy nhánh củi nhỏ, đợi đến khi lửa cháy bùng lên lại cho thêm vài cây củi lớn vào, sau cùng là đứng dấy quay về vị trí củi mình, mặc dù cả quá trình hẳn không tỏ thái độ gì nhưng thấp thoáng đâu đó trong đôi mắt lại mang ý cười nhân nhật.

Asisu tròn trĩnh hai mắt nhìn đồng lửa đang cháy, trong lòng âm thầm oán thán mình quá tệ, đến việc nhỏ nhặt cũng không làm được, còn thua cả tên cỏ nhảm Hecto.

“...” Asisu bày ra bộ dáng đáng đánh đòn liếc Hecto, không thêm cảm ơn hẳn lấy một câu, tự mình lúi trong sọt ra vài cây xuyên sắt và một đồng gia vị khác nhau, chậm rãi xuyên nắm và gà đặt lên lửa nướng, tí mĩ rắc thêm gia vị chờ cho chúng được nướng chín rồi thưởng thức.

“Cho người.” Đương lúc Hecto thất thần, Asisu liền xé một cái đùi gà thơm phức đưa đến trước mặt hắn, không đợi hắn phản ứng đã nhét thẳng vào tay hắn luôn.

Dung nhan mỹ lệ của nàng lúc bấy giờ xuất hiện một nụ cười thiên chân vô tà, đẹp đến mức mây trời thất sắc, hoa lá cũng phải xấu hổ chào thua.

Trận gió thổi qua, tàn hoa bay lất phất, chỉ mong nàng sẽ giữ mãi nụ cười trên môi...

Chi cần như thế...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đừng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 76: Tâm Tư Nữ Hoàng

Minue hít sâu một hơi nhìn khung cảnh trước mắt, đây là Naratis - Lepolis cần cỗi hoang tàn trong trí nhớ của toàn dân Ai Cập sao, thật không thể tin được. Thực ra hẳn đã thức trắng mấy ngày, một đường cưỡi ngựa từ hoàng cung Hạ Ai Cập chạy tới đây, mục đích quan trọng là tìm bằng được nữ hoàng Asisu, hẳn không thể đợi đến khi nữ hoàng quay về cung, đến lúc ấy chỉ sợ tất cả đã quá muộn, chỉ không nghĩ tới lần này đến Naratis - Lepolis lại có thể thấy được chốn thiên đường.

Có lẽ do Minue đang chăm chú quan sát con đường phía trước nên không nhận có hai người ẩn mình bên trong dân chúng, cố ý che dấu chính mình, lặng lẽ dõi theo nhất cử nhất động của hắn. Minue mơ hồ cũng cảm giác kỳ quái, nhận thấy có luồng ánh mắt lạnh lẽo nhìn mình, không nhận được theo bản năng nhìn xung quanh nhưng ngoài dân chúng bình thường thì căn bản không thấy bất kỳ ai có hành động khả nghi, tuy vậy trong lòng hẳn vẫn có chút dự cảm bất an,...

“Chủ nhân, kẻ ngài chờ đã đến.”

Hai nam tử mặc trang phục thuần đen kỳ quái, cung kính cúi người với thiếu nữ trước mặt, nàng nửa nằm nửa ngồi trên thành cửa sổ, tà áo lục sắc mềm mọng rủ xuống che đi đôi chân thon dài, tay ngọc thần nhiên cầm chùm nho xanh mướt, chậm chậm ngẩng từng trái cho vào miệng nhỏ, nhìn bên ngoài có vẻ như bất cần nhưng thực tế trong lòng lại ngàn xoay vạn chuyển.

“Chỉ mình hắn?” Thiếu nữ khẽ cười quay đầu lại, giọng nói của nàng nhẹ như gió thoảng, trầm tĩnh lạnh nhạt.

“Vâng, hiện tại hắn đang ở bên ngoài chờ chủ nhân.” Một trong hai nam tử nói, còn lên ngược nhìn biểu tình của chủ nhân, chỉ thấy nàng vẫn cười như cũ, không biết nàng đang nghĩ gì.

“Các người gọi hắn vào, chính mình thì ở lại bên ngoài, đừng làm phiền chúng ta nói chuyện.”

Hai nam tử cung kính lui ra, không quá mười giây đã thấy một người đi vào, thần đầy bụi đường lại không dấu được vẻ anh khí bất phàm, cúi người quý xuống trước mặt thiếu nữ: “Thần xin kính chào nữ hoàng tôn quý, nữ thần của Hạ Ai Cập.”

“Ồ kìa, vị tướng quân tài ba Thượng Ai Cập, chẳng hay người tìm ta có việc gì? Và ta, một nữ nhân yếu đuối thì giúp gì được người?” Asisu khẽ cười, vươn tay nhắc phiến vũ bên cạnh che miệng nói, âm thanh trầm thấp có chút đều đầu nhưng ý vị bên trong lại là sự dò hỏi cùng hân ý.

Minue xem như không quan tâm, thông dong tự tại, đôi mắt sáng ngời hướng thẳng nhìn Asisu, hẳn biết rõ nàng tỏ thái độ như vậy vì sợ hẳn đem nguy hại đến cho Hạ Ai Cập, thay Menfuisu đến đây làm gián điệp nhưng Minue tự biết chính mình ngay thẳng, hẳn chẳng cần sợ nàng, cũng hiểu rõ Asisu là người biết lý lẽ, sẽ không vô cớ giết người vô tội.

“Làm sao vậy? Trên mặt ta dính gì sao?” Mỗ nữ nào đó rất thích chọc người, đôi mắt như sao chớp nháy với Minue, Minue biết rằng có tình đùa hân nên cũng chẳng phản ứng lại, chỉ lặng lẽ cúi đầu nói tới chuyện chính khiến hắn tới Naratis - Lepolis tìm nàng.

“Nữ hoàng tôn kính, hy vọng ngài có thể rộng lòng thu nhận kẻ bề tôi này.”

Nghe lời đáp của Minue, Asisu thật sự cũng khá bất ngờ, không nghĩ tới một người trung thành với Menfuisu như Minue lúc này lại cúi người khẩn cầu nàng, rốt cuộc Menfuisu đã phạm sai lầm gì mà Minue lại gần gũi chạy tới đây áy nỡ?

“Hả? Vì sao ta phải thu nhận người? Người và tên hoàng đế đàn kia cái và gì à?”

“Ngài ấy thay đổi quá nhiều, thần đã không thể nhận ra vị hoàng đế anh minh của hai năm trước. Hiện tại ngài ấy cũng chỉ là một kẻ vì sắc quên đi triều chính, vì sắc gây bao chiến tranh loạn lạc, ngài ấy không hề nghe lọt lời khuyên của trung thần, chỉ luôn tàn thành các ý kiến của những tên nịnh thần. Thần lại không thể đứng đứng nhìn dân chúng khổ sở vì ngài ấy, chỉ có thể tới tìm nữ hoàng, hy vọng nữ hoàng thành toàn.” Minue mím môi, trong ánh mắt đẹp mang theo ưu thương cùng thất vọng, hẳn không muốn biết cũng không dám chấp nhận sự thật về Menfuisu, người cùng ăn cùng học cùng lớn nay lại như kẻ xa lạ.

Gió bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng lùa vào trong, từng đợt hoa đào bay phấp phới giữa hư không, Asisu khẽ thờ dài nhìn Minue: “Muốn ta thu người? Rất đơn giản, chỉ cần người tuyệt đối trung thành với ta!”

“Thần có thể làm được!”

“Nếu người đã nói như vậy, ta cũng không thời gian làm khó người, từ nay người sẽ ở lại đây, là dân của Hạ Ai Cập ta, nhưng... Nếu ta biết người gây bất lợi cho ta, thì đừng trách ta vì sao tàn nhẫn. “Nàng mím cười như gió xuân, chỉ là nơi đáy mắt lại như hàn băng lạnh thấu xương.

“Thần biết rồi!”

“Được rồi, người đi ra đi!”

“Nữ hoàng, thật ra thần ngại vì...” Minue còn chưa nói xong, một trận cát bụi đột nhiên từ bên ngoài bốc lên dày đặc, một người một ngựa không biết từ đâu chạy đến, tựa như mũi tên rời khỏi cung xé gió bay thẳng vào phòng của Asisu thông qua cửa sổ thấp, Asisu phản ứng rất nhanh, liềm nhẹ mũi tên nhẩy sang chỗ khác tránh né, chỉ tội cho Minue vẫn đang ngây ngốc hóp vào mấy ngum cát sa mạc, không những vậy còn bị người ở trên ngựa ngã xuống để sấp trên đất.

Chặc chặc... Minue hiện tại chính là thảm không nói nên lời.

Người để trên thân Minue yếu ớt ngẩn đầu, đảo mắt quanh phòng tìm kiếm bóng dáng Asisu, đến khi nhận định nàng có ở đây thì trong mắt hẳn lại hiện lên sự mừng rỡ khó hiểu, khuôn miệng khẽ mấp máy như muốn nói chuyện với nàng, nhưng vì tình trạng kiệt sức của chính mình, hẳn vẫn chưa nói được gì thì đã bất tỉnh nhân sự.

Asisu đứng trong góc, mặt mày nhàn nhõ nhìn chăm chăm người ngất kia, trong lòng lại buồn bực: “Đám cận vệ bên ngoài thật ra làm quái gì, thế nào lại để người ta thần nhiên bay ra bay vào chỗ của nàng vậy nì, xem ra nàng phải dành thời gian huấn luyện bọn họ lại rồi...”

Đêm có lãnh, mây che khuất ánh trăng, từng đợt gió lùa qua cửa, len lỏi cái lạnh vào tận phòng trong, mỹ thiếu niên về ngoài thanh tú nhắm chặt hai mắt nằm trên chiếc giường đá chạm trổ hoa văn Ai Cập, sắc mặt xanh xao, môi trắng bệch, cả người gầy trơ xương. Nếu không phải chàng trai vẫn còn duy trì hô hấp thì người ta sẽ ngỡ đây là một xác chết đúng chuẩn. Mà đều đáng chú ý ở đây là Asisu, nàng hiện đang ngồi bên mép giường có mỹ thiếu niên đang nằm, quàng mắt thăm đến như thiếu ngủ mấy hôm, trời đêm lạnh giá nhưng nàng lại cảm phiền vũ quạt phàn phạch.

“Nữ hoàng, ngài có cần...” Minue thấp thò ngoài cửa, trước mặt Asisu, Minue còn đầu hình tượng tướng quân nghiêm nghị nơi chiến trường Thượng Ai Cập, Asisu hiện tại thay đổi quá nhiều, không còn là nữ hoàng kiêu sa ngạo nghễ khi còn Menfuisu bên cạnh, cũng không phải vị nữ hoàng vô tư vô lo khi buông bỏ được chấp niệm với Menfuisu, mà nàng bấy giờ... Là nữ hoàng của Hạ Ai Cập, vị nữ hoàng khiến muôn dân tôn kính yêu thương, nàng không còn thích đùa, không nhiều lời như trước, có lẽ vì những vấp ngã vừa qua đã khiến nàng trưởng thành hơn, tâm trí khó lường, cứ chỉ và lời nói đã ẩn hiện vài phần ngoan độc,...

“Ra ngoài.”

Ánh đuốc mờ ảo soi lên dung nhan nàng, hoa nên bóng hình trải dài trên nền đất, Asisu lạnh lùng ra lệnh, giọng điệu trong trẻo như tiếng chuông ngân, phiến vũ trong tay nàng ngừng vài nhịp rồi lại tiếp tục như cũ. Minue ngoài cửa thờ dài một hơi lại lui thối đi ra ngoài, hôm nay đã là lần thứ mười bảy hẳn vào khuôn nàng nghỉ ngơi nhưng lần nào cũng vậy, chưa kịp nói đã bị đuổi ra, hẳn chẳng biết nàng có còn là người không, đã nhiều ngày không ngủ lại vẫn tỉnh như sáo, tinh thần làm mất lạnh dọa người cũng không hề giảm sút, thậm chí còn đáng sợ hơn bình thường. Minue cũng lấy làm thắc mắc về thiếu niên kia, rốt cuộc người đó là ai, dựa vị như thế nào, vì sao có thể khiến Asisu nặng nề lẳng đến vậy, phải chăng đó mới thực sự là người trong lòng của nàng?

“Asisu...” Mỹ thiếu niên nhẹ nhàng mi mắt nặng trĩu nhìn Asisu, chỉ cần nhìn thấy nàng, ánh mắt hẳn sẽ hiện lên sự mừng rỡ kỳ lạ.

“Ba ngày rồi đấy, cuối cùng người cũng tỉnh nha, Nerfen?” Asisu đặt phiến vũ lên bàn, hẳn họ tặng cho Nerfen một nụ cười khuyên đảo thiên hạ, chỉ là cái tên thương buồn kiêu quý tộc Babylon nào đó lại chẳng thêm đề ý, chỉ vội vàng chớp lấy tay

Asisu, lấy tờ trong áo ra món trang sức cài tóc hình lá Papyrus đặt vào lòng bàn tay nàng.

Asisu cầm chiếc cài tóc bằng vàng ấy, càng nhìn lại càng thấy quen thuộc, đây chẳng phải thứ mà nàng phát hiện bị mất sau khi Ragashu rời đi ư? Vì sao nó lại ở chỗ Nerfën, chẳng lẽ...

“Người trộm của ta?” Một nữ nào đó bày ra một vẻ mặt bất thiện.

"Cầu xin cô... Cứu Ragashu... Hắn bị Rakefi và Carol bày kế bắt giữ..."

Cài tóc trong tay bắt gác rơi xuống, lần vài vòng trên nền đất rồi im lìm bất động, biểu cảm trên mặt Asisu hiện lên vẻ hoảng loạn chưa từng có, trút bỏ vẻ lạnh nhạt thường ngày, nóng nảy túm lấy áo Nerfën kéo hẳn dậy đối mặt với nàng, từng lời từng chữ nhỏ nhẹ hỏi nhưng Nerfën cảm giác những từ ấy là phát ra từ kẻ rằng

“Người nói cho ta biết, thật ra đã xảy ra chuyện gì???”

Nerfën biết rõ Asisu mặt bình tĩnh nên không chấp nhất với hành động thô lỗ của nàng, nhanh chóng đem mọi chuyện thật chi tiết kể cho nàng nghe.

Sau khi Ragashu vừa tới ngoại thành Babylonia liền bị quân của Rakefi bao vây bắt giữ, còn tuyên bố với dân chúng Babylon rằng Ragashu làm nhiều việc ác, Rakefi vì nghĩa diệt thân sẽ đem Ragashu trừng trị, đòi lại công bằng cho dân chúng. Không những vậy, trong lần xâm nhập vào cung tìm Ragashu, Nerfën đã vô tình biết được Carol chính là người giết dây ở phía sau, cô ta là người bày mưu cho Rakefi và thậm chí còn lừa cả Rakefi vào tròng, xem Rakefi như một con cò mà Rakefi chẳng hề hay biết. Thông qua một thể lực nào đó, Carol đã truyền tin tức về Thượng Ai Cập rằng Rakefi muốn bắt cô ta làm vương phi. Menfuisu vì quá tức giận nên kéo quân đến Babylon khiêu chiến đòi người, còn muốn chiếm cả Babylon làm thuộc địa. Rakefi nhiều lần giải thích nhưng Menfuisu chẳng nghe lọt tai, cộng thêm Carol cứ ở lì trong tâm cung không chịu ra ngoài khiến tin đồn giả ấy càng giống thật. Hiện tại Ragashu không sống chết, quân của tướng quân Lamec càng không dám vọng động, sợ vô tình tạo nguy hại cho Ragashu, vì vậy nên Nerfën phải một đường không ăn không ngai chạy từ Babylon tới Hạ Ai Cập cầu cứu Asisu. Cũng có nhắc qua trang sử cài tóc hình Papyrus là Ragashu vô tình làm rơi khi bị bắt.

“Chết tiệt!” Asisu gầm lên một tiếng, dọa cho người bên ngoài giật hết cả mình, cả đám hoảng hồn chạy vào phòng của Asisu, xem xem có phải kẻ gian đột nhập hại đến nữ hoàng hay không. Chỉ là vừa vào phòng lại muốn bỏ chạy ra, Asisu vẻ mặt hung thần ác sát phát ra sát khí ngút trời, chiếc bàn bên cạnh đã sớm bị nàng đập cho vỡ đôi, thật sự là hãi hùng..

“Nakuto, người ngay bây giờ cấp tốc đến Atsiria mượn quân của quốc vương Hito rồi tiến thẳng đến Babylon đòi lệnh!”

“Thần tuân lệnh!” Nakuto cung kính nói, xong xuôi tựa như gió chạy thẳng ra trại ngựa, tìm một con báo mã phóng đi.

“Minue, người ở lại cùng nữ tướng Aisha phân phó quân lính bảo vệ Hạ Ai Cập, tạm thời nơi này vẫn chưa ổn định, e rằng vẫn còn những kẻ đang lăm le càn quấy.”

“Thần tuân lệnh!” Minue đồng một câu giống Nakuto rồi cáo lui, trong lòng có tò mò lý do nhưng không thể hỏi vào lúc này.

“Những người còn lại lui xuống.”

Sau khi tất cả rời đi, Asisu một lời cũng không nói thêm, kéo lấy áo choàng trong rương khoác lên người đi ra ngoài, trước khi đi lại được Nerfën cho biết chỗ Ragashu bị nhốt là hầm ngục phía đông thành Babylonia, bên dưới tháp Babel có đường hầm thông đến.

Đêm tối như mực, Asisu cưỡi trên chiến mã phi nhanh về phía trước, một mình nàng băng qua sa mạc, xuyên qua rừng cây mà chẳng mấy sợ hãi,... Ragashu chỉ có thể bị một mình nàng ức hiếp, ngoài ra không ai có quyền tổn thương đến hắn, nàng tuyệt đối không cho phép điều đó xảy ra.

Carol, trước kia đối tốt với người là vì nghĩ người vô hại, hiện tại người dám động đến người của ta, cho dù có chết ta cũng không tha thứ cho người.

Người hận ta vì "ta" giết cha người sao? Hahaha... Bây giờ ta nghĩ lại, cha người thực sự rất đáng chết, lại có thể nuôi dạy nên một kẻ tàn nhẫn như ngươi, con gái của một kẻ đào mỏ giả nhân giả nghĩa,...

Ta thừa nhận ta đã có một thời quá ngu ngốc khi tin tưởng bởi cái vô bực thánh thiện của người, nhưng Carol ời Carol, điều đó không nói lên rằng người chiến thắng

Cuộc chơi này thực ra chỉ mới bắt đầu thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 77: Đền Babylon - Gặp Carol

Chương 77: Đền Babylon - Gặp Carol

Không kể ngày đêm, Asisu từ Hạ Ai Cập cưỡi ngựa tới bán đảo Sinai, bắt ngang qua sa mạc Arabia rộng lớn mới tới được đất nước Babylon, thời điểm đó cũng đã qua nửa tháng kể từ lúc xuất phát.

Đứng trên gò đất cao nhìn xuống, Asisu thấy rõ một vương quốc xinh đẹp trải dài một màu xanh của thảm thực vật, nhà cao cửa rộng nối tiếp nhau, chỉ là cuộc sống của dân chúng lại không hoàn toàn ấm no như trong tưởng tượng của nàng, xa xa nơi đó vẫn còn những con người đối khổ nằm co ro vì lạnh, những đứa trẻ khố rách đói ăn, những phụ nữ mang thai vẫn phải phụ chống làm việc kiếm sống...

Tóm lại thì nhìn vẻ ngoài là sang trọng nhưng thực tế bên trong là nghèo nát.

Đất nước Babylon tọa lạc trong một thung lũng bằng phẳng, bên cạnh dòng sông Euphrate, là một vùng đất khô cằn và nắng hạn. Tuy vậy, nhờ vào bàn tay vun đắp khai phá của con người nên vùng đất này dần dần trở nên phát triển và được xếp vào danh sách các cường quốc. Babylon được xem như một vùng đất bất khả xâm phạm bởi cả vương quốc gần như được bao bọc bởi một bức tường thành trải dài cao khoảng mười tám mét, để bảo vệ tường thành, người ta còn đào thêm hào sâu chạy dài theo bờ tường, không kể đến các thành lũy thành quách kiên cố xung quanh cũng khiến cho các nước lân cận ngưỡng mộ,...

Bằng trí tuệ và thực lực, lợi dụng điểm thuận lợi là đất đai phì nhiêu do dòng sông Euphrate mang nhiều phù sa bồi đắp hàng năm mà trồng ra vô số các loại hoa màu, lương thực,... Triều đình còn cho xây dựng những đập nước và kênh đào, thành lập một hệ thống thủy lợi trợ giúp vùng đất khô cằn thành vùng đất trồng trọt phì nhiêu, người dân Babylon lúc bấy giờ mới có thể cấy cấy, trồng trọt và chăn nuôi, có được cuộc sống sung túc, giàu có trên mảnh đất quê hương mình.

Asisu lần vào dòng người ngược xuôi đi qua cổng thành Ishtar, là một trong tám cửa vào vương quốc Babylon, cánh cổng Ishtar để lại cho lòng người ấn tượng sâu đậm bởi sự hùng bạo của nó, hình ảnh những con bò hoang dã và rồng dữ tợn đều được bố trí khắp nơi trên cổng, dẫn lối vào thành có những bức tường đứng được bao phủ bởi phù điêu đắp nổi và các loại gạch màu sắc rực rỡ.

“Cô gái trẻ, xem thử vài bộ quần áo này đi, nhìn rất hợp với cô.”

Một bà cụ bán quần áo, vài thùng và trang sức có vẻ mặt từ ái chào hàng với Asisu, Asisu mắt điếc tai ngơ lướt qua nhưng sự nhớ một việc nên quay lại sạp hàng của bà cụ, lựa chọn một bộ quần áo mà nàng ưng ý nhất. Do lúc trước đi vội, nàng chỉ đem theo ít tiền, hiện tại cũng đã tiêu hết, thế nên lúc này đành tháo chiếc vòng tay của mình đưa cho bà cụ xem như là trả tiền. Bà cụ ngăn người một lúc rồi mới hiểu ra, bà mỉm cười hiền hậu nhận lấy chiếc vòng trong tay nàng.

“Bà ơi, cháu có thể thay quần áo ở đâu ạ?” Asisu trung ra bộ dáng tiểu thư dịu dàng, lễ phép hỏi.

“Cháu có thể thay ở đây, ta sẽ canh cho!”

Bà cụ chỉ ra phía sau sạp hàng của bà, nơi đó có một tấm vải dày thật lớn được căn thành bốn góc chắc chắn, mặc dù Asisu thấy hơi ngại nhưng bà cụ đã nói canh giúp nàng nên nàng yên tâm chui vào trong thay quần áo, nàng thật ra cũng không muốn rắc rối đối quần áo, nguyên nhân chính là vì nàng đang ở Babylon, mặc quần áo hoàng gia Ai Cập sẽ bị người khác chú ý, khổ mà hành động bí mật, không những vậy còn có thể dẫn đến tai mắt của Carol và Rakefi phát hiện nàng.

Mất vài phút Asisu mới bước ra, dự định chào bà cụ rồi đi, không ngờ lại bị bà cụ gọi lại, bà nói chiếc vòng tay mà nàng đưa cho bà có giá trị hơn bộ quần áo, thế là bà đưa thêm cho nàng hai ghim cài tóc hình dáng cánh chim, một chiếc vòng cổ, một cặp lắc đeo chân và để nàng tự chọn một mảnh khăn choàng mà nàng thích.

Cũng vì lý do đó ấy mà hiện tại trên đường đi có một thiếu nữ mang đậm nét Trung Đông đang lướt đi như gió, bóng dáng của nàng, thần thái của nàng, vẻ quyến rũ của nàng khiến bao chàng trai phải ngoái nhìn, say đến chẳng biết trời trăng

Khuôn mặt nhỏ nhắn, mày đẹp như vẽ, đôi mắt trong suốt không một tia tạp niệm, mũi cao thanh thoát, bờ môi đỏ tựa máu có hơi mím lại, tổng thể biểu cảm của Asisu lúc này có hơi phức tạp. Mái tóc dài đen mượt như nhung được cõ định gọn gàng kiểu đuôi ngựa bằng ghim cài tóc, nó phản náo tạo nên vẻ ngoài hoạt bát và cá tính cho nàng. mặc áo váy lụa nhợt thêu hoa văn hoa cúc trắng xen kẽ hoa văn lá cọ, vạt váy dài trên đầu gói chít xù để nàng có thể thuận tiện cho việc đi lại, nói trắng ra là thuận tiện cho việc chạy nhảy rình mồi, bên dưới là đôi chân bé xinh mang lểc, cần cứ theo từng bước đi của nàng mà kêu ding ding đang đang tựa như một khúc nhạc không lời vui tai.

Trước cung điện Babylonia ở khoảng cách không xa, Asisu có thể nhìn rõ quân lính Thượng Ai Cập bao vây bên ngoài, lớn tiếng yêu cầu dân vương Rakefi trả hoàng phi Carol về với họ, riêng Menfuisu lại mang bộ mặt kẻ đòi nợ ám trầm đứng một bên, không cần nói cũng biết Rakefi không cho cái đám loi nhoi này vào, mà cho vào thì có nghĩa hấn ngu ngốc tự dẫn họ ăn mình đấy thôi.

Sau mảnh khăn choàng ẩn hiện nét cười châm chọc, thân hình như gió, vút một tiếng biến mất khỏi đám đông.

Menfuisu ời Menfuisu, người có bao giờ nghĩ đến người con gái mà người ra sức bảo vệ, trên thực tế còn mạnh mẽ hơn người, chỉ cần một thanh kiếm rì, người con gái ấy cũng dư sức giết được người?

Chờ đến đem tới để hành động, Asisu tung mình nhảy lên nóc cung điện, lấy khăn choàng trùm kín người, xác định hai bên không có ai mới từ từ lên vào, men theo ánh đèn treo trên trên tường nàng đi về phía trước, đi một lúc lại cảm thấy nơi này kỳ quái vô cùng, tại sao dọc đường đi nàng chẳng hề thấy một tên lính gác nào, phải chăng Rakefi quá an tâm với tường phòng vệ bên ngoài nên không cần người gác đêm hay đây một cái bẫy, hẳn có tình cho nàng lên vào rồi khiến nàng tự lột lột.

“Asisu, có phải chị đây không?”

Thanh âm mềm mòng bắt ngờ vang lên phía sau Asisu làm nàng giật bắn cả mình, nàng quay đầu lại cảnh giác nhìn người vừa gọi tên nàng. Carol. Carol hiện tại cả người đắm nước, quần áo xộc xệch, đôi mắt đỏ hoe như thỏ trắng nhào vào người nàng rồi bật khóc nức nở.

“Chị, giúp em với, em muốn về Ai Cập...”

“Nín đi, em còn khóc sẽ có người tới đó! Nói chị biết đã xảy ra chuyện gì?” Ô hay, không phải cô thích ở đây lắm à, còn muốn lừa ai.

“Rakefi bắt em phải gả cho hắn, em không chịu thì hắn muốn bức em. Cầu xin chị đưa em đi...”

“Cái gì? Tên đó dám làm như vậy sao, thật không thể tha thứ!” Này cô em, tên đó hình như không mê nữ sắc, hắn cũng chưa muốn bị Menfuisu chém chết nha.

“À, chị đi đâu vậy?”

“Tìm Rakefi tính sổ!”

“Không đâu, em không muốn, hắn thật đáng sợ... Không...”

Asisu giả vờ tức giận nắm tay Carol kéo đi, mặc cho cô nàng ra sức vùng vẫy thì vẫn bị Asisu lôi sền sệt xuyên suốt hành lang. Carol không nghĩ tới Asisu sẽ làm ra hành động này, trong con người xanh biếc thoáng qua tia chết chóc, cả người tràn ra sát khí mãnh liệt, mặc dù rất nhanh rồi biến mất nhưng vẫn không tránh khỏi mất thần của Asisu. Ánh mắt khi đó của Carol khiến Asisu đứng đứng cả lông tơ, ánh mắt mang tia chết chóc và sát khí nặng như vậy không phải thứ một tiểu thư nên có, rõ ràng nó chỉ dành cho những sát thủ lành nghề thôi, đến cả Asisu nàng còn chưa có sát khí thế đâu.

Đến cuối cùng bị mặt của Carol lớn cỡ nào, càng lúc nàng không thể nhìn thấu được Carol...

“Đù rồi Asisu, người cổ tình có phải không?”

Carol vung tay đẩy Asisu vẫn đang giữ chặt mình ra, lui về sau vài bước, trừng mắt nhìn Asisu như nhìn người chết, vẻ ngoài yếu đuối vừa rồi đã bay biến từ lúc nào chẳng thấy, thay vào đó là một khuôn mặt xinh đẹp đang tức giận.

“Em nói gì? Chị không hiểu?” Asisu nhăn mặt suy nghĩ

“Thôi cái trò giả ngu đó của người đi. Rõ ràng biết ý đồ của ta lại còn làm ra cái vẻ thương yêu, ta chán ghét thái độ của người.” Carol hung hăng nói, rút bên hông ra một thanh kiếm bạc lúc ban đầu đã bị che đi bởi áo choàng rộng, không tiếng động kẻ kiếm lên cổ Asisu.

“Carol, em...”

“Gì?”

“Chị nhớ chị có từng nói qua với em, chị ghét nhất là bị người khác kẻ kiếm lên cổ!”

Mặc dù bị động tác nhanh gọn của Carol làm cho ngạc nhiên nhưng Asisu vẫn cố bình tĩnh, nụ cười trên mặt càng lúc càng sâu hơn, xem ra Carol không phải địch thủ dễ đối phó, chỉ cần nhìn động tác của Carol lộ ra lúc này cũng biết cô đã qua huấn luyện chuyên môn, cuộc huấn luyện đã trở thành “sát thủ - kẻ giết người máu lạnh”.

Đêm giữa tháng mười, không khí ẩm ướt dần trở nên lạnh giá, gió ngoài sân thổi qua cuốn lên tầng tầng lớp lớp lá khô kêu xào xạc, ánh đèn leo lét rọi lên nền đất hai bóng hình người con gái cầm kiếm đối chọi nhau...

Một người như hoa sen xanh trầm lắng, hương thơm nhàn nhạt lại khó phai, ánh mắt bén nhọn sáng quắc sao trên trời mang theo ý cười mà lúc ẩn lúc hiện...

Một người như hoa sen hồng ngạo nghễ, hương thơm nồng nàn đến gây gắt, trong đôi mắt sâu sắc sự phản hận đã che giấu từ rất lâu nay lại bùng thả cho tuôn trào...

“Thật ra người là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đỉnh Lâm Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thân Phận Thật Sự

“Thật ra người là ai?”

Thanh âm lạnh nhạt phiêu đảng trong bóng đêm, trường kiếm trên tay phát động công kích, lưu quang dao động tỏa sáng một vùng trời Babylon, đường kiếm sắc bén không chút khách khí đánh về phía đối phương , cùng thời điểm đó, quân Thương Ai Cập bắt ngờ công phá được cửa hoàng cung, người trước người sau ủa vào không dứt, quân lính Babylon nhận ra tình hình không ổn, vội vàng cầm vũ khí nghênh địch, kết quả cuối cùng là bên trong hoàng cung Babylonia đang diễn ra một trận hỗn chiến đầu rơi máu chảy. Menfuisu lảng lạng lướt qua trận chiến, đi theo phía sau hắn là trưởng thị vệ Unasu, cả hai người này đều muốn tìm ra nơi Carol bị giam giữ.

Đang lúc hỗn loạn thì một trận nổ kinh hoàng bỗng nhiên phát ra từ hành lang phía đông thành Babylonia, vừa vận đứng nơi được xây dựng làm hầm ngục, nhóm người của Menfuisu và Rakefi nghe thấy động tĩnh liền tức tốc chạy qua xem.

Khi họ chạy tới đều dẫn mặt ra nhìn quang cảnh trước mắt, cây cối hoang tàn nằm rạp, đất dưới chân đã sụp thành một cái hố thật lớn, mà bên trong hố lại xuất hiện hai bóng hình thiếu nữ quen thuộc, cả hai người đều được bao bọc trong luồng ánh sáng kỳ lạ do thanh kiếm trên tay tỏa ra. Nữ hoàng Asisu được bao bọc bởi lam sắc quang diệu nhẹ thanh nhã, hoàng phi Carol lại là hoàng sắc quang rực rỡ chói mắt, mỗi lần hai đạo kiếm giao nhau lại vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Người luôn mang vẻ mặt bình tĩnh như Menfuisu giờ phút này cũng biến sắc nhanh chóng, hắn muốn chạy tới ngăn hai thiếu nữ nhưng không thể, mỗi lần hắn lao vào thì cứ bị một rào cản vô hình chặn lại đánh bật trở ra, sau chỉ đánh bắt đắc dĩ trợ mắt nhìn theo nhất cử nhất động của Carol, sợ rằng nàng ta phải chịu thương tích. Phải chăng vì quả yêu Carol nên Menfuisu có thể bỏ đi thể diện chính mình, trên miệng không ngừng gào thét nhục mạ Asisu, không cho nàng cái quyền tồn tại đến Carol...

Tân đề Rakefi phía đối diện trừng mắt khinh thường nhìn Menfuisu, tuy không tình nguyện nhưng cũng lớn tiếng yêu cầu Asisu trả lại Carol, dù sao Carol đã giúp hắn trèo lên địa vị tân đế này, hơn nữa nàng ta là con gái nữ thần sông Nile, nếu vô tình chết ở chỗ của hắn thì rắc rối mang lại sẽ rất lớn.

Binh lính Thương Ai Cập thì chẳng cần nhắc tới, vừa thấy Asisu chìa kiếm tới Carol đã kích động muốn chết, thiếu điều muốn nhào tới chém chết Asisu nàng.

Asisu liếc sang Menfuisu, Rakefi và những người có mặt tại hiện trường rồi khẽ thở dài.

Asisu nàng đây thật sự hâm mộ Carol!

Carol cần bán chỉ là một tiểu thư vì lời nguyện mà xuyên qua, không nghĩ tới có ngày lại thu hút nhiều đám ong bướm như vậy, hết lần này đến lần khác đều có người đứng ra bảo hộ nàng ta, che chở nàng ta.

Ngắm một lúc Asisu lại cảm thấy buồn cười, dù sao Carol vẫn là nữ chính, đài ngộ dĩ nhiên tốt hơn nữ phụ là nàng, nàng suy nghĩ nhiều cũng không có kết quả nàng muốn đâu...

“Menfuisu, người mở to mắt nhìn xem hoàng phi của người có thật sự cần người bảo hộ hay không nhé?”

Asisu thấy cho Menfuisu một cái nháy mắt đưa tình, sau đó quay lại tập trung xử lý Carol, vừa rồi Carol ngoài việc kẻ kiếm lên cổ Asisu thì gần như chỉ dùng kiếm chắn lại từng đợt tấn công của nàng, nàng cảm nhận được Carol là có tình làm thế là để người ngoài nhìn vào sẽ nói nàng là người gây chuyện, còn nàng ta thì đơn thuần là có gái chán yếu tay mềm chi có thể ra sức tự bảo vệ mình trước vị nữ hoàng ác độc nàng đây.

Carol, ta cho người đi vào đường cùng, xem người có thể hay không vẫn giữ được vô bọc đó. Người kiên quyết muốn chết, ta cũng không ngại giúp người một lần, dù gì thanh danh nữ hoàng của ta cũng không mấy tốt, thêm một chuyện xấu nữa cũng chẳng sao.

Gió lạnh gào thét, bầu trời cao vời vợi thưa thớt sao đêm, một khoảng không âm trầm u ám làm người ta sinh ra ảo giác về ma quỷ.

Mim cười một cái làm nhân tâm rối loạn, Thanh Long kiểm theo quỹ đạo lao thẳng về phía Carol với tốc độ kinh người, toàn trường nhất thời trừng mắt dõi theo, có người sợ hãi quên cả thở. Chỉ nghe ‘xẹt’ một tiếng, lưỡi kiếm đã lướt qua cổ Carol, trên chiếc cổ trắng nõn liền xuất hiện một đóa Máu Đom máu dần nở rộ.

“Hoàng phi!!!” Binh lính Thương Ai Cập cả kinh, đồng loạt nhào lên phía trước nhưng kết quả vẫn bị rào chắn ánh sáng đẩy văng ra ngoài.

Đưa tay sờ lên phần cổ đau rát chảy đầy máu tươi, Carol không tiếng động hướng Asisu lộ ra sát khí kinh người, Asisu ý vị thâm trường nhìn lại Carol, muốn dùng sát khí để đe dọa nàng sao, có phải hay không quá ngây thơ?

“Carol bảo bối! Nói cho chị biết, em thật ra là ai nào?”

Vừa dứt lời, Asisu mượn lực tung người ra phía sau Carol, không đợi Carol phản ứng liền đá một cước chuẩn xác vào giữa lưng Carol.

“A...” Trục tiếp ngã nhào ra đất, lưng truyền tới từng đợt cảm giác đau nhức, Carol nhịn không được rên một tiếng.

“Asisu, người ngừng tay cho ta!” Menfuisu thần sắc ngưng trọng, phần nộ lan tràn trên gương mặt anh tuấn, cả người tỏa ra sát khí được tích lũy nhiều năm từ những lần chinh chiến sa trường, hần rút chùy thủ treo trên eo phóng đi.

Chùy thủ sắc nhọn tựa như tên rời cung về ra một đường thẳng trong không khí, xuyên qua rào chắn ánh sáng hướng đầu Asisu mà tới, Asisu hoàn toàn không nghĩ tới chùy thủ sẽ lọt vào được, ngăn ra một chút rồi vội vàng tránh né. Tuy rằng có thể tránh được chùy thủ ghim vào đầu nhưng cảm giác nóng ấm trên mặt nói cho Asisu biết năng vẫn là bị thương, một vết thương chạy dài trên trán.

Asisu lạnh nhạt mỉm cười với Menfuisu, biểu cảm trên mặt không rõ hờn giận làm cho người khác không biết năng nghĩ gì...

Món nợ này Asisu nhất định nhớ kỹ, một ngày nào đó, những gì Menfuisu thiếu năng, năng nhất định sẽ đòi lại hết thấy, bao gồm cả vốn lẫn lời!

“Không ngờ tới người có thể chịu đựng tốt đến thế.” Asisu kéo khăn choàng của mình lau đi máu vẫn còn chảy trên trán, rất thần nhiên nhìn Carol đang khó khăn đứng dậy.

“Asisu, người tới tìm Ragashu đúng không?”

Carol nhỏ giọng nói, âm thanh vừa đủ cho hai người nghe, đôi mắt xanh sâu đáy đại dương chăm chú tìm sự biến hóa trên gương mặt Asisu, nhưng tiếc thay biểu cảm của Asisu vẫn lạnh nhạt như cũ khiến năng ta phải thất vọng, thu hồi tầm mắt, tiếp tục nói.

“Người tới quá muộn, hiện tại chắc hẳn đã là cái xác lạnh ngắt bất động trong hầm ngục rồi.” Carol làm ra bộ đáng tiếc hận nói.

“Bớt nói nhảm!” Asisu nghe thấy lời của Carol, nhất thời lạnh mặt, không muốn cùng Carol tiếp tục đùa giỡn, chuyển cấp bách của năng hiện giờ là tìm Ragashu, phát động kiếm khí Thanh Long, từng đạo kiếm khí đồng loạt bay thẳng về phía Carol, chủ ý muốn năng ta chết chẳng toàn thấy.

Carol mặc dù thất mắc chuyện Asisu sở hữu thần khí, nhưng nhìn đoàn kiếm khí đã sắp đến chỗ mình, trong lòng thầm hồ một tiếng không ổn, vội vàng nâng kiếm trên tay xoay một vòng, may mắn giải được thế công kích của Asisu, bản thân không tự chủ lùi về sau vài bước, phun ra một búng máu, máu vốn vương trên lưỡi kiếm không hiểu vì sao đột nhiên mất.

Asisu đứng đối diện nhìn một màn này hai mắt trợn trắng... Ban đầu năng không để ý nhưng lúc này lại cảm thấy mạc danh kỳ diệu, kiếm mà Carol sử dụng vì sao cũng là thần kiếm, thần kiếm này trước kia ở thần giới từng là một cặp với Chu Tước thần kiếm, tên gọi Hy Tước, tuy nhiên thần kiếm Hy Tước đã biệt tăm biệt tích mấy trăm năm nay, vì sao hôm nay lại ở trong tay Carol???

“Ta hỏi lại lần nữa, người-là-ai?” Asisu cắn môi, cổ tình nhấn mạnh từng chữ cuối.

“Carol Rido, hoàng phi Thượng Ai Cập, đồng thời cũng là kẻ hận người nhất...” Carol không nhanh không chậm trả lời, năng ta cũng chẳng muốn nói nhiều với Asisu.

Carol cũng có chút suy nghĩ về chính mình.

Năng là con gái độc nhất của gia đình tỷ phú Rido, công việc của cha năng mặt ngoài là đầu tư khai phá các hầm mộ cổ, mặt trong lại là ông trùm của tổ chức sát thủ, nói chính xác thì là nhận tiền giết người. Vì thân phận đặc thù, từ bé các anh em năng đã được ông cho tập võ, bắn súng, đánh kiếm... Bất luận là bộ môn nào, thứ vũ khí nào anh em năng cũng đều học qua, không hề nói quá nhưng thực sự là vô cùng thành thạo.

Khí trường thành, năng xin cha cho tham gia vào tổ chức, sau đó giết người thì cũng đã giết qua, năng chẳng hiểu sao cái cảm giác giết chết một người sống sờ sờ lại khiến năng thoải mái và thích thú đến vậy, vì nguyên nhân đó, mỗi lần có nhiệm vụ, năng lại xin cha để năng giải quyết.

Gia đình năng thời điểm đó vẫn sống tốt lắm, cũng chỉ tại cái ngày định mệnh gặp Asisu, cuộc sống của năng cứ như vậy đảo lộn, cha năng bị Asisu hại chết, năng lại bị Asisu đem tới cái nơi quái quỷ này.

Vì Asisu, thế giới của năng đã sụp đổ hoàn toàn, năng thật tình rất hận Asisu. hận đến mức không thể dùng từ ngữ để biểu đạt.

Hôm nay năng muốn giết Asisu, dùng sinh mạng của Asisu tế độ vong linh cha năng.

“Asisu, người chết đi!” Carol nhân cơ hội Asisu còn ngơ ngác đánh ra một trận gió lốc bay thẳng về phía Asisu, trận gió lốc không khác gì lưỡi dao, từng nhát từng nhát hạ trên người Asisu làm cả người năng chặt vật rướm máu.

Asisu thần thể đau nhức nhưng tâm rất thanh tĩnh, năng căn bản không thể thua Carol, nếu năng thua thì năng sẽ chết. Quan trọng nhất là, nếu năng thua thì ai sẽ thay năng cứu Ragashu, hẳn hứa sẽ cưới năng, năng còn đang chờ hẳn đội vương miện hoàng hậu cho năng mà. Nghĩ đến điều này, Asisu liều mạng lao về phía trước, kiếm khí bùng phát lóe ra lam sắc quang rực rỡ nhất bao bọc lấy thân thể năng, hướng Carol là mục tiêu.

Carol nhếch môi cười trước sự liều lĩnh của Asisu, Hy Tước kiếm cũng vận khởi ra tám luồng lốc xoáy hoàng sắc, lốc xoáy tựa vòi rồng đem Carol thu vào giữa, tạo ra một màn chắn vô cùng tuyệt vời.

Bên ngoài rào chắn ánh sáng, đoàn người của Menfuisu sớm đã bị diễn biến của Asisu và Carol làm cho rối loạn, Menfuisu lo lắng đến nỗi mặt mày tím tái hết như màu gan heo.

Rakefi trông mắt như muốn rớt ra ngoài nhìn cảnh tượng kỳ diệu ấy, trong lòng là một hồi cảm khái, không hổ là con gái nữ thần sông Nile, năng lực chiến đấu thực mạnh mẽ hơn người. Nhưng mà có hơi kỳ lạ nha, nếu Carol hại hại bậc này sao trước kia lại không phò bầy ra hết nhí, lại còn giả vờ yêu đuôi với Menfuisu nữa chứ. Theo đánh giá của Rakefi hẳn thì Carol còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn Menfuisu rất, rất, rất nhiều.

“Dừng lại!”

Một tiếng quát bất ngờ vang lên, bóng dáng nam tử thuần trắng chen qua hàng người, nhanh như chớp xông vào trong rào cản ánh sáng mà không hề bị vướng trở ra làm người khác kinh ngạc, tiếp theo đó là âm thanh bước chân dồn dập càng lúc càng nhiều, Rakefi ngẩn đầu nhìn thì không khỏi giật mình, từ đâu lại xuất hiện thêm ba đạo quân bao vây hết chỗ này rồi.

Âm thầm nuốt nước bọt, Rakefi cảm thấy mình đang đứng trong đám rỗng hơ hơ mà. Bên trái là quân Hạ Ai Cập, bên phải là quân Hitaito, phía trước là quân Thượng Ai Cập, đằng sau là quân Atsiria.

Rakefi khóc không ra nước mắt, hẳn thừa nhận hẳn tham lam, không những vậy còn là kẻ tham sống sợ chết nha, hẳn còn trẻ, chưa có muốn chết đâu....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Sát Thủ Của Anh! Đứng Làm Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).